Capitolul 1

Visul a început cu o bătaie din aripi. Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că ar fi trebuit să înţeleg că-i semn rău, dat fiind că Imitatorii de Corbi puseseră stăpânire pe tot, dar în visul meu era ca un zgomot de fond, cam ca un ventilator care huruie sau ca televizorul dat pe canalul de teleshopping.

În visul meu stăteam în mijlocul unei pajişti frumoase. Era noapte, dar chiar deasupra copacilor care străjuiau pajiştea plutea o lună plină, enormă. Aceasta cernea o lumină de un albastru-argintiu, destul de puternică încât să arunce umbre, făcând totul să pară cufundat în apă, impresie accentuată de briza dulce care adia şi făcea firele mângâietoare de iarbă să-mi dezmierde picioarele goale cu mişcări şerpuitoare şi învolburate, amintindu-mi de valurile care se lovesc uşor de mal. Acelaşi vânticel îmi înălţa părul bogat şi negru de pe umerii dezgoliţi şi simţeam ca şi cum mi s-ar fi plimbat o bucată de mătase pe piele.

Staţi un pic! Picioare goale? Umeri dezgoliţi?

Mi-am coborât privirea şi am scos un ţipăt scurt de uimire. Purtam o rochiţă al naibii de scurtă, din piele de căprioară. Partea de sus avea un decolteu generos în formă de V, era cu spatele gol, aşa că îmi cobora în jos pe umeri, lăsând la vedere o porţiune mare de piele. Rochia era superbă, albă şi împodobită cu franjuri, pene şi scoici, şi părea să scânteieze în lumina lunii. Pe suprafaţa ei erau răspândite mărgeluţe dispuse sub forma unor desene complicate, de o frumuseţe nespusă.

Am o imaginaţie dată naibii!

Rochia de pe mine mi-a trezit o amintire, dar nu am băgat-o în seamă. Nu voiam să mă gândesc prea intens, pentru că visam! În loc să meditez la clipele de deja-vu, am dansat cu graţie pe pajişte întrebându-mă dacă Zac Efron sau chiar Johnny Depp aveau să apară dintr-odată şi să flirteze cu mine la greu.

Mi-am aruncat privirea împrejur în timp ce mă răsuceam şi mă legănam în bătaia vântului şi mi s-a părut că văd umbrele licărind şi viermuind ciudat în copacii uriaşi. M-am oprit şi încercam să privesc cu ochii mijiţi ca să văd mai bine ce se petrecea în întuneric. La cum mă ştiam eu pe mine şi visele mele ciudate, probabil că atârnasem sticle de cola de crengi, ca pe nişte fructe ciudate care mă aşteptau, parcă, să le culeg.

Atunci a apărut el.

La marginea pajiştii, printre umbrele aruncate de copaci, s-a materializat o siluetă. Îi vedeam corpul pentru că lumina lunii cădea pe contururile line ale pielii lui dezgolite.

Dezgolite?

M-am oprit. Oare imaginaţia mea o luase razna? Nu aveam de gând să-mi fac de cap pe o pajişte cu un tip dezbrăcat, chiar dacă era vorba de misteriosul şi fascinantul domn Johnny Depp.

— Şovăi, dragostea mea?

La auzul vocii lui m-a străbătut un fior, iar un râset cumplit, batjocoritor, a fremătat printre frunzele copacilor.

— Cine-i acolo? am spus, bucurându-mă că glasul din vis nu mi-a trădat frica.

Râsul lui, la fel de adânc şi de frumos precum vocea, şi tot aşa de înspăimântător, a trezit ecouri printre crengile copacilor-martori, apoi a început să plutească, vizibil aproape, în aerul din jurul meu.

— Te faci că nu mă cunoşti? a spus, iar glasul lui mi-a mângâiat pielea, ridicându-mi puful de pe braţe.

— Ba da, te cunosc. Eu te-am inventat. E visul meu, iar tu eşti un amestec între Zac şi Johnny, am spus cu glas şovăielnic, abia zărindu-l.

Vorbeam cu nonşalanţă, deşi inima îmi bătea nebuneşte, pentru că deja devenise clar că tipul ăsta nu era un amestec între cei doi actori.

— Mă rog, poate că eşti Superman sau Făt-Frumos, am tot încercat, fără să mă apropii însă mai mult de adevăr.

— Nu sunt rodul imaginaţiei tale. Mă cunoşti. Sufletul tău mă cunoaşte şi el.

Nu-mi mişcasem picioarele, dar, încet-încet, corpul meu se apropia de el, ca şi când glasul lui m- ar fi tras mai aproape. Am ajuns la el, mi-am înălţat privirea, tot mai mult şi mai mult...

Era Kalona. Îmi dădusem seama încă de la primele vorbe pe care le rostise, dar refuzasem să-mi fac o asemenea mărturisire. Cum de era posibil să-l visez?

Trebuie să fi fost un coşmar, nu un vis.

Avea trupul gol, dar nu era complet material. Silueta îi fremăta şi se lăsa purtată de briza mângâietoare. În spatele lui, în umbrele verde-închis ale copacilor, vedeam siluetele fantomatice ale fiilor săi, Imitatorii de Corbi, care se agăţau de

crengi cu braţele şi picioarele lor omeneşti şi mă fixau cu ochi de asemenea omeneşti, înfundaţi în chipuri ciudate, de pasăre.

— Tot te mai prefaci că nu mă cunoşti?

Avea ochii întunecoşi, ca un cer fără stele. Ei păreau lucrul cel mai material cu care era înzestrat. Şi glasul lui fluid. Deşi e un coşmar, e totuşi al meu. Pot pur şi simplu să mă trezesc! Vreau să mă trezesc! Vreau să mă trezesc!

Dar nu m-am trezit. Nu puteam. Nu mă puteam controla. Kalona preluase controlul. El îmi plăsmuise visul ăsta, pajiştea asta întunecoasă, de coşmar, şi, cine ştie cum, mă adusese aici, închizând în urma noastră poarta spre realitate.

— Ce vrei? am spus iute, ca să nu-mi audă tremurul din glas.

— Ştii prea bine ce vreau, dragostea mea. Te vreau pe tine.

— Nu sunt dragostea ta.

— Ba sigur că eşti, a spus şi s-a mişcat de data asta, apropiindu-se atât de mult de mine încât simţeam răcoarea emanată de trupul lui imaterial. Tu eşti A-ya a mea.

A-ya era numele fecioarei pe care tămăduitoarele cherokee o plăsmuiseră ca să-l facă prizonier cu multe secole în urmă. M-a cuprins panica.

— Nu sunt A-ya!

— Tu stăpâneşti elementele, m-a dezmierdat glasul lui, teribil şi sublim, fascinant şi cumplit.

— E un dar de la zeiţa mea, am spus.

— Şi mai demult le porunceai elementelor. Ai fost plăsmuită din ele, creată să mă iubeşti.

Aripile lui enorme şi negre au tremurat şi s-au înălţat. S-au zbătut uşor înainte şi m-au strâns într-o îmbrăţişare spectrală, rece ca gheaţa.

— Nu! Probabil că mă confunzi. Eu nu sunt A-ya.

— Te înşeli, dragostea mea. O simt pe ea în adâncul fiinţei tale.

Aripile lui m-au strâns şi mai tare şi m-au tras şi mai aproape de el. Deşi nu era decât pe jumătate material, îl simţeam. Aripile moi. Frigul hibernal peste căldura sinelui meu visător. Conturul trupului lui era ca o ceaţă îngheţată. Mi-a ars pielea şi m-a străfulgerat cu un curent electric care m-a umplut de o dorinţă arzătoare, pe care nu voiam s-o simt, dar căreia nu mă puteam împotrivi.

Râsul lui era seducător şi aş fi vrut să mă cufund în el. M-am

aplecat înainte, am închis ochii şi am gâfâit, pe când răcoarea spiritului său îmi alinta sânii, copleşindu-mi lăcaşuri de pe trup de senzaţii dureros, dar delicios de senzuale, ce-mi luau minţile.

— Îţi place durerea, îţi stârneşte plăcere, a spus, iar aripile lui au devenit mai copleşitoare, trupul, mai viguros, mai rece şi mai dureros de pasional, pe când se lipea de mine. Lasă-te în voia mea, a şoptit glasul lui frumos, devenit acum inimaginabil de seducător, pe măsură ce dorinţa lui creştea. Am petrecut secole în braţele tale. De data asta, împreunarea dintre noi va fi la vrerea mea, iar tu te vei desfăta cu plăcerea pe care am să ţi-o dăruiesc. Aruncă lanţurile cu care te înrobeşte zeiţa ta îndepărtată şi vino la mine. Fii dragostea mea adevărată, trup şi suflet, şi am să-ţi pun lumea la picioare!

Înţelesul cuvintelor lui a pătruns prin negura aceea de durere şi plăcere, asemenea razelor soarelui, care alungă roua. Mi-am regăsit voinţa şi m-am smuls din îmbrăţişarea aripilor sale. Cârcei de fum negru de gheaţă mi se încolăceau pe trup, se agăţau... mă atingeau... mă mângâiau...

M-am scuturat ca o pisică plouată, iar vinişioarele de întuneric mi-au alunecat de pe corp.

— Nu! Nu sunt dragostea ta. Nu sunt A-ya. Şi n-am să-i întorc niciodată spatele lui Nyx!

Când am rostit numele lui Nyx, coşmarul s-a destrămat.

M-am ridicat în capul oaselor în pat, tremurând şi gâfâind. Stevie Rae dormea buştean lângă mine, dar Nala era trează şi mârâia încetişor. Avea spatele arcuit, era înfoiată şi privea cu ochii mijiţi la aerul de deasupra mea.

— La naiba! am strigat şi am ţâşnit din pat, răsucindu-mă şi privind în sus, şi mai că mă aşteptam să îl văd pe Kalona plutind pe deasupra noastră, ca un liliac uriaş.

Însă nu era nimic acolo.

Am înşfăcat-o pe Nala, m-am aşezat pe pat şi am început s-o mângâi tare, cu mâini tremurătoare.

— N-a fost decât un coşmar... un coşmar... un coşmar, i-am spus, dar ştiam şi eu că-i o minciună.

Kalona era real şi, cine ştie cum, putea ajunge la mine, prin vis.

Capitolul 2

„Bun, deci Kalona poate să-ţi pătrundă în vise, dar acum eşti trează, aşa că revino-ţi!“ mi-am spus cu hotărâre în timp ce o mângâiam pe Nala şi mă relaxam ascultân-du-i torsul familiar. Stevie Rae se foia în somn şi a mormăit ceva ce nu am auzit. Apoi, dormind încă, a zâmbit, şi a oftat. Am privit-o bucuroasă că măcar ea avea mai mult noroc cu visele.

Am tras uşor de pătura sub care se ghemuise şi am răsuflat uşurată când am văzut că nu îi mai curgea sânge prin pansamentul care acoperea rana cumplită făcută de săgeata care o străpunsese.

S-a agitat din nou. De data asta, ochii lui Stevie Rae s-au mişcat şi s-au deschis. Preţ de o clipă a părut nedumerită, apoi mi-a zâmbit adormită.

— Cum te simţi? am întrebat.

— Bine, a spus ea cu glas tremurător. Nu-ţi mai face atâtea griji.

— E destul de greu să nu-mi fac griji când cea mai bună prietenă a mea tot dă colţu’, am spus şi i-am zâmbit la rândul meu.

— De data asta n-am mai dat colţu’. Era doar cât pe ce să dau colţu’.

— Tremuricii mei mă roagă să-ţi transmit că, pentru ei, „cât pe ce“ ăla nu schimbă prea mult situaţia.

— Spune-le tremuricilor tăi să tacă din gură şi să se bage la somn, a spus Stevie Rae, după care a închis ochii şi şi-a tras pătura-n cap. Mă simt bine, a repetat. O să fim cu bine toţii, a spus, apoi respiraţia i-a devenit mai profundă şi jur că, într-o clipită, adormise la loc.

Mi-am înăbuşit un oftat din rărunchi şi m-am băgat iarăşi repede în pat, încercând să mă instalez cât mai confortabil. Nala s-a încolăcit între mine şi Stevie Rae şi a tras un „miorlaaau“ morocănos, care însemna, ştiam prea bine, că voia să mă liniştesc şi să mă culc.

Să mă culc? Şi adică să visez iar? Nu, mersi, n-ai să vezi.

În schimb, eram atentă la respiraţia lui Stevie Rae şi o mângâiam absentă pe Nala. Era al naibii de ciudat cât de normal părea totul în oaza asta de linişte pe care ne-o creaserăm. Privind-o pe Stevie Rae cea adormită, mi se părea aproape incredibil că, doar cu câteva ore în urmă, din piept îi

ieşea o săgeată şi că trebuise să fugim din Casa Nopţii, pe când haosul ne sfâşia lumea. Nu voiam să mă ia din nou somnul, aşa că mintea mea obosită rememora întâmplările nopţii. Şi în timp ce le întorceam pe toate părţile, mă miram din nou că mai scăpase vreunul dintre noi cu viaţă...

*

Mi-am amintit că Stevie Rae îmi ceruse, în mod surprinzător, să iau un creion pen' că ea credea că era o bună ocazie să facem o listă cu ce ne trebuie în tuneluri, ca să avem toate cele trebuincioase în cazul în care urma să stăm ascunşi o vreme.

Îmi ceruse chestia asta cu o voce complet calmă, în timp ce stătea în faţa mea cu o săgeată iţindu-i-se din piept. Îmi amintesc că m-am uitat la ea, că mi s-a făcut rău de la stomac şi că apoi mi-am ferit privirea şi am spus:

— Stevie Rae, nu cred că e momentul să facem liste.

— Ah! Fir-ar să fie, doare mai rău decât atunci când ţi se înfige în picior un ciuline, a spus Stevie Rae, inspirând adânc şi tresărind, dar tot a găsit puterea să zâmbească peste umăr la Darius, care îi sfâşiase cămaşa la spate, lăsând la vedere săgeata care-i ieşea din spinare. Scuze. N-am vrut să spun c-ar fi vina ta că mă doare. Cum ziceai că te cheamă?

— Darius, Preoteasă.

— Este un războinic dintre Fiii lui Erebus, a adăugat Afrodita, şi i-a aruncat lui Darius un zâmbet surprinzător de dulce. Îl descriu ca fiind surprinzător de dulce pentru că, de regulă, Afrodita e egoistă, alintată, urâcioasă şi cam greu de înghiţit în general, deşi mie începe oarecum să-mi placă de ea. Cu alte cuvinte, categoric nu e dulce, dar era din ce în ce mai clar că îi căzuse cu tronc Darius, de unde şi dulceaţa neobişnuită.

— Să fim serioşi, evident că e războinic. Arată ca un munte, spusese Shaunee, adresându-i lui Darius o privire apreciativă, vecină cu agăţatul.

— Un munte cool rău, i-a ţinut şi Erin isonul, trimiţându-i bezele lui Darius.

— E adjudecat, gemene ciudate ce sunteţi, aşa că luaţi-vă jucăriile şi tăiaţi-o, a izbucnit Afrodita, dar îmi dăduse senzaţia că nu prea pusese suflet în insulta aia. De fapt, acum că mă gândeam iar la chestia asta, păruse chiar drăguţă.

A, apropo, Erin şi Shaunee sunt gemene de suflet, nu biologice, dat fiind că Erin este o blondă din Oklahoma, cu ochii albaştri, iar Shaunee, o tipă cu pielea de culoarea caramelului, de pe coasta de est, de origine jamaicană. Dar aspectul genetic nu conta pentru ele, era la fel de posibil să fi fost separate la naştere şi apoi să se fi regăsit cu detectorul de gemeni.

— A, da. Mersi că ne-ai amintit că iubiţii noştri nu sunt aici, a spus Shaunee.

— Pentru că probabil îi înfulecă ciudaţii ăia de oameni-pasăre, a adăugat Erin.

— A, nu vă demoralizaţi. Bunica lui Zoey n-a spus că Imitatorii de Corbi chiar mănâncă oameni, a spus doar că îi înhaţă în ciocurile lor enorme şi dau cu ei de perete, sau de ce apucă, până le rup şi ultimul oscior din corp, le-a spus Afrodita gemenelor cu un zâmbet vesel.

— Ăăă, Afrodita, nu cred că ne eşti de prea mare ajutor, am spus.

Deşi avea dreptate. De fapt, oricât de înspăimântător suna, era posibil ca şi ea şi gemenele să fi avut dreptate. Nu voisem să mă gândesc prea mult la chestia asta, aşa că îmi îndreptasem din nou atenţia către cea mai bună prietenă a mea, care era rănită. Arăta absolut îngrozitor, palidă, transpirată şi plină de sânge.

— Stevie Rae, nu crezi că ar trebui să te ducem la un...

— Am găsit-o! Am găsit-o! a izbucnit Jack, dând chiar atunci buzna în mica zonă din tunelul lateral, transformată acum în camera lui Stevie Rae, urmat îndeaproape de labradorul gălbui, care rareori îl scăpa din ochi pe puşti.

Era îmbujorat şi agita un soi de valijoară albă, cu o cruce roşie pe ea. Era exact unde ai spus tu, Stevie Rae. În chestia aia din tunel care aduce a bucătărie.

— Şi imediat ce-mi recapăt suflul, am să-ţi spun cât de plăcut surprins am fost când am descoperit frigiderele şi cuptoarele cu microunde, funcţionale toate, a spus Damien urmându-l pe Jack în încăpere, respirând greoi şi ţinându-se ostentativ după el. Va trebui să-mi explici cum aţi reuşit să aduceţi toate astea aici, jos, inclusiv să trageţi cabluri electrice.

Damien a făcut o pauză, a observat cămaşa însângerată şi sfâşiată a lui Stevie Rae şi săgeata care încă îi ieşea din spate, iar obrajii trandafirii i-au pălit pe loc.

— Va trebui să-mi explici asta când n-o să mai fii Stevie Rae en brochette.

— En... ce? a făcut Shaunee.

— Bro... şi mai cum? i s-a alăturat şi Erin.

— Aşa se spune în franceză la frigărui, imbecilelor. Faptul că lumea a luat-o razna şi răul a slobozit păsările războiului, a citat el intenţionat greşit din Shakespeare şi a ridicat din sprâncene către gemene, aşteptându-se, evident, ca ele să recunoască citatul, lucru care, evident, nu s-a întâmplat, nu scuză un vocabular neîngrijit. Apoi s-a întors din nou spre Darius. A, am găsit astea într-o grămadă de unelte nu prea adecvate pentru uz medical, a spus şi a ridicat ceva ce aducea cu o foarfecă uriaşă.

— Adu cleştele şi trusa de prim-ajutor, a spus Darius, cu o voce de profesionist.

— Ce faci cu cleştele ăla? a întrebat Jack.

— O să tai capătul săgeţii ca să pot trage din trupul preotesei cât a mai rămas din ea. Apoi o să înceapă să se vindece, a spus Darius, fără prea multe ocolişuri.

Jack a icnit şi s-a sprijinit de Damien, care l-a cuprins cu braţul. Ducesa - labradorul gălbui care se ataşase complet de Jack de când stăpânul ei de drept, un novice pe nume James Stark, murise, apoi se făcuse zombi şi trăsese o săgeată în Stevie Rae, drept parte dintr-un complot malefic de a-l elibera pe Kalona, un teribil înger căzut (da, acum când mă gândesc mai bine, văd şi eu că e complicat şi chiar te bagă un pic în ceaţă, dar asta pare să fie o trăsătură a comploturilor malefice) - a scâncit şi s-a sprijinit de piciorul lui.

A, Jack şi Damien sunt împreună. Ceea ce înseamnă că sunt adolescenţi gay. Hai, reveniţi-vă. Chestiile astea se mai întâmplă. Mai des decât v-aţi aştepta. Staţi aşa, uitaţi ce-am zis. Se întâmplă mai des decât se aşteaptă părinţii.

— Damien, poate că ar trebui să... Îl iei pe Jack şi să mergeţi la bucătăria aia pe care aţi găsit-o şi să vedeţi dacă puteţi face rost de ceva de mâncare, am spus, în încercarea de a le da o ocupaţie, ca să nu se mai holbeze la Stevie Rae. Pun pariu că ne-am simţi cu toţii mai bine dacă am mânca ceva.

— Eu probabil că aş vomita, a spus Stevie Rae. Asta dacă nu cumva vomit sânge, a continuat şi a încercat să ridice din umeri în semn de scuză, dar mişcarea i-a fost întreruptă de un icnet,

după care s-a făcut şi mai palidă decât era deja.

— Mda, nici mie nu prea mi-e foame, a spus şi Shaunee, cu ochii căscaţi la săgeata care îi ieşea din spate lui Stevie Rae, stăpânită de aceeaşi fascinaţie care îi face pe oameni să se zgâiască la accidentele de maşină.

— Subscriu, geamăno, a încuviinţat Erin, care se uita oriunde altundeva decât la Stevie Rae.

Tocmai dădeam să le spun că nu mă interesa dacă le era sau nu foame, pur şi simplu voiam să le dau de lucru şi să-i văd departe de Stevie Rae o vreme, când în încăpere a dat năvală Erik Night.

— Am găsit! a spus el.

În mână ţinea o combină veche rău, cu CD, casetofon şi radio, mare cât o zi de post. Era genul ăla de chestie căreia pe vremuri i se spunea radio-casetofon, ca-n anii ’80. Fără să se uite la Stevie Rae, l-a aşezat pe masa de lângă ea şi Darius şi a început să se joace la butoanele uriaşe, de un argintiu strălucitor, mormăind că spera să reuşească să prindă ceva aici jos.

— Venus unde e? a întrebat Stevie Rae.

Era evident că o durea când vorbea şi îi tremura glasul.

Erik a aruncat o privire înapoi, spre intrarea arcuită a încăperii, acoperită cu o pătură pe post de uşă, dar unde nu se afla nimeni.

— Era chiar în spatele meu. Credeam că o să vină şi ea şi..., a spus, şi în momentul ăla chiar s-a uitat la Stevie Rae şi i-a pierit glasul. Dumnezeule, cred că doare foarte tare, a spus el încet. Arăţi rău, Stevie Rae.

A încercat să-i zâmbească, dar fără succes.

— Ei, am avut şi zile mai bune. Mă bucur că te-a ajutat şi Venus cu casu’. Uneori chiar reuşim să prindem ceva posturi de radio aici.

Aşa zicea şi Venus, a răspuns Erik într-o doară, cu ochii ţintă la săgeata care îi ieşea lui Stevie Rae din spatele gol.

Deşi eram îngrijorată din cauza lui Stevie Rae, începusem să-mi pun întrebări legate de absenţa lui Venus şi mă chinuiam din răsputeri să-mi amintesc cum arată. Ultima oară când mă uitasem cu atenţie la novicii cu semiluni roşii, acestea încă nu erau roşii, ceea ce înseamnă că marginile semilunii de pe frunte erau tot safirii, asemenea desenelor tuturor novicilor când sunt însemnaţi. Însă novicii ăştia muriseră. Apoi înviaseră şi apoi

deveniseră toţi nişte monştri turbaţi, însetaţi de sânge, până când Stevie Rae trecuse printr-un soi de Transformare. Nu se ştie cum, dar umanitatea Afroditei (cine ar fi spus că avea aşa ceva?), plus forţa celor cinci elemente, pe care eu le pot controla, şi - hocus-pocus! - Stevie Rae îşi recăpătase umanitatea şi primise, pe deasupra, nişte desene super de vampir adult, ca nişte cârcei de viţă şi flori care îi încadrează chipul. Dar în loc ca desenul să fie albastru-închis, se făcuse roşu, ca sângele proaspăt. Când i se întâmplase chestia asta lui Stevie Rae, desenele de novici ale tuturor puştilor zombi deveniseră şi ele roşii. Şi îşi recăpătaseră şi ei umanitatea. Teoretic. Nu stătusem însă prea mult cu ei şi cu Stevie Rae, de la Transformare încoace, ca să fiu sigură că totul era sută la sută în regulă. A, şi Afrodita şi-a pierdut Semnul, cu totul. Se presupune, deci, că a redevenit umană, deşi încă are viziuni.

Aşa se explică de ce, ultima oară când am văzut-o pe Venus, arăta dezgustător, pentru că era o zombi vomitivă. Dar acum îşi revenise, într-o oarecare măsură, şi ştiam că umblase cu Afrodita înainte să moară (şi apoi să învie), chestie care presupune că trebuie să fi fost de-a dreptul superbă, pentru că Afrodita nu-şi face prieteni urâţi.

Bun, lăsaţi-mă să vă explic înainte să dau senzaţia că aş fi o ciudată supermegageloasă: Erik Night este genul Superman, frumos de înnebuneşti, în stilul lui Clark Kent, şi ca să continui paralela cu supereroii, pe deasupra mai e şi talentat şi chiar un tip de treabă. Adică, un vampir de treabă. Devenit vampir de puţin timp. În acelaşi timp, e şi prietenul meu. Adică fostul meu prieten, devenit de curând fostul meu prieten. Din nefericire, asta presupune că o să fiu ridicol de geloasă pe oricine, chiar şi pe ciudatele de novice cu semiluni roşii, care i-ar putea trezi prea mult interesul (prea mult = vreun pic).

Din fericire, vocea de profesionist a lui Darius pusese capăt bălmăjelii mele interioare.

— Muzica poate să mai aştepte. Acum, Stevie Rae are nevoie de îngrijire. Va avea nevoie de o cămaşă curată şi de sânge imediat cum termin cu asta, a spus Darius în timp ce punea trusa de prim-ajutor pe noptiera lui Stevie Rae, o deschidea şi scotea în grabă pansament, alcool şi nişte chestii oribile.

Asta categoric ne-a luat tuturor piuitul.

— Ştiţi cu toţii că vă iubesc mai presus de orice, nu? a spus

Stevie Rae, adresându-ne un zâmbet curajos.

Prietenii mei şi cu mine am dat mecanic din cap.

— Bun, deci n-o să mă înţelegeţi greşit dacă o să vă rog să plecaţi şi să vă faceţi de lucru, mai puţin Zoey, în timp ce Darius îmi scoate săgeata asta din piept.

— Toţi, mai puţin eu? Nu, nu, nu! De ce vrei să rămân eu?

În ochii copleşiţi de durere ai lui Stevie Rae am citit o urmă de amuzament.

— Pen' că tu eşti Marea noastră Preoteasă, Z. Tu trebuie să stai şi să-i ajuţi pe Darius. În plus, deja m-ai văzut o dată murind; poate fi mai rău de atât?

Apoi a tăcut şi a făcut ochii mari. Căsca gura la palmele mele, pe care le ridicasem ca o fraieră, şi a izbucnit:

— La naiba, Z, uită-te şi tu la palmele tale!

Mi le-am întors ca să văd la ce naiba se holba aşa şi am simţit cum mi se căscau şi mie ochii. Pe palme mi se întindeau desene, acelaşi model frumos şi complicat, format din nişte vârtejuri care aminteau de modelul dantelei. Îmi împodobeau faţa şi gâtul, coborau de-o parte şi de alta a coloanei, şi apoi în jurul taliei. Cum de uitasem? Pe când fugeam ca să ne punem la adăpost în tuneluri, simţisem arsura aceea familiară. Atunci înţelesesem ce însemna. Zeiţa mea, Nyx, întruchiparea nopţii, mă însemnase din nou, semn că-i aparţineam ei şi numai ei. Astfel mă diferenţiase din nou de toţi novicii şi vampirii din întreaga lume. Niciun alt novice nu mai avea Semnul colorat complet şi întins. Asta se întâmpla numai după ce un puşti îşi încheia Transformarea, şi atunci, conturul semilunii de pe frunte se colora complet şi se întindea într-un desen unic şi irepetabil care-i încadra faţa, spunând lumii întregi că devenise vampir.

Aşa că pe faţa mea se citea că sunt vampir, dar trupul meu spunea că sunt încă novice. Şi restul desenelor? Ei bine, asta era o chestie care nu se mai întâmplase niciodată, niciunui novice şi niciunui vampir, şi nici măcar acum nu eram sută la sută sigură ce însemna.

— Mamă, Z, sunt extraordinare, s-a auzit, chiar lângă mine, glasul lui Damien.

Şi mi-a atins şovăielnic palma.

Mi-am ridicat privirea de la propriile mâini la ochii lui căprui şi prietenoşi, dornică să văd dacă acum mă privea altfel. Căutam semne de adoraţie sau de emoţie sau, şi mai rău, de frică. Însă

nu l-am văzut decât pe Damien, prietenul meu, cu zâmbetul lui cald.

— Am simţit mai devreme, când am ajuns aici. Da'... cred că am uitat, am spus.

— Aşa e Z a noastră, a spus Jack. Numai ea ar putea uita ceva care e, practic, un miracol.

— Mai mult decât practic, a intervenit Shaunee.

— Dar e un miracol marca Zoey, genul care se întâmplă mai tot timpul, a spus Erin, fără ocolişuri.

— Eu nu pot să păstrez un desen măcar, iar ea e plină, a spus Afrodita. Evident, a adăugat, dar zâmbetul i-a mai îndulcit asprimea cuvintelor.

— Desenele astea sunt Semnul graţiei zeiţei noastre şi arată că, într-adevăr, eşti pe calea pe care ar vrea şi ea s-o apuci. Eşti Marea noastră Preoteasă, a explicat Darius, solemn. Cea pe care a Ales-o Nyx. Dar, Preoteasă, am nevoie de ajutorul tău ca s-o vindec pe Stevie Rae.

— Fir-ar, am mormăit, muşcându-mi nervoasă buzele şi strângând pumnii, ca să-mi ascund desenele exotice abia căpătate.

— Dă-o naibii de treabă! Rămân eu să te ajut, a spus Afrodita şi s-a îndreptat hotărâtă spre Stevie Rae, care stătea pe marginea patului. Nu mă deranjează sângele şi suferinţa, cât timp nu sunt ale mele.

— Eu trebuie să mă duc cu ăsta mai aproape de intrarea în tuneluri. Probabil că acolo aş avea mai mult noroc să prind vreun post, a spus Erik şi, fără să-mi arunce măcar o privire sau să sufle vreo vorbă despre desenele mele cele noi, s-a făcut nevăzut prin uşa acoperită cu pătura.

— Ştii, cred că era bună ideea cu mâncarea, a spus Damien, prinzându-l pe Jack de mână şi pornind în urma lui Erik.

— Da, Damien şi cu mine suntem gay, asta înseamnă că, garantat, suntem bucătari buni, a spus Jack.

— Mergem şi noi cu ei, a spus Shaunee.

— Mda, noi nu suntem prea convinse că, genetic vorbind, bucătarii gay sunt mai competenţi, aşa că ar fi bine să mergem să-i supraveghem, a spus Erin.

— Nu uitaţi de sânge. Îndoit cu vin, dacă aveţi. Îi trebuie ca să se refacă, a spus Darius.

— Unul dintre frigidere e plin cu rezerve de sânge. Apoi găsiţi-

o pe Venus, a spus Stevie Rae şi a făcut o grimasă, timp în care Darius a luat un pansament îmbibat cu alcool şi a început să-i cureţe sângele uscat de pe spate, în jurul locului din care ieşea săgeata. Îi place vinul. — Spuneţi-i de ce aveţi nevoie şi ea o să vă facă rost.

Gemenele au ezitat, s-au uitat una la alta, apoi Erin a vorbit în numele amândurora.

— Stevie Rae, pe bune că nu e nimic aiurea la puştii cu semiluni roşii? Mă înţelegi, ei sunt ăia care i-au omorât pe fotbaliştii de la echipa Union şi l-au răpit pe prietenul lui Z, care e om, greşesc?

— Fostul prieten, am spus, dar nu m-au băgat în seamă.

— Venus l-a ajutat pe Erik adineauri, a spus Stevie Rae.

— Iar Afrodita a stat aici două zile şi e încă întreagă, a explicat Stevie Rae.

— Da, da' Erik e un vampir mascul, mare şi sănătos, e mai greu de muşcat, a remarcat Shaunee.

— Deşi este un tip al naibii de delicios, a spus Erin.

— Adevăr grăieşti, geamăno.

Amândouă au înălţat din umeri, uitându-se la mine în chip de scuză, după care Shaunee a continuat:

— Iar Afrodita e aşa de nasoală încât nimeni nu s-ar băga s-o muşte.

— Noi, în schimb, suntem ca nişte bulgăraşi de vanilie şi ciocolată. L-am tenta până şi pe cel mai de treabă monstru amator de sânge, a sărit şi Erin.

— Ştiu eu un monstru amator de sânge: mă-ta! a spus Afrodita, cu un zâmbet dulce.

— Dacă nu terminaţi cu ciorovăiala, vă muşc de nu vă vedeţi! a strigat Stevie Rae, apoi s-a strâmbat din nou şi a început să gâfâie.

Respira tot mai greu, din pricina durerii.

— Fetelor, o chinuiţi pe Stevie Rae, iar mie îmi daţi dureri de cap, am spus iute, din ce în ce mai îngrijorată de cât de rău arăta cu fiecare clipă. Ea spune că novicii cu semiluni roşii sunt în regulă. Tocmai am fugit din iadul din Casa Nopţii împreună cu ei şi nu au încercat să ne mănânce pe niciunul dintre noi pe drum până aici. Aşa că fiţi fete cuminţi şi mergeţi s-o căutaţi pe Venus, cum v-a zis.

— Z, chestia asta nu se pune ca bilă albă pentru ei, a

intervenit Damien. Fugeam ca să scăpăm cu viaţă. Nu stătea nimeni atunci să mănânce pe cineva.

— Stevie Rae, te întreb o dată pentru totdeauna, sunt de încredere novicii cu semiluni roşii? am spus.

— Ar trebui. Încercaţi să fiţi mai de treabă şi să-i acceptaţi. Ştiţi prea bine că nu e vina lor că au murit şi apoi au înviat.

— Vedeţi? N-au nimic.

Doar mai târziu aveam să-mi amintesc că, de fapt, Stevie Rae nu-mi răspunsese la întrebarea dacă novicii cu semiluni roşii erau cu adevărat de încredere.

— Bine, dar pe Stevie Rae o tragem la răspundere, a spus Shaunee.

— Exact, dacă încearcă vreunul dintre ei să ne înfulece, o să avem noi o discuţie cu ea pe tema asta când o să se simtă mai bine, a spus Erin.

— Faceţi imediat rost de sânge şi de vin. Gata cu vorbăria, haideţi la treabă, a spus Darius, fără ocolişuri.

Au tulit-o cu toţii din încăpere şi m-au lăsat pe mine împreună cu Darius, cu Afrodita şi cu cea mai bună prietenă a mea, în momentul de faţă en brochette.

Fir-ar!

Capitolul 3

— Pe bune, Darius. Nu am putea proceda altfel? Cam ca-n spital. Mai exact, într-un spital. Cu doctori şi săli de aşteptare în care să stea prietenii în timp ce... ăăă..., am ezitat şi am făcut un gest aproape panicat spre săgeata care îi traversa corpul lui Stevie Rae. În timp ce se rezolvă chestia asta.

— O fi existând şi o cale mai bună, dar nu în condiţiile astea. Am un număr limitat de resurse aici şi, dacă te gândeşti un pic, Preoteasă, nu cred că ai vrea ca vreunul dintre noi să iasă la suprafaţă şi să se ducă la un spital din oraş, a spus Darius.

Mi-am muşcat buzele, gândindu-mă că avea dreptate, dar tot încercam să caut o alternativă mai puţin îngrozitoare.

— Nu. Eu nu mai merg înapoi acolo, la suprafaţă. Kalona e-n libertate, împreună cu păsăroii ăia scârboşi de-i zic „tată“, şi-n plus, nu-mi permit să mă prindă răsăritul soarelui la suprafaţă. Şi simt că nu e prea departe. Nu cred că aş supravieţui la cât de

rău mă doare deja. Z, n-ai încotro, trebuie s-o faci, a spus Stevie Rae.

— Vrei să împing eu săgeata cât o ţii tu nemişcată? s-a oferit Afrodita.

— Nu, probabil că o să fie mai nasol să mă uit decât să ajut şi eu, am spus.

— Am să fac tot posibilul să nu ţip prea tare, a spus Stevie Rae.

Vorbise serios, chestie care îmi dăduse o strângere de inimă, exact ca acum când îmi aduc aminte.

— Nu, draga mea! Ţipă cât vrei. Ce naiba, ţip şi eu cu tine.

L-am privit pe Darius şi i-am spus:

— Sunt gata.

— Eu am să tai capătul cu fulgi, care încă îi iese prin piept. Tu ia chestia asta - mi-a dat un pansament îmbibat cu alcool - şi presează pe capătul tăiat. Când eu prind bine de partea din faţă a săgeţii, am să-ţi spun să împingi. Împingi tare în timp ce eu trag. Ar trebui să iasă destul de repede.

— Dar se poate să doară numai un pic? a spus Stevie Rae, cu un glas pierit.

— Preoteasă, i-a răspuns Darius şi şi-a odihnit mâna mare pe umărul ei. O să doară mai mult de atât.

— Aici intervin eu, a spus Afrodita. Am să te ţin ca să nu te zvârcoleşti de durere şi să-i strici planurile lui Darius.

A ezitat, apoi a adăugat:

— Dar tu trebuie să ştii că, dacă înnebuneşti de durere şi mă muşti încă o dată, te bat de-ţi sună apa în cap.

— Afrodita, n-am să te muşc. Încă o dată, a spus Stevie Rae.

— Hai să terminăm odată, am spus.

Înainte ca Darius să rupă ce mai rămăsese din cămaşa lui Stevie Rae, a spus:

— Preoteasă, trebuie să-ţi dezgolesc sânii.

— Hm, mă gândeam la asta cât timp te ocupai de spatele meu. Eşti ca un fel de doctor, nu?

— Toţi Fiii lui Erebus au cunoştinţe de medicină ca să-şi poată îngriji fraţii răniţi.

Preţ de o clipă, expresia lui crispată s-a relaxat şi i-a zâmbit lui Stevie Rae.

— Aşa că mă poţi considera un fel de medic.

— Atunci nu mă deranjează că-mi vezi sânii. Medicii sunt

pregătiţi să nu le pese de astfel de chestii.

— Să sperăm că pregătirea lui nu a fost chiar aşa de completă, a mormăit Afrodita.

Darius i-a făcut iute cu ochiul, eu m-am făcut că vărs, chestie care a făcut-o pe Stevie Rae să chicotească şi apoi să icnească de durere. A încercat să-mi zâmbească încurajator, dar era mult prea palidă şi prea slăbită ca să reuşească.

Cam atunci am început eu să-mi fac griji. În Casa Nopţii, Stark cel mort şi înviat, urmând ordinele scârbei de Neferet, trăsese o săgeată în Stevie Rae. Pierduse alarmant de mult sânge, aşa de mult încât, în jurul ei, pământul părea însângerat. Ceea ce împlinise profeţia aia cretină prin care se anunţa eliberarea cretinului ăluia de înger căzut, Kalona pe numele lui, din temniţa subterană în care zăcuse enşpe mii de ani. Stevie Rae arăta de parcă tot sângele i s-ar fi scurs în pământ şi, cu toate că se descurcase destul de bine până în momentul ăla, umblase, vorbise şi fusese în general conştientă, căpăta treptat o paloare fantomatică.

— Gata, Zoey? a întrebat Darius, chestie care m-a făcut să tresar.

De frică, îmi clănţăneau aşa de tare dinţii încât abia am reuşit să scot un „dda“ bâlbâit.

— Stevie Rae, a rostit el cu blândeţe. Eşti pregătită?

— Cred că mai pregătită de atât n-o să fiu niciodată. Dar pot să-ţi spun că îmi doresc din tot sufletul să nu mi se mai întâmple întruna chestii de genul ăsta.

— Afrodita, a spus, uitându-se fix la ea.

Afrodita s-a dus să se aşeze în genunchi pe podea în faţa patului şi a prins-o tare pe Stevie Rae de amândouă antebraţele.

— Încearcă să nu te agiţi prea mult, i-a spus lui Stevie Rae.

— Am să mă străduiesc.

— Număr până la trei, a spus Darius, cu cleştele fixat pe capătul cu fulgi al săgeţii. Unu... doi... trei!

Totul s-a derulat cu repeziciune Darius şi a tăiat capătul săgeţii de parcă ar fi fost o crenguţă.

— Acoper-o! mi-a ordonat el şi, chiar în timp ce trecea în spatele ei, am presat pansamentul pe porţiunea de vreo doi centimetri şi jumătate a săgeţii, care încă se mai iţea din pieptul lui Stevie Rae, chiar între sâni.

Stevie Rae ţinuse ochii strâns închişi. Respira greoi şi

superficial şi avea faţa acoperită de sudoare.

— Număr iar până la trei, dar de data asta împinge de capătul săgeţii, a spus Darius. Îmi venea să las totul baltă şi să ţip: „Nu, haideţi s-o înfăşurăm în ceva, să riscăm şi s-o ducem la spital“, dar Darius începuse deja să numere: Unu... doi... trei!

Am împins de capătul tare al săgeţii abia tăiate, în timp ce Darius, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Stevie Rae, i-a tras-o din corp cu o smucitură rapidă, şi atunci s-a auzit un sunet îngrozitor.

Stevie Rae a ţipat, la fel şi eu şi Afrodita, după care Stevie Rae mi s-a prăvălit în braţe.

— Ţine pansamentul apăsat pe rană, a spus Darius, apoi s-a apucat să cureţe, rapid şi cu îndemânare, gaura la vedere din spatele lui Stevie Rae.

Îmi aduc aminte că repetam întruna: „Gata. Gata. Am scos-o. S-a terminat...“

Acum, când mă gândesc, îmi aduc aminte că Afrodita şi cu mine suspinam. Stevie Rae stătea cu capul lipit de umărul meu, aşa că nu-i vedeam faţa, dar simţeam că pe cămaşă mi se prelingea ceva ud. Când Darius a ridicat-o uşor şi a întins-o pe spate în pat, ca să-i poată îngriji rana, m-a străfulgerat frica.

Nu mai văzusem pe nimeni aşa de palid ca Stevie Rae, dintre vii, vreau să spun. Strângea tare din ochi, dar pe obraji i se prelingeau lacrimi de sânge, înfiorătoare, care contrastau puternic cu pielea ei aproape translucidă.

— Stevie Rae. Te simţi bine?

Îi vedeam pieptul palpitând, dar nu deschisese ochii şi nu scotea niciun sunet.

— Sunt... pe metereze... Încă, a şoptit ea, cu pauze lungi între cuvinte. Dar... simt... că plutesc... pe deasupra... voastră.

— Nu sângerează, a spus Afrodita, cu glas scăzut.

— Nu mai are ce sângera, a spus Darius în timp ce-i prindea pansamentul cu leucoplast pe piept.

— Săgeata nu i-a străpuns inima, am spus. Scopul lui nu era s-o omoare, ci s-o facă să sângereze.

— Într-adevăr, am avut noroc că novicele şi-a ratat ţinta, a spus Darius.

Cuvintele astea mi se tot plimbau prin minte, pentru că eu ştiam ceva ce niciunul dintre ei nu ştia, şi anume că lui Stark îi era imposibil să-şi rateze ţinta. Darul primit de la Nyx era ca

întotdeauna să-şi atingă ţinta, chiar dacă, uneori, acest lucru avea consecinţe teribile. Zeiţa noastră îmi mărturisise chiar ea că, odată ce oferea un dar, niciodată nu şi-l lua înapoi, aşa că, deşi Stark murise şi apoi înviase, într-o variantă anormală, tot ar fi ţintit-o în inimă şi ar fi omorât-o dacă asta i-ar fi fost intenţia. Oare asta însemna că lui Stark îi rămăsese mai multă umanitate decât păruse? Mă strigase pe nume, mă recunoscuse, iar eu mă cutremurasem, amintindu-mi de atracţia care se născuse între noi chiar înainte să moară.

— Preoteasă, nu m-ai auzit?

Darius şi Afrodita căscau gura la mine.

— A, scuze. Scuze. Mă gândeam la...

Dar nu am continuat pentru că nu voiam să explic că mă gândeam la tipul care aproape că o omorâse pe cea mai bună prietenă a mea. Încă nu voiam să explic chestia asta.

— Preoteasă, spuneam că dacă nu îi dăm sânge lui Stevie Rae, rana asta, deşi săgeata nu i-a străpuns inima, ar putea foarte bine să-i cauzeze moartea, a spus războinicul şi a clătinat clin cap în timp ce o cerceta pe Stevie Rae. Deşi nu pot spune cu certitudine că o să se vindece. E un tip nou de vampir şi nu ştiu cum va reacţiona organismul ei, dar dacă ar fi unul dintre fraţii mei războinici, aş fi tare îngrijorat.

Am inspirat adânc şi mi-am luat inima-n dinţi, înainte să spun:

— Bun, uite ce-i, lasă-le pe gemene cu sângele lor cu tot. Muşcă-mă pe mine, i-am spus lui Stevie Rae.

A deschis ochii cu o zbatere de pleoape şi, cumva, a reuşit să schiţeze şi un zâmbet.

— Sânge uman, Z, a spus, înainte să închidă din nou ochii.

— Cred că are dreptate. Sângele uman are întotdeauna un efect mai puternic asupra noastră decât cel al novicilor sau chiar al vampirilor, a spus Darius.

— Bine, atunci am să dau o fugă după gemene, am spus, deşi habar n-aveam încotro s-o apuc.

— Sângele proaspăt ar da rezultate mai bune decât unul insipid, de la frigider, a spus Darius.

Abia dacă îi aruncase o privire Afroditei, dar ea a prins, cu siguranţă, mesajul.

— Rahat! Ar trebui s-o las să mă muşte? Iar?

Am clipit, nesigură de ce ar trebui să-i răspund. Din fericire, Darius mi-a sărit în ajutor:

— Întreabă-te ce ar vrea zeiţa să faci.

— Vax! Nasol mai e să fii de treabă, a oftat, s-a ridicat şi şi-a suflecat mâneca rochiei negre de catifea. Şi-a ţinut încheietura în faţa lui Stevie Rae şi a spus: Bine. Dă-i drumu'. Muşcă-mă. Dar să ştii că îmi eşti datoare vândută. Din nou. Şi nu înţeleg de ce sunt eu aia care îţi salvează permanent viaţa. În fond nici măcar..., a început ea, dar cuvintele i-au fost înăbuşite de un „auu" slab.

Şi-acum mă tulbură gândul la ce s-a întâmplat după aceea. Când Stevie Rae a apucat braţul Afroditei, am văzut cum i s-a schimbat expresia şi, din cea mai bună şi dulce prietenă a mea, a devenit instantaneu o necunoscută, o sălbatică. Ochii i-au scăpărat într-un roşu-închis şi, cu un sâsâit înspăimântător, i-a muşcat Afroditei încheietura de nu s-a văzut.

Apoi „auu"-ul Afroditei s-a transformat într-un geamăt de plăcere şi a închis ochii; Stevie Rae şi-a lipit gura de pielea ei şi i-a străpuns-o cu uşurinţă, făcând ca sângele fierbinte şi fremătător să curgă, în timp ce ea sugea şi înghiţea ca un animal de pradă.

Da, recunosc, era tulburător şi scârbos, dar, în acelaşi timp, scena avea un erotism bizar. Ştiu că trebuie să fi fost super. Aşa sunt construiţi vampirii. Chiar şi în cazul novicilor, atât cel muşcat (fiinţa umană), cât şi cel care muşcă (novicele) simt o plăcere fizică intensă. În felul ăsta supravieţuim. Vechile poveşti despre vampirii care sfâşie grumazul victimelor şi le iau cu forţa sunt o mare tâmpenie, mă rog, asta dacă nu cumva îl scoţi rău de tot din sărite pe vampir. Şi apoi, chiar dacă îi sfâşie gâtul, cel muşcat probabil că tot ar simţi o oarecare plăcere.

În orice caz, ideea e că suntem ceea ce suntem. Şi, pe când observam ce se petrecea între Stevie Rae şi Afrodita, înţelegeam că şi novicii cu semiluni roşii erau capabili să le ofere plăcere fiinţelor umane. Vreau să spun că Afrodita se înclinase sugestiv spre Darius, care a cuprins-o cu braţul şi s-a aplecat spre ea s-o sărute, în timp ce Stevie Rae continua să-i sugă încheietura.

Sărutul războinicului şi al Afroditei era aşa de înfocat încât jur că aproape vedeam cum sar scântei. Darius o ţinea cu grijă, ca să nu-i smulgă Stevie Rae încheietura, iar Afrodita l-a cuprins cu braţul celălalt şi i s-a dat lui cu totul, lucru care arăta câtă încredere avea în el. Mă simţeam vinovată privindu-i, deşi ce se

petrecea între ei era de o frumuseţe senzuală indiscutabilă.

— Îh! Jenant.

— Pe bune. Aş fi putut să trăiesc foarte bine şi fără să văd aşa ceva.

Mi-am desprins privirea de la Stevie Rae şi compania şi le-am văzut pe gemene stând în cadrul uşii acoperite cu pătura. Erin avea în mână mai multe pachete conţinând, în mod evident, sânge. Shaunee ţinea o sticlă de vin roşu şi un pahar obişnuit, de bucătărie, genul în care prepară mamele ceaiul cu gheaţă.

Ducesa şi-a făcut loc pe lângă ele şi a intrat în încăpere, dând din coadă, urmată îndeaproape de Jack.

— Dumnezeule, fetele fac prostioare, iar băiatul culege roadele, a spus Jack.

— Interesant... când te gândeşti că sunt tipi care ar găsi chestia asta excitantă, a adăugat Damien, care intrase în încăpere în urma lui Jack, cu o pungă de hârtie în mână, şi îi privea pe Stevie Rae, pe Afrodita şi pe Darius ca şi când ar fi urmărit în direct un experiment ştiinţific.

Darius a reuşit să întrerupă sărutul, a tras-o pe Afrodita aproape de el şi a lipit-o de pieptul lui.

— Preotească, ea o să se simtă umilită din cauza asta, mi-a spus, cu un glas scăzut şi presant. Nu m-am deranjat să mă întreb la care ea se referea, la Afrodita sau la Stevie Rae. Înainte a termine propoziţia, deja mă îndreptam spre gemene.

— Daţi-mi mie asta, am spus şi am înşfăcat o pungă de sânge de la Erin. Distrăgându-le atenţia de la scena de pe pat, am rupt punga cu dinţii, ca pe un ambalaj de Skittles, şi am avut grijă să fac în aşa fel încât să-mi rămână o cantitate importantă de sânge pe buze. Ţine-mi şi mie paharul, i-am spus lui Shaunee.

A făcut ce i-am zis, deşi îmi arunca o privire scârbită. N-am băgat-o în seamă, am turnat mare parte din cantitatea de sânge în pahar şi m-am lins pe buze, ostentativ, ca să culeg picăturile de sânge rămase. Am ridicat intenţionat punguţa şi am sorbit şi restul de sânge, după care am aruncat-o, aplatizată, deoparte. Apoi am luat paharul cu sânge de la ea.

— Şi acum vinul, am spus. Sticla era deja desfăcută, aşa că Shaunee nu a trebuit decât să scoată dopul. Am ridicat paharul, plin doar trei sferturi cu sânge, aşa că nu mi-a luat prea mult timp să adaug vinul şi să umplu paharul. Mersi, am spus apăsat, m-am întors şi am pornit înapoi spre pat.

Cu un gest de profesionist, am prins-o pe Afrodita de braţ şi am tras-o, smulgând-o din mâna surprinzător de vlăguită a lui Stevie Rae. Am păşit discret în faţa ei, blocând privirilor abulice ale maselor - adică gemenele, Damien şi Jack - spectacolul trupului aproape gol al prietenei mele.

Stevie Rae m-a fulgerat cu ochi scânteietori, iar comisurile ridicate îi lăsau la vedere dinţii ascuţiţi, înroşiţi de sânge. Deşi eram şocată de cât de monstruos arăta, mi-am păstrat vocea calmă şi am adăugat chiar o notă de iritare.

— Gata, ajunge. Acum încearcă şi asta.

Stevie Rae a mârâit la mine, iar Afrodita a scos un sunet care amintea de mârâitul lui Stevie Rae. Ce mama naibii? Îmi venea să mă întorc spre Afrodita ca să văd ce se întâmplă cu ea, dar ştiam că era mai bine să mă concentrez asupra celei mai bune prietene ale mele, care acum mârâia înspre mine.

— Am spus gata! am izbucnit, cu un glas destul de scăzut, sperând ca vorbele să nu-mi fie auzite de nimeni altcineva. Revino-ţi, Stevie Rae. Ai băut destul din Afrodita. Bea asta. Acum! am rostit răspicat şi apoi i-am vârât între mâini paharul cu amestecul de sânge şi vin.

Pe chip i s-a aşternut un aer diferit, a clipit şi părea confuză, i-am dus paharul la buze şi imediat cum a simţit aroma, s-a pus pe băut. În timp ce ea bea cu lăcomie, mi-am permis să arunc privire spre Afrodita. Era tot în braţele lui Darius şi părea în regulă, deşi cam năucă, şi se uită ţintă la Stevie Rae.

Văzând expresia de şoc întipărită pe faţa ei, am simţit un soi de nelinişte, care s-a dovedit a fi de-a dreptul o premoniţie pentru bizareria ce avea să urmeze. Dar atunci mi-am îndreptat atenţia spre prietenii mei, care priveau cu gura căscată.

— Damien, am spus, cu un glas voit tăios. Stevie Rae are nevoie de o cămaşă. Crezi că poţi să faci rost?

— În coşul cu rufe. Sunt cămăşi curate acolo, a rostit Stevie Rae printre înghiţituri. Acum părea că-ncepe într-adevăr să-şi revină. Schiţă cu o mână tremurătoare un gest spre un teanc de lucruri. Damien a dat din cap şi a traversat în grabă încăperea.

— Stai să-ţi văd încheieturile, i-a spus Darius Afroditei.

Fără să zică nimic, Afrodita s-a întors cu spatele la gemene şi la Jack, care priveau cu interes scena, şi i-a dat braţul lui Darius, aşa că, practic, eu am fost singura care a văzut pe bune ce a făcut. Războinicul i-a dus încheietura la gură. Fără să-şi ia ochii

de la ea, şi-a strecurat limba afară şi şi-a trecut-o peste marginea urmelor de muşcături din care încă mai picurau broboane stacojii. Afroditei i s-a tăiat respiraţia şi am văzut că tremura, dar în clipa în care limba lui i-a atins rana, sângele a început să i se coaguleze. Priveam cu atenţie, aşa că am văzut bine cum Darius a făcut deodată ochii mari, surprins.

— Rahat, am auzit-o pe Afrodita spunându-i încet. E adevărat, nu?

— Este adevărat, i-a răspuns pe un ton scăzut, menit numai pentru urechile ei.

— Rahat! a repetat Afrodita, supărată.

Darius a zâmbit şi în ochi i se citea un vag amuzament. Apoi a sărutat delicat încheietura şi a spus:

— Nu contează, pe noi nu ne afectează nicicum.

— Promiţi? a şoptit ea.

— Ai cuvântul meu. Ai făcut o treabă extraordinară, frumoasa mea. Sângele tău i-a salvat viaţa.

Preţ de o clipă, am întrezărit o expresie de neajutorare pe chipul Afroditei. A clătinat uşor din cap, iar în zâmbetul ei se insinua o uimire sinceră şi o doză însemnată de sarcasm.

— Nu ştiu de ce naiba trebuie s-o tot salvez eu pe ţăranca asta de Stevie Rae. Nu pot decât să spun că am fost foarte, foarte rea, aşa că sunt foarte multe rahaturi pentru care trebuie să plătesc.

Şi-a dres glasul şi şi-a trecut dosul palmei, care-i tremura, peste frunte.

— Vrei să bei ceva? am întrebat-o, curioasă să aflu despre ce naiba vorbeau, dar neputând să-i chestionez atunci pentru că, evident, nu voiau să afle toată lumea.

— Da, a răspuns Stevie Rae în locul ei, luându-mă prin surprindere.

— Uite un tricou, a spus Damien.

S-a apropiat de pat, a văzut că Stevie Rae, care nu mai înghiţea pe nerăsuflate, ci sorbea din pahar, era aproape goală, şi şi-a ferit privirea.

— Mersi, am spus şi i-am zâmbit uşor, am luat tricoul de la el şi i l-am aruncat lui Stevie Rae, apoi m-am uitat iarăşi la gemene. Cele câteva picături de sânge începuseră să-şi facă efectul asupra organismului meu şi epuizarea care mă apăsa de când trebuise să invoc toate cele cinci elemente şi să le

controlez în timp ce fugeam din Casa Nopţii se redusese suficient încât să pot gândi din nou limpede. Bun, copii, aduceţi sângele şi vinul încoace. Mai aveţi un pahar şi pentru Afrodita?

Înainte să apuce să răspundă, a vorbit Afrodita.

— Nu, mersi, nu vreau sânge. Când mă gândesc la el, îmi vine un singur cuvânt în minte: dezgustător. Dar nu refuz ceva de pileală.

— N-am adus decât un pahar, a spus Erin. Va trebui să bea din sticlă, ca o ţărancă.

— Îmi pare rău, a spus Shaunee, cu o voce prefăcută, dându-i Afroditei sticla. Deci, ca o fiinţă umană ce te afli, poţi să ne explici cum e când îţi bea un vampir sângele?

— Îhî, sunt pe aici nişte minţi curioase care vor să afle, pen' că dădeai impresia că-ţi place, iar noi nu ştiam că ai dat-o pe de-astea, a spus Erin.

— Voi astea, două la un creier, nu sunteţi atente la cursul de sociologie vampirească? a spus Afrodita, după care a înclinat sticla şi a băut din ea.

— Ei, am citit capitolul despre fiziologie din Manualul novicelui, a explicat Damien. Saliva vampirului conţine substanţe coagulante, anticoagulante şi endorfine, care acţionează asupra centrilor plăcerii din creier, atât ai fiinţei umane, cât şi ai vampirului. Ştii ceva, Afrodita are dreptate. Voi două ar trebui să fiţi mai atente la ore. Şcoala e gândită ca ceva mai mult decât un eveniment social, a încheiat el pe un ton afectat, în timp ce Jack încuviinţa entuziast din cap.

— Ştii ceva, geamăno? Cu toată nenorocirea aia care s-a pornit la suprafaţă, cu îngerul ăla căzut, malefic, şi smardoii lui care au invadat lumea şi cu Casa Nopţii care a trecut pe comanda „haos", cred că o vreme n-o să mai avem parte de şcoală, a spus Shaunee.

— Excelentă observaţie, geamăno, a spus Erin. Asta înseamnă că nu mai avem nevoie de don'şoara Damien şi de aerele ei profesorale pentru un timp.

— Şi adică putem, de exemplu, să-i doborâm şi să-i smulgem părul? Ce zici? a întrebat Shaunee.

— Pare distractiv, a spus Erin.

— Minunat! Am ajuns să beau vin ieftin direct din sticlă, Miss Ţărănoaia Vampirească Adolescentină tocmai m-a muşcat... din nou, iar acum sunt martoră şi la un caft între tocilari, a spus

Afrodita, amintindu-ne din nou de scârba pe care o ştiam bine, apoi a oftat adânc şi s-a trântit în pat, lângă Darius. Măcar acum că sunt om, probabil că pot să mă îmbăt şi eventual să ramân în starea asta vreo zece ani.

— N-am eu destul vin pentru aşa ceva. Ne-am uitat cu toţii când o novice cu semilună roşie a intrat în încăpere, urmată de alţii, care stăteau ciorchine în spatele ei, în umbră. Şi-ţi mai zic o chestie: ăsta nu e vin ieftin. Nimic din ce am eu nu e ieftin.

Toată lumea şi-a îndreptat atenţia spre novicea cu semilună roşie, dar eu, care urmărisem cum le mustrase Afrodita pe gemene (şi mă pregăteam să intervin şi să le spun tuturor să-şi ţină gura), am văzut strălfulgerarea de pe chipul Afroditei, un amestec de jenă şi suferinţă, înainte să-şi controleze expresia şi să spună cu calm:

— Gaşcă de tocilari, ea e Venus. Die Tembelen Gemenen, Damien, ar trebui s-o mai ţineţi minte pe fosta mea colegă de cameră, care a murit acum vreo jumătate de an.

— De fapt, se pare că cineva s-a grăbit cu pronunţarea morţii mele, a spus blonda cea drăguţă, cu blândeţe.

Apoi s-a întâmplat o chestie cu totul ciudată. Venus s-a oprit şi a adulmecat aerul. Vreau să spun că efectiv şi-a ridicat bărbia şi a inspirat de câteva ori, adânc, în direcţia Afroditei. Novicii cu semiluni roşii, care stăteau încă adunaţi în spatele ei, i-au urmat exemplul şi i-am văzut şi pe ei adulmecând. Apoi Venus a căscat, mirată, ochii ei albaştri şi a spus cu un glas amuzat:

— Măi, să fie... ce interesant.

— Venus, nu..., a început Stevie Rae, dar Afrodita i-a tăiat macaroana:

— Nu. Nu contează. Ar fi bine să afle toată lumea.

Blonda a continuat, cu un zâmbet răutăcios:

— Tocmai voiam să spun cât de interesant e faptul că Stevie Rae şi Afrodita s-au Impregnat.

Capitolul 4

A trebuit să-mi încleştez fălcile ca să nu icnesc cot la cot cu gemenele.

— Dumnezeule! V-aţi Impregnat! Pe bune? a izbucnit şi Jack.

Afrodita a ridicat din umeri.

— Aşa se pare.

— Mie, una, mi s-a părut că avea un aer mult prea nonşalant şi evita să arunce măcar o privire înspre Stevie Rae, dar cred că aproape toată lumea din încăpere s-a lăsat păcălită de atitudinea ei indiferentă.

— Să-mi trag palme! a exclamat Shaunee.

— Merg şi eu o tură, geamăno, s-a băgat şi Erin în vorbă, după care au izbucnit amândouă în chicote semiisterice.

— Eu cred că e o chestie interesantă, a spus Damien, suficient de tare încât să le acopere pe gemenele cotcodăcitoare.

— Şi eu, a spus Jack. Interesantă, adică ciudată şi incredibilă.

— Se pare că, în sfârşit, karma îi vine de hac Afroditei, a spus Venus, cu un rânjet care, în ciuda frumuseţii ei, îi dădea un aer reptilian.

— Venus, Afrodita tocmai mi-a salvat viaţa. Din nou. Şi n-ar trebui să te porţi urât cu ea, a spus Stevie Rae.

Într-un final, Afrodita s-a uitat la Stevie Rae.

— Să nu începi cu de-astea.

— Cu ce? a întrebat Stevie Rae.

— Să-mi iei apărarea! Poate că ne-am Impregnat noi, dracu' şi ic cum, şi e destul de nasol şi aşa, dar să nu te prind că vii la mine cu faze de cea mai bună prietenă! a spus ea clar şi răspicat.

— Faptul că eşti răutăcioasă n-o să schimbe situaţia, a replicat Stevie Rae.

— Uite, am să mă prefac că treaba asta nu s-a întâmplat, a spus, iar dinspre gemene s-a prăvălit un val de chicoteli, chestie care a făcut-o pe Afrodita să le fulgere cu privirea. Cât depre voi, Die Tembelen Gemenen, văd eu cum fac să vă sufoc în somn, dacă mai râdeţi mult de mine.

Normal, gemenele au hohotit şi mai tare.

Afrodita s-a întors cu spatele la ele şi cu faţa la mine.

— Bun, după cum spuneam înainte să fiu întreruptă cu o grosolănie rar întâlnită: Venus, domnişoara Ghimpe-n Coastă, ţi-i prezint pe Zoey, supernovicea despre care sunt sigură că ai auzit o grămadă de lucruri, pe Darius, Fiul lui Erebus, războinic cu care nu ai să umbli deloc, şi pe Jack. În cazul ăsta, el n-o să umble cu tine, dar numai pentru că e poponar până în măduvă. Jumătatea lui e Damien, tipul care cască gura la mine ca la un exponat de la muzeu. Şi deja ştii că gemenele sunt rânjitele alea

de colo.

Simţeam privirile lui Venus aţintite asupra mea, aşa că am reuşit să-mi iau ochii de la Afrodita (Impregnată! Cu Stevie Rae!), ca să mă uit la ea. Cum era de aşteptat, mă fixa cu o privire pătrunzătoare, care m-a făcut instantaneu să trec în defensivă. Când a vorbit, încă încercam să înţeleg dacă sentimentul neplăcut pe care mi-l dădea se datora faptului că era (evident) o târfă, pentru că se furişase prin tuneluri după Erik sau pentru că, în general, novicii cu semiluni roşii nu-mi miroseau a bine.

— Am cunoscut-o deja pe Zoey, dar a fost ceva neoficial. Se pare că, ultima oară când am văzut-o, încerca să ne omoare.

Mi-am pus mâna în şold şi i-am înfruntat privirea rece.

— Dacă tot te-ai apucat să scotoceşti prin cufărul cu amintiri, poate c-ar trebui să cotrobăi mai bine. Eu nu încercam să omor pe nimeni, încercam doar să salvez un băiat din specia umană pe care voi încercaţi să-l mâncaţi. Spre deosebire de tine, eu m-aş fi dus la o cofetărie să mă îndop cu clătite cu fulgi de ciocolată, nu cu fotbalişti.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că ai omorât o fată, a spus Venus în timp ce novicii cu semiluni roşii din spatele ei se foiau întruna.

— Z. Ai omorât pe cineva? a întrebat Jack.

Tocmai mă pregăteam să răspund, dar Venus mi-a luat-o înainte.

— Da. Elizabeth Fărănumedefamilie.

— Am fost nevoită, am spus fără ocolişuri, adresân-du-mă lui Jack şi ignorându-i pe Venus şi pe novicii cu semiluni roşii, deşi aveau ceva care îmi scula părul pe ceafă. Nu ne-ar fi lăsat pe mine şi pe Heath să plecăm vii de acolo, am explicat, apoi mi-am îndreptat din nou atenţia asupra lui Venus. Fata asta avea o frumuseţe de gheaţă. Era îngrijită şi sexy, îmbrăcată cu o pereche de jeanşi de firmă, mulaţi, şi o bluză neagră, scurtă, cu un craniu din paiete. Avea părul lung şi bogat, de un blond ca aurul. Cu alte cuvinte, era destul de frumoasă încât să umble cu Afrodita, şi asta nu era puţin lucru, pentru că Afrodita e o superbitate. Şi, la fel cum fusese şi Afrodita, Venus era o scârbă nesuferită, şi probabil că aşa stătuseră lucrurile şi înainte să moară şi să devină zombi. Am mijit ochii la ea.

— Uite ce-i, eu v-am spus să vă daţi înapoi şi să ne lăsaţi să

plecăm de aici, dar n-aţi vrut. Atunci am făcut ce trebuia ca să protejez pe cineva la care ţineam şi ar trebui să ştiţi cu toţii că aş mai face-o o dată.

Mi-am mutat privirea de la Venus la novicii din spatele ei m m-am stăpânit cu greu să nu fac apel la vânt şi la foc ca să dea greutate ameninţării mele.

Venus m-a străfulgerat şi ea cu privirea.

— Aşa e, deci va trebui să învăţaţi să vă înţelegeţi. Aţi uitat că e posibil ca toată lumea de la suprafaţă să fie împotriva noastră sau, cel puţin, plină de monştri? a spus Stevie Rae obosită, dar în stilul caracteristic. S-a ridicat în capul oaselor, şi-a aranjat cu grijă tricoul cu Dixie Chicks, apoi s-a sprijinit din nou de pernele pe care i le aşezase Darius la spate. Aşa că, după cum ar spune Tim Gunn în Project Runaway, hai să ne punem pe treabă.

— Aaaa, ador emisiunea asta, s-a entuziasmat Jack.

I-am auzit pe câţiva dintre novicii cu semiluni roşii mormăind în semn de încuviinţate şi am decis că era posibil ca Stevie Rae să fi avut dreptate într-una dintre discuţiile noastre despre televiziunea de rahat: reality-show-urile chiar puteau să facă din planeta noastră un loc mai prietenos şi să aducă pace întregii omeniri.

— Pare o idee bună să ne punem pe treabă.

Deşi în adâncul meu s-a pornit o alarmă care mă avertiza că nu era totul numai fluturaşi şi floricele în privinţa novicilor cu semiluni roşii, i-am zâmbit lui Stevie Rae, care mi-a adresat şi ea un zâmbet, cu gropiţe-n obrăjori. Evident, ea credea că putem găsi o cale de înţelegere. Aşa că poate că sistemul meu de alarmă se pornise din greşeală, pur şi simplu pentru că Venus era o scârbă nesuferită, nu din cauză că ea sau ceilalţi ar fi fost răutatea întruchipată.

— Bun. Deci, mai întâi de toate, îmi mai toarnă şi mie cineva un pahar de sânge cu vin? Insistaţi pe partea cu sângele, a spus, întinzând paharul gol spre gemene, care s-au apropiat recunoscătoare de patul lui Stevie Rae, depărtându-se astfel de grupul de novici cu semiluni roşii. Am remarcat că şi Damien şi Jack, cu Ducesa lângă el, reuşiseră să-şi facă drum spre locul în care stăteam eu. Mersi, a spus când i-a luat Erin paharul. Şi vezi că e o foarfecă în sertarul ăla, ca să nu mai trebuiască s-o rupi cu dinţii, a spus şi a dat uşor ochii peste cap la mine. În timp ce Erin şi Shaunee îşi făceau de lucru umplând paharul lui Stevie

Rae cu vin şi sânge, ea a cercetat cu luare-aminte grupul micuţ de novici cu semiluni roşii. Uitaţi cum stă treaba, am mai vorbit pe tema asta. Ştiţi foarte bine că o să trebuiască să vă purtaţi frumos cu Zoey şi cu ceilalţi puşti. Şi-a înălţat privirea spre Darius şi a zâmbit. Adică puşti şi vampiri.

— Scuze, vreau să trec.

În timp ce Erik îşi croia drum prin mulţimea adunată la uşă, am simţit că mi se zbârleşte părul pe ceafă. Dacă cineva (Venus) ar fi încercat să-l muşte, altcineva (eu) avea de gând să-i tăbăcească fundul. Punct.

Ignorând tensiunea din încăpere, Darius a întrebat:

— Ce spune la radio că se întâmplă în lumea de deasupra?

Erik a clătinat din cap.

— Nu reuşesc să prind nimic. Am urcat chiar până în subsol, dar se aude prost. Nici mobilul nu mi-a mers. Dar am auzit o grămadă de tunete şi am văzut nişte fulgere enorme. Încă plouă, deşi se răceşte, ceea ce înseamnă că probabil o să îngheţe. În plus, de-asta şi bate un vânt de înnebuneşti. Nu mi-am dat seama dacă era natura dezlănţuită sau dacă de vină sunt Kalona şi păsările alea. În orice caz, probabil că asta afectează posturile de radio şi antenele de telefonie mobilă. M-am gândit că vreţi să ştiţi şi voi, aşa că am coborât, a spus şi i-am văzut privirea mutându-i-se de la Darius la Stevie Rae, cea scăpată de săgeată. Arăţi mai bine, i-a zis şi i-a zâmbit.

— Afrodita a salvat-o pentru că a lăsat-o să-i bea sângele, a spus Shaunee şi apoi a chicotit.

— Mda, şi acum s-au Impregnat una de cealaltă, s-a grăbit Erin să intervină, apoi a izbucnit în râs împreună cu Shaunee.

— Nu pot să cred! Glumeşti, nu? a întrebat Erik, complet şocat.

— Nu, nu glumeşte, i-a răspuns Venus cu un glas dulce.

— Hm, interesant.

L-am privit pe Erik înălţându-şi comisurile buzelor pe când privea fix pe Afrodita. Ea însă îl ignora complet şi continua a bea direct din sticla de vin pe care o ţinea strâns în mână. A tuşit ca să-şi înăbuşească un hohot de râs, apoi privirea a căzut pe Venus şi s-a luminat. A dat din cap, cu aceeaşi atitudine relaxată, de băiat popular.

— Salutare din nou, Venus.

— Erik, i-a răspuns ea cu un zâmbet de fiară, care mi-a făcut o

poftă teribilă s-o strivesc ca pe un gândac.

— Nu greşea Afrodita când s-a apucat să facă prezentările, a spus Stevie Rae, şi înainte ca Afrodita să se pornească, s-a grăbit să adauge: Şi nu, nu spun asta pentru că suntem Impregnate.

— Ce n-aş da să nu mai vorbiţi despre chestia asta, a mormăit Afrodita.

Însă Stevie Rae a continuat de parcă nici n-ar fi auzit-o:

— Cred că n-ar strica să fim politicoşi, iar prezentările sunt întotdeauna un semn de politeţe. O cunoaşteţi deja cu toţii pe Venus, a spus ea, apoi a trecut imediat mai departe: Aşa că am să încep cu Elliot.

Un puşti roşcovan a făcut un pas înainte. Să vă explic: faptul că murise şi apoi devenise zombi nu-i adusese nici un fel de îmbunătăţiri puştiului. Era încă îndesat, spălăcit, cu o hălăciugă de păr răsculat, morcoviu şi nepieptănat, care îi stătea în toate direcţiile.

— Eu sunt Elliot, a spus el.

Toată lumea a dat din cap în semn de salut.

— Următorul e Montoya, a reluat Stevie Rae prezentările.

Un tip scund, hispanic, cu aspect de caftitor, judecând după pantalonii lăsaţi şi mulţimea de piercinguri, a dat din cap, ocazie cu care părul brunet şi des i-a căzut pe ochi.

— Salut, a spus, cu un pic de accent şi cu un zâmbet surprinzător de drăguţ şi de cald.

— Iar ea e Shannon Compton, a continuat Stevie Rae, pronunţând prenumele şi numele legate, aşa că s-a auzit ceva de genul Shannoncompton.

— Shannoncompton? Nu cumva tu ai recitat monologul principal din Monologurile vaginului anul trecut la serbarea şcolară? a întrebat Damien.

Chipul drăguţ i s-a luminat.

— Da, eu eram.

— Îmi aduc aminte, pentru că ador Monologurile vaginului, sunt atât de pline de forţă, a spus Damien. Şi apoi, chiar după spectacol, ai... ăăă...

Vocea i s-a stins şi a început să se agite, nervos.

— Am murit? i-a sărit Shannoncompton în ajutor.

— Da, aşa, a încuviinţat Damien.

— O, Dumnezeule, ce păcat, a spus Jack.

— Nu mai e moartă, deştepţilor, a spus Afrodita, cu un oftat.

— Şi ea e Sophie, a reluat imediat Stevie Rae, încruntându-se la Afrodita, care deja părea ameţită.

O brunetă înaltă a înaintat puţin şi ne-a adresat un zâmbet ezitant, dar prietenos.

Am făcut cu mâna şi am mormăit „salut“. De fapt, novicii cu semiluni roşii îmi inspirau mai multă încredere acum că deveneau indivizi, şi nu mai erau doar nişte fiinţe care încercau să ne înfulece. Cel puţin nu în momentul ăsta.

— Dallas e următorul, a spus Stevie Rae şi a arătat spre un puşti din spatele lui Venus. Când şi-a auzit numele, s-a târât efectiv pe lângă ea şi a mormăit ceva ce aducea a „hei“. O figură deloc memorabilă dacă n-ar fi avut aerul acela de isteţime din priviri şi zâmbetul uşor insinuant pe care i l-a aruncat lui Stevie Rae. Hm, m-am gândit, oare nu cumva se întâmplă ceva aici?

— Dallas s-a născut în Huston, chestie care nouă tuturor ni se pare ciudată şi derutantă, a spus Stevie Rae.

Puştiul a ridicat din umeri.

— E o poveste scârboasă pe care mi-a spus-o tata, cum că el şi cu mama m-au făcut în Dallas, dar niciodată n-am vrut să aud detaliile.

— Îhh, sex între părinţi, s-a scandalizat Shaunee.

— De-a dreptul vomitiv, i-a dat Erin dreptate.

Am văzut că în grupul novicilor cu semiluni roşii s-a răspândit un mic val de râsete la comentariul gemenelor, ceea ce a mai detensionat puţin atmosfera care se instalase între cele două tabere.

— Următorul e Anthony, pe care toată lumea îl strigă Ant.

Ant ne-a făcut stânjenit cu mâna şi ne-a salutat. Hm, era evident de ce toată lumea îi zicea Ant. Era genul de puştan minuscul. Ştiţi, cel care pare de zece ani când de fapt are paisprezece şi se presupune că deja a terminat-o cu pubertatea. Apoi, realizând contrastul absolut, Stevie Rae a trecut la următorul puşti.

— El e Johnny B.

Johnny B era înalt şi bine făcut. Îmi amintea de Heath, prin aerul relaxat pe care îl afişa şi prin corpul atletic.

— Hei, a spus el, dezvelindu-şi dinţii de un alb orbitor şi măsurându-le din cap până-n picioare pe gemene, care au

ridicat din sprâncene şi l-au studiat şi ele, la rândul lor.

— Următoarea e Gerarty. E cea mai tare artistă pe care am cunoscut-o vreodată. A început să decoreze anumite părţi din tuneluri. O să arate supertare când o să termine. Stevie Rae i-a zâmbit larg unei alte blonde, numai că Gerarty nu era înaltă şi genul de păpuşă Bărbie. Era drăguţă, dar avea părul de un blond spălăcit, mai degrabă decât platinat, şi tuns în stilul anilor ’70. A dat din cap spre noi, cu un aer stingher.

— Şi ultima, dar nu cea din urmă, este Kramisha.

O fată de culoare s-a desprins brusc de grup. Ca să vezi cât de distrasă fusesem de Venus, de Stevie Rae şi de Afrodita, că nici n-o remarcasem până atunci. Purta un tricou galben-aprins mulat, cu decolteu adânc, lăsând la vedere partea superioară a unui sutien negru de dantelă, o pereche de jeanşi cu talia înaltă, mulaţi, trei sferturi, strânşi în talie cu o curea lată de piele, asortată cu nişte pantofi grosolani, aurii. Avea părul tuns drept şi umflat în vârful capului, iar jumătate era vopsit în portocaliu-aprins.

— Hai să ne lămurim de pe acum că io n-am de gând să-mi împart patul cu nimeni, a spus Kramisha, cu un aer plictisit şi iritat în acelaşi timp.

— Kramisha, ţi-am mai spus de enşpe mii de ori să nu mai inventezi probleme, i-a replicat Stevie Rae.

— Vreau doar să fie clar, a spus Kramisha.

— Bine, e clar, a liniştit-o Stevie Rae, a făcut o pauză şi m-a privit, cu aerul că aşteaptă ceva. Gata, asta e gaşca mea.

— Ei sunt toţi novicii cu semiluni roşii? a întrebat Darius înainte ca eu să mă lansez în propriile prezentări.

Stevie Rae şi-a ronţăit obrajii pe interior şi a răspuns fără să-l privească în ochi pe Darius.

— Da, ei sunt toţi novicii mei cu semiluni roşii.

Ooo, asta e privirea aia a ei care arată că nu spune tot adevărul. Ştiam eu, dar când s-a uitat la mine, mă implora din priviri să nu zic nimic, aşa că am hotărât să-mi ţin gura şi să deschid discuţia când n-om mai fi în vizorul tuturor.

Însă faptul că am renunţat s-o iau la întrebări nu mi-a alungat sentimentul acela care m-a copleşit din nou, sub forma unor alarme care-mi zăngăneau tare de tot în cap când ea a evitat subiectul. Era clar că se petrecea ceva cu novicii cu semiluni roşii şi nu-mi mirosea a bine.

Mi-am dres glasul.

— Ăăă, eu sunt Zoey Redbird, am încercat să vorbesc pe un ton politicos şi normal într-o situaţie care nu era nici una, nici alta.

— V-am povestit despre Zoey. Are o afinitate faţă de toate cele cinci elemente şi datorită puterilor ei am reuşit eu să mă Transform şi ne-am recăpătat cu toţii umanitatea, a spus Stevie Rae.

Am remarcat că o privea direct pe Venus.

— Ei, nu s-a întâmplat doar datorită mie. Au avut şi prietenii mei un rol important, am spus şi am dat din cap spre Afrodita, care tot mai bea vin direct din sticlă. Desigur, o cunoaşteţi pe Afrodita. Acum e fiinţă umană, dar hai să spunem că nu e chiar normală, am explicat, evitând complet subiectul recentei Impregnări dintre ea şi Stevie Rae.

Afrodita a pufnit, dar nu a zis nimic.

— Ele sunt Erin şi Shaunee, gemenele. Erin are o afinitate faţă de apă, iar Shaunee, faţă de foc.

Gemenele au dat din cap şi au salutat.

— Damien şi Jack sunt împreună, am spus. Damien are o afinitate faţă de aer, iar Jack e responsabil cu audiovizualul.

— Salut, a spus Damien.

— Salut, a replicat Jack şi a ridicat geanta pe care încă o avea în mână. Am făcut sendvişuri. Cui i-e foame?

— Poate cineva să-mi explice şi mie ce caută câinele ăsta aici? a întrebat Venus, ignorând introducerea prietenoasă a lui Jack.

— E aici pentru că e a mea, i-a răspuns Jack. Stă cu mine.

S-a aplecat şi a mângâiat-o pe Ducesă pe urechile moi.

— Ducesa stă cu Jack, am spus cu hotărâre, aruncându-i lui Venus o privire urâcioasă, şi mă gândeam că tare mi-ar plăcea s-o strâng de gât cu lesa Ducesei înainte să continui cu prezentările. Iar el este Erik Night.

— Mi-aduc aminte de tine de la orele de artă teatrală, a spus Shannoncompton, iar obrajii ei au căpătat o tentă trandafirie. Eşti celebru.

— Bună, Shannon, a început Erik şi i-a zâmbit degajat. Mă bucur să te revăd.

— Şi eu îmi aduc aminte de tine. Erai cu Afrodita, a spus Venus.

— Nu mai e cu mine, s-a repezit Afrodita, aruncân-du-i o privire cu tâlc lui Darius.

— Evident. Nu mai eşti novice, a spus Venus, cu un glas mieros în care se simţea prea mult interes. Când te-ai Transformat?

— Acum câteva zile, a spus el. Eram în drum spre Academia Europeană de Teatru când Shekinah mi-a cerut să o înlocuiesc temporar pe profa Nolan în Casa Nopţii.

— Mamă! Ştiam eu că-mi părea cunoscută Marea Preoteasă. Era Shekinah! a exclamat Shannoncompton. Am văzut-o chiar înainte să pornească spre tipul ăla cu aripi şi...

S-a oprit şi şi-a muşcat îngrijorată buzele.

— Şi a omorât-o Neferet, am încheiat eu în locul ei, fără prea multe ocolişuri.

— Serios? Eşti sigură? a întrebat Darius.

— E moartă, iar eu am văzut-o pe Neferet în timp ce o omora. Cred că a făcut-o cu puterea minţii, am spus.

— Regina Tsi Sgili, a murmurat Damien. Deci e adevărat.

— Trebuie să-mi explice cineva toate astea, a replicat Darius pe un ton sec.

— Iar el este războinicul nostru, unul dintre Fiii lui Erebus, Darius, am spus.

— Are dreptate, a intervenit Stevie Rae. Trebuie să ne explice şi nouă cineva ce s-a întâmplat în noaptea asta.

— Nu doar ce s-a întâmplat în noaptea asta, a spus Darius, iar privirea i-a poposit asupra grupului de novici neobişnuiţi. Am nevoie de informaţii dacă trebuie să vă protejez. Vreau să aflu tot ce s-a întâmplat.

— De acord, am spus, bucuroasă peste poate că aveam printre noi un Fiu al lui Erebus cu experienţă.

— Am putea să stăm de vorbă cât mâncăm, a spus Jack. Când am privit, mi-a aruncat un zâmbet larg. O gustare în gaşcă ajută mult, destinde atmosfera.

— Asta dacă nu cumva ajungi chiar tu pe post de gustare, am auzit-o pe Afrodita murmurând.

— Jack are dreptate, a spus Stevie Rae. Ce-ar fi să luaţi cu toţii nişte cartoane din alea de ouă din bucătărie şi nişte pungi de chipsuri şi ce mai găsiţi pe-acolo. Hai să mâncăm cât timp vorbim.

— Prin „ce mai găsiţi pe-acolo“ te referi la sânge? a spus

Venus.

— Exact, a încuviinţat Stevie Rae hotărâtă, dar evitând să facă prea mare caz de chestia cu sângele.

— Bine. Mă duc să mai aduc, a spus Venus.

— Auzi, dacă tot aduci sânge, mai adu-mi şi mie o sticlă de vin, a zis Afrodita.

— Ştii ceva, eu nu fac acte de caritate, aşa că-mi eşti datoare, a spus Venus.

— Nu trebuie să-mi aminteşti, a replicat Afrodita. Iar tu ar trebui să nu uiţi că eu îmi plătesc datoriile.

— Da, aşa erai pe vremuri, dar se pare că te-ai schimbat, a spus ea.

— Pe bune? Adică tu de-abia acum ai remarcat că am devenit fiinţă umană?

— Nu despre asta vorbeam, aşa că fă bine şi lasă-te de vin, a adăugat înainte să părăsească încăperea.

— Auzi, voi nu eraţi colege de cameră? a întrebat-o Stevie Rae pe Afrodita, însă aceasta nu i-a răspuns, iar mie îmi venea să mă duc la ea, s-o zgâlţâi bine şi să-i urlu în faţă: „Faptul că nu vorbeşti cu ea şi că nici măcar n-o priveşti n-o să destrame Impregnarea“.

— Ba da, s-a înălţat glasul lui Erik în aerul neclintit şi mi-am adus aminte că, de vreme ce el şi Afrodita fuseseră împreună, ar trebui s-o cunoască, poate chiar prea bine, şi pe colega ei de cameră.

— Păi, lucrurile se mai schimbă, şi-a recăpătat Afrodita glasul.

— Oamenii se schimbă, am spus, luându-mi brusc ochii de la Erik.

Afrodita mi-a căutat privirea, iar buzele i s-au unduit într-un zâmbet trist, sarcastic.

— Că bine mai zici, a spus ea.

Capitolul 5

— Bun, deci avem unt de arahide şi jeleu, cârnaţi Bologna şi felii de brânză americană procesată.

Jack a spus partea cu feliile de brânză americană procesată de parcă ne-ar fi oferit, împotriva voinţei lui, viermi şi noroi.

— Şi combinaţia mea de superbucătar: maioneză, unt de

arahide şi lăptucă pe pâine integrală.

— Jack, ce scârboşenie, s-a scandalizat Shaunee.

— Ai înnebunit naibii? s-a prins şi Erin în horă.

— Poponarul ăsta spălăcit e cam ciudat, a intervenit Kramisha şi a înşfăcat un sendviş cu cârnat Bologna şi brânză.

Gemenele au dat din cap şi au încuviinţat, în timp ce Kramisha se aşeza alături de ele pe un carton de ouă.

Jack părea jignit la culme.

— Eu cred că sunt bune şi mai cred că ar trebui să gustaţi înainte să fiţi dispreţuitoare.

— Am să încerc eu unul, a spus Shannoncompton cu un glas mieros.

— Mersi, i-a răspuns el cu un zâmbet larg şi i-a dat un sendviş învelit într-un şerveţel.

Ne-am înghesuit cu toţii în camera lui Stevie Rae, am înşfăcat sendvişurile şi am început să ne trecem pungile de chipsuri din mână-n mână, în foşnet de hârtii. Am fost surprinsă să vad ce cantitate de mâncare, chipsuri şi cola (trăiască cola!) aveam la dispoziţie, şi care, împreună cu sticlele de vin roşu şi pungile de sânge pe care ni le împărţeam, formau un amestec ciudat, suprarealist. Eu stăteam pe pat cu Afrodita, Darius şi Stevie Rae, care arăta din ce în ce mai bine. Preţ de o clipă, în zgomotele obişnuite pe care le fac puştii când mănâncă si stau de vorbă, mi-a venit uşor să-mi închipui că mă aflam pur şi simplu într-o clădire dărăpănată din Casa Nopţii şi nu într-un tunel de sub oraş, în timp ce vieţile noastre înaintau spre un viitor total diferit. În acel moment eram doar o gaşcă de puştani, unii prieteni, alţii mai puţin, şi stăteam şi noi la palavre.

— Spune-mi ce ştii despre creatura care s-a înălţat din pământ şi despre păsările care au urmat-o, a spus Darius, făcând toată faţada aia cu statul la palavre să se prăbuşească precum un castel din cărţi de joc.

— Din nefericire, nu ştim atât cât ne-am dori, iar ce ştim, ştim de la bunica mea, am spus şi am înghiţit în sec ca să scap de nodul care mi se pusese în gât de cum am pomenit-o. Ea e în comă, aşa că acum nu ne poate ajuta.

— Ooo, Z! îmi pare rău! Ce s-a întâmplat? a strigat Stevie Rae şi m-a atins pe braţ.

— Varianta oficială e că a avut un accident de maşină, dar adevărul e că accidentul i-a fost provocat de Imitatorii de Corbi,

pentru că ştia prea multe despre ei, am explicat.

— Imitatorii de Corbi... astea sunt creaturile care au ieşit din pământ după ce a apărut bărbatul înaripat? a întrebat Darius.

Am dat din cap aprobator.

— Sunt odraslele lui, care au luat naştere după ce le-a violat pe femeile din neamul bunicii mele, acum mai bine de o mie de ani. Când Kalona a izbucnit din pământ, şi-au recăpătat trupurile.

— Şi tu ştii lucrurile astea pentru că sunt creaturi din legendele cherokee? a întrebat Darius.

— De fapt, ştim lucrurile astea pentru că, în viziunea pe care a avut-o Afrodita acum câteva zile, i s-a arătat ceea ce noi am interpretat drept o profeţie despre întoarcerea lui Kalona. Era scrisă de mâna bunicii, aşa că am sunat-o şi i-am spus despre ea. Şi-a dat seama la ce făcea referire şi a venit în Casa Nopţii ca să ne ajute. Am făcut o pauză pentru a-mi domoli glasul. De-aia au atacat-o Imitatorii de Corbi.

— Tare mi-aş dori să avem profeţia aia, a spus Damien. Mi-ar plăcea să-i mai arunc o privire, acum, după eliberarea lui Kalona.

— Asta e simplu, i-a răspuns Afrodita. A luat o înghiţitură zdravănă din sticla de vin, a sughiţat un pic, apoi a început să recite:

Străbunul somn de veghe doarme,
Când sânge sacru, puternic, musteşte din pământ,
Semnul grăit-a; Regina Tsi Sgili-l cheamă la arme,
Iar el se-nalţă din al său mormânt

Când mâna morţii din strânsoare-l va scăpa,
El, crâncenă splendoare, cumplită-nfăţişare, În fruntea lor din nou se va-ntrupa,
Femeile vor fi-mblânzite de mâna lui distrugătoare

Cântecul lui Kalona sună dulce,
Prin foc şi gheaţă vărsăm sânge.

Maamă! Bravo! a exclamat Jack, bătând din palme.

Afrodita a plecat uşor capul, cu un aer maiestuos şi a spus:

— Mulţumesc.. Mulţumesc.. E o nimica toată, serios.

Apoi s-a întors din nou la vinul ei.

Mi-am spus în gând să nu uit să stau cu ochii pe ea să nu mai bea. Da, bine, fusese tare stresată în ultima vreme, iar faptul că Stevie Rae o muşcase... de două ori... şi, mai ciudat decât atât, se Impregnase de ea, nu ajuta prea mult la starea ci emoţională, dar ultima chestie de care aveam nevoie era ca tipa cu viziunile să se transforme într-o cherchelită.

Darius a dat din cap, cu un aer meditativ.

— Kalona e străbunul, dar asta nu explică ce fel de fiinţă este.

— Bunica a spus că cel mai simplu ar fi să ne gândim la el c a la un înger căzut, o făptură nemuritoare care a coborât pe pământ în vremuri străvechi. Se pare că au apărut o grămadă din ăştia în mitologia multor culturi, ca de exemplu în Grecia antică şi în Vechiul Testament.

— Da, s-au dus în concediu pe pământ, le-au căzut cu tronc femeile, aşa că s-au împreunat cu ele, a spus Afrodita încurcându-se un pic în cuvinte. „împreunat" e un cuvânt pretenţios pentru fu...

— Mersi, Afrodita. Preiau eu de aici, am spus.

Mă bucuram că nu mai stătea bosumflată, fără să zică nimic, dar nici sarcasmul ei cu iz de alcool nu mi se părea o variantă mai bună. Fără niciun cuvânt, Damien mi-a pasat un sendviş şi a făcut semn din cap spre Afrodita. I l-am dat.

— Mănâncă ceva, am spus, apoi am reluat firul poveştii. Bun, deci Kalona a început să şi-o pună cu femeile cherokee şi a devenit, în mod bizar, obsedat de sex. Femeile l-au respins, iar el a început să le violeze şi să-i facă sclavi pe bărbaţii tribului. Un grup de Tămăduitoare pe nume Ghigua au plăsmuit o fecioară din pământ, ca să-l facă prizonier.

— Hă? a făcut Stevie Rae. Adică un soi de păpuşă din lut?

— Mda, numai că arăta bine. Fiecare femeie i-a dat păpuşii un dar anume, apoi au suflat viaţă asupra ei şi au botezat-o A-ya. Kalona a dorit-o pe A-ya, dar ea a fugit de el şi l-a ademenit într-o peşteră din adâncul pământului. El a urmat-o, deşi de obicei evita orice loc subteran, şi acolo au reuşit să-l prindă.

— De-asta ne-ai adus aici, în tuneluri, a spus Darius.

Am încuviinţat din cap.

— Deci trebuie să-l considerăm pe Kalona drept un nemuritor periculos, iar pe Imitatorii de Corbi, drept servitorii lui. Care este cealaltă creatură la care se face referire în profeţie şi pe care a

pomenit-o şi Damien? Regina Tsi Sgili? a întrebat Darius.

— Din câte spune bunica, Tsi Sgili sunt nişte vrăjitoare cherokee nasoale rău şi nu vă gândiţi la vrăjitoarele alea super din cultul Wicca sau la Preotese. Astea nu sunt bune deloc, ci mai degrabă un fel de demoni, serios vă zic, atât că ele sunt muritoare şi recunoscute pentru capacităţile lor paranormale, mai ales aia de a ucide cu puterea minţii. Neferet e regina la care face referire profeţia.

— Dar Neferet i-a anunţat pe toţi cei din Casa Nopţii că îngerul acesta căzut este Erebus coborât pe pământ, şi consortul ei, de parcă ea ar fi devenit întruchiparea lui Nyx, a spus Darius rar, ca şi cum ar fi meditat la asta cu glas tare.

— Minte. Pe bune, i-a întors spatele lui Nyx, am spus. Ştiu asta de ceva timp, dar mi-a fost aproape imposibil s-o înfrunt pe faţă. Uitaţi-vă şi voi ce s-a întâmplat în noaptea asta. Toată lumea i-a văzut pe Stevie Rae şi pe novicii cu semiluni roşii şi nimeni nu a înfruntat-o. Cu excepţia Shekinei, abia dacă au clipit, chiar şi după ce i-a ordonat lui Stark să tragă cu arcul.

— De-aia l-a transferat pe Stark de la Casa Nopţii din Chicago in Tulsa, a spus Damien şi, cum mai toată lumea i-a aruncat priviri nedumerite, a explicat: Stark este James Stark, novicele care a câştigat medalia de aur la Jocurile de Vară, în proba de tir cu arcul. Neferet avea nevoie de el aici ca să-l pună să tragă în Stevie Rae.

— Pare logic, a spus Afrodita. Ştim deja că Neferet e băgată în chestia cu înviatul novicilor. E evident că a vrut să se folosească de el, iar planul ei a funcţionat pentru că e categoric zombi şi la mâna ei.

Părea încântată de puterea ei de deducţie şi a ridicat sticla de vin ca să mai tragă o duşcă.

— Cred c-am avut noroc că n-a ţintit aşa de bine, dat fiind că a murit şi apoi a înviat, a spus Stevie Rae.

— Nu e adevărat, m-a luat gura pe dinainte. A ratat dinadins.

— Ce vrei să spui? a întrebat Stevie Rae.

— Înainte să moară, Stark mi-a povestit despre harul lui primit de la Nyx, şi anume că nu ratează niciodată. Este imposibil. Întotdeauna îşi atinge ţinta.

— Atunci, dacă special n-a omorât-o pe Stevie Rae, probabil că nu e cu totul la mâna lui Neferet, a conchis Damien.

— Ţi-a spus pe nume, a remarcat Erik, iar ochii lui albaştri,

pătrunzători, păreau să citească în adâncul meu. Îmi aduc aminte foarte bine. Înainte să tragă în Stevie Rae, cu siguranţă te-a recunoscut. A spus chiar că s-a întors la tine.

— Eram cu el când a murit, am zis, întorcându-i lui Erik privirea întrebătoare şi încercând să nu par vinovată, cum de altfel mă simţeam, pentru că eram atrasă de încă un tip în afară de el. Chiar înainte să moară, i-am spus lui Stark că novicii din Casa Nopţii se întorc din morţi. Despre asta vorbea.

— Hm, era o legătură evidentă între voi, a spus Darius. Şi probabil că asta i-a salvat viaţa lui Stevie Rae.

— Dar Stark nu era deloc în firea lui, am spus, ferindu-mi privirea de Erik. Cu numai câteva zile în urmă îl sărutasem pe Stark şi îmi murise în braţe, dar de atunci părea să fi trecut o veşnicie. E evident că se afla sub influenţa lui Neferet, deşi încerca să i se opună.

— Da, e ca şi când l-ar fi vrăjit sau ceva de genul ăsta, a spus Jack.

— Staţi puţin, mi-am amintit ceva! a exclamat Damien. Am văzut clar cum aproape toată lumea a părut uluită şi chiar un pic dezorientată când a apărut Kalona.

Venus a pufnit, amintind pentru o clipă de Afrodita când era în dispoziţia ei sarcastică şi deloc atractivă.

— Toată lumea, mai puţin noi, a spus ea şi a făcut un gest spre toţi novicii cu semiluni roşii. Noi am ştiut că e malefic şi că minte de stinge de cum am pus ochii pe el.

— Şi cum aţi ştiut? am întrebat brusc. De unde? Toţi ceilalţi novici, mă rog, mai puţin noi, chiar au căzut în genunchi când l-au văzut. Nici măcar Fiii lui Erebus n-au ridicat un deget împotriva lui.

Şi eu mă simţisem atrasă de el, dar nu voiam să recunosc asta de faţă cu Venus.

Aceasta a ridicat din umeri.

— Era evident. Mă rog, o fi fost el super şi tot ce vrei, dar să fim serioşi! A izbucnit din pământ după ce Stevie Rae a sângerat peste tot.

Am privit-o cu atenţie şi m-am gândit că poate motivul pentru care recunoscuse răutatea lui Kalona era că şi ea o fi fost extrem de familiarizată cu răul.

— Uite un exemplu: avea aripi. Chestia asta nu e-n regulă, ;i adăugat Kramisha, distrăgându-mi atenţia. Maică-mea mi-a spus

să nu am încredere în băieţii albi, nici măcar în ăia drăguţi. Mă gândesc că un băiat alb, drăguţ şi pe deasupra cu aripi, care izbucneşte din pământ într-un vârtej de sânge şi de păsări urâte ca dracu' e de două ori mai naşpa.

— Are dreptate, a spus Jack, uitând, evident, că şi el era un băiat alb, drăguţ.

— Trebuie să vă împărtăşesc ceva, a intervenit Damien. Am reuşit să ne smulgem atenţia de la Kramisha şi să ne-o îndreptăm asupra lui. Dacă nu aş fi fost în mijlocul unui cerc complet, înconjurat de voi şi dacă Afrodita nu ne-ar fi strigat să rămânem uniţi şi să plecăm de acolo, ar fi fost posibil să cad şi eu în genunchi.

M-a cuprins o uşoară nelinişte.

— Dar voi, fetelor? le-am întrebat pe gemene.

— Era tare tipul, a spus Shaunee.

— Supertare, a spus Erin şi a privit-o pe Shaunee. Geamăna ei a dat aprobator din cap, aşa că a continuat: Ne-ar fi venit si nouă de hac. Dacă nu ar fi strigat Afrodita la noi ca o apucată să nu destrămăm cercul, am fi fost încă acolo, în toată harababura aia.

— Şi nu ar fi fost deloc bine, a spus Shaunee.

— Asta zic şi io, a adăugat Kramisha.

— Şi iar salvez membrii găştii de tocilari..., a bălmăjit Afrodita.

— Hai, ia sendvişul şi mănâncă-l, i-am spus, apoi m-am întors spre Erik. Dar tu? Pe tine te-a făcut să vrei să...? m-am oprit, neştiind prea bine cum ar trebui să pun problema.

— Să rămân, să-l venerez? a adăugat Erik, iar eu am încuviinţat din cap. Sigur, i-am simţit puterea. Dar nu uita, deja şi ştiam că e ceva în neregulă cu Neferet. Dacă ea era cucerită de el, mi-am imaginat că trebuie să mă feresc de el. Aşa că m-am concentrat pe alte lucruri.

Privirile ni s-au întâlnit şi niciunul din noi nu s-a ferit. Desigur, Erik ştia că e ceva în neregulă cu Neferet pentru că fusese martor la confruntarea dintre mine şi ea. În plus, deja ştia că îl înşelasem cu Poetul Vampir Laureat, Loren Blake, doar pentru că Neferet îl pusese să mă seducă şi să mă izoleze astfel de prietenii mei.

— Deci novicii cu semiluni roşii nu sunt afectaţi de Kalona precum novicii normali, a spus Darius. Deşi, când e cazul, se pare că novicii obişnuiţi pot controla efectul pe care îl are

asupra lor. Şi din câte spune Erik, la care se adaugă reacţia mea faţă de el, deduc că poate vampirii sunt mai puţin susceptibili la el decât novicii. A făcut o pauză şi l-a privit pe Jack. Tu ai simţit nevoia să rămâi şi să-l venerezi pe Kalona?

Jack a clătinat din cap.

— Nţ. Dar nici nu m-am uitat prea mult la el. Ideea e că îmi făceam griji din cauza lui Stevie Rae şi în momentul ăla mă gândeam să stau lângă Damien. Pe lângă asta, Ducesa era supărată din cauza lui S-T-A-R-K, i-a rostit el numele pe litere în timp ce o mângâia pe Ducesă. Şi trebuia să am grijă de ea.

— Tu de ce nu te-ai aflat sub puterea lui? l-am întrebat pe Darius.

I-am văzut privirea alunecând spre Afrodita, care ciugulea din sendviş, ameţită de băutură.

— Aveam altele pe cap, a spus şi apoi s-a oprit. Deşi m-am simţit atras de el. Şi nu uitaţi că mă aflam într-o postură puţin diferită de cea a fraţilor mei războinici. Niciunul dintre ei nu a fost atât de apropiat de grupul vostru. Când un Fiu al lui Erebus primeşte misiunea de a ocroti pe cineva, ca mine atunci când am început să vă escortez pe tine şi pe Afrodita, se creează o legătură puternică, a spus şi mi-a zâmbit cu căldură. Deseori, o Mare Preoteasă este ocrotită de acelaşi grup de războinici toată viaţa. Nu din întâmplare ne-am primit numele după credinciosul consort al zeiţei noastre, Erebus.

I-am zâmbit şi eu, sperând în secret că Afrodita nu avea să fie o scârbă şi să-i frângă inima, atât de nobilă.

— Ce crezi că se întâmplă acum acolo sus? a întrebat Jack pe nepusă masă.

Toată lumea a privit spre tavanul boltit al micii încăperi amenajate în tunel şi mi-a fost clar că nu eram singura care se bucura de grosimea stratului de pământ dintre noi şi „acolo sus“.

— Nu ştiu, am spus eu cu sinceritate, în loc să încropesc ceva lipsit de sens precum: „Sunt sigură că totul o să fie bine“. Mi-am ales cu grijă cuvintele. Ştim că un străvechi nemuritor s-a eliberat din temniţa pământului. Ştim că a adus cu el creaturi demonice şi mai ştim că, ultima oară când a pus piciorul pe pământ, a violat femei şi a înrobit bărbaţi. Ştim că Marea noastră Preoteasă şi poate şi ce a mai rămas din Casa Nopţii a... hm... din lipsă de o descriere mai bună, a trecut la partea

întunecată.

În liniştea care a urmat după ce-am spus asta, s-a auzit glasul lui Erik:

— Întotdeauna merge o analogie cu Războiul Stelelor.

I-am zâmbit larg, apoi am redevenit serioasă şi am continuat:

— Ce nu ştim este cât de mult rău au făcut Kalona şi Imitatorii de Corbi în oraş. Erik a spus că era un soi de furtună cu descărcări electrice pe lângă ploaie şi gheaţă, dar se poate să nu fi fost din cauze supranaturale. Suntem în Oklahoma şi vremea e uneori de-a dreptul bizară aici.

— Oooooo-klahoma! Patria turbioanelor de nisip şi a furtunilor de gheaţă date dracu', a intervenit Afrodita.

Mi-am înăbuşit un oftat şi am ignorat-o pe fata cu viziunile, mai nou Impregnată şi beată.

— Dar pe de altă parte, ce ştim sigur e că suntem cât de cât In siguranţă aici. Avem hrană şi adăpost şi tot ce ne trebuie.

Cel puţin aşa speram. Am atins uşor cu mâna patul pe care stăteam şi care avea o lenjerie verde-deschis chiar drăguţă.

— Şi apropo de „tot ce ne trebuie". Cum aţi adus toate astea aici? am întrebat-o pe Stevie Rae. Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar patul, masa, frigiderele etc. sunt o schimbare majoră faţă de ţoalele jegoase şi alte scârboşenii pe care le-am văzut aici cam acum o lună.

Mi-a oferit zâmbetul ei drăgălaş, marca Stevie Rae, şi a răspuns:

— Asta i se datorează în mare măsură Afroditei.

— Afroditei? am întrebat, ridicând din sprâncene şi căscând ochii la ea, la fel ca toţi ceilalţi.

— Da, ce să vezi? Am devenit întruchiparea făcătoarei de bine. Slavă Domnului că arăt bine, a spus Afrodita, apoi a râgâit ca un bărbat. Ups! Scusa, a bălmăjit.

— Scusa? s-a mirat Jack.

— E-n italiană, fraiere. Mai lărgeşte-ţi şi tu orizonturile alea poponare.

— Şi ce legătură are Afrodita cu lucrurile astea? am intervenit ca să previn ceea ce se anunţa a fi o ciorovăială în toată regula.

— Ea le-a cumpărat. De fapt, a fost ideea ei, a spus Stevie Rae.

— Scusa? am spus, fără să încerc măcar să-mi reţin zâmbetul

larg.

— Am stat aici două zile. Ce vă aşteptaţi, să locuiesc într-o dărăpănătură? Nici gând. Ai cărţi de credit, amenajezi. Cred că asta apare pe blazonul familiei mele, împreună cu un Martini sec rău, a spus ea. E un magazin Pottery Barn în Utica Square, un pic mai jos, şi livrează la domiciliu. La fel şi Home Depot, care, tot aşa, nu-i prea departe de aici, deşi nu eram conştientă de asta până să mă lumineze unul dintre ciudaţii cu căpăţâni roşii, pentru că eu nu cumpăr de la magazinele de electrocasnice.

— Nu sunt ciudaţi, a intervenit Stevie Rae.

— Pupă-mă undeva, a replicat Afrodita.

— Deja a făcut-o, pe încheietură, a spus Venus.

Afrodita a aruncat o privire ameţită în direcţia ei, dar înainte să scoată o replică cherchelită, puştiul pe nume Dallas a spus:

— Eu ştiam că Home Depot e acolo.

Eu şi gaşca mea l-am privit, iar el a ridicat din umeri.

— Mă pricep la construit diverse chestii.

— Şi adică Home Depot şi Pottery Barn v-au adus marfa aici jos? s-a mirat Erik.

— Teoretic nu, a explicat Stevie Rae. Dar o aduc până la complexul de lofturi Tribune, care se află aici, aproape. Şi cu un pic de, ăăă, convingere prietenească, au adus lucrurile aici şi după ce au plecat, au uitat complet. Aşa că, ta-raam! Lucruşoare noi!

— Eu tot nu înţeleg. Cum au putut fi convinşi oamenii ăştia să coboare aici? s-a mirat Darius.

Am oftat şi i-am explicat:

— Trebuie să ştii un lucru despre vampirii cu semiluni roşii...

— Şi despre novicii cu semiluni roşii, atât că la ei nu e chiar aşa de puternic efectul, m-a întrerupt Stevie Rae.

— Şi despre novicii cu semiluni roşii, m-am corectat. Pot să controleze gândurile fiinţelor umane.

— Pare mult mai rău decât e în realitate, s-a grăbit Stevie Rae să-l asigure pe Darius. Doar le-am umblat un pic la memorie tipilor care au livrat marfa. Nu le-am controlat minţile. Noi nu suntem genul ăla de vampiri care îşi folosesc puterile ca să facă răutăţi şi chestii de felul ăsta, a spus şi a aruncat o privire spre grupul de novici cu semiluni roşii. Corect?

— Corect, au mormăit ei, dar am remarcat că Venus nu spus nimic, iar Kramisha şi-a plimbat vinovată privirea prin încăpere.

— Pot controla minţile fiinţelor umane, nu suportă lumina directă a soarelui, au o excelentă putere de recuperare, au nevoie să fie în legătură cu pământul ca să se simtă cu adevărat în largul lor, a enumerat Darius. Am omis ceva?

— Mda, a intervenit Afrodita. Muşcă.

Capitolul 6

— Gata, te tai de la porţie, i-am spus Afroditei, pe când novicii cu semiluni roşii izbucneau în râs.

— Afrodita asta era sărită chiar şi când nu era mangă şi Impregnată a spus Kramisha. Da' toţi suntem obişnuiţi cu ea.

— Dar aşa este, mi-am reluat răspunsul pentru Darius, printre râsetele mulţimii. Toate lucrurile astea despre novicii cu semiluni roşii sunt adevărate.

— Şi despre singurul vampir cu semilună roşie, a spus Stevie Rae obosita, dar mândră. A, şi mai pot să-ţi spun că acum a răsărit soarele... - a făcut o pauză şi a dat din cap de parcă ar fi ascultat cântatul greierilor - exact 63 de minute.

— Toţi vampirii adulţi ştiu când răsare soarele, a spus Darius.

— Dar pun pariu că nu tuturor li se face somn cum mi se face mie, a zis Stevie Rae şi şi-a întărit cuvintele cu un căscat uriaş.

— Nu, de obicei nu, a recunoscut Darius.

— Ei, mie îmi face somn rău, a spus ea. Mai ales azi, chestie care pun pariu că are de-a face cu săgeata aia cretină care ieşea din mine.

Cum Stevie Rae adusese chestia asta în discuţie, mă simţeam din nou ruptă de oboseală, acum că se dusese efectul porţiei de sânge. Mi-am rotit privirea de-a lungul grupului nostru pestriţ, albastru cu roşu, şi am văzut cearcăne şi căscături înăbuşite Kalona şi problemele din Casa Nopţii mă sâcâiau încă, şi în plus, mai era şi sentimentul din ce în ce mai puternic că lucrurile nu stăteau aşa de simplu cu novicii cu semiluni roşii dar eram prea frântă de oboseală ca să mă mai ocup de chestiile astea.

Îmi doream să pot izbucni în lacrimi, dar, în schimb, mi-am dres glasul, m-am concentrat din nou şi am spus:

— Ce-ar fi să tragem cu toţii un pui de somn? Suntem cât de cât în siguranţă aici şi n-are niciunul dintre noi cum să ajute lumea de afară dacă suntem cu toţii atât de obosiţi şi efectiv

picăm din picioare.

— Sunt de acord, a spus Darius. Dar eu cred că ar trebui să punem pe cineva de pază la intrările în tuneluri pentru orice eventualitate, cu încuviinţarea ta, Preoteasă.

— Da, probabil că e o idee bună, am spus. Stevie Rae, mai sunt şi alte intrări în tuneluri în afară de aia prin gară?

— Z, credeam că ştii că sunt tuneluri care fac legătura cu o mulţime de clădiri vechi din centru, a spus Stevie Rae. Porţiunea asta face şi ea parte din acelaşi sistem.

— Dar nimeni nu coboară aici şi nu foloseşte tunelurile astea, mai puţin voi, nu?

— Porţiunea asta nu, pen' că toată lumea crede că sunt vechi, scârboase şi părăsite.

— O fi din cauză că sunt vechi, scârboase şi părăsite, a bolborosit Afrodita, sarcastică.

Am remarcat că nu băgase în seamă faptul că o tăiasem de la porţie şi începuse o a doua sticlă de vin.

— Nu e corect. Nu's deloc scârboase şi părăsite, a intervenit Kramisha, încruntându-se la Afrodita. Stăm noi aici şi am aranjat. Ar trebui să ştii şi tu, că noi ţi-am luat cu asalt cardu' de credit, fără pic de limită, ca să cumpărăm chestiile astea.

— Şi ai şi vorbit incorect gramatical în acelaşi timp? Cum faci acum? a spus Afrodita în timp ce o privea ca prin ceaţă pe Kramisha, din spatele lui Darius.

— Uite care-i faza, ştiu că eşti umană şi tocmai te-ai Impregnat, de toată jena, cu Stevie Rae, ca să nu mai zic că eşti matol, aşa că nu mi-ar plăcea să-mi folosesc superputerile de novice ca să te iau la şuturi, dar dacă mai scoţi un sunet despre mine, mă las de amabilităţi, a luat-o Kramisha la rost.

— Am putea să ne concentrăm pe ăia răi, care e posibil să încerce să ne-nfulece, în loc să ne luăm la harţă între noi? am sugerat, cuprinsă de oboseală. Stevie Rae, tunelurile celelalte au legătură cu astea?

— Mda, dar sunt închise, sau cel puţin aşa li s-ar părea celorlalţi.

— Există o singură intrare din porţiunea asta de tuneluri spre cele publice? a întrebat Darius.

— Eu numai de una ştiu. Şi a fost blocată cu nişte bare metalice foarte groase. Ştiţi voi altceva? Aţi mai găsit altele? a întrebat Stevie Rae.

— Hm, poate, a spus Ant.

— Poate? s-a mirat Stevie Rae.

— Căutam pe acolo şi am găsit ceva, dar gura era prea îngustă chiar şi pentru mine, aşa că n-am intrat. Aveam de gând să mă duc înapoi şi să fac loc cu o lopată sau, şi mai bine, cu muşchii lui Johnny B, dar încă n-am apucat.

Johnny B a rânjit şi şi-a încordat demonstrativ muşchii. Nu l-am băgat în seamă, dar gemenele au chicotit apreciativ.

— Deci, ca să n-o mai lungim, pe lângă intrarea din gară, mai este una despre care ştim sigur că face legătura între tunelurile astea şi alelalte? am întrebat.

— Cam aşa ceva, a încuviinţat Stevie Rae.

— Atunci eu te-aş sfătui să postezi doi paznici, Preotească, a spus Darius. Unul la intrarea dinspre gară şi altul la intrarea de care ştim, spre celălalt sistem de tuneluri.

— Da, mi se pare o idee bună, am zis eu.

— Eu fac primul de pază la intrarea dinspre gară, a spus Darius. Erik, tu ar trebui să mă înlocuieşti. Este locul cel mai vulnerabil, aşa că ar trebui păzit de vampiri adulţi.

— De acord, a spus Erik şi a încuviinţat din cap.

— Jack şi cu mine facem primii de pază la intrarea blocată spre tunelurile din centru, a spus Damien. Asta dacă sunteţi de acord.

— Exact, am putea chiar să ne gândim la nişte meniuri şi să facem o listă cu ce ne trebuie pentru bucătărie, a spus Jack.

— E o idee bună, am zis şi le-am zâmbit lui Jack şi lui Damien.

— Sunt de acord. Shaunee şi Erin, le luaţi voi locul când li se termină tura? a întrebat Darius.

Gemenele au înălţat din umeri.

— N-avem nimic împotrivă, a zis Erin.

— Bun. Cred că e înţelept să nu îi lăsăm pe novicii cu semiluni roşii de pază pe timpul zilei, a spus Darius.

— Ba să ştii că şi noi putem să sucim ceva gâturi, a spus Johnny B, cu un aer de macho, debordând de testosteron.

— Nu e asta, am spus, intuind ce voia să zică Darius. Trebuie să vă lăsăm să dormiţi în timpul zilei ca să puteţi face de pază noaptea, când sunteţi mai puternici. Şi cu asta vreau să zic că sper să fiţi mai puternici decât creaturile care o să vină după noi.

Însă ce n-am spus e că, şi în cazul în care n-ar fi adus Darius

în discuţie problema pazei asigurate de novici cu semiluni roşii pe timpul zilei, tot aş fi zis eu ceva. Nu voiam să fiu „apărată“ de puştii lui Stevie Rae înainte să fiu sigură de ei.

— A, bine. Putem să facem chestia asta. Nu mă deranjează să protejez o preoteasă şi pe gaşca ei, a spus Johnny B şi mi-a făcut şmechereşte cu ochiul.

M-am abţinut să nu-mi dau ochii peste cap. Chiar şi fără problema asta cu novicii cu semiluni roşii, ultima chestie de care aveam nevoie era încă un tip genul fotbalist. Privirea mi-a alunecat spre Erik şi a trebuit să mă abţin să nu tresar vinovată. Da, stătuse cu ochii pe mine. Minunat! Mă ignorase aproape tot timpul de când ajunseserăm în tuneluri şi alesese să se holbeze fix în momentul în care un alt tip flirta cu mine.

Jack a ridicat mâna ca un elev cuminte.

— Am şi eu o întrebare...

— Da, Jack, am spus.

— Noi unde dormim?

— Bună întrebare, am spus şi m-am adresat lui Stevie Rae. Noi unde dormim?

Însă Johnny B a vorbit înainte ca Stevie Rae să apuce să răspundă.

— Vreau să precizez că eu sunt dornic să-mi împart patul cu cineva. Inima mea este mai mare decât a Kramishei.

— Las’ că nu inima vrei tu s-o împărţi cu cineva, a replicat Kramisha.

— Nu mă urî şi tu acu’, păpuşă! a spus Johnny B, încercând, fără succes, să vorbească precum un negru.

Kramisha a dat ochii peste cap la el.

— Eşti dus cu pluta.

— Păi avem nişte saci de dormit, a intervenit Stevie Rae, dând impresia că era gata-gata să pice de somn.

Venus, le arăţi tu lui Zoey şi celorlalţi puşti unde sunt? — Cred că puteţi să dormiţi în camera cui vreţi, a spus ea, după care a făcut o pauză şi i-a zâmbit obosită Kramishei. Dar nu uitaţi, Kramisha nu îşi împarte patul cu nimeni.

— Da’ puteţi să staţi în camera mea, nu mă deranjează, a spus Kramisha. Numa’ de pat să nu vă atingeţi.

— Acum aveţi cu toţii camere? am întrebat, incapabilă să-mi disimulez uimirea din glas. Treburile erau cu totul altfel decât prima oară când fusesem eu aici. Atunci puştii ăştia abia puteau

fi consideraţi umanoizi, iar tunelurile erau întunecoase, mizerabile şi te umpleau de fiori. Acum însă, încăperea în care ne înghesuiam noi era primitoare, luminată cu felinare cu ulei şi cu lumânări, iar mobila era şi ea confortabilă, vizibil nouă şi aveam până şi perne asortate pe pat. Pe scurt, totul părea aşa de normal! Să fi fost doar impresia mea că era ceva ciudat în legătură cu ei pentru că eram atât de obosită încât cu greu reuşeam să mai gândesc?

— Cei care au vrut să aibă propria cameră, acum o au, mi-a răspuns Venus. Nu sunt prea greu de amenajat. În zona asta a tunelurilor sunt o mulţime de fundături şi le-am transformat în încăperi adevărate. Eu am, desigur, camera mea, a spus şi a zâmbit lui Erik.

A trebuit să-mi reamintesc că probabil n-ar fi fost moral din partea mea să invoc focul şi să-i pun să-i ardă pletele de pe tărtăcuţă.

— Probabil că aici era stocat majoritatea alcoolului ilegal în timpul Prohibiţiei, a spus Damien. Şi e logic să fie aşa pentru ca e chiar aproape de şinele de cale ferată şi ar fi fost uşor de dus şi de adus pe furiş diverse chestii.

— E aşa de drăguţ şi de romantic! a spus Jack, cu un oftat. Mă refer la toată chestia asta cu tipele rebele din anii ’20, cu gangsterii şi cu cârciumile în care ascultai muzică la tonomat.

Damien i-a zâmbit cu îngăduinţă.

— De fapt, aici în Tulsa, Prohibiţia a durat până în 1957.

— Asta nu contează, că nu e prea romantic, e mai degrabă genul de poponarism specific „centurii biblice“, a spus şi s-a pus pe chicotit. Poponarism, hi, hi, hi.

— Eşti amuzant şi drăguţ. De-aia te iubesc, a spus Damien si l-a sărutat pe Jack fix pe gură, ceea ce a făcut-o pe Ducesă să latre veselă.

— Beah, a făcut Afrodita.

— A, şi mai am o întrebare, a spus Jack şi s-a încruntat la Afrodita.

Pe când se pregătea să ridice mâna, am spus:

— Da, Jack, ce este?

— Unde facem căcuţă?

— Căcuţă? Chiar a zis căcuţă? a chicotit Afrodita până a dat-o în pufnituri, dar nimeni n-a băgat-o în seamă.

— E simplu, a spus Stevie Rae, cu un căscat uriaş. Venus, vrei

să le arăţi tu?

— Aveţi baie?

Poftim? Aveau instalaţii sanitare funcţionabile în tuneluri?

Venus s-a strâmbat ironic la mine, de parcă ar fi vrut să-mi zică: „Se pare că nu le ştii chiar pe toate".

— De fapt, băi. Cu duşuri.

— Duşuri cu apă fierbinte? s-a entuziasmat Jack.

— Normal, că doar nu suntem barbari, a spus Venus.

— Cum e posibil? am întrebat.

— Sunt în clădirea gării de deasupra, a spus Stevie Rae. Am explorat la greu toată zona. E complet izolată, aşa că nu poate să pătrundă nimeni, decât prin intrarea dinspre subsol. Altfel spus, noi controlăm cine intră şi cine iese.

— Şi nu lăsăm pe oricine înăuntru, a adăugat Venus, cu un aer uşor ameninţător.

Pe bune, fata îmi plăcea din ce în ce mai puţin cu fiecare secundă. Şi de data asta nu avea legătură cu faptul că-i curgeau balele după Erik.

— Exclussssivist. Exact pe gustul meu, a spus Afrodita, apoi a râgâit din nou.

— În orice caz, a intervenit Stevie Rae şi a dat ochii peste cap la Afrodita, căutam prin gară şi am dat de două vestiare, unul pentru băieţi şi unul pentru fete. Ne-am închipuit că erau pentru angajaţii gării. E chiar şi o sală de sport acolo sus. Iar de restul s-a ocupat Dallas, a încheiat ea şi s-a trântit obosită înapoi pe perne, făcându-i semn lui Dallas să spună el restul poveştii.

Dallas a ridicat indiferent din umeri, dar zâmbetul lui până la urechi dădea de înţeles că ştia că făcuse o chestie tare.

— Pur şi simplu am găsit vana principală de alimentare cu apă a gării şi am deschis-o. Conductele erau toate încă bune.

— Ei, n-ai făcut doar asta, a spus Stevie Rae.

El i-a zâmbit larg şi iar am surprins o chestie între ei. Hm..., nici nu mă gândesc să n-o trag de limbă pe Stevie Rae mai târziu.

— Ăăă, mi-am mai dat seama cum să fac să pornesc alimentarea electrică. Chestia asta a repus în funcţiune boilerele, şi apoi cartea de credit a Afroditei ne-a rezolvat problema cu prelungitoarele şi tot restul, cu care am făcut legătura cu vechiul sistem de iluminat din tunel. Un pic de muncă pe ici, pe colo şi acum avem apă caldă sus şi curent aici,

jos.

— Mamă! a exclamat Jack. Ce tare!

— Impresionant, i-a dat Damien dreptate.

Dallas însă zâmbea întruna.

— Şi ia spuneţi, vreţi să ne folosiţi baia sau nu? a întrebat Venus.

Mi se păruse morocănoasă, sau poate că „nesuferită“ era un cuvânt mai potrivit.

— Da! a răspuns Jack, vesel. Nu mi-ar prinde rău un duş înainte să fac de pază.

— Cum staţi pe aici cu produsele de îngrijire a părului? a întrebat Shaunee.

— Stai calmă, fată. Asta a fost prima chestie de care m-am ocupat după ce mi-am revenit. Nu-ţi face griji, eşti asigurată, a spus Kramisha ridicându-se şi scuturându-şi firimiturile de pe jeanşii mulaţi.

— Excelent, a spus Erin. Hai să mergem.

Am rămas în urmă pe când toţi ceilalţi începeau să iasă în şir din camera lui Stevie Rae.

— Auzi, Z, vrei să fii iar colega mea de cameră? a întrebat Stevie Rae, cu un aer obosit, dar i-am recunoscut zâmbetul dintotdeauna.

— Absolut, am spus.

Privirile noastre au alunecat spre Afrodita care încă stătea cocoţată pe marginea patului ei, oarecum sprijinită de Darius.

— Afrodita, du-te şi ia-ţi un sac de dormit. Poţi să te bagi şi aici cu noi, a spus Stevie Rae.

— Uite care-i treaba. Nici prin gând nu-mi trece să mă culc cu tine, a spus, chinuindu-se să nu se bâlbâie. Nu ne leagă genul ăla de Impregnare. Şi chiar dacă aş fi lesbiană, ceea ce nu sunt, nu eşti genul meu.

— Afrodita, nu-ţi fac avansuri, e o tâmpenie ce spui, a replicat Stevie Rae.

— Îţi spun ca să ştii. În acelaşi timp trebuie să ştii că o să rup porcăria asta de Impregnare imediat ce-mi dau seama cum anume.

Stevie Rae a oftat.

— Să nu faci ceva care să ne rănească pe vreunul dintre noi. Mi-ajunge durerea de care am avut parte.

Ascultasem discuţia dintre ele cu un interes sincer. Eu

fusesem Impregnată de prietenul meu din specia umană, Heath, aşa că ştiam câte ceva despre legătura cu un om, creată prin magia sângelui. Mai ştiam de asemenea şi câteva lucruri despre destrămarea Impregnării şi putea fi foarte dureroasă.

— Zoey, e prea mult dacă-ţi cer să nu te mai zgâieşti la mine? a izbucnit Afrodita, făcându-mă să tresar vinovată.

Nu mă zgâiesc, am minţit.

— Mă rog. Termină odată.

— Nu e nicio ruşine să fii Impregnat, frumoasa mea, a spus Darius cuprinzând-o delicat pe Afrodita cu braţul.

— Dar totuşi e ciudat, a spus Stevie Rae.

Darius i-a zâmbit cu bunătate.

— Sunt multe tipuri de Impregnare.

— Ei bine, a noastră nu e genul ăla în care se bea sânge şi facem sex, a spus Afrodita.

— Bineînţeles că nu, a spus Darius şi a sărutat-o pe frunte.

— Ceea ce înseamnă că poţi să dormi aici fără să-ţi ieşi din pepeni, a spus Stevie Rae.

— Iar eu repet: nici de-a naibii. În plus, eu mă duc cu Darius, stau de pază cu el, a spus Afrodita hotărâtă şi a ridicat cea de-a doua sticlă de vin, pe jumătate goală, într-un salut ciudat, de om cherchelit.

— Darius trebuie să păzească intrarea în tuneluri, nu să aibă grijă de o matolită ca tine, i-a spus Stevie Rae.

— Mă... duc... cu... Darius, a repetat Afrodita rar şi pe un ton de încăpăţânare.

— Poate să vină cu mine, a spus Darius, încercând fără succes să-şi reţină un zâmbet. Îi fac eu rost de un sac de dormit. Nu cred să-mi dea prea mult de furcă şi în plus îmi place s-o am pe-aproape.

— Nu dă prea mult de furcă? am spus.

Şi eu şi Stevie Rae am ridicat din sprâncene şi jur că obrajii lui sculpturali s-au colorat într-o nuanţă delicată de roz.

— Cred că se gândeşte la o altă Afroditǎ, la una pe care noi n-o cunoaştem, a spus Stevie Rae.

— Haide, a început Afrodita, ridicându-se în picioare, nesigură. Ştiu eu unde ţin ăştia porcăriile alea de saci de dormit. Tu nu le băga în seamă, a spus şi a încercat o strâmbătură de tot râsul, care a eşuat într-o altă râgâitură virilă, l-a prins pe Darius de mână şi a ieşit clătinându-se din încăpere, pe fundalul

râsetelor mele şi ale lui Stevie Rae.

Înainte ca Darius să se aplece pe sub pătură, i-a spus peste umăr lui Erik, de a cărui prezenţă aproape că uitasem. Aproape.

— Erik, culcă-te un pic şi te trezesc eu pentru tura a doua.

— Bună idee. Mă găseşti..., a spus Erik, ezitant.

— Camera lui Dallas este mai jos, în tunelul ăsta. Pun pariu că nu se supără dacă stai cu el, a spus Stevie Rae.

— Bine, acolo o să fiu, a spus Erik.

Darius a încuviinţat din cap.

— Preoteasă, vrei să verifici tu bandajele de la rănile lui Stevie Rae? Dacă trebuie schimbate...

— Dacă e nevoie, pot să mă ocup eu, l-am întrerupt. Ce naiba, că doar deja ajutasem la scoaterea unei săgeţi din pieptul ei, aşa că sigur puteam să schimb un pansament fără să mă ia bâţul.

— Mă rog, dacă ai nevoie de mine, trimite un novice...

Vorbele războinicului au fost întrerupte de Afrodita, care l-a înşfăcat suficient de tare de mână încât să-l scoată din încăpere, apoi a vârât capul înapoi pe uşă.

— Puricii să vă sărute. Şi să nu ne deranjaţi, a spus şi s-a făcut nevăzută.

— Ce bine că nu sunt în pielea lui, l-am auzit pe Erik mormăind pe când privea pătura lăsându-se la loc.

Nici n-am încercat să-mi reţin zâmbetul. Mă bucuram că Erik nu mai era interesat de Afrodita. M-a privit şi mi-a adresat şi cel un zâmbet vag.

Capitolul 7

— Voi doi vedeţi-vă de treabă şi prindeţi-i pe ceilalţi din urmă, că eu una mă duc la culcare, a spus Stevie Rae şi s-a ghemuit pe partea ei de pat, mişcându-se cu băgare de seamă.

S-a auzit un miorlaa-au morocănos şi un ghemuşor roşcat şi grăsunei de blană a intrat în cameră şi a sărit în patul lui Stevie Rae.

— Nala! a exclamat Stevie Rae, după care a început să scarmene pisica pe cap. Fată, mi-a fost dor de tine.

Nala i-a strănutat lui Stevie kae în faţă, apoi s-a răsucit de trei ori pe pernă, lângă capul ei, s-a întins şi şi-a pornit motoraşul de

tors. Stevie Rae şi cu mine ne-am zâmbit.

Bun, staţi să vă explic: Ducesa, labradorul gălbui al lui Jack, este o anomalie. Stark a adus-o cu el când s-a transferat la şcoala noastră de la Casa Nopţii, din Chicago. Apoi, după ce Stark a murit, Jack a adoptat-o. Apoi s-a făcut zombi, dar evident nu era el însuşi, pen' că prima chestie pe care a făcut-o a fost să tragă cu o săgeată în Stevie Rae. Aşa se face că Ducesa e încă la Jack. Pe lângă asta, cred că puştiul chiar s-a ataşat de ea.

În orice caz, când gaşca noastră a scăpat din Casa Nopţii, pisicile noastre şi Ducesa ne-au urmat. Aşa că, pentru noi, imaginea Nalei care se instala confortabil în pat adăuga o notă de familiaritate camerei lui Stevie Rae.

— Voi vedeţi-vă de treabă, faceţi un duş sau ce vreţi, a repetat Stevie Rae, somnoroasă, pe când se cuibărea lângă Nala. Eu şi cu Nala tragem un pui de somn. A, puteţi să-i prindeţi dacă ieşiţi, o luaţi la stânga şi apoi tot la dreapta. Intrarea în gară e lângă încăperea în care ţinem frigiderele.

— Hm, Darius a spus că ar trebui să-ţi verific pansamentul, i-am amintit.

— Mai târziu, a spus ea, cu un căscat mare cât o şură. Acum e în regulă.

— Bine, dacă zici tu, am spus şi am încercat să nu trădez uşurarea pe care o simţeam. Nici prin gând nu-mi trecea să fac vreodată pe asistenta medicală. Dormi, mă întorc şi eu imediat, am spus. O luase deja somnul înainte ca eu şi Erik să ne aplecăm pe sub pătura în pătrăţele.

Am cotit la stânga şi, o vreme, am mers fără să spunem nimic. Tunelurile erau mai puţin înfricoşătoare decât ultima oară când trecusem pe-acolo, dar asta nu făcea din ele un loc mai puţin claustrofobic, mai plin de lumină şi mai vesel. La câţiva metri, din loc în loc, felinarele erau înfipte cu ceva ce aducea a crampoane în zidurile de ciment cam pe la nivelul ochilor, dar umezeala domnea peste tot. Nu ajunsesem prea departe când am surprins ceva cu coada ochiului, am încetinit şi m-am uitat cu atenţie, încercând să desluşesc ceva prin umbrele grele dintre felinare.

— Ce e? m-a întrebat în şoaptă Erik.

Mi s-a făcut stomacul ghem de frică.

— Nu ştiu ce..., am dat să spun, dar vorbele mi-au fost curmate de ceva care a ţâşnit spre mine din întuneric.

Deschisesem gura să ţip, imaginându-mi novici fioroşi cu semiluni roşii sau, şi mai rău, oribili Imitatori de Corbi. Dar Erik m-a cuprins cu braţul şi m-a tras din calea celor câţiva lilieci care au trecut în zbor pe lângă noi.

— Sunt la fel de speriaţi de tine cum eşti şi tu de ei, a spus şi mi-a dat drumul de îndată ce au trecut creaturile.

M-am cutremurat şi am încercat să-mi potolesc din nou bătăile inimii.

— Nici într-o mie de ani n-o să fie ei la fel de speriaţi de mine cum sunt eu de ei. Îhh, liliecii ăştia sunt nişte şobolani cu aripi!

A început să chicotească pe când ne reluam drumul.

— Eu credeam că porumbeii sunt şobolani cu aripi.

— Liliac, porumbel, corb, nu prea mă interesează acum diferenţa dintre ei. Nu-mi e dragă nici o arătare înaripată.

— Te înţeleg, a spus şi mi-a zâmbit.

Zâmbetul lui nu mă prea ajuta să-mi potolesc bătăile inimii şi, pe când ne continuam drumul, jur că încă simţeam căldura braţului lui în jurul umerilor. Câţiva metri mai încolo am ajuns la o porţiune din tunel care era pe cât de extraordinară, pe atât de uimitoare, şi ne-am oprit amândoi să privim.

— Mamă, ce tare, am exclamat.

— Da chiar, ce tare, mi-a dat Erik dreptate. Asta trebuie să fie opera tipei ăleia, Gerarty. Nu ne-a prezentat-o Stevie Rae ca fiind artista care a amenajat tunelurile?

— Ba da, dar nu mă aşteptam la ceva de genul ăsta.

Am şi uitat de lilieci şi mi-am plimbat mâna peste desenele frumoase şi complexe, peste întrepătrunderea de flori, inimi, păsări şi vârtejuri, care formau un mozaic în culori vii şi păreau să însufleţească şi să presare pulbere magică peste porţiunea asta mohorâtă şi claustrofobică de ziduri.

— Fie că e vorba de fiinţe umane sau vampiri, oricine ar da o avere pentru genul ăsta de artă.

Erik nu a adăugat şi „dacă lumea ar putea afla vreodată despre novicii cu semiluni roşii şi despre vampiri“, dar gândul ăsta a plutit nerostit în jurul nostru.

— Să sperăm că aşa o să fie, am spus. Ar fi bine dacă toată lumea ar putea afla de existenţa novicilor cu semiluni roşii, în plus, mi-am spus mie însămi, dacă ar ieşi la iveală, poate că întrebările mele stăruitoare despre puterile şi înclinaţiile lor şi-ar găsi mai repede răspuns. În orice caz, eu cred că vampirii şi

fiinţele umane ar trebui să fie în relaţii mai bune, am adăugat.

— Ca, de exemplu, tu şi iubitul tău din specia umană? a întrebat încet, fără urmă de sarcasm.

I-am căutat privirea.

— Nu mai sunt cu Heath.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură, am spus.

— Bine.

Altceva n-a mai zis şi am pornit din nou, tăcuţi şi adânciţi în propriile gânduri.

Nu foarte departe, tunelul cotea uşor la dreapta, direcţia in care trebuia să mergem noi, dar la stânga se făcea o intrare arcuită, acoperită şi ea cu o pătură. Aceasta era din imitaţie de catifea neagră, împodobită cu o imagine de prost gust cu Elvis într-un costum alb.

— Asta trebuie să fie camera lui Dallas, am presupus.

Erik a ezitat o clipă, apoi a dat la o parte pătura şi am aruncat o privire înăuntru. Nu era prea mare şi nu avea pat, doar câteva saltele întinse pe jos, una peste alta, şi o plapumă roşu-aprins, cu perne tot roşii (sub care se afla o gâlmă mare, despre care am presupus că era Dallas care dormea), iar pe masă tronau o grămadă de chestii, pe care nu le-am putut zări prea bine din cauza întunericului, şi vreo doi pufi negri. Pe peretele curbat de deasupra patului era un poster cu... Am mijit ochii la el ca să încerc să-mi dau seama...

— Jessica Alba în Sin City. Excelente gusturi are puştiul. E o actriţă vampir super, a spus Erik, încet, ca să nu-i trezească pe Dallas.

M-am încruntat la el şi am tras în jos de pătura cu Elvis.

— Ce? Nu e la mine în dormitor, s-a apărat el.

— Hai să-i prindem pe ceilalţi din urmă, am spus şi am pornit din nou.

— Auzi, a zis după câteva minute scurse în tăcere. Îţi datorez mulţumiri.

— Mie? De ce? am întrebat şi m-am uitat fix la el.

M-a privit şi el şi mi-a răspuns:

— Că m-ai salvat din nebunia aia de acolo.

— Nu eu te-am salvat. Tu singur ai ales să vii cu noi.

A clătinat din cap.

— Nu, sunt sigur că tu m-ai salvat pentru că, fără tine, nu

cred că aş fi avut voinţa necesară.

S-a oprit şi m-a atins pe braţ, întorcându-mă uşor cu faţa spre el. L-am privit drept în ochii albaştri, strălucitori, încadraţi de Semnul de vampir adult, un model complicat, care dădea senzaţia de mască şi-l făcea să semene cu un amestec superb între un Clark Kent-Superman şi un Zorro cool rău. Dar Erik era mai mult decât un tip supercool, era talentat şi pe bune un băiat de treabă. Mi-era ciudă că ne despărţiserăm, şi încă din cauza mea. În ciuda tuturor celor întâmplate, voiam să fiu iar cu el, voiam să aibă iar încredere în mine. Mi-era al naibii de dor de el...

— Mi-e dor de tine!

Am realizat că îmi scăpase acel gând când a făcut ochii mari şi buzele sexy i s-au unduit într-un zâmbet.

— Sunt aici.

Am simţit că roşesc până în vârful urechilor şi ştiam că mă făcusem ca racul şi eram total neatrăgătoare.

— Nu vreau să spun doar să fii aici, am replicat eu, lamentabil.

Zâmbetul lui a devenit şi mai larg.

— Nu vrei să ştii cum m-ai salvat?

— Ba da, cum să nu. Mi-aş fi dorit să-mi pot face aer ca să mi se mai ducă un pic roşeaţa din obraji.

— M-ai salvat pentru că, în loc să fiu hipnotizat de puterea lui Kalona, mă gândeam la tine.

— Serios?

— Îţi dai seama ce extraordinar arătai când ai format cercul?

Am clătinat din cap, fermecată de strălucirea ochilor lui albaştri. Nu voiam să respir, nu voiam să fac nimic care să strice ce se petrecea între noi.

— Erai incredibilă, frumoasă, puternică, încrezătoare. Numai la tine mă gândeam.

— Te-am tăiat în palmă, a fost tot ce-am reuşit să articulez.

— A trebuit, era parte din ritual, a spus, a ridicat mâna şi şi-a răsucit palma în sus, ca să văd firişorul fin care îi traversa partea mai cărnoasă de sub degetul mare.

Mi-am plimbat uşor un deget de-a lungul liniei trandafirii.

— Nu mi-a plăcut că a trebuit să-ţi fac rău.

M-a prins de mână şi mi-a întors-o invers, astfel încât mi se vedeau desenele safirii care îmi acopereau palmele. Apoi, cum

făcusem şi eu mai înainte, şi-a plimbat degetul pe pielea mea. M-a cuprins un fior, dar nu m-am retras.

— N-am simţit niciun fel de durere când m-ai tăiat. Nu te simţeam decât pe tine. Căldura ta, mirosul tău, trupul tău în braţele mele. De-asta nu m-a afectat creatura. De-asta nu am crezut-o pe Neferet. Tu m-ai salvat, Zoey.

— Mai poţi spune aşa ceva şi după ce s-a întâmplat între noi?

Ochii mi se umpleau de lacrimi şi trebuia să clipesc tot mai des ca să nu încep să plâng.

Erik a inspirat adânc. Semăna cu un scafandru care se pregătea să sară de pe o stâncă înaltă şi periculoasă. Apoi a spus deodată:

— Te iubesc, Z. Nimic din ce s-a întâmplat între noi nu a schimbat asta, nici chiar când am vrut, a spus şi mi-a cuprins faţa cu palmele. Neferet nu a putut să-mi sucească minţile şi nici Kalona să mă hipnotizeze pentru că deja mi le-ai sucit tu, sunt hipnotizat de tot ce simt pentru tine. Încă mai vreau să fiu cu tine, Zoey, dacă accepţi.

— Accept, am şoptit, fără să şovăi o clipă.

S-a aplecat şi buzele ni s-au întâlnit. Am deschis gura şi i-am întâmpinat sărutul familiar. Avea acelaşi gust, aceeaşi atingere. Mi-am plimbat mâinile pe spatele lui, în sus, apoi l-am cuprins pe după umeri şi m-am lipit de el, abia reuşind să cred că mă iertase, că încă mă dorea, că încă mă iubea.

— Zoey, a murmurat, cu buzele lipite de ale mele. Şi mie mi-a fost dor de tine.

Apoi m-a sărutat încă o dată şi jur că m-a luat cu ameţeală. Sărutul nostru era altfel decât înainte, înainte să devină vampir adult, înainte să-mi pierd virginitatea cu un alt bărbat. Era ca şi când ar fi aflat o taină, pe care i-o împărtăşeam şi eu. Mai degrabă i-am simţit geamătul decât să îl aud şi apoi am simţit şi duritatea zidului tunelului lipit de spatele meu când m-a întors şi m-a făcut prizonieră, şi cu o mână pe talie, cu care mă lipea tare de el. Pe cealaltă i-am simţit-o coborându-mi într-o parte pe corp, traversându-mi rochia de ceremonie, şi pe spatele coapsei, până mi-a ajuns la tiv, după care degetele lui au început să urce pe sub ea şi îi simţeam fierbinţeala pe pielea goală şi răcoroasă.

Piele goală?

Cu spatele lipit de peretele unui tunel?

Pipăită în întuneric?

Şi m-a lovit un gând îngrozitor: Oare Erik credea că acum, pentru că mă culcasem cu cineva (o dată!), se deschisese sezonul la pipăit de Zoey? Rahat!

Nu aveam de gând să fac chestia asta. Nu aici, nu aşa. La naiba, nici măcar nu ştiam dacă eram pregătită s-o mai fac vreodată. Singura dată când făcusem sex eşuase lamentabil. Fusese cea mai mare greşeală din viaţa mea şi în niciun caz nu mă transformase într-o târfă nimfomană!

L-am împins pe Erik cu mâna în piept şi mi-am smuls gura din sărutarea lui, însă nu a părut să-i pese. De fapt, abia a părut să remarce. A continuat să se frece de mine şi şi-a dus buzele pe gâtul meu.

— Erik, te rog să încetezi, am spus cu respiraţia întretăiată.

— Hm, ai un gust delicios.

Vocea lui sunase aşa de sexy şi părea atât de excitat încât pentru un moment nu am mai ştiut ce vreau. De fapt voiam să fiu cu el din nou şi era atât de cool şi familiar şi...

Tocmai începusem să mă relaxez în braţele lui când, deodată, am surprins ceva peste umărul lui. M-a cuprins frica atunci când am văzut că acel ceva avea nişte ochi roşii, care străluceau într-o mare adâncă şi agitată de întuneric ce părea să se adune şi să viermuiască în aer ca o fantomă plămădită doar din beznă.

— Erik! Termină imediat.

L-am împins tare în piept şi a făcut înapoi un pas mic. Inima îmi bătea nebuneşte şi m-am întors repede cu faţa spre chestia aia care pândea în spatele lui. Nu era nici urmă de ochi roşii strălucitori, dar jur că am văzut o beznă ca de cerneală în întunericul umbrelor. Când am clipit şi m-am străduit să străpung întunericul, ciudăţenia dispăruse şi nu mai eram decât eu, Erik şi tunelul întunecat şi liniştit.

Deodată, din direcţia opusă, am auzit zgomot de paşi pe ciment şi am inspirat adânc, pregătindu-mă să invoc elementul de care aveam nevoie ca să lupt cu noua ameninţare fără chip, când Kramisha s-a desprins calmă din umbră. L-a măsurat pe Erik cu o privire lungă şi cercetătoare şi a spus:

— Frateee, v-o puneţi aici, în tunel? Drace! Ce tare eşti!

Erik s-a întors spre ea în timp ce mă cuprindea cu braţul. Nu a trebuit să mă uit la el ca să-mi dau seama că zâmbea şăgalnic. Erik era un actor tare bun. Chipul pe care i-l arăta Kramishei afişa stăpânire de sine şi doar un uşor aer sexy, de băieţel prins

asupra faptului.

— Bună, Kramisha, a spus, calm.

Pe de altă parte eram eu, care abia mă puteam ţine pe picioare, darămite să mai şi vorbesc. Ştiam că eram sfeclie la faţă şi aveam buzele vineţii şi umede. La naiba, probabil că arătam cu totul vineţie şi umedă.

— Kramisha, ai văzut ceva acolo în tunel? am întrebat eu, am ridicat bărbia spre umbrele din spatele nostru şi am reuşit să-mi controlez numai pe jumătate vocea de vedetă porno, cu respiraţia întretăiată.

— Nu fată, nu te văd decât pe tine şi pe băiatu' tău cum vă mozoliţi, a spus Kramisha iute.

M-am întrebat dacă nu cumva răspunsese prea repede.

— Ooo! Erik şi cu Z se pipăie? Ce drăguţ!

Din pământ, din iarbă verde, în spatele Kramishei a apărut Jack, cu Ducesa care lătra zgomotos şi dădea din coadă lângă el.

— Z, nu te speria. Poate că ce-ai văzut tu erau doar lilieci, a spus Erik, strângându-mă încurajator de umăr, după care a dat din cap spre Jack. Salut, Jack. Mă gândeam că te bucuri de un duş fierbinte.

— Are de gând, dar a venit să mă ajute să iau prosoape şi chestii de genu', a spus Kramisha. Şi aşa e, sunt lilieci p-aici, da' nu se iau de noi dacă nu ne luăm nici noi de ei.

A căscat şi s-a întins impresionant de mult, chestie care a făcut-o să semene cu o pisică neagră, uriaşă şi suplă.

— Dacă tot sunteţi aici, ce-ar fi să-l ajutaţi voi pe Jack să ducă chestiile astea înapoi la duşuri ca să mă duc şi eu să trag un somn de frumuseţe?

— Nici o problemă. Ne-am bucura să facem ceva util, am spus, recăpătându-mi glasul.

Mă simţeam ca o proastă că era gata-gata să fac pe mine de frică din cauza unor lilieci pitiţi în tunelul întunecos. Dumnezeule, trebuia neapărat să dorm.

— Erik şi cu mine tocmai ne îndreptam spre baie.

Kramisha ne-a aruncat o privire lungă şi domoală, dar nu mai puţin naivă din pricina somnului care-o copleşa.

— Mda, chiar dădeaţi senzaţia că aţi merge la baie.

Iar am simţit că roşesc.

S-a întors şi m-am gândit că, în mod ciudat, avea să se izbească de zidul tunelului din spatele ei, dar în loc de asta s-a

făcut nevăzută prin el. Apoi am auzit-o scăpărând un băţ de chibrit şi un felinar cu lumina tremurătoare a luminat o porţiune scobită din tunel, doar un pic mai mică decât camera lui Dallas. Kramisha a atârnat felinarul de un crampon şi apoi a privit peste umăr la noi.

— Păi? Ce mai aşteptaţi?

— A, da, am spus.

Jack, Ducesa, Erik şi cu mine ne-am dus lângă ea ca să ne uităm în încăperea cea nouă. Avea rafturi prinse în pereţii drepţi de ciment şi arăta ca un dulap frumos aranjat. Mi-am aruncat privirea spre teancurile ordonate de prosoape împăturite şi, mai ciudat, la halatele pufoase de baie pe care le adulmeca Ducesa.

— Câinele ăsta e curat? a întrebat Kramisha.

— Damien spune că gura unui câine e mai curată decât cea a unui om, a zis Jack, mângâind pe cap labradorul uriaş şi gălbui.

— Noi nu suntem oameni, a spus Kramisha. Aşa că eşti amabil s-o faci să-şi ia botul bălos de pe lucrurile noastre?

— Bine. Dar nu uita că a suferit o traumă şi e foarte sensibilă.

În timp ce Jack o trăgea pe Ducesa spre el şi purta cu ea o conversaţie serioasă despre băgatul botului prin diverse chestii, eu mă holbam la teancurile de lucruri.

— Cine a ştiut că sunt aici toate astea?

— Afrodita, a spus Kramisha în timp ce ne umplea braţele de ţesături flauşate. Ea a plătit. Sau mai bine zis cardul de credit al maică-sii. Nici nu vă închipuiţi câte chestii poţi să comanzi de la Pottery Barn dacă ai credit nelimitat. Asta m-a făcut să mă hotărăsc ce vreau să mă fac când oi fi mare.

— Pe bune? Ce vrei să te faci? a întrebat Jack.

Ducesa stătea cuminte lângă el în timp ce el ţinea mâinile întinse ca să ia prosoapele şi halatele.

— O să fiu scriitoare. Una din alea bogate. Şi cu card cu credit nelimitat. Ştiţi că lumea se poartă altfel cu tine când ai un card din ăsta super?

— Presupun. Am văzut vânzătorii cum le pupau în fund pe gemene, a spus Jack. Şi ai lor au bani, a rostit în şoaptă ultima parte, de parcă ar fi fost vreun secret, ceea ce nu era. Toată lumea ştia că părinţii gemenelor erau bogaţi. Hai, bine, nu ca părinţii Afroditei, dar totuşi. Îmi cumpăraseră de ziua mea cizme de aproape 400 de dolari. Pentru mine, asta înseamnă să fii bogat.

— Gata. M-am hotărât că vreau şi eu să fiu pupată în fund. Aşa că am să mă învârt şi eu de aşa ceva. Poftim, aveţi destule. Haideţi. Merg şi eu cu voi o bucată de drum, dar când ajungem la camera mea, mă bag la somn. Jack, găseşti drumul înapoi pană la duşuri, nu?

— Îhî, a spus el.

Am mers în josul tunelului şi am urmat cotul pe care-l făcea spre dreapta. Următoarea uşă acoperită la care am ajuns etala o bucată strălucitoare de mătase purpurie.

— Asta e camera mea. Kramisha m-a văzut holbându-mă la materialul fantastic pus acolo în chip de uşă şi a zâmbit. E o perdea de la Pier One. Ăştia nu-ţi aduc marfa acasă, dar acceptă cârdurile cu credit nelimitat.

— Superbă culoare, am spus şi mă gândeam ce dobitoacă eram că îl vedeam pe babau în fiecare umbră, când de fapt aici aveai decoraţiuni de la Pier One.

— Mersi. Mie îmi place mai colorat, aşa. E o parte importantă a aranjatului locuinţei. Vrei să-mi vezi camera?

— Da, am spus.

— Categoric, a încuviinţat şi Jack.

Kramisha şi-a mutat privirea de la Jack la Ducesa.

— E învăţată să facă la oliţă?

— Normal, a sărit Jack ca ars. E o adevărată doamnă.

— Ar face bine, a mormăit Kramisha, apoi a tras perdeaua în lături şi a făcut un gest plin de floricele cu mâna liberă. Poftiţi în iatacul meu.

Camera Kramishei era cam de două ori mai mare decât cea a lui Stevie Rae. Avea două felinare şi o mulţime de lumânări parfumate aprinse, ceea ce dădea vopselei proaspete o aromă de lămâie. Era evident că vopsise de curând pereţii rotunjiţi de ciment într-o nuanţă deschisă de verde-lămâie. Avea mobilier din lemn închis la culoare, un pat, un dulap, o noptieră şi o bibliotecă. Nu avea scaune, dar prin încăpere erau împrăştiate perne uriaşe de satin, în nuanţe îndrăzneţe de mov şi roz, asortate cu lenjeria de pe pat. Pe sus-amintitul pat erau câteva cărţi cu semne prinse între pagini sau deschise, de parcă le-ar fi citit pe toate în acelaşi timp. Am remarcat că, asemenea celor din bibliotecă, aveau cotă marcată pe cotor. Kramisha a observat că văzusem.

— Sunt de la biblioteca din centru. În weekend au deschis

până târziu.

— Nu ştiam că te lasă să iei atâtea cărţi odată, a spus Jack.

Kramisha s-a foit stânjenită.

— Nu te lasă, teoretic. Doar dacă te joci un pic cu minţile lor. Le dau înapoi imediat ce ajung la Borders şi mi le cumpăr eu, a adăugat.

Am oftat şi am adăugat „furt din biblioteci“ la lista mentală de lucruri pe care novicii cu semiluni roşii trebuiau descurajaţi să le mai comită, şi în timp ce făceam asta, m-am şi certat pe mine însămi. Kramisha chiar părea să se simtă vinovată ca furase cărţi de la bibliotecă. Oare un puşti cu tendinţe monstruoase şi-ar mai face griji din cauza unui furt mărunt? Da’ de unde, mi-am spus automat şi am luat-o spre pat să citesc câteva titluri. Era un exemplar uriaş din operele complete ale lui Shakespeare şi o ediţie cartonată cu ilustraţii din Jane Eyre, care era aşezat deasupra unei cărţi intitulate Amantul de argint de Tanith Lee. Mai era şi o ediţie cartonată din Zborul dragonului de Anne McCaffrey, care zăcea lângă unele intitulate Thug-A-Licious, Candy şi Punctul G, de un autor al cărui nume era Noire, trecut cu litere strălucitoare. Astea trei cărţi erau deschise cu copertele scârboase la vedere. Cuprinsă do curiozitate, mi-am pus teancul de prosoape pe cuvertura roz-deschis a patului, am luat Thug-A-Licious şi am început să citesc pagina la care era deschisă.

Scena era atât de fierbinte încât jur că am simţit că-mi iau loc retinele.

— Cărţi porno. Îmi place! a spus Erik din spatele meu.

— Îmi trebuie pentru cercetare, a replicat Kramisha repede şi mi-a smuls cartea dintre degete, aruncându-i o privire lunecoasă lui Erik. După câte am văzut acolo, n-ai nevoie de ajutor.

Am simţit din nou că roşesc şi am oftat.

— Sunt super poeziile, l-am auzit pe Jack spunând. Bucuroasă că schimbaseră subiectul, m-am uitat la Jack care arăta spre câteva postere lipite de pereţii verzui ai Kramishei. Erau pline cu poezii, toate scrise cu acelaşi scris îmbârligat, cu carioci fluorescente de diferite culori.

— Îţi plac? a întrebat Kramisha.

— Mda, sunt grozave. Îmi place foarte mult poezia, a spus Jack.

— Io le-am scris, a explicat Kramisha.

— Glumeşti? Fată, credeam că sunt din vreo carte, ceva. Te

pricepi, a spus Jack.

— Mersi, v-am spus că mă fac scriitoare. Una celebră, bogată şi cu puteri conferite de cardul meu cu credit nelimitat.

L-am auzit vag pe Erik prinzându-se în discuţie. Toată atenţia îmi era atrasă de un poem scurt, scris cu negru pe un poster roşu-sângeriu.

— Tu l-ai scris şi pe ăsta? am întrebat fără să-mi pese că le întrerup discuţia pe tema „cine îţi place mai mult: Robert Frost sau Emily Dickinson?“

— Eu le-am scris pe toate, a spus. Întotdeauna mi-a plăcut să scriu, da’ de când am fost însemnată, o fac din ce în ce mai des. Îmi vin aşa, pur şi simplu. Am tot sperat să po’ să scriu şi altceva în afară de poeme. Îmi plac, nu po’ să zic că nu, da’ poeţii nu fac bani. Înţelegeţi, am căutat şi la Biblioteca Centrală ce meserie po’ să fac, că ştiţi, e deschis până târziu, da’ în orice caz, poeţii nu fac...

— Kramisha, am întrerupt-o, pe-asta când ai scris-o? am întrebat-o şi am simţit ceva ciudat în stomac, iar gura mi se uscase.

— În ultimele zile le-am scris pe toate. Ştii, de când ne-a făcut Stevie Rae să ne venim în fire. Înainte de asta nu prea-mi stătea mintea la altceva decât să mănânc oameni, a spus ea, după care a zâmbit în chip de scuză şi a ridicat dintr-un umăr.

— Deci tu l-ai scris pe ăsta cu negru în ultimele zile? am spus şi am arătat poemul.

Umbre în umbre
Prin vise el priveşte
Aripi negre de Africă
Trup tare ca piatra
S-a sfârşit aşteptarea
Şi corbii cheamă.

Jack a icnit când l-a citit prima oară.

— Mărită zeiţă! l-am auzit pe Erik murmurând când a citit şi el poemul.

— E simplu. E ultimu’ pe care l-am scris, ieri. Eram..., a dat să spună dar a rămas fără cuvinte când ne-a înţeles reacţia. Căcat! E despre el!

Capitolul 8

— Ce te-a făcut să-i scrii? am întrebat, în timp ce mă holbam încă la cuvintele scrise cu negru.

Kramisha se aşezase greoi pe pat, părând deodată aproape la fel de epuizată ca Stevie Rae. Clătina din cap înainte şi înapoi, ceea ce-i făcea părul portocaliu cu negru să-i joace pe obrajii fini.

— Aşa mi-a venit, cum se întâmplă cu toate chestiile pe care le scriu. Îmi vin pur şi simplu în minte şi m-apuc să le notez.

— Tu ce-ai crezut că înseamnă? a întrebat Jack, atingându-i uşurel braţul, cam cum făcea cu Ducesa (care stătea încolăcită la picioarele lui).

— Nu prea m-am gândit la chestia asta. Aşa îmi vine, şi scriu, atâta tot.

S-a oprit, s-a uitat la poster, după care şi-a ferit iute privirea, de parcă ceea ce văzuse ar fi speriat-o.

— Şi toate astea sunt poeme pe care le-ai scris de când s-a Transformat Stevie Rae? am spus, concentrându-mi atenţia asupra celorlalte poeme. Majoritatea erau haiku.

Ochi veşnic atenţi
Umbră din umbră pândesc
Pană neagră căzândă

La-nceput iubit
Apoi înşelat, trădat
Sfere dulci de răzbunare

— Mărită Nyx, s-a auzit din spatele meu glasul cuprins de uimire al lui Erik, încet, ca să nu aud decât eu. Toate sunt despre el.

— La ce se referă sferele dulci? a întrebat-o Jack pe Kramisha.

— Ştii tu, la îngheţata în formă de biluţe, Dippin’ Dots. Ce-mi mai plac..., a spus ea.

Erik şi cu mine ne plimbam prin camera Kramishei. Cu cât citeam mai mult, cu atât mi se strângea mai tare stomacul.

Mi-au greşit

Cerneală dintr-un stilou distrus
Aruncat din cauza altcuiva
Irosit
Dar el se întoarce
Înveşmântat în noapte
Frumos ca un rege
Alături de regina sa
Răul
Îndreptat
Da, îndreptat

— Kramisha, la ce te gândeai când l-ai scris pe ăsta? am întrebat-o, arătând cu degetul spre ultimul poem pe care îl citisem.

A ridicat din nou dintr-un umăr.

— Cred că m-am gândit la cum am roit-o noi din Casa Nopţii, dar că n-ar fi trebuit. Vreau să zic că ştiu că e mai bine pentru noi colea sub pământ, da' nu mi se pare bine că numai Neferet ştie de noi. Ea nu e genul ăla bun de Mare Preoteasă.

— Kramisha, eşti drăguţă să copiezi toate poemele astea?

— Crezi că am dat-o-n bară, nu?

— Nu, deloc, am asigurat-o, sperând că instinctul nu mă înşela şi că nu alergam iar după lilieci prin întuneric. Cred că Nyx ţi-a dat un har şi vreau doar să fiu sigură că îl folosim cum trebuie.

— Cred că are stofă de poet laureat vampir şi e mult mai bună decât ultimul pe care l-am avut, a spus Erik.

I-am aruncat o privire tăioasă, la care el a ridicat din umeri şi a zâmbit larg.

— Mă gândeam şi eu aşa.

Deşi mă simţeam aiurea gândindu-mă la Loren, mai ales când Erik fusese cel care adusese vorba despre el, în adâncul meu ştiam că avea dreptate, chestie care spunea mai multe despre adevărata natură a Kramishei decât presupunerile făcute la oboseală şi imaginaţia mea pare-se superactivă. Era evident că Nyx avea legătură cu talentul puştoaicei ăsteia. Ce naiba! În fond, sunt singura Mare Preoteasă pe care o avem, pot să fac numiri.

— Kramisha, am să te numesc prima noastră poetă laureată.

— Poftiiiim? Glumeşti? Glumeşti, nu?

— Nu glumesc. Suntem un nou grup de vampiri, unul civilizat, iar asta înseamnă că avem nevoie de un poet laureat. Ei bine, tu eşti ăla.

— Ăăă, Z, eu sunt de acord cu tine, nimic de zis, dar nu trebuie să voteze consiliul numirea unui nou poet laureat? a intervenit Jack.

— Îhî, şi am consiliul aici, cu mine.

Mi-am dat seama că Jack vorbise despre Consiliul lui Nyx, în fruntea căruia se aflase Shekinah, liderul tuturor vampirilor. Dar aveam şi eu un consiliu, Consiliul Monitorilor, recunoscut de şcoală, format din mine, Erik, gemenele, Damien, Afrodita şi Stevie Rae.

— Kramisha are votul meu, a spus Erik.

— Gata, e oficial, am anunţat.

— Iuhuuu! a aclamat Jack.

— E o idee zurlie, da-mi place, a spus Kramisha radiind de bucurie.

— Bun, scrie-mi şi mie poemele alea înainte să te culci, da?

— Cum să nu.

— Hai, Jack. Poetul nostru laureat trebuie să doarmă, a spus Erik. Felicitări, Kramisha.

— Îhî, felicitări! a spus Jack, îmbrăţişând-o pe Kramisha.

— Haideţi, tăiaţi-o. Am treabă. Apoi tre' să trag un pui de somn. Un poet laureat tre' să arate beton, a spus Kramisha cu afectare, punând şi de o mică rimă la final.

Erik şi cu mine am ieşit din camera Kramishei, în urma lui Jack şi a Ducesei, şi am luat-o în josul tunelului.

— Chiar era despre Kalona poemul ăla? a întrebat Jack.

— Eu cred că toate erau despre el, am spus. Tu ce zici? l-am întrebat pe Erik.

A dat din cap cu un aer funest.

— Dumnezeule! Şi asta ce înseamnă? s-a interesat Jack.

— Habar n-am. Dar este mâna lui Nyx, simt eu. Profeţia a ajuns la noi sub formă de poem, iar acum treaba asta? Nu poate fi o coincidenţă.

— Dacă este mâna zeiţei, atunci trebuie să existe o cale prin care o putem folosi în avantajul nostru, a remarcat Erik.

— Da, asta cred şi eu.

— Trebuie doar să vedem cum, a spus Erik.

— E nevoie de cineva cu mai multă minte decât mine, am

spus.

A urmat o pauză scurtă, apoi toţi trei am rostit într-un glas:

— Damien.

Umbrele de coşmar, liliecii şi toate grijile cauzate de novicii cu semiluni roşii au fost date uitării pentru o clipă, şi am pornit-o iute prin tunel alături de Erik şi de Jack.

— Aici e uşa care dă spre gară.

Jack ne-a condus prin bucătăria care îmi amintea de acasă spre o încăpere laterală, evident o cămară, deşi pun pariu că ce se păstra acolo pe vremuri era mai degrabă lichid decât pungi cu chipsuri şi cutii cu cereale ca acum. De-a lungul unui zid se afla un teanc de perne şi de saci pufoşi de dormit, frumos rulaţi şi puşi unii peste alţii.

— Şi deci pe aici se intră în gară? am întrebat şi am arătat spre o scară mobilă de lemn din colţul cămării, care ducea spre o uşă deschisă.

— Mda, asta e, a spus Jack.

Jack a urcat primul, iar eu l-am urmat, vârându-mi capul pe uşă în clădirea, chipurile, părăsită. Prima mea impresie a fost de praf şi de beznă, străpunsă la fiecare câteva minute de ceea ce părea a fi un efect luminos stroboscopic, sub forma unei scânteieri neaşteptate ce se prelingea pe marginile ferestrelor acoperite şi prin uşă. Când am auzit zgomotul fulgerelor, am înţeles şi mi-am amintit de ce spusese Erik despre furtuna cumplită, cu trăsnete, lucru deloc neobişnuit în Tulsa, chiar şi la începutul lunii ianuarie.

Dar asta nu era o zi normală şi nu mă puteam abţine să nu mă gândesc că nu era nici o furtună normală.

Înainte să-mi plimb privirea primprejur, mi-am scos mobilul din geantă şi l-am deschis: nu aveam semnal.

— Nici al meu nu merge de când am ajuns aici, a spus Erik.

— Al meu e la încărcat în bucătărie, dar ştiu că Damien l-a verificat pe al lui când am ajuns şi nici al lui nu avea semnal.

— Ştii că vremea rea poate să afecteze antenele, a spus Erik drept răspuns la îngrijorarea teribilă pe care sunt convinsă că o afişam. Nu mai ţii minte furtuna aia cumplită de acum o lună? Nu mi-a mers mobilul vreo trei zile.

— Mersi că încerci să mă faci să mă simt mai bine, dar eu... eu nu cred că e un fenomen natural.

— Mda, a spus uşor. Îmi dau seama.

Am inspirat adânc. Hm, fie c-o fi fost el natural sau nu, trebuia să dăm piept cu el, iar în momentul de faţă nu prea aveam ce naiba face în privinţa izolării noastre aici. Afară se dezlănţuia o furtună furioasă, iar noi nu eram încă pregătiţi să o înfruntăm.

Aşa că hai s-o luăm pe rând. Mi-am îndreptat spatele şi mi-am rotit privirea împrejur. Ajunseserăm într-o încăpere micuţă care avea un zid jos şi ghişee ca la bancă tăiate în zidul adevărat, acoperite cu bare tocite de alamă. Am hotărât iute că trebuie să fi fost ghişeul de bilete din gară. De acolo am pătruns într-o încăpere imensă. În lumina difuză, podeaua de marmură încă părea lucioasă, de ziceai că e dată cu unt. Însă zidurile erau ciudate, cam aspre şi golaşe de la sol şi până la vreo jumătate de metru deasupra capului meu, de unde începeau ornamentele. Erau neclare din pricina prafului, a vechimii şi a lipsei de îngrijire, şi peste tot atârnau pânze de păianjen (îhh, mai întâi lilieci şi acum păianjeni!), dar culorile vii specifice vechiului stil Art Deco încă se mai vedeau, spunând povestea mozaicelor amerindiene, ornamentelor de cap din pene, cailor, pieilor şi franjurilor.

M-am uitat împrejur la frumuseţea asta ştearsă şi m-am gândit că ar putea fi un loc excelent pentru o şcoală. Era mare şi avea aceeaşi graţie pe care o regăseai în atâtea clădiri din centrul oraşului Tulsa, datorită înfloririi cunoscute a afacerilor cu petrol şi stilului Art Deco din anii ’20. Adâncită în gânduri despre viitorul ei, am străbătut vestibulul pustiu, aruncând priviri împrejur, remarcând holuri care legau încăperea asta mare de altele şi întrebându-mă dacă erau destule cât să adăpostească mai multe clase. Am pornit pe unul din holurile alea, dar se înfunda la nişte uşi duble, mari, de sticlă. Jack a dat din cap spre ele:

— Aici e sala de sport. Ne-am uitat cu toţii prin geamurile murdărite de vreme. În semiobscuritate nu reuşeam să întrezărim decât o aglomerare de forme care semănau cu nişte bestii uriaşe, adormite, dintr-o lume a nefiinţei. Iar acolo e uşa de la vestiarul băieţilor, a spus Jack şi a arătat spre o uşă inclusă din dreapta sălii de sport. Şi dincolo, al fetelor.

— Bun, eu dau o fugă la duşuri, am spus eu. Erik, vrei să te duci cu Jack să-i spuneţi lui Damien despre poemele Kramishei? Spune-i că, dacă trebuie să vorbească cu mine despre asta, mă găseşte în cameră la Stevie Rae, sper eu dormind buştean cel

puţin câteva ore. Dacă nu e urgent, ne întâlnim cu toţii şi încercăm să-i dăm de cap după ce ne odihnim. Am mutat prosoapele şi halatele de baie pe care le ţinusem strâns în braţe ca să mă pot şterge pe faţă cu un gest de om adormit.

— Trebuie să te odihneşti, Z. Nici măcar tu nu poţi să treci prin atâtea şi să mai rezişti fără somn, a spus Erik.

— Mda. Dacă n-ar fi Damien treaz cu mine, mi-ar fi teamă să n-adorm cât fac de pază, a spus Jack şi a căscat exemplificator.

— Vă schimbă gemenele în curând, i-am spus lui Jack şi i-am zâmbit. Rezistă până atunci. Zâmbetul mi-a devenit mai larg, pentru a-l include parcă şi pe Erik. Ne vedem curând, băieţi.

Am dat să mă întorc, dar m-a oprit atingerea lui Erik pe braţ.

— Suntem din nou împreună, nu?

I-am căutat privirea şi i-am sesizat vulnerabilitatea care se ascundea în spatele zâmbetului său încrezător. N-ar înţelege dacă i-aş spune că trebuie să vorbesc cu el despre, ăăă, ei bine, despre sex înainte să fiu de acord să mă împac cu el. Chestia asta i-ar răni amorul propriu şi i-ar frânge inima şi apoi aş ajunge de unde am plecat, adică m-aş lua la palme că din cauza mea ne-am despărţit.

Aşa că am spus pur şi simplu:

— Da, suntem iar împreună.

O dulce vulnerabilitate s-a reflectat în sărutul pe care s-a aplecat să mi-l dea pe buze. Nu era genul de sărut posesiv, tupeist, gata să mă atragă în pat pe loc, ci era cald, blând şi în el se simţea bucuria că suntem din nou împreună, chestie care m-a topit de-a dreptul.

— Dormi un pic. Ne vedem în curând, a şoptit şi m-a sărutat iute pe frunte, după care a dispărut cu Jack pe uşa de la vestiarul băieţilor.

Am rămas acolo o vreme pe gânduri, privind la uşa închisă. Oare mă înşelasem în privinţa schimbării pe care o suferise Erik? Oare îi interpretasem greşit pasiunea din tunel? În fond nu mai era novice, era un vampir adult, complet Transformat. Asta făcea din el un bărbat, deşi avea încă nouăsprezece ani, exact ca acum mai puţin de o săptămână, înainte să se Transforme.

Poate că era normal să fi crescut tensiunea sexuală dintre noi, şi nu doar pentru că mă credea o tipă uşoară acum că-mi pierdusem virginitatea. Erik e bărbat, mi-am repetat în sinea mea. Ştiam deja din dezastrul care se petrecuse cu Loren Blake

că era altfel să fii cu un bărbat decât cu un băiat sau cu un novice. Erik este un vampir complet Transformat, ca Loren. Gândul ăsta mi-a dat fiori. „Ca Loren“ nu era o comparaţie toc mai fericită. Categoric, Erik nu era ca Loren! El nu se folosise niciodată de mine şi nu mă minţise. Erik se Transformase, dar era încă acel Erik pe care îl cunoşteam şi pe care aş fi putut chiar să-l iubesc. N-ar trebui să mă stresez cu chestia asta. Faza cu sexul o să se rezolve de la sine. Adică dacă e să compar treaba asta cu nemuritorul care ne urmăreşte, cu Neferet care şi-a pus gheara malefică pe şcoală, cu stresul meu cu novicii cu semiluni roşii, cu bunica mea care e în comă şi cu oribilii aia de Imitatori de Corbi care seamănă haos în Tulsa, faptul că Erik mă forţează să fac dragoste cu el ar trebui să fie o pauză de la stres, sau cel puţin o vacanţă, nu credeţi?

— Z! Aici erai! Vii odată? a spus Erin, care scosese capul pe uşa de la vestiarul fetelor. În spatele ei plutea un nor uriaş de abur şi am văzut că era numai în sutien şi chiloţi (desigur, asortaţi şi de la Victoria’s Secret).

Cu un efort mi l-am alungat pe Erik din minte.

— Scuze... scuze, vin acum, am spus şi am intrat iute în vestiar.

Capitolul 9

Hai să vă explic: duşul în gaşcă cu nişte fete cu afinităţi faţă de apă şi foc a fost o experienţă care a trecut prin mai multe faze, de la jenant la interesant şi apoi la al naibii de amuzant.

La început a fost jenant pentru că, mă rog, deşi suntem toate fete, nu prea eram obişnuite cu duşurile la comun. Astea nu păreau barbare de-a dreptul. Erau vreo şase capete de duş (strălucitoare şi noi după aspect; sunt convinsă că fie datorită Kramishei, fie lui Dallas, cu susţinerea substanţială a bine-cunoscutului card de credit al Afroditei). Fiecare dintre ele era într-o cabină separată de duş, care erau dispuse una după alta. Nu, nu erau nici uşi, nici perdele de duş sau ceva de genul ăsta. De fapt deasupra fiecăreia era o bară, aşa că am bănuit că pe vremuri fuseseră perdele de duş, dar nu mai erau de o grămadă de timp. A, toaletele aveau uşi, deşi nu prea voiau să stea încuiate. Aşa că la început m-am simţit jenată să stau goală de

faţă cu prietenele mele, dar suntem toate fete, şi pe deasupra hetero, aşa că nu ne interesau sânii celorlalte sau alte chestii, oricât de greu le-ar veni tipilor să creadă, aşa că partea cu jena n-a durat mult. În plus, tot vestiarul era full de abur, ceea ce crea iluzia intimităţii.

Apoi, după ce mi-am ales cabina de duş, ce-mi trebuia din varietatea de produse de baie şi pentru păr şi am început să mă săpunesc, am observat că era al naibii de mult abur, a se citi anormal de mult abur. Şi că „anormal de mult“ avea legătură cu faptul că toate capetele de duş, inclusiv din cabinele nefolosite, trimiteau jeturi de apă fierbinte, făcând să se înalţe rotocoale de abur încins, ca un fum gros.

Hmm...

— Auziţi? am spus, ridicând capul pe deasupra cabinei, încercând să le văd pe gemene în duşurile lor. Faceţi voi ceva la apă?

— Ce? a făcut Shaunee, ştergându-şi şamponul din ochi. Poftim?

— Chestia asta, am spus şi mi-am agitat mâinile, făcând ca aburul gros să plutească în jurul meu ca printr-un vis. Nu pare să se întâmple fără un pic de ajutor de la cineva anume, capabil să manevreze focul şi apa.

— Noi? Adică domnişoara Foc şi domnişoara Apă? s-a mirat Erin. Abia îi vedeam creştetul capului blond prin aburul ăla. Ce-o vrea să zică, geamăno?

— Eu cred că Z a noastră sugerează că am fi în stare să ne folosim de afinităţile dăruite de zeiţă în scopuri egoiste precum crearea de abur gros, cald şi dulce aromat ca să ne relaxăm după o zi cumplită, a spus Shaunee pe un ton inocent de duduie sudistă.

— Am fi noi în stare de aşa ceva, geamăno? a întrebat Erin.

— Absolut, geamăno, a venit răspunsul lui Shaunee.

— Ce ruşine, geamăno. Ce ruşine, a spus Erin cu o falsă gravitate, după care s-au pus pe chicotit la unison.

Am dat ochii peste cap la ele, dar am realizat că Shaunee avusese dreptate. Aburul avea o aromă dulce care îmi amintea de ploaia de primăvară, încărcată de miresmele proaspete ale florilor şi ierbii, şi era caldă, de fapt nu, apa era fierbinte, ca zi de vară petrecută lenevind pe plajă. Adevărul e că, deşi încăperea era din când în când luminată oarecum de fulgere de

la furtuna furioasă de afară, şi deşi zgomotele erau deranjant de puternice, atmosfera pe care o creaseră gemenele era tare relaxantă.

Şi-aici intervine partea interesantă. Am decis că nu era nimic în neregulă dacă gemenele îşi foloseau harurile pentru a ne bucura de căldură, confort şi curăţenie. Tocmai trecuserăm printr-o experienţă îngrozitoare, fuseserăm alungate din casa noastră de nişte oameni-pasăre ciudaţi, demonici, iar acum eram efectiv prizoniere în clădirea asta veche şi în tunelurile de sub noi, pe timp de iarnă, pe o furtună de o violenţă neobişnuită, fără nici o cale de a comunica cu lumea exterioară, ce să mai zic de ieşitul în aer liber. Nu că vreunul dintre noi ar fi vrut să facă chestia asta, fie că era sau nu furtună. Aşa că de ce să nu ne alintăm şi noi un pic?

— Auziţi, trimiteţi ceva din chestia asta şi în vestiarul băieţilor? am întrebat în timp ce-mi frecam părul.

— Nţ, a făcut Shaunee veselă.

— Nici pomeneală, a spus şi Erin cu un zâmbet larg.

Le-am zâmbit şi eu la rândul meu.

— Ce bine e să fii fată!

— Mda, chiar dacă trebuie să stăm în fundul gol la grămadă şi să facem duş într-un soi de grajduri de cai, a spus Erin.

— Grajduri de cai, am chicotit. Asta ar însemna că voi sunteţi mârţoagele.

— Mârţoage! Noi? s-a scandalizat Erin.

— Nu-mi spune că tocmai ne-a făcut mârţoage! a intervenit şi Shaunee.

— Pe ea! a strigat Erin şi şi-a aruncat mâinile spre mine, împroşcându-mă cu apă din toate părţile.

Nu a durut pe bune, normal, aşa că am început să chicotesc şi mai tare.

— O pun pe jar, geamăno! a spus Shaunee, trosnind din degete la mine, şi dintr-odată mi-am simţit pielea fierbinte, fierbinte de tot, aşa încât s-a dublat cantitatea de abur din cabină.

Printre chicoteli am şoptit:

— Vântule, vino la mine. Şi am simţit instantaneu în jurul meu mângâierea forţei. Mi-am răsucit degetele în amestecul de ceaţă cu abur care mă înghiţea şi am spus: — Vântule, du-li-l înapoi gemenelor! Apoi mi-am ţuguiat buzele şi am suflat uşor spre

ele. Cu un şuierat puternic ceaţa, căldura şi apa s-au învârtejit prin preajma mea o dată, de două ori, apoi au bătut direct spre gemene, care au chirăit, s-au pus pe râs şi au încercat să riposteze. Normal că nu aveau cum să câştige.

Să fim serioşi! Eu pot să invoc toate cele cinci elemente, iar asta era o variantă nostimă a bătăii cu perne - bătaia cu apa, la finalul căreia eram toate murate şi cu respiraţia tăiată de atâta râs.

Până la urmă, am făcut un armistiţiu. Mai exact, le-am făcut pe gemene să urle:

— Ne predăm, ne predăm! de mai multe ori, după care le-am acceptat cu mărinimie capitularea. Era minunat să te strecori într-un halat de pluş şi să te simţi curată ca un bebeluş şi somnoroasă. Ne-am atârnat hainele pe cabinele de duş şi am invocat încă o dată apa şi ceaţa să le umple de abur, după care am chemat focul şi aerul să le usuce. Apoi am rătăcit toate trei prin tuneluri, făcând abstracţie de zgomotul de afară, încurajate de faptul că eram înconjurate de pământ şi protejate de vampiri adulţi care nu aveau să lase în ruptul capului pe cineva să ne ia prin surprindere.

Aş spune că Stevie Rae dormea aşa de profund, de ziceai că e moartă când am ajuns în camera ei, dar exprimarea asta mă băga în sperieţi. Fusese moartă, sau aproape moartă de prea multe ori pentru gustul meu. Recunosc că am mers în vârful picioarelor la ea şi m-am oprit, cu ochii căscaţi ca să mă asigur că respiră, înainte să mă duc pe partea mea de pat şi să mă strecor sub cuvertură. Nala a ridicat capul şi a strănutat, evident nemulţumită de deranj, dar a venit la mine adormită şi s-a încolăcit pe perna mea, odihnindu-şi o lăbuţă albă pe obrazul meu. I-am zâmbit şi, curată, încălduritǎ şi foarte, foarte obosită cum eram, am adormit instantaneu.

*

Apoi am avut visul ăla naşpa, care m-a adus în prezent. Sperasem că dacă mă apucam să revăd în minte tot ceea ce se petrecuse în ultimele câteva ore, ar fi fost ca şi când aş fi numărat oiţe şi poate aşa aveam să dorm din nou, speram eu, fără vise. Dar n-avea sens. Eram prea speriată din cauza Kolonei şi prea îngrijorată din pricina a ceea ce trebuia să facem

continuare.

Mobilul meu era pe noptieră şi l-am luat ca să verific ora: 2:05 după-amiaza. Super, reuşisem să dorm trei ore lungi cât o zi de post. Nu era de mirare că mă simţeam de parcă aş fi avut nisip în ochi. Cola, aveam nevoie de cola ca de aer.

M-am uitat la Stevie Rae înainte să ies din cameră, dar de data asta am avut grijă să n-o trezesc. Stătea ghemuită pe partea ei de pat, sforăia uşurel şi arăta ca o fetiţă de doişpe ani. Îmi era greu să mi-o închipui măcar cu ochii roşii ca sângele, mârâind ameninţător şi înfruptându-se din Afrodita cu o asemenea poftă încât să se fi Impregnat una de cealaltă. Am oftat şi simţeam că mă apasă pe umeri greutatea lumii întregi. Cum aveam eu să mă ocup de toate astea, mai ales când personajele aşa-zis pozitive păreau uneori negative, iar alea negative erau... aşa de... de... Prin minte mi-au trecut imagini cu Stark şi Kalona şi m-au cuprins nedumerirea şi stresul.

Nu, mi-am spus hotărâtă, l-ai sărutat pe Stark pentru că murea. Era altfel înainte să-l zăpăcească Neferet, dar acum chiar l-a zăpăcit şi nu trebuie să uiţi chestia asta. Ai avut un coşmar cu Kalona, atâta tot. Asta era singura chestie.

Era o nebunie faptul că, în vis, Kalona insistase că eu sunt A-ya. Nu era adevărat. Sigur, mă simţisem atrasă de el, dar aşa li se întâmplase mai tuturor. În plus, eu eram eu, iar A-ya fusese, hm, ţărână până când femeile Ghigua îi dăduseră viaţă şi daruri nemaiîntâlnite. Probabil că arăt ca ea, oricât ar fi de ciudat, mi-am spus. Sau poate că îmi zisese A-ya doar ca să mă zăpăcească de cap. Părea mai mult decât posibil, mai ales dacă îi spusese Neferet diverse lucruri despre mine.

Nala se aşezase la loc pe pernă lângă Stevie Rae şi torcea din nou cu ochii închişi. Evident, nu era niciun monstru de coşmar care să dea târcoale, pentru că s-ar fi speriat Nala. Bucuroasă măcar de chestia asta, le-am mângâiat pe cap pe ea şi pe Stevie - niciuna n-a deschis ochii - după care m-am aplecat pe sub pătura din uşă şi am ieşit pe hol.

Tunelurile erau stăpânite de o linişte deplină şi mă bucuram că felinarele cu ulei erau încă aprinse; în momentul de faţă nu mă aveam prea bine cu bezna. De asemenea, recunosc că, deşi stăteam cu ochii pe umbrele care se desenau între felinare, după lilieci şi te miri ce, chiar mă simţeam în siguranţă acolo sub pământ, departe de pajişti scăldate în lumina lunii şi de

copaci de care atârnau umbre fantomatice. M-a luat cu tremur. Nu. Nu te gândi la asta.

În drum spre bucătărie m-am oprit la uşa Kramishei şi am tras cu ochiul înăuntru. Îi întrezăream capul în mijlocul patului, sub muntele format de plapuma violet şi de pernele roz. Gemenele dormeau duse în saci de dormit împreună cu pisoiul lor urâcios, Belzebut pe numele lui, care stătea ghemuit pe podea, între ele.

Am lăsat pătura uşor, pentru că nu voiam să le trezesc pe gemene înainte să le vină rândul să stea de pază. De fapt, ar trebui să-mi iau cola, să le dau liber lui Damien şi lui Jack şi să le spun să le lase pe gemene să doarmă. Eu sigur nu aveam să mai pun geană pe geană pentru o vreme, preţ de vreo câţiva ani. Glumesc, oarecum.

Nu era nimeni în bucătărie şi singurul sunet era bâzâitul discret al frigiderelor, care îmi amintea de casă. Primul pe care l-am deschis m-a făcut să mă dau înapoi uşor uluită. Peste tot erau punguţe sigilate cu sânge. Pe bune. Şi, desigur, mi-a lăsat gura apă.

Aşa că am trântit uşa.

Apoi m-am mai gândit şi am deschis-o din nou. Hotărâtă, am apucat o punguţă. Aproape că nu dormisem deloc, eram stresată la maxim, un cretin de înger căzut, nemuritor şi rău al naibii mă urmărea şi îmi zicea mie pe numele unei fete moarte, din ţărână. Hai să spunem lucrurilor pe nume, aveam nevoie de mult mai mult decât de o cola ca să rezist.

Am găsit foarfeca în sertarul de sus al insulei din centru şi, înainte să mă simt vinovată sau să mi se facă scârbă, am tăiat punga şi am ridicat-o.

Ştiu, ştiu că pare scârbos rău că sorbeam sângele cum alţii Im au o cutie de suc, dar era delicios. Nu avea gust de sânge, au cel puţin nu gustul ăla nasol şi sărat, de cupru, cum era înainte să fiu însemnată. Era delicios şi electrizant, ca o miere din aia bună şi scumpă, amestecată cu vin (dacă-ţi place vinul), şi cu Red Bull (dar mai bun la gust). Simţeam cum mi se răspândeşte prin corp, dându-mi o explozie de energie care a alungat groaza persistentă trezită de coşmar.

Am mototolit punguţa goală şi am aruncat-o în coşul de gunoi din colţul încăperii. Apoi am înşfăcat o sticlă de cola şi o pungă de snacksuri cu brânză. Tot îmi mirosea naşpa respiraţia din cauza sângelui, măcar să mă mai îndop şi cu nişte snacksuri la

micul dejun.

Apoi mi-a picat fisa: unu: nu ştiam unde sunt Damien şi Jack. Şi doi: trebuia neapărat să o sun pe măicuţa Maria Angela ca să aflu cum se simte bunica.

Da, ştiu că sună ciudat să îi dau telefon unei călugăriţe. Sună şi mai ciudat că îi încredinţasem amintitei călugăriţe viaţa bunicii, la propriu. Dar toată ciudăţenia se terminase în momentul în care o întâlnisem pe măicuţa Maria Angela, stareţă a călugăriţelor benedictine din Tulsa. În afară de chestiile tipice de călugăriţă pe care le făcea, precum rugatul şi altele, măicuţa Maria Angela şi călugăriţele de la mănăstire conduceau organizaţia Street Cats din Tulsa, şi aşa am cunoscut-o eu. Hotărâsem că novicii din Casa Nopţii trebuie să fie mai activi în comunitate. În fond, Casa Nopţii era în Tulsa de mai bine de cinci ani, dar păream să fim o insuliţă a noastră. Orice om cu puţină judecată îşi dă seama că izolarea şi ignoranţa nasc prejudecăţile, ce vă închipuiaţi? am citit Scrisoarea din închisoarea Birmingham a lui Martin Luther King Jr. la începutul clasei a zecea. În orice caz, din cauză că doi profi de-ai noştri fuseseră ucişi cu sălbăticie, Shekinah fusese de acord cu ideea mea de a ajuta o organizaţie caritabilă din comunitate, atâta timp cât eram bine protejată. În felul ăsta ajunsese Darius să se implice atât de tare în gaşca noastră. Aşa că alesesem Street Cats, peri că la câte pisici avem în Casa Nopţii, era şi logic.

Măicuţa Maria Angela şi cu mine ne înţeleseserăm bine din clipa în care ne cunoscuserăm. E super, e spirituală, înţeleaptă şi tolerantă. Crede chiar că Nyx este o altă variantă a Fecioarei Maria (iar Fecioara Maria e foarte importantă pentru surorile benedictine). Aşa c-aş putea spune că eu şi cu măicuţa Maria Angela ne-am împrietenit, iar când bunica a fost atacată de Imitatorii de Corbi şi a ajuns în comă la spitalul St. John, pe ca am sunat-o să stea cu ea şi să o protejeze de Imitatorii de corbi, ca să n-o rănească din nou. Când s-a dezlănţuit infernul în Casa Nopţii şi Neferet a omorât-o pe Shekinah şi l-a pus pe Stark să tragă în Stevie Rae, Kalona s-a înălţat şi Imitatorii de corbi au devenit palpabili, măicuţa Maria Angela a dus-o pe bunica la adăpost sub pământ.

Sau cel puţin teoretic se presupunea că ea trebuia să le ducă pe bunica şi pe restul măicuţelor sub pământ. Nu vorbisem cu ca de noaptea trecută, chiar înainte să rămânem fără serviciul

de telefonie mobilă.

Deci, în ordinea importanţei, trebuia s-o sun pe măicuţa Maria Angela, presupunând că-mi mai mergea telefonul, a apoi să aflu cum să ajung la Damien şi la Jack ca să le iau locul. Mă gândeam că pot să împuşc doi iepuri dintr-un foc, aşa că am refăcut drumul prin tunel şi am pornit spre intrarea în subsol, spre Darius. El ştia cum să dea de băieţi şi probabil că aşa aveam să am şi semnal în subsol, asta dacă nu cumva lumea de la suprafaţă devenise un infern apocaliptic şi serviciul de telefonie mobilă fusese afectat pentru totdeauna. Din fericire, faptul că mă îndopasem cu sânge mă făcea să mă simt un pic mai optimistă şi nici măcar posibilitatea unei lumi dezgustătoare de genul celei portretizate în Legendă vie nu mai părea chiar aşa de disperată.

Unul câte unul, am să iau lucrurile unul câte unul. Mai întâi am să aflu cum se simte bunica, apoi îi schimb din post pe Damien şi pe Jack, după care am să încerc s-o scot la capăt cu coşmarul ăla îngrozitor.

Mi-am amintit de glasul îngerului întunericului şi de felul în care durerea şi plăcerea se-mpletiseră cumva când m-a atins şi a spus că sunt dragostea lui. Mi-am alungat gândurile de genul ăsta din cap. Durerea nu putea fi acelaşi lucru cu plăcerea. Ce simţisem eu în visul ăla era exact asta, un vis, şi prin definiţie visul sau coşmarul nu sunt adevărate. Iar eu categoric nu eram dragostea lui Kalona.

Cam atunci am realizat şi că mă luase cu frică şi asta nu avea nimic de-a face cu Kalona. Cât timp fusesem preocupată de el, ignorasem oarecum crisparea inconştientă care îmi copleşise trupul. Iar mi se acceleraseră bătăile inimii, stomacul mi se făcuse ghem şi aveam sentimentul clar şi înspăimântător că sunt urmărită.

M-am întors pe loc, aşteptându-mă să văd măcar nişte lilieci care băteau nesuferiţi din aripi primprejur. Dar nu era nimic, mai puţin tăcerea mormântală a tunelului pustiu care se întindea în spatele meu, luminat de lumina felinarelor.

— Te bagi singură în sperieţi, mi-am spus cu glas tare.

Parcă impulsionat de cuvintele mele, felinarul cel mai apropiat de mine s-a stins.

M-a cuprins groaza şi am pornit prin tunel cu spatele, cu ochii-n patru după orice ar fi putut să fie mai mult decât un rod al

imaginaţiei mele. Şi m-am lovit cu spatele de scara metalică sudată de zid care ducea în subsolul gării. Uşurată că dădusem de capătul tunelurilor, cu o mână balansam cutia de cola şi cu cealaltă fâşâiam cu zgomot punga mare de snacksuri. Tocmai începusem să urc, când de deasupra a apărut o mână puternică, bărbătească, şi mai că m-am scăpat pe mine de frică.

— Dă-mi mie sucul şi chipsurile. O să cazi în fund dacă încerci să le ţii şi pe ele, şi să te ţii şi de scară.

Privirea mi-a ţâşnit în sus, spre Erik, care îmi zâmbea. Am înghiţit iute şi i-am adresat un „mersi“ vesel, după care i-am dat sucul şi chipsurile şi am urcat cu mai multă uşurinţă restul scării.

În subsol era mai răcoare cu câteva grade decât în tuneluri, chestie care îmi dădea o senzaţie plăcută pe faţa aprinsă de frică.

— Îmi place că încă pot să te fac să roşeşti, mi-a spus Erik, mângâindu-mi obrazul fierbinte.

Era cât pe ce să izbucnesc că eram speriată de umbre şi de porcării nevăzute din tuneluri, dar parcă-l şi vedeam râzând de mine că mă sperii iar de lilieci. Şi dacă eram ultrasensibilă clin cauza visului? Chiar voiam să vorbesc de Kalona cu Erik, sau cu oricine altcineva, în clipa asta?

Nu.

În loc de asta am spus:

— E frig aici sus şi ştii că nu pot să sufăr să roşesc.

— Mda, temperatura a scăzut ceva de groază în ultimele câteva ore. O să fie un îngheţ... Ştii, eşti adorabilă cu obrajii rozalii.

— Tu şi cu bunica sunteţi singurii oameni de pe lume care cred asta, i-am spus eu, zâmbindu-i fără chef.

— Ei, asta mă plasează într-o companie de seamă, a chicotit Erik şi a întins mâna să ia un snack în timp ce eu îmi roteam privirea prin subsol. Şi aici era linişte, dar nu înspăimântător de linişte ca în tunelurile alea cretine. Erik avea un scaun tras aproape de intrare, iar lângă el se aflau câteva felinare cu ulei, care împrăştiau o lumină strălucitoare, o sticlă de un litru de Mountain Dew (îhh) pe jumătate goală şi, ce să vezi, Dracula de Bram Stoker cu semnul pus înăuntru pe la jumătate. Am ridicat din sprâncene la el.

— Ce? am luat-o cu împrumut de la Kramisha. Zâmbea cam

vinovat, ceea ce-i dădea aspectul unui băieţel adorabil. Recunosc, mi-a stârnit curiozitatea de când mi-ai spus tu acum ceva vreme că este una din preferatele tale. Am ajuns pe la jumătate, aşa că să nu-mi spui ce se întâmplă.

l-am zâmbit larg, măgulită că citea Dracula doar datorită mie.

— Fii serios, l-am tachinat. Ştii prea bine cum se termină. Toată lumea ştie. Îmi plăcea că Erik era un tip mare, înalt şi cool, care citea tot soiul de cărţi şi se uita la filme vechi din seria Războiul Stelelor. Zâmbetul mi s-a lăţit.

— Deeeci, îţi place?

— Da. Deşi nu prea mă aşteptam, a zâmbit şi el. Adică, să fim serioşi, e un pic demodată chestia cu vampirii monstruoşi.

Gândul mi-a zburat la Neferet, pe care o consideram un monstru într-un înveliş frumos, şi la întrebarea fără răspuns despre novicii cu semiluni roşii, dar mi-am alungat gândurile astea, pentru că nu voiam să las întunericul să îmi strice momentul ăsta petrecut cu Erik. M-am concentrat din nou asupra lui Dracula şi am spus:

— Mda, mă rog, se presupune că Dracula e un monstru, dar mie întotdeauna îmi pare rău pentru el.

— Îţi pare rău pentru el? a exclamat Erik, evident surprins. Z, e răutatea întruchipată!

— Ştiu, dar o iubeşte pe Mina. Cum ar putea cineva care e răutatea întruchipată să ştie ce e dragostea?

— Hei, n-am ajuns până acolo! Nu mai spune.

Am dat ochii peste cap.

— Erik, trebuie să ştii că Dracula umblă după Mina. O muşcă şi începe să se transforme. Prin intermediul Minei dau de conte şi până la urmă...

— Opreşte-te! a spus Erik râzând, m-a prins şi mi-a pus mâna la gură. Nu glumesc. Nu vreau să-mi spui cum se termină.

Aveam gura acoperită de mâna lui, dar ştiam că ochii mei îi zâmbeau.

— Dacă iau mâna, promiţi să fii cuminte?

Am încuviinţat din cap.

Mi-a luat uşor mâna de la gură, dar nu a dat niciun semn că s-ar îndepărta de mine. Îmi plăcea prezenţa lui. Mă privea, şi pe buze încă i se desena un zâmbet. Mă gândeam ce cool era şi cât de tare mă bucuram că eram din nou împreună şi am spus:

— Vrei să-ţi spun cum mi-aş dori eu să se termine cartea?

A ridicat din sprâncene.

— Cum ţi-ai dori tu? Adică nu o să-mi spui cum se termină?

— Jur cu mâna pe inimă, am spus şi am dus instantaneu mâna la inimă. Stăteam aşa de aproape unul de celălalt, încât i-am atins în treacăt pieptul cu dosul mâinii.

— Spune-mi, a rostit cu un glas adânc şi intim.

— Mi-aş dori ca Dracula să nu fi lăsat lumea să se bage între el şi Mina. Ar fi trebuit s-o muşte, s-o facă una de-a lui, şi apoi să fugă amândoi, ca să fie veşnic împreună şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Pentru că sunt la fel şi trebuie să fie împreună, a spus el.

Mi-am înălţat privirea spre ochii albaştri, extraordinari, ai lui Erik şi am văzut că dispăruse din ei orice urmă de glumă.

— Chiar dacă în trecut s-au întâmplat între ei şi lucruri rele. Ar trebui să se ierte unul pe celălalt pentru lucrurile rele, cred că ar fi putut-o face.

— Sunt convins. Eu cred că atunci când doi oameni ţin îndeajuns unul la celălalt, totul poate fi iertat.

Evident, Erik şi cu mine nu vorbeam despre personaje fictive dintr-o carte veche. Vorbeam despre noi, ne testam unul pe celălalt ca să vedem dacă lucrurile chiar puteau merge între noi.

Trebuia să-i iert pe Erik că se purtase îngrozitor cu mine după ce mă prinsese cu Loren. Şi chiar fusese îngrozitor, dar adevărul era că îl rănisem mai mult decât mă rănise el pe mine, şi nu mă refer doar la faza cu Loren. Când începusem ies cu Erik, încă mai aveam o relaţie cu Heath, prietenul meu din specia umană. Pe Erik îl cam ofticase că eram şi cu el a cu Heath în acelaşi timp, dar crezuse că până la urmă avea să-mi vină mintea la cap şi o să înţeleg că Heath făcea parte din vechea mea lume, din viaţa mea de dinainte, şi că el nu avea să-şi găsească locul în viitorul meu, ca Erik.

Şi avea dreptate, acum că Impregnarea mea de Heath se destrămase, chestie de care eram sigură, pentru că ne certaserăm urât când dădusem peste el din întâmplare acum câteva zile la Charlie’s Chicken. Din toate locurile din lume, tocmai acolo trebuise să fie. Prostia pe care o făcusem să mă culc cu Loren declanşase o reacţie în lanţ şi afectase multe aspecte din viaţa mea. Una dintre ele era modul dureros în care mi se destrămase Impregnarea de Heath, care îmi spusese verde-n faţă că nu mai voia să mă vadă niciodată în viaţa lui.

Sigur, îl avertizasem de chestia cu Imitatorii de Corbi şi despre faptul că îngerul malefic era liber, îi spusesem să-şi ia familia şi să meargă într-un loc sigur, dar totul se terminase între noi, exact cum se terminase şi între mine şi Loren, chiar înainte să fie ucis, şi aşa şi trebuia să fie.

— Deci îţi place versiunea mea din Dracula? am spus privindu-l în continuare pe Erik.

— Îmi place finalul tău, ăla în care ei doi sunt vampiri şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi, mai ales pentru că ţin de ajuns unul la celălalt ca să-şi ierte greşelile trecutului.

Zâmbind încă, Erik s-a aplecat să mă sărute. Avea buzele moi şi calde, cu gust de snacksuri şi de Mountain Dew, chestie care nu era aşa de nasoală cum v-aţi gândi. M-a cuprins cu braţele, m-a tras mai aproape, iar sărutul i-a devenit mai pasional. Mă simţeam bine în braţele lui, aşa de bine, încât la început am reuşit să tai sonorul alarmei care se pornise în partea raţională a minţii mele în timp ce mâinile lui îmi alunecau în jos pe spate ca să-mi cuprindă fundul. Dar când m-a lipit tare de el şi s-a frecat cu putere de mine, ceaţa plăcută şi caldă pe care o declanşase în mine a început să se risipească, îmi plăcea să mă atingă, dar ce nu-mi plăcea era sentimentul că dintr-odată devenise prea agresiv, prea insistent, de parcă ar fi zis: „Este a mea, o vreau şi o s-o am chiar acum.“

Trebuie să fi simţit că m-am crispat pentru că s-a tras înapoi, mi-a zâmbit uşor, după care a spus:

— Şi ce faci aici sus?

Am clipit, dezorientată de schimbarea instantanee. M-am îndepărtat de el cu un pas mic şi mi-am înşfăcat cola de unde o pusese el, pe scaun, am luat o înghiţitură şi am încercat să-mi revin. Într-un final, am reuşit să spun:

— A, am, ăăă, am venit să vorbesc cu Darius şi să văd dacă-mi merge mobilul. Am căutat prin buzunar după el şi apoi l-am ridicat ca o fraieră. Când m-am uitat la el, am văzut că avea trei liniuţe. Yes! Se pare că merge!

— De curând s-a oprit ploaia, care deja o dăduse în gheaţă, şi nici n-am mai auzit fulgere de ceva timp. Dacă nu mai vine un val de vreme din asta nasoală, poate că nu se mai ia semnalul. Sper că ăsta e un semn bun.

— Da, şi eu. Încerc s-o sun pe măicuţa Maria Angela imediat, ca să văd ce face bunica. Cuvintele îmi ieşeau acum cu mai

multă naturaleţe şi, în timp ce stăteam de vorbă, îl studiam pe Erik. Părea aşa de drăguţ şi de normal, tipul de treabă pe care îl ştiam eu. Oare exagerasem cu chestia cu sărutul? Oare ce se întâmplase cu Loren mă făcuse prea sensibilă? Când am realizat că între noi se lăsase răceala, iar Erik începuse să mă privească întrebător, am spus iute: Şi ia zi, unde e Darius?

— L-am înlocuit devreme. M-am trezit şi n-am mai putut adormi la loc. Mi-am închipuit că o să aibă nevoie de mai multă odihnă, din moment ce el este practic toată armata noastră.

— Afrodita mai era pulbere?

— Era terminată. Darius a dus-o de aici. Când o să se trezească, o să aibă o mahmureală pe cinste, a spus el şi părea să-l încânte perspectiva. Apoi voia să se ducă în cameră la Dallas să doarmă. Nu a plecat de mult, aşa că e posibil să nici nu fie nevoie să-l trezeşti.

— Hm, de fapt voiam să-mi spună cum ajung la Damien şi la Jack. Nici eu n-am putut să dorm, aşa că m-am gândit să-i schimb din post şi să le las pe gemene să doarmă.

— A, e simplu. Îţi spun eu cum să dai de ei. Nu sunt prea departe de intrarea care dă în sus spre gară, pe unde am venit noi.

— Bine. Pentru că nu prea vreau să-i deranjez pe Darius dacă se odihneşte. Ai dreptate, armata noastră trebuie să doarmă. Am făcut o pauză, după care am adăugat pe un ton mult prea nonşalant: Auzi, tu ai remarcat ceva ciudat în tuneluri când urcai?

— Ceva ciudat? Ca de exemplu?

Nu voiam să spun întuneric, pentru că în fond erau tuneluri şi era normal să fie întuneric în ele. În plus, după cum îmi imaginasem deja, parcă îl şi auzeam pe Erik amintindu-mi cât de tare mă speriaseră liliecii. Aşa că am izbucnit: ca de exemplu vreun felinar care să se stingă.

A ridicat din umeri şi a clătinat din cap.

— Nţ, dar nu e chiar aşa de ciudat. Sunt convins că novicii cu semiluni roşii trebuie să le umple cu ulei destul de des, şi pun pariu că ultimele evenimente le-au cam dat peste cap orarul.

— Da, are logică ce zici.

Şi aşa şi era. Pentru un moment, mi-am permis un dram de uşurare deşi, chiar în clipa aia, mi-am dat seama în străfundul meu că nu era reală şi i-am zâmbit lui Erik. Mi-a zâmbit şi el la

rândul lui şi iată-ne făcând schimb de zâmbete. Mi-am amintit mie însămi că Erik era un prieten fantastic şi că mă bucurasem că eram din nou împreună. Încă mă bucuram că eram din nou împreună, nu? Nu puteam şi eu să rămân la starea aia de bucurie şi să nu stric ceva ce era frumos între noi doar pentru că eram speriată că voia de la mine ceva mai mult decât puteam să-i ofer în momentul de faţă?

Am dosit undeva în adâncul minţii amintirea sărutului meu cu Stark, vizita de coşmar a lui Kalona şi felul în care mă făcuse să simt lucruri pe care nici un alt tip nu reuşise nici pe departe.

M-am ridicat aşa de brusc încât aproape că am dărâmat scaunul.

— Trebuie s-o sun pe măicuţa Maria Angela!

Erik mi-a aruncat o privire ciudată, dar nu a spus decât:

— Bine, mergi un pic mai încolo, dar nu te apropia prea tare de uşă. Dacă umblă cineva pe afară, nu vreau să te audă.

Am dat din cap şi i-am adresat un zâmbet care speram să pară vinovat. Apoi am mers un pic prin subsolul care, am remarcat eu, nu mai era nici el aşa de dezgustător cum fusese ultima oară când mă aflasem acolo. Evident, Stevie Rae şi gaşca ei făcuseră o curăţenie la sânge şi aruncaseră clin boarfele oamenilor străzii care împânzeau locul. Şi, din fericire, nu mai mirosea nici a urină, ceea ce era categoric o îmbunătăţire substanţială.

Am selectat numărul măicuţei Maria Angela şi mi-am ţinut pumnii în gând, în timp ce apărea că sună... şi tot sună... şi apoi chiar a sunat, o dată, de două ori, de trei ori... Când, în sfârşit, a răspuns, deja începuse să mă doară stomacul. Legătura era chiar naşpa, dar cel puţin o înţelegeam.

— O, Zoey, ce mă bucur că ai sunat, a spus măicuţa Maria Angela.

— Măicuţă, sunteţi bine? Dar bunica?

— E bine... totul e în regulă. Suntem..., şi se întrerupea. - Măicuţă, nu vă aud prea bine. Unde sunteţi? Bunica c conştientă?

— Buni... e conştientă. Suntem în subsolul mănăstirii, dar... S-au auzit nişte foşnituri şi apoi, dintr-odată am auzit-o bine. Tu influenţezi vremea, Zoey?

— Eu? Nu! Bunica ce face? Sunteţi în siguranţă în subsolul mănăstirii?

— ...bine. Nu-ţi face griji, noi...

Şi s-a întrerupt.

— La naiba! Ce legătură de rahat! am spus şi am început să mă plimb, dezamăgită, în timp ce încercam s-o sun din nou. Nimic. Aveam semnal, dar pe ecran tot apărea că nu se poate stabili legătura. Am mai încercat de câteva ori până când am văzut că nu numai că nu reuşeam să iau din nou legătura cu ea, dar, pe deasupra, mai începeam să rămân şi fără baterie. La naiba! am repetat.

— Ce-a zis? a spus Erik, care se apropiase prin spatele meu.

— Nu mare lucru, pentru că s-a întrerupt legătura şi nu reuşesc să o restabilesc. Dar măcar am reuşit s-o aud spunând ea e bine şi bunica la fel. Cred că în sfârşit şi-a recăpătat cunoştinţa.

— Ce veşti excelente! Nu-ţi face griji; totul o să fie în regulă. Călugăriţele au dus-o pe bunica ta la adăpost în subsol, nu?

Am dat din cap, gata-gata să izbucnesc prosteşte în lacrimi, mai degrabă de ciudă decât de frică pentru bunica. Aveam încredere deplină în măicuţa Maria Angela, aşa că dacă ea spunea că bunica e bine, o credeam.

— E greu să stai aşa, fără să ştii ce se întâmplă. Nu numai cu bunica, ci cu toate celelalte de acolo, de deasupra, am spus şi am ridicat degetul mare spre lumea exterioară.

Erik s-a apropiat de mine şi mi-a acoperit mâna cu mâna lui caldă. M-a întors cu faţa spre el şi apoi, cu degetul mare, mi-a urmărit linia desenelor care îmi acopereau palma.

— O să fie bine. Nu uita că Nyx ne are în pază. Uită-te numai la mâinile tale şi-ai să vezi dovada ocrotirii ei. O fi grupul nostru mic, dar suntem puternici şi ştim că suntem de partea binelui.

Exact în momentul ăla, telefonul meu a scos sunetul care mă anunţa că primisem un sms.

— Ce bine, poate e măicuţa Maria Angela, am spus, am deschis telefonul şi am căscat gura la mesaj, incapabilă să înţeleg.

„Toţi novicii şi vampirii trebuie să se întoarcă de urgenţă în Casa Nopţii."

— Ce naiba? am spus holbându-mă încă la ecranul telefonului.

— Ia dă-mi să văd, a spus Erik. Am întors telefonul ca să poată citi. A dat uşurel din cap, de parcă textul ar fi confirmat ceva la care el se gândise deja. E Neferet. Şi deşi sună ca genul ăla de

mesaj transmis întregii şcoli, pun pariu că vorbeşte direct cu noi.

— Eşti sigur că ea e?

— Mda, îi recunosc numărul.

— Ţi-a dat numărul ei de telefon? am spus eu, încercând să nu-mi trădez iritarea, dar mă îndoiesc că mi-a ieşit prea bine figura.

Erik a ridicat din umeri.

— Mda, mi l-a dat înainte să plec în Europa. A zis că dacă am vreodată nevoie de ceva, s-o sun.

Am pufnit.

Erik a zâmbit şi m-a întrebat:

— Eşti geloasă?

Nu, am trântit o minciună. E aşa o scârbă manipulatoare încât mă umplu de furie.

— Hm, categoric e băgată în ceva nasol cu Kalona.

— Mda, asta e sigur, dar noi nu ne ducem înapoi în Casa Nopţii, cel puţin în momentul de faţă.

— Cred că ai dreptate cu chestia asta. Trebuie să aflăm mai multe despre ce s-a întâmplat la suprafaţă înainte să facem următoarea mişcare. În plus, dacă instinctul îţi spune că trebuie să stăm departe de şcoală, atunci aşa ar trebui să facem.

Mi-am înălţat privirea spre el, mi-a zâmbit încurajator şi mi-a dat o şuviţă de păr de pe faţă. Avea o privire caldă şi încărcată de bunătate, nu de tip posesiv, înnebunit după sex. Dumnezeule, trebuie să încerc să mă stăpânesc. Erik îmi dădea un sentiment de siguranţă, el credea în ceea ce spunea şi credea şi în mine.

— Mulţumesc, am spus. Mulţumesc pentru că încă mai crezi în mine.

— Întotdeauna am să cred în tine, Zoey, a spus. Întotdeauna, a repetat el, m-a luat în braţe şi m-a sărutat.

Uşa care dădea în exterior s-a deschis violent, lăsând înăuntru lumina mohorâtă a unei după-amieze furtunoase şi un val de aer rece. Erik s-a răsucit, m-a împins în spatele lui şi am simţit un şuvoi de frică ce mi-a făcut inima să bată violent.

— Lasă-te în jos! Du-te după Darius! a strigat Erik pe când înainta ca să înfrunte silueta care se profila pe perdeaua plumburie a lumii exterioare.

O luasem la fugă înapoi spre scara din subsol când m-a oprit glasul lui Heath.

— Zo, tu eşti?

Capitolul 10

— Heath. Am pornit iute spre el, aproape strigând uşurată că era el, şi nu vreun Imitator de Corbi îngrozitor sau, şi mai rău, un nemuritor străvechi, cu nişte ochi asemenea cerului nopţii şi cu un glas ca o taină neîngăduită.

— Heath? a spus Erik, nici pe departe la fel de încântat. M-a prins de braţ ca să nu pot trece în fugă pe lângă el. S-a încruntat, reuşind încă să rămână ca un scut în faţa mea. Te referi la prietenul tău din specia umană?

— Fostul prieten, am spus şi eu şi Heath în acelaşi timp.

— A, tu nu eşti tipul ăla, Erik? Fostul prieten novice al lui Zo? a spus Heath.

Nu a luat în seamă cele trei trepte care dădeau spre subsol şi a sărit fără nici o problemă. Şi iată-l pe Heath, cu cei 1,83 metri ai lui, cu aerul ăla de vedetă, cu părul şaten, buclat, cu cei mai frumoşi ochi şi cu nişte gropiţe masculine cum nu s-au mai pomenit. Da, recunosc nesilită de nimeni că iubitul meu din liceu era un stereotip, dar măcar era unul adorabil.

— Prietenul, a spus Erik cu un glas împietrit. Nu fostul prieten. Şi vampir, nu novice.

— A. Te-aş felicita pentru că te-ai împăcat cu Zo şi nu te-ai înecat încă în propriul sânge, dar ar fi o minciună, pentru că nu aş fi tocmai sincer. Înţelegi ce spun, frate? a întrebat el pe când îl ocolea pe Erik ca să mă apuce pe mine de încheietură, dar înainte să mă ia în braţe, şi-a coborât privirea şi mi-a văzut noile desene care îmi acopereau palmele. Mamă! Ce tare! Adică zeiţa ta încă are grijă de tine?

— Da, am spus eu.

— Mă bucur, a spus şi m-a luat în braţe, aşa cum mă aşteptam. La naiba, câte griji mi-am făcut din cauza ta! Apoi m-a dat înapoi şi s-a uitat la mine cu atenţie. Eşti bine, sănătoasă?

— Sunt bine, am spus cu respiraţia uşor întretăiată. Ultima oară când îl văzusem pe Heath, mi-a dat papucii. Pe lângă asta, i-am simţit mirosul când m-a îmbrăţişat şi mirosea bestial. Era aroma de acasă, amestecată cu mirosul copilăriei mele, cu ceva delicios şi excitant care mă striga de peste tot de unde mă

atingea pielea lui. Ştiu ce mă chema, era sângele lui. Iar asta nu-mi zăpăcea numai creierul.

— Bravo. Heath mi-a dat drumul la încheietură şi am făcut iute un pas mic înapoi, mai departe de el şi mai aproape de Erik. Ochii lui Heath au fost fulgeraţi de durere, dar n-a durat decât clipă, pentru că apoi a zâmbit larg şi indiferent şi a ridicat din umeri de parcă îmbrăţişarea aia n-ar fi fost mare lucru, pentru că acum eram doar prieteni. Mda, mi-am închipuit eu că eşti bine. Adică m-am gândit că, deşi s-a rupt chestia aia cu sângele dintre noi, tot aş şti dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva rău. A accentuat cuvintele „chestia aia cu sângele“ cu o notă senzuală, care l-a făcut pe Erik să fornăie lângă mine. Dar trebuia să văd cu ochii mei. În plus voiam să te întreb ce dracu’ a fost cu telefonul ăla ciudat de azi-noapte.

— Telefon? a intervenit Erik şi m-a privit suspicios.

— Da, telefon, am spus şi mi-am înălţat bărbia. O fi fost el din nou prietenul meu, dar nu aveam de gând să-l las să fie posesiv şi bolnav de gelozie. Prin minte mi-a plutit gândul că poate Erik nu va mai avea niciodată încredere în mine după ce se petrecuse între noi şi că va trebui să-i suport gelozia obsedantă. O cam meritam, dar am spus cu un glas calm: L-am sunat pe Heath ca să-l avertizez despre Imitatorii de Corbi şi să-i spun să-şi pună familia la adăpost. Nu mai suntem noi împreună, dar asta nu înseamnă că vreau să i se întâmple ceva rău.

— Imitatori de Corbi? s-a mirat Heath.

— Ce se întâmplă afară? a întrebat Erik, pe un ton serios.

— Ce să se întâmple? Ce vrei să zici? Te referi la furtuna aia care a început la miezul nopţii şi care a acoperit totul de gheaţă sau la caftul pornit de găştile alea? Şi cine sunt Imitatorii de Corbi?

— Caftul pornit de găşti? Ce vrei să spui cu asta? a izbucnit Erik.

— Nu, nu scot un sunet până nu-mi răspunzi la întrebare.

— Imitatorii de Corbi sunt nişte creaturi ca nişte demoni din legendele cherokee, am răspuns. Până ieri pe la miezul nopţii erau numai spirite rele, dar toate astea s-au schimbat când tăticul lor, un nemuritor pe nume Kalona, s-a eliberat din temniţa lui din pământ şi şi-a făcut mutarea în Casa Nopţii din Tulsa.

— Chiar crezi că e o idee bună să-i spui toate astea? a

intervenit Erik.

— Auzi, de ce n-o laşi pe Zoey să hotărască ce vrea să-mi spună şi ce nu? s-a împăunat Heath, de parcă îl mâncau palmele să îi tragă una lui Erik.

Erik s-a împăunat la rândul lui.

— Tu eşti doar un om.

A rostit cuvântul „om“ de parcă ar fi fost o boală venerică.

— Tu nu poţi să faci faţă la ce putem noi. Adu-ţi aminte că a trebuit să dau şi eu o mână de ajutor ca să fii salvat de adunătura aia de spirite de vampiri acum câteva luni.

— Zoey m-a salvat, nu tu. Tu nici n-o cunoşteai pe Zoey când eu îi „făceam faţă“.

— A, da? De câte ori ai pus-o în pericol de când a fost însemnată, om cretin.

Asta l-a făcut pe Heath să se dezumfle.

— Ba n-o pun în niciun pericol venind aici. Voiam doar să mă asigur că e bine. Am încercat să sun de câteva ori, dar a picat reţeaua.

— Heath, nu mă îngrijorează faptul că mă pui în pericol venind aici, ci faptul că eşti tu în pericol, am spus, aruncându-i lui Erik o privire care spunea: „Ai face mai bine să taci“.

— Mda, ştiu deja despre novicii ăia naşpa care au încercat să mă înfulece ultima oară când am fost aici. Nu-mi aduc aminte prea bine tot ce s-a întâmplat, dar suficient cât să aduc ăsta.

A băgat mâna în buzunarul pantalonilor de camuflaj de la Carhartt şi a scos de acolo un pistol negru cu ţeava scurtă, care părea extrem de periculos.

— E al lu’ tata, s-a lăudat. Am chiar şi câteva încărcătoare în plus la mine. Mă gândeam că, dacă încearcă iar să mă mănânce, trag eu în ce nu poţi să tu să arunci cât colo.

— Heath, nu-mi spune că umbli cu un pistol încărcat în buzunar.

— Zo, am pus piedica şi primul locaş din încărcător e gol. Nu sunt chiar aşa de prost.

Erik a pufnit sarcastic, la care Heath a mijit ochii la el.

Am intervenit rapid în atmosfera încărcată de testosteron, până să înceapă să se bată cu pumnii în piept.

— Heath, novicii nu mai mănâncă oameni, aşa că nu o să trebuiască să împuşti pe nimeni. Când am spus că sunt îngrijorată pentru siguranţa ta, m-am referit la Imitatorii de

Corbi.

— Şi cu asta ţi-a răspuns la întrebare. Acum spune care e faza cu caftul pornit de găşti.

Heath a ridicat din umeri.

— Dau la ştiri întruna. Normal, se tot ia curentul şi toată ziua am rămas fără cablu, ca să nu mai zic ce prost se aude la mobil. Dar spun că azi-noapte o gaşcă a luat-o pe câmpii cam pe la miezul nopţii, un soi de ritual de iniţiere de Anul Nou. Chera Kimiko de la Fox News a zis că e o baie de sânge. Poliţaii au intervenit greu din cauza furtunii. Câţiva oameni au fost omorâţi în centru, chestie care sperie pe toată lumea pen' că centrul nu prea e zona în care să-şi arate găştile muşchii, aşa că mai mulţi albi au turbat pe treaba asta. Ultima oară când m-am uitat la ştiri urlau să vină Garda Naţională, deşi poliţaii spun că e totul sub control. A făcut o pauză şi parcă îi şi vedeam rotiţele cum i se pun în mişcare în cap. Bă, în centru! Acolo e Casa Nopţii, a spus Heath şi şi-a mutat privirea de la mine la Erik, şi apoi iarăşi la mine. Deci nu a fost un caft pornit de găşti, erau corbii ăia de care ziceai.

— Genial, a mormăit Erik.

— Da, de fapt au fost Imitatorii de Corbi. Au început atacul când noi fugeam din Casa Nopţii, am spus înainte ca el şi Erik să-şi sară iarăşi la beregată unul altuia. Nu au spus nimic la ştiri cum că nişte creaturi ciudate ar ataca oamenii?

— Nţ. Au spus că o gaşcă a atacat şi a omorât câţiva oameni, tăindu-le gâtul. Asta fac Imitatorii ăia de Corbi?

Mi-am adus aminte cum mă atacase unul în Casa Nopţii, împlinind aproape una din cele două viziuni ale Afroditei în care mueam, şi încercase să-mi taie gâtul, iar asta înainte să-şi recapete pe deplin trupurile. M-a luat cu fiori.

— Mda, se pare că asta fac, dar nu ştiu mare lucru despre ei. Bunica ştie mai multe, dar i-au provocat un accident de maşină.

— A, Zoey, a avut bunica accident? Fir-ar să fie! Ce rău îmi pare. O să-şi revină? a spus Heath sincer afectat de veste. Era unul dintre preferaţii bunicii şi fusese cu mine la plantaţia ei de levănţică de o grămadă de ori.

— O să se facă bine. Trebuie, am spus cu hotărâre. Măicuţele benedictine au grijă de ea în subsolul mănăstirii lor de la intersecţia dintre Lewis şi strada 21.

— Ce? Subsol? Călugăriţe? Nu ar trebui să fie la spital?

— A fost înainte să învie Kalona, iar Imitatorii de Corbi să-şi recapete trupurile alea oribile, jumătate om, jumătate pasăre.

S-a strâmbat şi a întrebat:

— Jumătate om, jumătate pasăre? Sună nasol.

— E mai rău decât îţi închipui şi mai sunt şi mari. Şi răi. Heath, trebuie să mă asculţi. Kalona este un nemuritor, un înger căzut.

— Când zici „căzut“, vrei să spui că nu e băiat bun şi nu pluteşte dând din aripioare şi cântând la harpă?

— Ba are aripi, mari şi negre, a intervenit Erik. Dar nu, nu e baiat bun şi, din câte ştim despre el, întotdeauna a fost rău.

— Ba nu.

A vorbit gura fără mine, pentru că nu aş fi vrut deloc să spun aşa ceva.

Amândoi băieţii m-au privit cu gura căscată şi le-am aruncat un zâmbet nervos.

— Ăăă, din câte spune bunica mea, Kalona a fost înger, aşa că presupun că a fost băiat bun. Asta acum mult timp.

— Eu cred că ar trebui să presupunem că e rău. Malefic chiar, a spus Erik.

O grămadă de oameni au fost răniţi azi-noapte. Nu ştiu câţi au murit, dar a fost nasol. Dacă de vină e Kalona ăsta, eu unu’ aş spune că e rău, a explicat Heath.

Mda, mă rog, cred că aveţi dreptate, am spus.

Ce naiba mă apucase? Ştiam mai bine decât oricine cât ce malefic era Kalona! Îi simţisem forţa întunecată. Ştiam că Neferet se implicase şi ea în asta, aşa de tare încât hotărâse să-i întoarcă spatele lui Nyx. Să fim serioşi, asta înseamnă „malefic“, în toată puterea cuvântului.

Staţi aşa, era să uit, a spus Erik şi a pornit iute spre scaunul lui, urmat de mine şi de Heath. Din umbra de lângă el a scos un radiocasetofon cu CD monstruos. Stai să văd dacă pot să prind ceva.

S-a apucat să rotească butoanele uriaşe argintii şi, în scurt timp, s-a auzit Channel 8, cam bruiat. Prezentatorul era serios şi vorbea repede.

„Revenim cu buletinul nostru special despre actul de violenţă provocat de o bandă în centrul oraşului Tulsa noaptea trecută. Poliţia din Tulsa reiterează faptul că oraşul este în siguranţă, iar problema este sub control. Şeful poliţiei afirmă, citez: «O bandă autointitulată Imitatorii a ţinut un ritual de iniţiere. Şefii bandei

au fost reţinuţi, iar străzile din centrul oraşului Tulsa au redevenit sigure pentru cetăţenii noştri».“ Prezentatorul a continuat: „Desigur, în oraşul Tulsa şi zonele limitrofe există o avertizare de furtună de zăpadă până mâine seară, de aceea vă recomandăm să nu călătoriţi dacă nu există nici o situaţie de urgenţă. Se anunţă încă un strat de cincisprezece centimetri de gheaţă, ceea ce va îngreuna încercările PSO de restabilire a alimentării cu electricitate a numeroaselor cartiere care au fost afectate noaptea trecută. Rămâneţi alături de noi pentru mai multe informaţii şi pentru o rubrică meteo completă în cadrul programului de ştiri de la ora 5, peste o jumătate de oră.

Şi un ultim anunţ: personalul şi elevii Casei Nopţii au fost rechemaţi la cursuri, date fiind condiţiile meteo anunţate. Repetăm anunţul, tot personalul şi elevii Casei Nopţii sunt rechemaţi la cursuri. Rămâneţi cu noi pentru alte ştiri. Revenim la programul nostru.“

— N-a fost nici o bandă azi-noapte în centru, am spus. E cea mai absurdă chestie pe care am auzit-o în viaţa mea!

— Ea a aranjat chestia asta. A manipulat presa şi probabil şi publicul, a spus Erik cu un aer posomorât.

— Se referă la Marea Preoteasă care mi-a zăpăcit mie creierul? m-a întrebat Heath.

— Nu, a spus Erik.

— Da, am zis eu în acelaşi timp şi m-am încruntat la Erik. Trebuie să ştie adevărul ca să se poată proteja.

— Cu cât ştie mai puţin, cu atât mai bine pentru el, a insistat Erik.

— Nu, vezi tu, aşa am crezut şi eu, şi de-aia a fost toată lumea aşa de supărată pe mine. Tot din cauza asta am făcut nişte greşeli cumplite, am spus şi l-am privit pe Erik, apoi pe Heath. Dacă nu aş fi ţinut atâtea secrete şi aş fi avut încredere că prietenii mei sunt în stare să se controleze, poate aş fi vorbit mai mult şi aş fi dat-o mai puţin în bară.

Erik a oftat.

— Bine, înţeleg ce vrei să zici, a zis el şi şi-a îndreptat privirea către Heath. O cheamă Neferet, e Marea Preoteasă din Casa Nopţii. E puternică, foarte puternică, şi poate citi gândurile.

— Mda, ştiu deja că poate să se joace cu mintea oamenilor. Aşa m-a zăpăcit pe mine. M-a făcut să uit o grămadă din ce s-a întâmplat. Abia acum am început să-mi aduc aminte.

— Te doare capul? am întrebat când mi-am amintit de durerea căreia trebuise să-i fac faţă când am rupt blocajul mental pe care mi-l provocase Neferet.

— Mda, doare, dar începe să-mi treacă, a spus şi mi-a adresat zâmbetul lui familiar, îngăduitor, şi am simţit că mi se strâge inima.

— Şi Neferet e în acelaşi timp un soi de regină a lui Kalona, a continuat Erik.

— Deci e nasoală pe toate fronturile, a spus Heath.

— Nasoală şi periculoasă. Nu uita asta, am spus. Mai e o chestie. Kalona nu poate să sufere să stea sub pământ. Nu a putut nici mai demult când a fost întemniţat în pământ de către femeile cherokee, iar acum că a scăpat, eu presupun că o să se ferească şi mai tare de el. Aşa că nu uita, sub pământ eşti în siguranţă.

— Şi cu Imitatorii de Corbi ce e?

— Nu ştim, am spus clătinând din cap. Nu a venit niciunul aici jos după noi, dar asta nu înseamnă mare lucru.

Gândul mi-a zburat la întunericul din tuneluri şi la sentimentul neplăcut pe care mi-l dădea, dar nu ştiam cine naiba era de vină: novicii cu semiluni roşii? Imitatorii de Corbi? Altă creatură fără chip pe care o trimitea Kalona după noi? Sau totul era doar în imaginaţia mea? Tot ce ştiam e că aş fi părut o idioată strigând „lupul!“ dacă apoi mă apucam să bălmăjesc despre o grămadă de lucruri posibile, ceea ce însemna că, deocamdată, trebuia să-mi ţin gura.

— E sâmbătă, dar nu mergem la şcoală pentru că suntem încă în vacanţa de iarnă până miercuri, şi dacă furtuna asta de gheaţă o să lovească aşa de tare cum se anunţă, se poate să stăm acasă toată săptămâna, a spus Heath. Ar trebui să fim în siguranţă, chiar dacă Imitatorii de Corbi atacă din nou şi pornesc din centrul oraşului spre Broken Arrow.

Am simţit un gol un stomac.

— Şi să ştii că se poate. Neferet ştie că sunt din Broken Arrow şi că acolo încă sunt oameni la care ţin.

— Şi adică să trimită Imitatorii de Corbi în Broken Arrow doar ca să-ţi facă ţie rău? a întrebat Heath.

Am încuviinţat din cap.

— Mai ales că eu şi gaşca mea am ignorat anunţul de a ne întoarce la şcoală.

— Da’ ia stai aşa, Zo. Voi chiar trebuie să staţi la şcoală pe lângă o grămadă de vampiri, că dacă nu, tu şi restul novicilor vă îmbolnăviţi, nu?

— Eu sunt aici, a spus Erik. Şi mai este încă un vampir adult. Ca să nu mai pomenesc de Stevie Rae.

— Ea nu e scârboasă şi zombi? a cerut Heath lămuriri.

— Nu mai e, am spus. S-a transformat într-un alt soi de vampir, cu desene roşii. Şi toţi novicii ăia scârboşi care au încercat să te mănânce, ei bine, acum sunt novici cu semiluni roşii şi nu mai sunt scârboşi.

— Hm, a făcut Heath. Ei, mă bucur că cea mai bună prietenă a ta e bine.

— Şi eu, i-am spus şi i-am zâmbit.

— Deci sunt de ajuns trei vampiri adulţi ca să nu vă îmbolnăviţi? a întrebat Heath.

— N-avem de ales. Heath, trebuie să pleci, a spus Erik brusc.

Heath şi cu mine ne-am uitat la el. Am realizat că-i zâmbisem cam mult lui Heath şi că tare îmi mai plăcea că vorbeam din nou.

— O să fie furtună de gheaţă, a continuat Erik. Nu e bine pentru el să rămână blocat aici, şi asta o să se întâmple dacă nu pleacă până să apună soarele.

Erik a făcut o pauză, după care a continuat:

— Chestie care o să se întâmple peste vreo jumătate de oră. Cât ţi-a luat să ajungi aici din Broken Arrow?

Heath s-a încruntat.

— Aproape două ore. Sunt groaznice drumurile.

Ar fi trebuit să-i ia doar o jumătate de oră ca să ajungă de la el la gară. Erik avea dreptate, trebuia să plece acasă. Nu numai că habar n-aveam ce pericol ne pândea din partea lui Kalona, dar nici nu ştiam sigur dacă era perfect în siguranţă în prejma novicilor cu semiluni roşii. Pe lângă semnele de întrebare pe care mi le ridicau mie, adevărul era că indiferent ce ar fi fost ei acum, Heath era complet uman, cu o grămadă de sânge delicios, proaspăt, cald, sexy şi plin de viaţă (nu mai zic că mie, una, îmi lăsa gura apă numai gândindu-mă la el), şi nu aveam nici cea mai vagă idee cum stăteau cu voinţa.

— Erik are dreptate, Heath. Nu-ţi poţi permite să rămâi aici în noaptea asta, mai ales aşa de aproape de centru. În afară de problema cu gheaţa, nu ştim ce se întâmplă cu Imitatorii de

Corbi.

Heath m-a privit ca şi când am fi fost complet singuri.

— Îţi faci griji din cauza mea.

Am simţit cum mi se usucă gâtul. Nu era genul de conversaţie pe care să vreau s-o am de faţă cu Erik.

— Normal că-mi fac griji din cauza ta. Suntem prieteni de multă vreme. Simţeam privirile lui Erik aţintite asupra mea, aşa că am încercat să nu am un aer vinovat şi am adăugat:

— Pentru asta sunt prietenii.

Heath mi-a zâmbit uşor, complice.

— Mda, prietenii.

— E timpul să pleci, a intervenit Erik enervat.

Fără să se uite la Erik, Heath a spus:

— Plec când mi-o zice Zo.

— E timpul să pleci, Heath, m-am grăbit să-i zic.

Heath m-a privit în ochi câteva clipe.

— Bine. Mă rog, a spus, apoi i s-a adresat lui Erik: Şi deci acum eşti vampir pe bune, nu?

Heath l-a măsurat cu privirea. Aveau cam aceeaşi statură. Erik era mai înalt, dar Heath era mai musculos. Însă amândoi pareau capabili să se descurce dacă se lăsa cu bătaie. Am simţit că mă crispez. Nu cumva Heath avea de gând să-i dea un pumn lui Erik?

— Se spune că vampirii masculi se pricep să-şi protejeze preotesele. Aşa e?

— Aşa e, i-a confirmat Erik.

— Bun. Atunci mă aştept să ai grijă de Zoey, să nu păţească nimic.

— N-o să i se întâmple nimic atâta timp cât trăiesc eu, a spus Erik.

— Ai grijă să fie aşa. Glasul lui Heath îşi pierduse tonul fermecător şi relaxat pe care vorbea de obicei şi devenise dur şi ameninţător. Pentru că oi fi tu vampir, dar dacă i se întâmplă ceva, să ştii că vin şi te iau la şuturi.

Capitolul 11

M-am grăbit să mă aşez între ei.

— Terminaţi! am strigat. Am prea multe pe cap acum ca să

mai şi stau să vă despart pe voi. Dumnezeule, ce imaturi sunteţi!

Au continuat să se înfrunte din priviri pe deasupra capului meu.

— Am spus să terminaţi! le-am zis şi i-am lovit pe amândoi în piept.

Asta i-a făcut să clipească şi să-şi îndrepte atenţia asupra mea. Acum era rândul meu să îi fulger cu privirea.

— Ştiţi, sunteţi chiar ridicoli cu înfoiatul ăsta în pene, cu explozia voastră de testosteron şi cu toate porcăriile de genul asta. Aş putea invoca elementele şi atunci v-aş lua eu pe amândoi la şuturi.

Heath şi-a târşâit picioarele, stânjenit, apoi mi-a zâmbit, ca un băieţel certat de mămica lui.

— Scuze, Zo. Am uitat că te pricepi la şmecheria aia.

— Da, scuze, a spus şi Erik. Ştiu că nu am de ce să-mi fac griji din cauza voastră, a adăugat şi a încheiat cu un rânjet în direcţia lui Heath.

Heath s-a uitat la mine de parcă s-ar fi aşteptat să spun ceva de genul: „Hm, de fapt, ai cam avea de ce, Erik, pentru că încă îl plac pe Heath“, dar n-am făcut-o. Nu puteam s-o fac. Indiferent ce se întâmpla între mine şi Erik, Heath făcea parte din lumea mea de dinainte şi-şi avea locul mai degrabă în trecut decât în prezent sau în viitor. Faptul că Heath era sută la sută uman presupunea că era sută la sută vulnerabil în cazul în care am fi fost atacaţi.

— Gata, am plecat, a rupt Heath tăcerea jenantă care se lăsase.

S-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre uşa care dădea în exterior. Aproape ajunsese, când s-a oprit brusc şi s-a uitat înapoi la mine.

— Dar mai întâi chiar trebuie să stau de vorbă cu tine, Zo. Între patru ochi.

— Nu plec nicăieri, a spus Erik.

— Nu ţi-a spus nimeni să pleci, i-a răspuns Heath. Zo, vrei să vii un pic cu mine până afară?

— Nici gând, a intervenit Erik, îndreptându-se spre mine, cu un aer posesiv. Nu vine nicăieri cu tine.

Mă încruntasem la Erik şi mă pregăteam să-i spun să n-o mai facă pe şeful cu mine, când a făcut o fază care m-a călcat rău de

tot pe nervi. M-a apucat de încheietură şi m-a tras spre el, deşi nu făcusem niciun pas spre Heath.

Din instinct, mi-am smuls încheietura din strânsoarea lui, iar el mă privea ţintă cu ochii lui albaştri. În clipa aia părea nebun şi rău, mai degrabă un străin decât un prieten.

— Nu te duci nicăieri cu el, mi-a repetat.

M-a scos din sărite. Nu pot să sufăr să fiu agresată. Ăsta era unul dintre motivele pentru care nu mă înţelesesem niciodată bine cu noul soţ al mamei. În adâncul sufletului, cretinul de taică-meu vitreg nu era altceva decât un agresor. Deodată vedeam aceeaşi atitudine la Erik. Ştiam că mai încolo chestia asta avea să mă facă să sufăr, dar în momentul ăla, mânia îmi era prea arzătoare ca să mai lase loc unei alte reacţii care s-o domolească.

Nu am ţipat, nu am urlat şi nici nu l-am lovit cum îmi venea, în schimb, tot ce-am făcut a fost să clatin din cap şi să spun cu glasul cel mai rece de care am fost capabilă:

— Erik, de ajuns. Faptul că suntem din nou împreună nu înseamnă că poţi să-mi spui tu mie ce să fac.

— Ce-ar fi să însemne că nu mă mai înşeli din nou cu iubitul tău din specia umană? a izbucnit Erik.

Mi s-a tăiat respiraţia şi m-am îndepărtat cu un pas de el, de parcă mi-ar fi dat o palmă.

— De ce naiba îţi închipui că poţi să-mi vorbeşti în felul asta?

Mi s-a strâns stomacul aşa de tare de am crezut că o să mi se facă rău, dar am ignorat senzaţia asta şi am susţinut privirea mânioasă a lui Erik cu o alta la fel de dură.

— Ca prietenă a ta, tocmai m-ai enervat la culme. Ca Mare Preoteasă, tocmai m-ai insultat. Şi mă întreb, ca un om cu creierul la locul lui, dacă nu cumva ţi-ai pierdut minţile. Ce-ţi închipui că am să fac cu Heath în minutul ăla cât am să stau singură cu el în parcare pe o furtună de gheaţă? Am să mă întind pe jos şi am să-l las să mi-o tragă acolo, pe ciment? Chiar crezi că sunt genul ăsta de fată?

Erik nu spunea nimic, stătea doar şi mă fulgera cu privirea.

În tăcerea electrizantă care se lăsase, chicotul lui Heath a părut mai mult decât zeflemitor.

— Erik, hai să-ţi dau un sfat despre Zo a noastră. Nu-i place deloc, da' absolut deloc să încerci să-i spui ce să facă. Şi e aşa de, ştiu şi eu, din clasa a treia, să zicem. Adicătelea, chiar

înainte să îi dea zeiţa ei şmecheria asta tare, vampirească, nu putea să sufere ca cineva s-o facă pe şeful cu ea.

Heath a întins mâna spre mine.

— Deci vii un pic cu mine afară ca să putem sta de vorbă fără public?

— Vin, da. Cred că am nevoie de puţin aer curat.

Am ignorat privirea enervată a lui Erik şi mâna oferită de Heath şi am pornit cu paşi apăsaţi spre grătarul metalic care părea mai închis şi mai sigur decât era, l-am împins enervată şi m-am afundat în seara oribilă de iarnă. Valul de aer rece umed îmi dădea o senzaţie plăcută pe obrajii aprinşi şi am inspirat adânc, încercând să mă liniştesc şi să nu-mi urlu în plumburiul posomorât al cerului frustrarea pe care mi-o pricinuise Erik.

La început am crezut că plouă, dar mi-am dat seama destul de repede că, mai degrabă, cerul împroşca mici bucăţele de gheaţă. Nu erau dese, dar cădeau necontenit, iar parcarea, şinele de cale ferată şi laterala vechii clădiri a gării începeau deja să capete un aspect bizar, feeric, de parcă ar fi fost trase în gheaţă.

— Uite şi camioneta mea! E acolo.

Heath a arătat spre locul în care avea parcată camioneta, la capătul parcării pustii, sub un copac care, evident, pe vremuri fusese plantat de frumuseţe, aproape de trotuarul din jurul gării. Anii în care fusese lăsat de izbelişte şi în care nimeni nu-i tunsese nu-i priiseră deloc şi, în loc să încapă bine în deschiderea circulară din ciment, copacul crescuse peste măsură, iar rădăcinile spărseseră trotuarul dimprejur. Crengile acoperite de un strat lucios de gheaţă se legănau precar în apropierea vechii clădiri de granit. Unele dintre ele se sprijineau chiar de acoperiş. Numai când mă uitam la copac, mi se strângea inima. Dacă mai cădea multă gheaţă, bietul copac bătrân avea probabil să se spulbere în mii de bucăţele.

— Poftim, mi-a spus Heath şi mi-a întins marginea hainei lui deasupra capului. Hai în camionetă ca să stăm de vorbă la adăpost.

Am aruncat o privire spre peisajul cenuşiu, mohorât. Nu se zărea nimic înspăimântător sau ciudat, a se citi jumătate om, jumătate pasăre. Era doar umed, rece şi pustiu.

— Bine, am spus şi m-am lăsat condusă de Heath la camioneta lui. Probabil că nu ar fi trebuit să-l las să-mi ţină

haina deasupra capului şi să mă tragă aproape, în timp ce eu mă agăţam de el ca să nu cad pe pavajul acoperit cu gheaţă, dar îmi dădea aşa un sentiment de familiaritate şi de normalitate încât nici măcar n-am ezitat. Hai să spunem adevărul acum. Heath face parte din viaţa mea încă din şcoala primară. Mă simţeam mai în largul meu cu el decât cu oricine altcineva de pe lumea asta, fără s-o pun la socoteală pe bunica. Indiferent ce s-ar fi petrecut între noi, Heath îmi era aproape ca o rudă. De fapt, îl consider cu mult peste majoritatea rudelor mele. Nici nu-mi imaginam cum ar fi să mă port protocolar cu el, ca şi când ar fi fost un necunoscut. În fond, Heath îmi fusese prieten înainte să-mi devină iubit. Dar nu va mai putea fi niciodată doar un prieten; întotdeauna va fi mai mult de atât între noi, mi-a şoptit conştiinţa, dar n-am ascultat-o.

Am ajuns la camioneta lui şi mi-a deschis portiera; înăuntru se simţea amestecul ciudat şi familiar al mirosului lui Heath cu cel al produselor pentru îngrijirea automobilelor. (Heath e de-a dreptul obsedat de curăţenia maşinii lui şi jur că ai putea să mănânci de pe banchetele alea.) În loc să mă strecor înăuntru, am ezitat. Era prea intim să stau lângă el în cabina camionetei, îmi amintea prea tare de anii în care fuseserăm iubiţi. Aşa că, în loc de asta, m-am îndepărtat un pic de el şi am rămas într-un echilibru precar în capătul locului din dreapta, destul de ferită de ploaia îngheţată cât să nu mă ud prea tare.

Heath mi-a zâmbit trist, de parcă ar fi înţeles că făceam tot ce pot să mă abţin să nu fiu din nou cu el şi a rămas sprijinit de interiorul portierei deschise.

— Ia spune, despre ce voiai să vorbeşti cu mine?

— Nu-mi place că eşti aici. Nu-mi amintesc eu tot, dar îmi amintesc destul cât să-mi fie clar că tunelurile astea sunt de rău. Ştiu, ai zis că puştanii ăia zombi s-au schimbat, dar tot nu-mi place să te ştiu aici jos, cu ei. Nu pare un loc sigur, mi-a spus, pe un ton serios şi plin de îngrijorare.

— Nu te condamn dacă-ţi închipui că locul ăsta e dezgustător, dar chiar s-a schimbat. Şi puştii sunt altfel. Şi-au recăpătat umanitatea. În plus, în momentul de faţă, e locul cel mai sigur pentru noi.

Heath m-a privit îndelung, după care a oftat adânc.

— Tu eşti preoteasă, sau cum se numeşte, deci ştii tu ce faci. Dar mie mi se pare ciudat. Eşti sigură că nu ar trebui să te duci

înapoi în Casa Nopţii? Poate că îngerul ăsta căzut nu e chiar atât de rău pe cât îţi închipui.

— Nu, Heath, e rău. Ai încredere în mine. Iar Imitatorii de orbi sunt foarte periculoşi. Şcoala nu e un loc sigur. Tu nu l-ai văzut când s-a înălţat din pământ. A fost de parcă i-ar fi vrăjit pe novici şi pe vampiri. E rău de tot. Şi deja ştii ce puternică e Neferet. Eh, eu cred că el e şi mai puternic decât ea.

— Asta chiar e nasol, mi-a dat dreptate Heath.

— Îhî.

Heath a dat din cap, dar nu a spus nimic, m-a privit doar. L-am privit şi eu, la rândul meu, şi, nu ştiu cum, am căzut prizonieră ochilor lui dulci, căprui. Stătusem ceva timp acolo, în linişte, privindu-l doar, când în sfârşit am început să fiu conştientă de prezenţa lui. Îi simţeam mirosul plăcut de săpun, cu care crescusem, şi stătea destul de aproape de mine încât să-i simt căldura trupului.

Uşor, fără un cuvânt, Heath m-a luat de mână şi mi-a întors-o ca să se poată uita la desenele complicate care mi-o împodobeau şi şi-a plimbat un deget pe firul lor.

— Este extraordinar că ţi s-a întâmplat asta, mi-a şoptit, în timp ce-mi cerceta încă atent mâna. Uneori, când mă trezesc dimineaţa, uit că ai fost însemnată şi că stai în Casa Nopţii şi singurul lucru care îmi trece prin cap e cât de mult mi-aş dori să vii să mă vezi la meciul de vineri seara. Sau că abia aştept să te văd înainte de ore ca să-ţi iei rulouri cu cârnaţi şi cola de la Daylight Donuts.

Şi-a luat privirea de la mâna mea şi s-a uitat drept în ochii mei.

— Şi apoi mă trezesc de tot şi îmi aduc aminte că n-o să mai facem nimic din toate astea. Nu era chiar aşa de rău când eram Impregnaţi, pentru că încă simţeam că mai am o şansă, că încă aveam o parte din tine. Dar acum până şi asta s-a dus.

Cuvintele lui Heath m-au făcut să mă cutremur în adâncul sufletului.

— Îmi pare rău, Heath. Nu... nu ştiu ce să mai spun. Nu pot să schimb nimic din toate astea.

— Ba poţi, a spus Heath, mi-a ridicat mâna şi mi-a apăsat palma de tricoul lui negru cu Broken Arrow Tigers, chiar pe inimă. O simţi cum bate? mi-a şoptit.

Am încuviinţat din cap. Îi simţeam bătăile inimii, constante şi

puternice, poate un pic accelerate. Îmi amintea de sângele lui incredibil de delicios, care îi palpita în vene, şi mă gândeam cât de plăcut ar fi să muşc doar un pic din el... Şi acum bătăile inimii mele erau de două ori mai rapide decât ale lui.

— Ultima oară când te-am văzut, am spus că e prea dureros să te iubesc. Dar m-am înşelat, de fapt e prea dureros să nu te iubesc, a spus Heath.

— Nu, Heath. Nu se poate.

Glasul meu răsuna aspru pe când mă străduiam să vorbesc ca să-mi potolesc dorinţa pe care o simţeam pentru el.

— Sigur că putem, iubito. Ne potrivim, suntem obişnuiţi unul cu celălalt, a spus Heath şi s-a apropiat de mine. Mi-a luat degetul arătător de pe pieptul lui şi şi-a trecut uşor degetul mare peste unghia mea frumos tăiată. E adevărat că ai unghiile atât de tari încât pot tăia pielea?

Am încuviinţat din cap. Ştiam prea bine că ar trebui să plec si să mă întorc în tuneluri şi la viaţa care mă aştepta acolo, dar nu puteam. Şi Heath făcea parte dintr-o altă viaţă care mă aştepta şi, fie că era bine, fie că nu, îmi era aproape imposibil să mă despart de el.

Heath mi-a luat degetul şi mi l-a ridicat astfel încât unghia mea apăsa uşor în adâncitura dintre gât şi umăr.

— Taie-mă, Zo. Bea-mi din nou sângele, a spus cu un glas adânc şi aspru care-i trăda dorinţa. Deja suntem legaţi, aşa că Impregnează-ne din nou, aşa cum trebuie să fie.

Mi-a apăsat unghia mai tare de gâtul lui. Acum amândoi inspiram greoi. Când unghia mea i-a străpuns pielea, lăsându-i o zgârietură mică pe gât, am privit fascinată cum o şuviţă stacojie, extrem de fină, a ţâşnit pe pielea lui palidă.

În momentul acela a ajuns la mine mirosul, aroma familiară a sângelui lui Heath, sângele acela care se Impregnase cândva cu al meu. Nimic nu se compară cu aroma sângelui uman proaspăt - nici cel al altui novice, nici măcar cel al unui vampir adult nu este la fel de irezistibil, de hipnotic şi de ispititor. Am simţit cum mă aplec spre el.

— Aşa, iubito, aşa. Bea din mine, Zo. Mai ţii minte ce plăcut e? a şoptit Heath în timp ce mâna pe care mi-o ţinea pe talie mă trăgea tot mai aproape de el.

Nu puteam să gust numai un pic? Şi ce dacă mă Impregnam din nou de Heath? Nu era nimic rău în asta. Îmi plăcea tare mult

să fiu Impregnată de el. Şi lui îi plăcuse până să...

Până să destram eu Impregnarea, frângându-i în acelaşi timp şi sufletul, în mod iremediabil.

L-am împins, m-am urnit din cabina camionetei şi am făcut iute un ocol până am ajuns în dreptul lui Heath. Ploaia îngheţată care îmi atingea obrajii îmi dădea un sentiment plăcut, domolindu-mi setea nebună de sânge.

— Trebuie să mă întorc, Heath, am spus, încercând din greu să-mi potolesc suflul şi inima care o luase la galop. Şi tu trebuie să te întorci acolo unde ţi-e locul, şi locul tău nu e aici.

— Zoey, ce s-a întâmplat? a întrebat şi a făcut un pas înspre mine, dar eu m-am tras cu unul mai în spate. Ce-am făcut?

— Nimic. Nu... nu e vina ta, Heath, am spus şi mi-am dat părul ud de pe faţă. Tu eşti minunat. Întotdeauna ai fost minunat şi te iubesc sincer. De-aia nu mai poate fi nimic între noi. Nu e bine pentru tine să ne Impregnăm, mai ales în momentul ăsta.

— De ce nu mă laşi să hotărăsc singur ce e bine pentru mine şi ce nu?

— Pentru că tu nu gândeşti limpede când vine vorba de noi doi! am strigat. Mai ştii ce dureros a fost când s-a destrămat Impregnarea? Mai ştii când ai spus că ai simţit c-o să mori?

— Atunci n-o mai destrăma.

— Nu e chiar aşa de simplu, viaţa mea nu mai e chiar aşa de simplă.

— Poate că o faci tu mai complicată decât e. Asta eşti tu, ăsta sunt eu, ne iubim de când eram copii, deci ar trebui să fim împreună. The end, a spus.

— Viaţa nu e o carte, Heath! Nu avem garanţia unui final fericit, am spus.

— N-am nevoie de garanţii dacă te am pe tine.

— Asta e problema. Nu mă ai, Heath. Nu se poate, nu se mai poate. Am clătinat din cap şi am ridicat mâna ca să-l opresc să mai spună şi altceva. Nu! Nu pot acum. Suie-te în camionetă şi du-te înapoi în Broken Arrow. Eu am să mă întorc jos, la ai mei şi la prietenul meu vampir.

— Să fim serioşi! Adică ai să fii în continuare cu vampirul ăla cretin? N-ai să-i accepţi tu porcăriile, Zo.

— Problema nu e doar relaţia mea cu Erik. Adevărul e că noi doi nu putem fi împreună, Heath. Trebuie să uiţi de mine şi să-ţi vezi de viaţa ta. De viaţa ta de om, am spus, i-am întors spatele

şi mi-am adunat toate forţele ca să plec. Nu m-am întors când mi-am dat seama că vine după mine, am strigat pur şi simplu: Nu! Pleacă, Heath, şi să nu te mai întorci.

Mi-am ţinut respiraţia şi i-am auzit paşii oprindu-se. Nu m-am întors să-i privesc. Mi-era teamă că dacă m-aş fi uitat, aş fi luat-o la fugă spre el şi m-aş fi aruncat în braţele lui.

Ajunsesem aproape la vechea poartă din grilaj când am auzit primul croncănit, iar sunetul m-a oprit în loc de parcă m-aş fi izbit brusc de un zid de cărămidă. M-am răsucit pe călcâie. Heath stătea în ploaia îngheţată, sub copac, la câţiva paşi de camionetă. Abia i-am aruncat o ocheadă, pentru că privirea mi-a ţâşnit spre ramurile întunecoase ale copacului cocârjat sub povara gheţii.

Printre umbrele crengilor golaşe s-a agitat o pată de întuneric. Mi-a amintit de ceva şi am clipit, m-am holbat la ea, încercând să-mi dau seama unde mai văzusem aşa ceva. Apoi imaginea a început să se schimbe... să se modifice şi, când a prins formă, am icnit. Neferet! Stătea atârnată de o creangă groasă, acoperită de gheaţă, care se sprijinea de acoperişul gării. Ochii îi scăpărau, stacojii, iar părul i se zbătea nebuneşte împrejur, de parcă ar fi fost prinsă deodată într-o vijelie.

Neferet mi-a zâmbit, iar expresia feţei ei trăda o asemenea răutate, încât m-a împietrit.

Apoi, pe când priveam în sus îngrozită, imaginea s-a schimbat din nou, a fremătat şi, acolo unde apăruse Marea Preoteasă pângărită, acum stătea un Imitator de Corbi uriaş.

Creatura atârnată de o margine a acoperişului gării nu era nici om, nici animal, ci un amestec între cele două. Mă fixa cu ochi de culoarea sângelui şi de formă umană. Avea braţe şi picioare de om, goale, dezgustătoare şi contorsionate, prinse de un trup uriaş de corb. Îi vedeam limba bifurcată şi saliva strălucitoare care îi picura din cumplita gură hămesită.

— Zoey, ce se întâmplă? m-a întrebat Heath.

Şi, înainte s-apuc să-l opresc, mi-a urmat privirea în sus spre ramurile îngheţate, sprijinite de acoperişul gării.

— Ce mama dracu'?

Dar când am văzut pe faţa lui că a înţeles ce era creatura aia, pasărea şi-a luat privirea de la Heath şi şi-a aţintit-o asupra mea.

— Zzzoey, mi-a şuierat numele, cu un glas anormal,

monocord şi profund inuman. Te-aaaam căutaaat.

Am înlemnit. Îmi ţipam în minte: „M-au căutat!“ Dar nu reuşeam să articulez niciun cuvânt, niciun avertisment pentru Heath, nici măcar ţipătul ascuţit de fată care îmi invadase gâtul nu ieşea la suprafaţă.

— Tatăl meu va fi sssatisssfăcut când am să i te aduc, a sâsâit Imitatorul, întinzându-şi aripile de parcă s-ar fi pregătit să-şi ia zborul spre mine şi să mă înşface.

— N-ai să vezi tu aşa ceva, a strigat Heath.

Capitolul 12

Mi-am smuls privirea îngrozită de la Imitatorul de Corbi şi l-am văzut pe Heath stând la câţiva metri înaintea mea. Scosese pistolul şi îl ţinea acum îndreptat spre creatura din copac.

— Fiinţă umană măruntă! a cârâit creatura. Te gândeşşşti sssă i te împotriveşşşti unui Străbun?

Din momentul acela, totul s-a derulat cu repeziciune. Chiar când creatura a ţâşnit din copac, corpul mi s-a detensionat şi un pornit ca din puşcă. L-am văzut pe Heath apăsând pe trăgaci şi am auzit bubuitura asurzitoare a armei, dar Imitatorul de corbi se deplasa cu o viteză supraomenească. S-a ferit, iar în locul spre care ţintise Heath nu se mai afla nimic atunci când glonţul a străpuns aerul, pentru a se înfige apoi în copacul acoperit cu o pojghiţă de gheaţă. Pe când creatura zbura spre Heath, i-am văzut ghearele aspre curbându-se şi mi-am amintit de felul în care, deşi imaterială, una asemănătoare aproape că îmi tăiase gâtul. Acum, Imitatorii de Corbi îşi recăpătaseră trupurile şi ştiam că, dacă nu fac ceva repede, creatura avea să-1 omoare pe Heath.

Cu un ţipăt, am dat glas deopotrivă fricii şi mâniei, şi m-am năpustit spre Heath, trântindu-l la pământ, cu numai o clipă înainte ca Imitatorul de Corbi să ajungă la el, aşa că m-a lovit pe mine în locul lui. Nu am simţit nici o durere în momentul acela, doar o presiune ciudată pe piele, care începea din partea de sus a umărului stâng şi se răspândea în susul pieptului, deasupra sânilor, până la umărul drept. Forţa loviturii m-a făcut să mă răsucesc o jumătate de cerc, aşa că încă eram cu faţa spre Imitatorul de Corbi, care a zburat pe lângă noi, apoi s-a lăsat pe

pământ, în cumplitele-i picioare de om.

M-a privit cu ochii măriţi, sângerii.

— Nu! a strigat cu un glas care nu ar fi putut aparţine niciunei fiinţe normale. Te vrea în viaţţţă!

— Zoey! Dumnezeule, Zoey! Treci în spatele meu! a strigat Heath în timp ce încerca să se ridice în picioare, dar a alunecat pe pavajul acoperit cu gheaţă, care, nu-mi dădeam seama cum, se colorase în roşu şi a căzut ca un sac de cartofi.

Am aruncat o privire spre el şi mi s-a părut ciudat că, deşi era chiar lângă mine, îl auzeam de parcă ar fi strigat de la capătul unui tunel lung.

N-am înţeles de ce, dar genunchii mi-au cedat şi am căzut pe pavaj. Bătaia îngrozitoare a aripilor uriaşe ale Imitatorului de Corbi mi-a atras din nou privirea spre înfiorătoarea creatură. Cum era de aşteptat, îşi întinsese aripile. Evident, avea să vină după mine. Am ridicat mâna şi am simţit-o grea şi caldă. Când m-am uitat, am fost şocată să văd că era năclăită de sânge. Sânge? Deci asta se vedea peste tot pe pavaj? Ce ciudat. Mi-am alungat din minte băltoaca de sânge şi am strigat:

— Vântule, vino la mine!

Cel puţin aşa mi s-a părut, că am strigat, dar, de fapt, abia dacă mi s-a strecurat o şoaptă printre buze. Din fericire, vântul ştie să asculte, pentru că aerul a început imediat să se învolbureze în jurul meu.

— Ţintuieşte-l la pământ, am spus.

Vântul mi s-a supus imediat şi o mini-tornadă de toată frumuseţea a împresurat grotescul om-pasăre, ale cărui aripi erau acum zadarnice. Cu un ţipăt îngrozitor, creatura şi-a lipit aripile la spate şi a pornit greoi către mine, ferindu-şi capul monstruos de vârtejul puternic.

— Zoey! Fir-ar să fie! Zoey!

Heath apăruse deodată de lângă mine. M-a cuprins cu braţul puternic, o senzaţie foarte plăcută pentru că mă gândeam că poate o să-mi vină să cad.

I-am zâmbit şi mă întrebam de ce plânge.

— Stai un pic. Trebuie să termin cu chestia asta.

Cu ultimele forţe, am reuşit să-mi îndrept din nou atenţia spre omul-pasăre.

— Focule, am nevoie de tine.

Şi focul s-a înfiripat, încălzind aerul învârtejit din jurul meu.

Apoi am ridicat arătătorul de la mâna însângerată spre creatura care se apropia vertiginos de mine şi de Heath.

— Arde-o, am poruncit.

Căldura care mă împresurase şi-a schimbat deodată consistenţa, dintr-o arşiţă plăcută într-o văpaie mistuitoare. A urmat direcţia indicată de arătătorul meu întins şi s-a năpustit asupra Imitatorului de Corbi, împresurându-l într-o vâlvătaie galbenă, furioasă. Aerul s-a umplut de duhoarea îngrozitoare a cărnii şi a penelor arse şi-am simţit că-mi vine să vărs.

— Îhh, mersi, focule. Vântule, înainte să pleci, ai putea să iei cu tine duhoarea asta îngrozitoare?

Era aşa de ciudat, credeam că rostesc cu voce tare toate astea, când, de fapt, glasul mi se auzea ca o şoaptă slabă. Elementele mi s-au supus chiar şi aşa, şi asta era bine pentru că m-a copleşit un val de ameţeală şi de greaţă şi m-am prăvălit deodată peste Heath, nemaiputând să mă ţin pe picioare.

Am încercat să înţeleg ce se întâmpla cu mine, dar gândurile imi erau înceţoşate şi, dintr-un motiv sau altul, nici nu mi se părea foarte important să ştiu exact ce se petrece.

Am auzit paşi care se îndepărtau în fugă, apoi l-am văzut pe Heath, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi:

— Ajutor! Suntem aici! Zoey are nevoie de ajutor! a strigat el.

În clipa următoare, lângă chipul lui Heath a apărut cel al lui Erik şi tot ce-mi trecea prin cap era: „Minunat, iar o să înceapă să mârâie unul la celălalt“. Dar nu s-a întâmplat aşa. De fapt, atunci când am observat reacţia lui Erik la vederea mea, am început să mă îngrijorez, cu un vag interes şi o oarecare detaşare.

— Rahat! a ţipat şi s-a făcut palid la faţă.

Fără un alt cuvânt, Erik şi-a smuls tricoul (cel negru, super, cu mânecă lungă, pe care îl purtase la ultimul nostru ritual), împrăştiind peste tot nasturii. Am clipit surprinsă şi mă gândeam cât de bine arată doar în maioul acela strâmt. Chiar că are un corp mişto. S-a lăsat lângă mine, pe partea cealaltă.

— Îmi pare rău, dar probabil c-o să doară, a spus Erik, după care şi-a făcut tricoul ghem şi mi l-a apăsat pe piept.

Într-adevăr, durerea m-a străfulgerat, apoi am icnit.

— Preamărită zeiţă! Iartă-mă, Z, iartă-mă! repeta Erik întruna.

Mi-am plecat privirea ca să văd ce-mi provoca atâta durere şi am fost şocată de-a dreptul să văd că tot corpul îmi era năclăit

de sânge.

— Ce... ce..., am încercat să formulez o întrebare, dar durerea, amestecată cu sentimentul din ce în ce mai puternic de amorţeală, mă împiedica să vorbesc.

— Trebuie s-o ducem la Darius, el va şti ce-i de făcut, a spus Erik.

— O iau eu. Tu condu-mă la Darius ăsta, a spus Heath.

— Erik a încuviinţat din cap.

— Hai să mergem!

— Heath şi-a coborât privirea spre mine.

— Z, trebuie să te mişc. Rezistă, da?

Am încercat să dau din cap, dar mişcarea mi-a smuls un alt icnet, când Heath m-a ridicat şi, lipindu-mă de pieptul lui ca pe un bebeluş supraponderal, a luat-o la fugă, alunecând pe gheaţă, în urma lui Erik.

Călătoria înapoi prin tuneluri a fost un coşmar pe care n-am să-l uit niciodată. Heath a străbătut în fugă subsolul în spatele lui Erik. Când am ajuns la scara metalică ce ducea jos, spre sistemul de tuneluri, s-au oprit numai o clipă.

— Ţi-o dau eu jos, a spus Heath.

Erik a dat din cap şi a dispărut în gaură. Heath s-a apropiat de marginea ei.

— Iartă-mă, iubito, a spus. Ştiu că doare îngrozitor. Apoi m-a sărutat uşor pe frunte, înainte să se lase pe vine şi, nu ştiu cum, să mă paseze lui Erik, care stătea sub noi.

Zic „nu ştiu cum“ pentru că eu urlam de durere şi nu eram prea atentă la toate detaliile tehnice.

În clipa următoare, Heath a sărit cu uşurinţă pe podeaua tunelului, iar Erik m-a trecut din nou în braţele lui.

— O iau înainte, să-i găsesc pe Darius. Ţine-o drept prin tunelul principal. Să n-o iei pe niciunul secundar. Opreşte-te unde e mai multă lumină şi vin eu înapoi la voi cu Darius.

— Cine e Darius? a întrebat Heath, dar vorbea singur pentru că Erik deja o rupsese la fugă.

E mai rapid decât credeam eu, am încercat să spun, dar n-a ieşit decât o învălmăşeală slabă de cuvinte.

Am remarcat că felinarul, de care ştiam sigur că se stinsese, chiar înainte să urc eu în subsol, era acum din nou aprins. „Ce ciudat“, am încercat să rostesc, însă, în loc de asta, abia dacă am reuşit să murmur ceva de genul: „e şuda“ peste bubuitul

inimii, care-mi răsuna puternic în urechi.

— Şşş, m-a liniştit Heath şi-a pornit-o din nou din loc, cât de repede putea, fără să mă zgâlţâie, ca să nu mă facă să urlu iarăşi de durere. Stai trează, Zo. Nu închide ochii. Uită-te la mine. Rămâi cu mine.

Heath vorbea încontinuu, chestie foarte enervantă pentru că mă durea foarte rău pieptul şi tot ce voiam să fac era să închid ochii şi să adorm.

— Trebuie să mă odihnesc, am murmurat.

— Nu! Asta nu e odihnă! Hai să ne prefacem că suntem în filmul ăla, Titanic, la care te uitai tu întruna. Ştii tu, ăla cu Leonardo diStupio.

— DiCaprio, am şoptit, iritată că, până şi după atâţia ani, Heath era încă gelos pentru că în copilărie fusesem îndrăgostită ele Leonardo sau, cum îmi plăcea mie să îl consider, „iubitul meu, Leo“.

— Mă rog, a spus. Mai ştii când ai spus că dacă ai fi fost tu Rose, nu i-ai fi dat niciodată drumul? Bun, hai să repetăm un pic scena. Eu sunt poponarul ăla de DiCaprio şi tu eşti Rose. Trebuie să ţii ochii deschişi şi să mă priveşti, altfel o să-mi dai drumul şi o să mă transform într-o îngheţată pe băţ uriaşă şi poponară.

— Fraiere, am reuşit să spun.

Heath mi-a zâmbit larg.

— Tu ai grijă să nu-mi dai drumul, Rose. Bine?

Era, evident, o idee stupidă, dar trebuie să recunosc că m-a prins. Filmul ăsta mă înnebunise de prima oară când îl văzusem şi îmi săriseră ochii din cap de atâta plâns - vorbesc serios, fusese unul dintre plânsetele alea în hohote, în care ţi se împletesc lacrimile cu mucii. Proasta aia de Rose spune că nu îi dă drumul, iar apoi exact asta face. Şi de ce nu se dăduse mai încolo ca să-l lase şi pe Leo/Jack să stea lângă ea pe scândura aia care plutea? Era destul loc. Aşa că, în vreme ce eu întorceam pe toate părţile, în mintea înceţoşată, scena sfâşietoare dintr-unul din filmele mele preferate, Heath mă ţinea strâns în braţe şi fugea.

Tocmai urmase cotul uşor făcut de tunel când a ajuns Erik la noi cu Darius alături. Heath s-a oprit şi abia atunci mi-am dat seama cât de greu respira. Hm. M-am întrebat, în treacăt, dacă n-ar trebui să fiu jenată că eram prea grea.

Darius mi-a aruncat o privire şi a început să îi dea ordine lui

Erik.

— O duc în cameră la Stevie Rae. Am să ajung înaintea ta, dar trebuie să vină şi fiinţa umană acolo, aşa că arată-i drumul. Apoi ia-le pe gemene şi pe Damien. Trezeşte-o pe Afrodita, e posibil să avem nevoie şi de ea, a zis Darius, după care s-a întors spre Heath: O iau eu pe Zoey.

Heath ezita. Îmi dădeam seama că nu voia să-mi dea drumul. Atunci, privirea oţelită a lui Darius s-a mai înmuiat.

— Nu-ţi fie teamă. Sunt un Fiu al lui Erebus şi jur că am s-o ocrotesc întotdeauna.

Heath m-a lăsat fără tragere de inimă în braţele puternice ale lui Darius, care m-a privit posomorât.

— Am să mă mişc repede. Nu uita să ai încredere în mine.

Am încuviinţat slab din cap şi, cu toate că ştiam ce avea să urmeze, tot am fost uimită când Darius a luat-o din loc, cu o viteză care făcea ca pereţii tunelului să se vadă ca prin ceaţă şi îmi dădea ameţeli. Mai simţisem o dată pe pielea mea capacitatea extraordinară a lui Darius de a se teleporta efectiv dintr-un loc într-altul, dar şi a doua oară a fost la fel de uimitor.

Păreau să fi trecut doar câteva secunde, când Darius s-a oprit brusc în faţa intrării acoperite cu pătură a camerei lui Stevie Rae. A pătruns înăuntru. Stevie Rae stătea în capul oaselor, se freca la ochi şi se uita la noi ca prin ceaţă. Apoi a rămas cu gura căscată, de-a dreptul, şi a ţâşnit din pat.

— Zoey! Ce s-a întâmplat?

— Un Imitator de Corbi, a spus Darius. Ia lucrurile alea de pe masă.

Stevie Rae a măturat tot ce se afla pe masa de la capul patului ei. Îmi venea să îi zic că nu e cazul să facă aşa o dezordine. Sigur spărsese câteva pahare şi zburase o grămadă de DVD-uri prin încăpere şi tare aş fi vrut să-i zic ceva, însă nu numai că nu mă ţinea vocea, dar mai şi eram ocupată să nu leşin din cauza durerii cumplite care îmi străpungea toată partea superioară a corpului, în timp ce Darius mă aşeza pe masă.

— Ce-i de făcut? Ce-i de făcut? a repetat Stevie Rae.

Mi se părea că arăta ca o fetiţă pierdută şi am remarcat că şi ea plângea.

— Ia-o de mână. Vorbeşte-i, vezi să nu-şi piardă cunoştinţa, a spus Darius.

Apoi s-a întors cu spatele şi a început să arunce afară tot felul de lucruri din trusa de prim-ajutor.

— Zoey, mă auzi?

Simţeam, ca prin vis, cum Stevie Rae mă ţinea de mână. Cu un efort pe care l-am simţit ca fiind supraomenesc, am şoptit:

— Da.

Stevie Rae m-a strâns şi mai tare de mână.

— O să fie bine. Da? N-are ce să ţi se-ntâmple pen' că nu-ş' ce m-aş face..., a suspinat, după care a continuat: Nu poţi să mori fiindcă tu întotdeauna ai avut cea mai bună părere despre mine, aşa că am încercat să fiu ce crezi tu că sunt. Fără tine, mă tem că o să moară şi binele din mine şi o să mă învingă întunericul. În plus, sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ţi le spun. Lucruri importante.

Îmi venea să-i zic să nu fie toantă şi că vorbea prostii pentru că n-aveam de gând să mă duc nicăieri, dar prin vălul de durere şi amorţeală începea să se strecoare un sentiment ciudat. Singurul mod în care pot să-l descriu este ca pe o senzaţie că ceva nu e în regulă. Indiferent ce se întâmplase, indiferent ce se petrecea cu mine, ştiam că asta era cauza acelui sentiment ciudat. Şi senzaţia asta, mai mult decât sângele, mai mult decât spaima care se citea pe feţele prietenilor mei, îmi spunea că ceva era aşa de aiurea încât n-ar fi fost exclus ca, într-adevăr, să cam dau colţu'.

În momentul acela, durerea a început să se risipească şi am hotărât că, dacă aşa te simţi când mori, atunci era mai bine decât să trăieşti şi să te doară ca naiba.

Heath a dat buzna în cameră, a venit direct la mine şi m-a prins de cealaltă mână. Abia dacă a privit-o pe Stevie Rae. Mi-a dat părul de pe faţă şi m-a întrebat:

— Cum te simţi, iubito? Mai rezişti?

Am încercat să-i zâmbesc, dar părea atât de departe, încât nu am reuşit să transmit niciun fel de schimbare în expresia feţei mele.

Gemenele au dat năvală în încăpere, cu Kramisha în urma lor.

— Nu! a exclamat Erin, apoi s-a oprit la câţiva metri de locul în care mă aflam şi şi-a dus mâna la gură.

— Zoey! a spus şi Shaunee, iar mie mi-a trecut prin cap că părea cam confuză.

Apoi a clipit de câteva ori, m-a măsurat din priviri şi a izbucnit

în lacrimi.

— Nu-mi miroase a bine, a spus Kramisha. Nu-mi miroase deloc a bine. A făcut o pauză, apoi privirea i s-a mutat de la mine la Heath, care mă privea cu atâta atenţie încât jur că dădea senzaţia că n-ar fi băgat de seamă nici dacă un uriaş elefant alb, costumat într-un tutu, ar fi început să danseze prin încăpere. Ăsta nu e puştiul ăla din specia umană care a fost pe aici mai devreme?

Nu ştiu de ce, dar cu excepţia propriului corp, care părea să nu-mi mai aparţină, devenisem extrem de conştientă de tot ce se petrecea în jurul meu. Gemenele se ţineau de mână şi se jeleau aşa de tare, că le dăduseră şi mucii. Darius căuta încă prin trusa de prim-ajutor. Stevie Rae mă lovea uşor pe mână şi încerca - în zadar - să nu plângă. Heath îmi şoptea frânturi stupide de replici din Titanic, cu alte cuvinte, toată lumea îmi acorda atenţie, mai puţin Kramisha. Ea se uita hămesită la Heath. Atunci mi s-a aprins beculeţul şi am încercat din răsputeri să redevin stăpână pe corpul meu. Trebuia să-l avertizez pe Heath să fie atent. Trebuia să-i spun să plece înainte să i se întâmple ceva rău.

— Heath, am reuşit să şoptesc.

— Sunt aici, iubito. Nu plec nicăieri.

Am dat ochii peste cap în mintea mea. Era drăguţ Heath cu vorbele astea ale lui pretenţioase, dar mi-era teamă ca nu cumva să-l mănânce novicii cu semiluni roşii ai lui Stevie Rae.

— Auzi, tu nu eşti puştiul ăla din specia umană care a fost pe-aici mai înainte? Ăla care a venit după Zoey? a spus Kramisha, care se apropiase şi mai mult de Heath.

Ochii îi căpătaseră o tentă roşiatică, ceea ce era un ditamai avertismentul. Oare numai eu simţeam o primejdie în felul acela intens în care-l privea?

— Darius! am reuşit să icnesc într-un târziu.

Din fericire, războinicul a terminat cu scotocitul prin trusa de prim-ajutor. I-am arătat-o din priviri pe Kramisha, care efectiv saliva holbându-se la Heath şi am citit pe faţa lui Darius că a înţeles.

— Kramisha. Pleacă de aici. Imediat, a izbucnit Darius.

A ezitat, apoi şi-a luat ochii roşii de la Heath şi s-a uitat fix la mine.

— Pleacă! am dat din buze.

Nu i s-a schimbat nimic în priviri, dar a încuviinţat o dată din cap şi a ieşit iute din încăpere.

Chiar atunci, cu un gest brusc, Afrodita a dat la o parte pătura din uşă şi şi-a făcut solemn apariţia. Chiar arăta ca naiba şi a început să-şi rotească privirile, încruntată, prin încăpere.

— La dracu'! Impregnarea asta e de tot rahatu'! Stevie Rae, n-ai vrea să-ţi controlezi sentimentele alea de căcat şi să arăţi un pic de respect faţă de ăia care poate încă mai au o mahmureală care i-ar da gata până şi pe...

Într-un târziu a reuşit să-şi limpezească suficient privirea încât să mă vadă. Faţa ei, deja trasă şi cu ochii înfundaţi în orbite, a pălit, căpătând o nuanţă bolnăvicioasă de alb-spălăcit.

— Zeiţă! Zoey! a exclamat şi a început să clatine din cap înainte şi înapoi, înainte şi înapoi în timp ce alerga spre mine. Nu, Zoey. Nu. Eu nu am văzut asta, mi-a spus şi părea cu adevărat sinceră. Niciodată nu am văzut chestia asta. Ai fentat prima viziune pe care am avut-o, iar în a doua nu erai tăiată, în următoarea trebuia să te îneci. Nu. Nu e normal!

Am încercat să zic ceva, dar deja îl luase în colimator pe Heath.

— Şi tu ce mama dracu' faci aici?

— Eu... eu am venit să văd dacă e bine, a bălmăjit Heath, vizibil speriat de atitudinea ei categorică.

Afrodita a clătinat din nou din cap.

— Nu. N-ar trebui să fii aici. Nu e bine. A făcut o pauză şi a mijit ochii la Heath. Din cauza ta s-a întâmplat asta, nu?

Am văzut cum lui Heath i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Da, cred că da, a spus el.

Capitolul 13

Damien, Jack şi Erik au dat năvală în cameră, iar în urma lor venea Ducesa. Jack s-a uitat la mine, a scos un ţipăt de fată şi a leşinat. Damien l-a prins la timp, ca să nu cadă şi să dea cu capul de podea. L-a întins pe patul lui Stevie Rae în timp ce biata Ducesă, nedumerită, scâncea şi se uita cu nişte ochi mari şi speriaţi de la Jack la Damien, apoi la mine şi apoi din nou la Jack. După aceea, Damien li s-a alăturat celorlalţi, inclusiv lui Erik, care se înghesuiau în jurul meu. Darius şi-a croit drum prin

mulţime, precum un Moise-vampir care desparte o Mare Roşie-novice.

— Trebuie să formeze un cerc şi să concentreze asupra lui Zoey puterile tămăduitoare ale elementelor, i-a spus Darius Afroditei.

Aceasta a dat din cap, mi-a atins uşor fruntea, apoi a început să le dea ordine prietenilor mei.

— Gaşcă de tocilari! Luaţi-vă poziţiile. Hai să formăm odată cercul ăsta.

Shaunee şi Erin au privit-o cu ochi goi. Cu glasul încărcat de lacrimi, Damien a spus:

— Nu... nu ştiu încotro e răsăritul.

Stevie Rae mi-a strâns mâna, după care i-a dat drumul.

— Te ajut eu. Ştiu întotdeauna unde e miazănoapte. Îţi arăt eu unde e răsăritul, i-a spus ea lui Damien.

— Formaţi cercul în jurul mesei, a spus Darius. Şi daţi-mi cearşaful de pe pat.

Damien a tras cearşaful de pe patul lui Stevie Rae şi i l-a dat lui Darius, în timp ce-i şoptea lui Jack, care îşi revenise din leşin şi acum plângea, că o să fie bine.

— Rămâi cu mine, Preoteasă, mi-a spus el, apoi le-a aruncat o privire lui Heath şi lui Erik. Vorbiţi cu ea, amândoi.

Erik m-a prins de mâna de care mă ţinuse şi Stevie Rae.

— Sunt aici, Z.

Şi-a încrucişat degetele cu ale mele şi a continuat:

— Trebuie să rezişti. Avem nevoie de tine.

A făcut o pauză, iar ochii lui frumoşi, albaştri mi-au întâlnit privirea.

— Am nevoie de tine. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat mai devreme.

Apoi Heath mi-a luat cealaltă mână, şi-a dus-o la buze şi a sărutat-o uşor.

— Zo, ţi-am spus că n-am mai pus alcool în gură de mai bine de două luni?

Mi se părea ciudat rău să-i am lângă mine pe amândoi. Mă bucuram că nu se mai bat cu pumnii în piept, dar îmi dădeam seama că era posibil să nu fie un lucru prea grozav, pentru că asta însemna că eram rănită şi mai grav decât crezusem.

— Nu că e bine? Am terminat-o de tot cu băutura, a spus Heath.

Am încercat să-i zâmbesc. Era bine. Motivul pentru care o rupsesem cu el chiar înainte să fiu însemnată era băutura. Lucrurile scăpaseră cu totul de sub control şi...

Darius mi-a luat de pe piept tricoul lui Erik, făcut ghem, mi-a sfâşiat partea de sus a rochiei şi am simţit aerul răcoros din tunel pe pielea mea năclăită de sânge.

— Sfântă zeiţă, nu! a izbucnit Erik.

— Rahat! a exclamat Heath, clătinând din cap. E de rău. Nimeni nu poate supravieţui cu...

— Nici o fiinţă umană nu poate supravieţui cu o asemenea rană, dar ea nu este o fiinţă umană şi nu am de gând s-o las să moară, l-a întrerupt Darius pe Heath în timp ce (slavă Domnului!), îmi acoperea sânii goi cu cearşaful.

Am făcut greşeala să-mi cobor privirea. Poate c-a fost mai bine că n-am avut energia necesară ca să ţip. Aveam o tăietură prelungă care pornea de la umărul stâng, îmi străbătea pieptul, cobora la câţiva centimetri deasupra sânilor şi îmi cresta pielea de pe umărul drept. Tăietura era adâncă şi cu margini neregulate, care atârnau nefiresc, căscate, şi lăsau la vedere muşchi, grăsime şi straturi de piele cât nu văzusem în toată viaţa mea. De pe toată lungimea rănii se prelingea sânge, dar nu atât de mult pe cât mă aşteptam. Oare era din cauză că-l pierdusem deja aproape pe tot? Ce porcărie! Probabil că aşa era! Am început să gâfâi, cuprinsă de panică.

— Zoey, uită-te la mine, a spus Erik.

Pe când continuam să mă uit în jos la rana pe care Darius presa nişte pansamente groase, Erik m-a prins delicat de bărbie şi mi-a ridicat capul, forţându-mă să-i privesc.

— O să te faci bine. Trebuie să te faci bine.

— Da, Zo. Numai nu te uita la ea, a spus Heath. Mai ştii, cum îmi spuneai tu când mă accidentam la fotbal? „Nu te uita şi n-o să te mai doară aşa de rău“.

Erik mi-a dat drumul la bărbie şi am reuşit să dau din cap. Dacă aş fi putut să vorbesc, le-aş fi spus amândurora că nici prin gând nu-mi trecea să mă mai uit vreodată la ea. Deja mă băgase bine de tot în sperieţi, nu simţeam nevoia de încă o porţie.

— Formaţi cercul, le-a ordonat Darius.

— Suntem gata, a răspuns Damien.

Mi-am aruncat privirea împrejur, evitând categoric să mă mai

uit la mine încă o dată, şi i-am văzut pe Damien, pe Stevie Rae şi pe gemene la locurile lor în cercul format în jurul nostru.

— Atunci, daţi-i drumul! a izbucnit Darius.

A urmat o pauză, apoi Erin a intervenit şi ea.

— Bine, dar Zoey formează întotdeauna cercul. Noi nu am făcut-o niciodată.

— Îl formez eu, a spus Afrodita, după care a intrat în cerc şi a pornit-o spre Damien.

Acesta i-a aruncat o privire în care până şi eu am citit îndoiala.

— Nu trebuie să fii novice sau vampir ca să formezi un cerc. Trebuie doar să fii ataşat de Nyx. Iar eu sunt ataşată de Nyx, a spus ea cu tărie. Dar am nevoie să mă susţineţi. Pot conta pe voi?

Damien a făcut o pauză şi m-a privit lung. Cu un efort care a părut să mă sleiască de ultimele puteri, am încuviinţat din cap. Mi-a zâmbit şi a dat şi el din cap.

— Eu te susţin, i-a spus Damien Afroditei.

Afrodita şi-a mutat privirea de la el la gemene.

— Şi noi te susţinem, a vorbit Erin pentru amândouă.

Într-un final, s-a întors spre Stevie Rae, care s-a şters la ochi, mi-a adresat un zâmbet larg, plin de încredere, apoi i-a spus Afroditei:

— Mie mi-ai salvat viaţa de două ori. Am încredere că poţi face acelaşi lucru şi pentru Zoey.

Am văzut-o pe Afrodita cum se aprinde la faţă, cum îşi înalţă bărbia şi îşi scoate pieptul înainte şi am înţeles că, pentru prima oară, se simţea şi ea parte dintr-un grup.

— Bun, hai să-i dăm drumul, a spus Afrodita. Este cel dintâi element, cel pe care îl îmbrăţişăm de la prima răsuflare şi până la ultima. Invoc vântul în cerc!

Cum era de aşteptat, am văzut cum o briză stârnită brusc a început să se joace prin părul Afroditei şi al lui Damien şi, vădit uşurată, a pornit în cerc, în sensul acelor de ceasornic spre Shaunee.

Apoi n-am mai fost atentă sau, mai exact, atenţia mi s-a redus, căci totul căpătase o tentă de cenuşiu şi începusem să văd ca printr-un tunel.

— Zoey, mai eşti alături de noi? m-a întrebat Darius pe când îmi tampona pieptul cu şi mai mult pansament.

Nu puteam să-i răspund. Îmi simţeam capul foarte uşor, dar restul corpului era incredibil de greu, de-ai fi zis că un cretin şi-a parcat camionul peste mine.

— Z? mă striga Erik. Z, uită-te la mine!

— Zoey! Iubito, a rostit şi Heath, gata-gata să izbucnească din nou în plâns.

Chiar voiam să le spun ceva ca să le dau curaj, dar pur şi simplu nu reuşeam. Nu mai eram capabilă să-mi pun organismul în mişcare. Mă simţeam ca şi cum aş fi devenit un spectator distant la jocul care se desfăşura în jurul meu. Puteam să privesc, dar nu să şi iau parte.

— Toate elementele au fost invocate, mai puţin spiritul, a spus Afrodita, aflată chiar lângă Darius. Ăsta e elementul pe care îl întruchipează întotdeauna Zoey şi mi se pare ciudat să-ll invoc eu în locul ei.

— Invocă-l, a spus Darius, apoi şi-a luat privirea de la mine şi şi-a rotit-o prin cerc, la prietenii mei. Concentraţi întreaga forţă a elementelor asupra lui Zoey. Gândiţi-vă că o umpleţi de putere, căldură şi viaţă.

Ca prin vis am auzit-o pe Afrodita invocând spiritul, deşi nu am simţit energia pe care mi-o dădea întotdeauna prezenţa lui. Am simţit pentru scurt timp o căldură îndepărtată şi, preţ de o clipă, mi s-a părut că surprind un miros de ploaie şi de iarbă cosită, dar senzaţia aceea s-a dus repede, înăbuşită de cenuşiul care îmi întuneca tot mai mult vederea.

— Tu eşti fiinţa umană de care a fost Zoey Impregnată? i s-a adresat Darius lui Heath.

Ascultam, dar nu reuşeam să dau prea mare importanţă vorbelor lor.

— Da, a răspuns Heath.

Bine. Sângele tău va fi mult mai bun pentru ea decât cel al Afroditei.

— De când n-am mai auzit aşa o veste bună..., a mormăit Afrodita, frecându-se la ochi cu dosul palmei.

— Vrei să o laşi pe Zoey să bea din tine?

— Sigur! a spus Heath. Spune-mi numai ce trebuie să fac.

Stai aici şi ţine-i capul la tine în poală. Apoi dă-mi braţul, a spus Darius lui Heath.

Heath s-a aşezat pe capătul mesei şi, cu ajutorul lui Erik şi al lui Darius, mi-a pus capul pe coapsa lui caldă, ca o pernă vie.

Heath a întins braţul, iar Darius a apucat cu putere. Aveam mintea prea tulbure ca să-mi dau seama ce făceau, până când Darius s-a întins înapoi şi a scos briceagul cu foarfecă/cuţit/tirbuşon din trusa de prim-jutor, a desfăcut un pic cuţitul şi a apăsat lama pe pielea moale de pe interiorul antebraţului musculos al lui Heath.

Aroma sângelui lui m-a împresurat ca o ceaţă îmbietoare.

— Lipeşte-i gura de rană, a spus Darius. Dă-i să bea.

— Haide, iubito. Bea un pic, o să te simţi mai bine.

OK, raţional vorbind, ştiam că Erik stătea chiar lângă mine şi se uita, împreună cu toţi ceilalţi prieteni ai mei. În condiţii normale nu aş fi făcut niciodată ce-am făcut atunci, indiferent cât de delicios, de fantastic şi de tentant ar fi mirosit sângele lui Heath. Dar în momentul acela, condiţiile nu erau nici pe departe cele normale. Aşa că atunci când Heath şi-a apăsat braţul însângerat de buzele mele, am deschis gura, mi-am afundat dinţii în el şi am început să beau.

Heath a gemut, m-a cuprins şi cu celălalt braţ şi şi-a afundat faţa în părul meu în timp ce eu beam din el. Lumea a părut să dispară şi nu mai eram decât eu şi Heath, iar sângele lui îmi exploda în corp. Cu prima înghiţitură, am simţit în piept cum îmi recapăt cunoştinţa şi, odată cu asta, o durere atât de intensă încât mi-aş fi smuls gura de pe pielea lui dacă nu m-ar fi ţinut şi mai tare şi nu mi-ar fi şoptit la ureche:

— Nu! Nu poţi să te opreşti. Dacă eu suport, suporţi şi tu, Zo.

Vedeţi voi, ştiam că nu îi provocam doar o plăcere intensă, aşa cum simţeau atât victima, cât şi vampirul, când acesta din urmă se hrănea. În plus ne şi Impregnaserăm instantaneu, din nou. Chiar şi în starea proastă în care mă aflam, îmi dădeam seama de asta. Mă copleşise nu numai gustul sângelui lui Heath, ci şi conştiinţa întregii lui fiinţe şi ne-am legat prin ţesătura magică a nevoii şi a atracţiei dintre un om şi un vampir, prin unicul şi străvechiul veşmânt al Impregnării. Dar nu beam doar din el, ci mă hrăneam cu o frenezie specifică instinctului de supravieţuire, iar prin legătura noastră, Heath îmi simţea durerea, frica şi nevoia, toate lucrurile la care nu mai reacţionasem când trupul îmi fusese atât de aproape de marginea prăpastiei. Sângele lui remediase însă situaţia. Mă revitalizase şi mă smulsese astfel din starea letală de şoc, aruncându-mă în braţele durerii sfâşietoare şi redându-mi

conştiinţa faptului că mă aflam în pragul morţii.

Am scâncit în timp ce încă îi sugeam sângele, dar mă simţeam îngrozitor ştiind prin ce-l făceam să treacă.

Desigur, şi el ştia ce simţeam eu şi cât de rău îmi părea că îl fac să sufere.

— Nu-i nimic, iubito. Nu-i nimic. Serios, nu e chiar aşa de rău, mi-a şoptit la ureche, strângând din dinţi, de durere şi dorinţă deopotrivă.

Nu ştiu cât timp a trecut până să-mi dau seama că, deşi tăietura de pe piept durea înfiorător, trupul mi-era cald şi simţeam mângâierea unei brize delicate, cu aromă de ploaie de primăvară şi de pajişte presărată cu fân proaspăt. Şi spiritul mi se învigorase şi ştiam că sângele lui Heath îmi dăduse suficientă energie încât să pot accepta forţa tămăduitoare a elementelor, care îmi alinau sufletul şi trupul.

Cam în acelaşi timp am realizat că Heath nu mai vorbea cu mine. Am deschis ochii şi mi-am înălţat privirea. Stătea oarecum prăvălit deasupra mea, dar Darius îl ţinea drept, de umeri, cu o mână de fier. Avea ochii închişi şi era palid la faţă.

Mi-am smuls imediat gura de pe braţul lui.

— Heath!

Oare îl omorâsem? Cuprinsă de panică, am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar durerea care mi-a străfulgerat corpul m-a oprit.

— Fiinţa umană nu a păţit nimic, Preotească, m-a liniştit Darius. Închide-i rana de pe braţ ca să nu mai piardă sânge.

Mi-am trecut automat limba peste crestătura fină de pe braţul lui Heath şi peste rana mai mare pe care i-o făcusem când îl muşcasem şi mă gândeam: „Vindecă-te... nu mai sângera“, iar de data asta, când i-am dat drumul, am văzut că nici rana de cuţit şi nici urmele lăsate de dinţii mei nu mai sângerau absolut deloc.

— Poţi să închizi cercul, i-a spus Darius Afroditei, care mă privea cu o curiozitate nedisimulată.

Vezi - îmi venea să-i spun -, sunt mai multe feluri de Impregnare. Ce e între mine şi Heath nu are nimic de-a face cu ce s-a petrecut între tine şi Stevie Rae. Dar nu reuşeam să-mi adun forţele ca să rostesc cuvintele astea. De fapt, nu-mi doream să am de-a face cu catralionul de întrebări pe care sigur le avea pentru mine. Apoi, înainte să se întoarcă spre Stevie Rae

ca să înceapă să le mulţmească elementelor şi apoi să le lase să plece, am văzut-o pe Afrodita aruncându-i lui Darius un zâmbet sexy, încărcat de promisiuni, ocazie cu care mi-am amintit că prima mea Impregnare cu Heath se destrămase când mă culcasem cu Loren. Am înţeles atunci că Darius era cel care urma să-i răspundă la întrebări. După zâmbetul tainic pe care i l-a adresat la rândul lui, am presupus că lui avea să-i placă să răspundă la genul ăsta de întrebări muuult mai mult decât mie.

Îhh, ce scârboşenie.

În timp ce Afrodita închidea cercul, cu un zâmbet până la urechi, Darius s-a întors din nou spre mine şi spre Heath.

— Erik, ajută-mă să-i duc în pat, a spus Darius.

Erik mi-a ridicat capul din poala lui Heath, cu un aer împietrit. El şi cu Darius l-au dus în patul aflat în apropiere şi i-au întins trupul inert pe locul eliberat atât de curând de Jack, care privea cu ochi mari întreaga scenă, dintr-un colţ al încăperii, în timp ce o mângâia întruna, neliniştit, pe Ducesă.

— Du-te repede să aduci ceva de mâncare şi de băut. A, şi mai adu şi nişte vin din ăla de la Venus, i-a spus Darius lui Jack. Dar zi-le novicilor cu semiluni roşii să stea deoparte, a adăugat, înainte ca Jack să dea din cap aprobator şi să-şi ia tălpăşiţa, urmat de Ducesă.

— N-o să-l atace pe Heath, a spus Stevie Rae.

A venit la mine şi m-a prins de mână.

— Mai ales acum că s-a Impregnat din nou de Zoey şi sângele lui miroase ciudat.

— N-am timp în momentul de faţă să verific dacă o s-o facă sau nu, a spus Darius.

S-a apropiat de pat şi a început să-mi inspecteze din nou rana.

— Bravo. S-a oprit cu totul din sângerare.

— Am să te cred pe cuvânt. Nu vreau să mă uit iarăşi.

Eram al naibii de încântată că-mi recăpătasem glasul, deşi suna slab şi tremurător.

— Mersi pentru cerc, copii, le-am spus prietenilor mei, care mi-au zâmbit larg şi au început să pregătească masa.

— Nu! a exclamat Darius, cu mâna întinsă, curmându-le entuziasmul. Am nevoie de spaţiu ca să lucrez. Afrodita, caută în trusă nişte bandaje în formă de fluture şi adu-mi-le.

— Gata, nu mai sunt pe moarte? l-am întrebat pe războinic.

Darius şi-a ridicat privirea de la rana mea, m-a privit drept in ochi şi am citit pe faţa lui o uşurare care îmi spunea că într-adevăr fusesem cât pe ce să dau colţu'.

— Nu mai eşti pe moarte.

A făcut o pauză, evident dornic să mai spună ceva.

— Dar? l-am îndemnat.

— Niciun „dar", s-a repezit Stevie Rae. Nu mai eşti pe moarte, şi cu asta, basta.

Nu mi-am ferit privirea de Darius, care, într-un final, mi-a răspuns.

— Dar ai nevoie de mai mult ajutor decât îţi pot oferi eu ca să te refaci complet.

— Ce vrei să spui cu „mai mult ajutor"? a întrebat Afrodita pe când se apropia de Darius, cu nişte plasturi ciudaţi strânşi in pumn.

Darius a oftat şi a început să explice:

— Rana lui Zoey e gravă. Sângele fiinţei umane i-a salvat viaţa, înlocuindu-i sângele pe care l-a pierdut şi dându-i destulă forţă încât să poată accepta energia elementelor, dar nici măcar Zoey nu se poate recupera singură după o rană atât de gravă. E totuşi doar o novice, deşi, chiar dacă ar fi un vampir pe deplin Transformat, tot i-ar fi greu să-şi revină.

— Da, dar acum arată mai bine şi vorbeşte cu noi, a spus Damien.

— Exact, acum nu mă mai simt de parcă aş fi pe altă lume, am spus.

Darius a dat din cap.

— Toate astea sunt semne bune, dar adevărul e că ai nevoie de multe puncte de sutură pentru ca rana să se poată închide şi vindeca.

— Şi ăştia? a întrebat Afrodita şi a ridicat plasturii în formă de fluture. Mă gândeam că de-aia ai nevoie de ei.

— Bandajele sunt doar temporare. Are nevoie de sutură.

— Păi coase-mă tu.

Am încercat să par cât mai curajoasă cu putinţă, deşi numai gândul că Darius ar putea să-mi coasă carnea mă făcea să vărs sau să plâng, sau şi una, şi alta.

— Nu e aţă chirurgicală în trusă, a spus Darius.

— Şi nu putem să facem rost? a întrebat Erik.

Am remarcat că, în timp ce vorbea, se uita oriunde altundeva,

mai puţin la mine.

— Aş putea lua camioneta lui Heath până la farmacia spitalului St. John, iar Stevie Rae ar putea să-i controleze mintea unui medic de acolo. Aducem ce-ţi trebuie şi apoi tu o coşi.

— Da, se face. Pot chiar să iau un doctor şi să-l aduc aici, apoi îl ducem înapoi şi îi şterg memoria, a spus Stevie Rae.

— Stevie Rae, e foarte drăguţ din partea ta, am interveit, tulburată că vorbea despre ceva ce suna a răpire şi a spălare de creier. Dar nu cred că-i o idee prea bună.

— Nu e chiar aşa de simplu de rezolvat, oricum, a spus Darius.

— Atunci explică pe înţelesul nostru, a zis Heath, sprijinit în coate şi arătând ca naiba, deşi îmi zâmbea dulce.

— Zoey are nevoie de ceva mai mult decât de îngrijiri medicale. Trebuie să fie în preajma unor vampiri adulţi, pentru ca rănile să nu devină fatale.

— Stai un pic. Parcă spuneai că nu mai sunt pe moarte, i-am amintit eu.

— Nu mai eşti pe moarte din cauza rănii ăsteia, dar dacă n-ai să te afli în mijlocul unor vampiri, şi nu mă refer aici doar la doi-trei, rănile de pe corp o să-ţi consume toate rezervele de energie şi vei începe să respingi Transformarea.

Darius a făcut o pauză, dându-ne răgaz să meditǎm la spusele sale.

— Din pricina asta, vei muri. Posibil să te întorci printre noi, asemenea lui Stevie Rae şi a celorlalţi novici cu semiluni roşii, clar la fel de bine se poate să nu te mai întorci.

— Sau poate te întorci ca tâmpitul ăla de Stark, sub forma unui dobitoc nebun care ne sare la beregată, a intervenit Afrodita.

— Deci nu avem de ales, a conchis Darius. Trebuie să te ducem în Casa Nopţii.

Fir-ar! am spus.

Capitolul 14

— Bine, dar nu se poate întoarce! Kalona e acolo! a exclamat Erin.

— Ca să nu mai vorbim de Imitatorii de Corbi, a adăugat

Shaunee.

— Să nu uităm că unul dintre ei i-a făcut asta, a intervenit şi Erik. Nu-i aşa, Heath?

— Da, creatura aia era scârboasă rău, a explicat Heath.

Sorbea cola dintr-o cutie pe care i-o dăduse Jack şi se îndopa cu snacksuri. Mă bucuram să văd că arată mult mai bine şi că începe să semene din nou cu Health aşa cum îl ştiam eu, ceea ce demonstrează că snacksurile şi cola chiar constituie o alimentaţie sănătoasă.

— Atunci o vor ataca din nou aşa că, dacă o ducem acolo, asta nu înseamnă c-o salvăm, ci doar că le dăm ocazia s-o omoare în sfârşit, a spus Erik.

— Sau poate că nu, am fost nevoită să recunosc. Imitatorul de Corbi nu m-a atacat pe mine sau cel puţin nu intenţionat, îl ataca pe Heath, iar eu m-am băgat între ei, am spus şi i-am zâmbit lui Heath, în chip de scuză. De fapt, s-a speriat când m-a rănit.

— Pentru că a spus că tatăl lui te căuta, a adăugat Heath. Îmi aduc aminte. Chiar s-a speriat după ce te-a rănit. Zoey, iubito, îmi pare rău că era să mori din cauza mea.

— Ha, ce-am zis eu? s-a răstit Afrodita la Heath. Totul e din vina ta! N-ar fi trebuit să stai aici!

— Măiculiţă, Afrodita, ia-ţi o pauză, am spus.

Am vrut să întind mâinile ca să-i fac semn să se calmeze, dar Darius m-a fulgerat cu o privire care m-a ţintuit în loc. În plus de asta, mă durea ori de câte ori mă mişcăm prea mult.

Aşa că m-am mulţumit doar cu vorbele, fără gesturi, chestie care mi se părea cam ciudată.

— L-ai mai acuzat pe Heath şi înainte. Şi ce rezolvi cu asta?

S-a uitat la mine şi jur că a părut jenată. Afrodita chiar a părut jenată.

M-am încruntat la ea.

— Afrodita, care-i faza?

Văzând că tace, Stevie Rae a oftat şi a spus:

— Păi ea cică e fata cu viziunile, aia care le ştie pe toate, dar de data asta a fost în ceaţă.

— Nu-mi mai intra tu aşa în minte! a strigat Afrodita la Stevie Rae.

— Atunci răspunde-i fetei la întrebare. Se simte prea rău ca să stea să-ţi smulgă vorbele cu cleştele, a replicat Stevie Rae.

Afrodita i-a întors spatele lui Stevie Rae.

— Faza e că mă aşteptam să aflu şi eu dinainte dacă urma să mori, atâta tot.

— Poftim? am întrebat, în numele tuturor care o priveam întrebători.

A dat ochii peste cap şi a început să explice:

— Aaalo! Am avut două viziuni în care mureai, deci e logic să presupun că, dacă erai iarăşi în pericol de moarte, aveam să aflu şi eu ceva despre chestia asta, atâta tot. Dar Nyx nu mi-a dat şi mie nici o viziune de informare. Aşa c-am presupus că fotbalistul ăsta mi-a stricat mie ploile, pentru că zeiţa nu se aştepta să-şi bage el nasul unde nu-i fierbe oala. S-a încruntat la Heath şi a clătinat dezgustată din cap. În fond ce naiba ai? Eşti bolnav la cap? Nu ţi-a ajuns că era gata să dai colţu' aici?

— Ba da, dar Zo m-a salvat, aşa că mi-am închipuit că o s-o facă iarăşi pe supereroina dacă se împute treaba şi o să fie bine, s-a explicat Heath.

Apoi i s-a schimbat expresia simpatică, de prostuţ, şi a căpătat aerul unui copil amărât că nimeni nu-i serbează şi lui ziua de naştere.

— Dar nu m-am gândit că Zoey ar putea să moară din cauza mea.

— Şi mai zice lumea că fotbaliştii nu sunt nişte genii. De unde au mai scos-o şi p-asta? a spus Afrodita, sarcastică.

— Gata, ajunge, am intervenit. Heath, nu era să mor din cauza ta, ci din cauza tâmpitului ăluia de Imitator de Corbi. Crezi că aş fi acceptat asta de bunăvoie? Nici de-a naibii!

— Da, da' eu..., a dat să spună.

— Heath, i-am tăiat-o eu. Dacă nu veneai tu, până la urmă tot aş fi scos capul la suprafaţă. Scârboşenia aia de om-pasăre a spus că mă căutau, ceea ce înseamnă că, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi dat de mine şi ar fi trebuit să mă lupt cu ei. Şi cu asta, basta! Şi Afrodita, faptul că ai viziuni nu înseamnă că le ştii pe toate. Uneori se întâmplă lucruri pe care nici măcar tu nu le poţi prevedea. Obişnuieşte-te cu gândul ăsta şi nu mai fi aşa de rea. În plus, nu e vorba doar de Imitatorii de Corbi. Înainte să mă atace, semăna cu Neferet, am spus într-un suflet.

— Poftim? a întrebat Damien. Cum se poate să arate ca Neferet?

— Habar n-am, dar jur că, atunci când m-am uitat în sus, era

ea şi mi-a zâmbit ciudat. Am clipit şi a dispărut, iar în locul ei a apărut un Imitator de Corbi. E tot ce ştiu.

Eram conştientă că mai trebuia să-mi amintesc ceva în legătură cu ce se întâmplase, dar durerea îmi înceţoşa mintea şi m-am prăbuşit, epuizată.

— Trebuie s-o ducem înapoi în Casa Nopţii, a spus Darius.

— Şi să i-o dăm plocon lui Neferet? Nu pare o idee prea deşteaptă, a spus Heath.

— Indiferent de situaţie, trebuie s-o ducem acolo.

Mi-am înălţat privirea spre Darius.

— Nu există nici o altă posibilitate?

— Nu şi dacă vrei să trăieşti.

— Atunci Zoey trebuie să se întoarcă la şcoală, a conchis Damien.

— Minunat! Aşa o să le cadă direct în braţe Imitatorilor de Corbi şi lui Neferet! a urlat Afrodita.

M-am uitat la ea şi am văzut, dincolo de zidul de răutate pe care îl afişa, grija sinceră care o încerca. De fapt, îi era frică şi nu puteam s-o condamn. Şi mie îmi era frică, şi pentru mine, şi pentru prietenii mei. Ce naiba, de fapt îmi era frică pentru toată lumea asta nenorocită.

— Vor să fiu acolo, dar mă vor vie, am spus pe un ton solemn. Asta înseamnă că, înainte de orice altceva, vor avea grijă să mă vindec.

— Mai ştii că tămăduitoarea Casei Nopţii e Neferet? a întrebat Damien.

—Normal că mai ştiu, am răspuns, iritată. Sper doar că mai tare mă doreşte Kalona vie decât Neferet moartă.

— Dar dacă îţi face ceva nasol după ce te vindecă? a întrebat Afrodita.

— Atunci va trebui să veniţi voi şi să mă scoateţi de acolo, am spus.

— Ăăă, Zoey, a spus Damien. Vorbeşti de parcă ai crede c-o să te duci singură acolo. Ei bine, nu.

— Nici gând, a spus Erin.

— Nu te scăpăm din ochi, a întărit Shaunee.

— Unde mergi tu, hop şi noi, a adăugat Jack.

— Exact. Suntem o gaşcă, a intervenit şi Stevie Rae. — Adu-ţi aminte că singura chestie repetată în ambele viziuni ale Afroditei în care tu mureai era faptul că tu erai singură. Aşa că

nu te lăsăm singură.

Glasul lui Erik a sfâşiat aerul dintre noi.

— Nu putem să mergem toţi cu ea.

— Uite, Erik, a spus Afrodita pe un ton batjocoritor. Am înţeles cu toţii că eşti gelos şi deloc încântat, probabil, că prietena ta i-a supt sângele altuia, dar va trebui să înveţi să accepţi.

Erik a ignorat-o complet. În schimb mi-a căutat privirea şi am văzut că îşi scosese iarăşi din joben un personaj cu totul necunoscut. L-am cercetat cu atenţie, dar nu am văzut nimic care să-mi amintească de tipul care mă dorise atât de tare încât aproape că mă speriase cu pasiunea lui. Nu vedeam nici măcar semne ale neanderthalianului posesiv, gata să-l ia la şuturi pe Heath şi să facă pe şeful cu mine. Reuşea să scoată cu atâta uşurinţă la vedere toate versiunile astea ale lui şi ale sentimentelor care îl încercau, încât începeam să mă întreb cine naiba era, de fapt, Erik.

— Stevie Rae nu poate să meargă cu tine. Dacă vine şi ea, cine mai rămâne aici să-i controleze pe novicii cu semiluni roşii? Şi nici Afrodita. Este doar o fiinţă umană şi, oricât mi-aş dori s-o mănânce cineva, îmi închipui că tu şi cu Nyx vreţi s-o mai aveţi prin preajmă.

— Înainte să mai scoată un sunet, te anunţ că eu merg cu tine indiferent de situaţie, mi-a spus Heath.

Erik nici măcar n-a clipit.

— Mda. Şi o să-ţi iei şuturi în fundul ăla al tău uman, poate chiar o să mori, încă şi mai repede decât Afrodita. Pe lângă asta, probabil că o să moară şi Zoey, de data asta pe bune. Zoey trebuie să se întoarcă, pentru că altfel moare. Darius e singurul care ar trebui să meargă cu ea. Toţi ceilalţi îşi asumă un mare risc, pentru că sigur vor fi luaţi prizonieri în Casa Nopţii, poate chiar omorâţi.

Ca de obicei, încăperea a explodat când prietenii mei şi-au împroşcat opiniile nu tocmai pozitive cu privire la atitudinea insensibilă a lui Erik.

— Fraţilor... fraţilor..., am încercat să-i acopăr, dar nu aveam forţa necesară.

— Linişte, a ordonat Darius şi atunci, în sfârşit, au tăcut cu toţii.

— Mersi, i-am spus, apoi mi-am privit prietenii. Cred că Erik are dreptate. Oricine merge înapoi cu mine îşi asumă un risc, iar

eu nu vreau să vă pierd.

— Da’ voi cinci nu aveţi mai multă putere când sunteţi împreună? a întrebat Heath.

— Ba da, a răspuns Damien.

Heath a dat din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Deci n-ar trebui să meargă cu Zoey ăia care au chestia aia cu elementele?

— O afinitate faţă de un element, a explicat Damien. Aşa se numeşte. Şi sunt de acord cu Heath, cercul ar trebui să fie complet.

— Nu se poate, a spus Darius. Stevie Rae trebuie să stea aici cu novicii cu semiluni roşii. În cazul în care e reţinută cu forţa în campus sau şi mai rău, omorâtă, nu putem şti dacă faptul că Erik e vampir Transformat va fi suficient ca ei să fie ţinuţi sub control. În cazul în care doar eu şi Zoey am remarcat, daţi-mi voie să vă spun tuturor că pentru Kramisha nu-i prea uşor să se controleze în preajma lui Heath. Consecinţele absenţei lui Stevie Rae ar putea fi dezastruoase. Aşa că cercul nu poate fi complet.

— Stai un pic. Poate că există o cale, a spus Afrodita.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Eu nu mai pot reprezenta pământul. Afinitatea asta i-a fost dată înapoi lui Stevie Rae când s-a Transformat şi, când am încercat eu să-l invoc, elementul s-a supărat şi a dat cu mine de pământ.

Am încuviinţat din cap, amintindu-mi cât de supărată fusese Afrodita, căci crezuse că Nyx o părăsise, lucru care nu era adevărat. Totuşi, fata asta categoric nu mai putea invoca pământul.

— Dar Zoey poate invoca pământul, aşa cum poate invoca oricare dintre cele cinci elemente, a continuat Afrodita. Corect?

Am dat din nou din cap.

— Corect.

— Iar eu tocmai am invocat spiritul fără nici o problemă. Aşa că ce-ar fi să schimbăm poziţiile? Zoey să reprezinte pământul, iar eu să invoc spiritul. Adineauri a mers. Atâta timp cât Zoey e prin preajmă ca să-i dea un brânci spiritului spre mine, nu văd de ce n-ar da rezultate şi a doua oară.

— Are dreptate. În felul ăsta, cercul e complet fără mine, a spus Stevie Rae. Oricât aş vrea să merg cu voi, Darius are dreptate. Nu vreau să risc să nu mă mai pot întoarce aici, la

novicii mei.

— Uitaţi un alt motiv pentru care nu puteţi merge şi ceilalţi cu Zoey, a spus Darius. Neferet vă poate citi gândurile. Posibil chiar şi Kalona. Asta înseamnă că tot ce ştiţi voi despre novicii cu semiluni roşii şi despre adăpostul ăsta vor afla şi ei.

— Ăăă, auziţi? Am o idee, a spus Heath. Mă rog, nu ştiu eu prea multe despre chestia asta, aşa că poate mă înşel, dar nu puteţi să vă folosiţi fiecare de un element ca să, ştiu şi eu, să vă ridicaţi un fel de baraj în jurul minţilor?

Am clipit uimită spre Heath şi apoi am zâmbit larg.

— Se poate să ai dreptate. Ce crezi, Damien?

Damien părea entuziasmat.

— Cred că am fost nişte idioţi că nu ne-am gândit chiar noi la asta, a spus el şi i-a zâmbit lui Heath. Bravo!

Heath a ridicat din umeri, cu un aer adorabil.

— Nu-i mare chestie. Uneori e nevoie de cineva din afară ca să se prindă de anumite lucruri.

— Chiar crezi că ar putea merge? a întrebat Darius.

— Ar trebui, i-a răspuns Damien. Sau cel puţin ar trebui să meargă în cazul acelora dintre noi care chiar au o afinitate faţă de un element. Gemenele şi cu mine ne-am mai invocat elementele ca să ne protejeze. Nu ar trebui să fie greu să le cerem să ne pună o barieră în jurul minţii. A ezitat şi s-a uitat la Afrodita. Dar tu poţi? Tu nu ai o afinitate faţă de spirit, nu? Nu vreau să fiu rău, dar doar pentru că reuşeşti să stai în locul lui Zoey în cerc şi să invoci elementul, asta nu înseamnă că poţi să invoci spiritul fără ajutor.

— Nu trebuie să invoc spiritul ca să-mi protejez mintea, a spus Afrodita. Neferet nu poate să-mi citească gândurile din ziua în care am fost însemnată, la fel cum nu poate să i le citească nici pe ale lui Zoey. Şi trebuie să vă spun că mi se cam ia să vă tot luaţi de mine pentru că am redevenit umană!

— Bine, ai dreptate la faza cu cititul gândurilor. Scuze, a spus Damien. Dar eu cred că ar trebui să ştim sigur dacă spiritul o să dea rezultate în cazul Afroditei, înainte să facem vreo tâmpenie în Casa Nopţii.

— Aşa e, Afrodita, a spus Jack. Nu te judecăm pentru că eşti umană, pur şi simplu trebuie să ştim dacă merge la tine faza cu spiritul.

Deodată m-a trăsnit un gând.

— Nu contează dacă Afrodita poate invoca spiritul în afara unui cerc, pentru că pot eu. Spiritule, am rostit încet, vino la mine. Am invocat elementul cu uşurinţa cu care respir şi am simţit minunata-i prezenţă. Acum du-te la Afrodita, protejeaz-o şi slujeşte-o, am spus şi am pocnit uşor din degete spre ea. Am simţit cum spiritul se îndepărtează de mine.

O clipă mai târziu, ochii mari şi albaştri ai Afroditei s-au căscat şi a zâmbit.

— Hei! Merge, a spus ea.

— Cât poţi să-l ţii în felul ăsta? m-a întrebat Erik.

Iritată de totala lipsă de emoţie din glasul lui, am izbucnit:

— Atâta timp cât e nevoie.

— Deci, cercul rămâne intact, a spus Damien.

— Da, mergem cu toţii înapoi la şcoală cu Z, a exclamat Erin.

— Împreună, toţi cinci, a intervenit şi Shaunee.

— Mă simt ca un fraier din ăla de muşchetar, a spus Afrodita, dar zâmbea.

— Atunci ne-am înţeles, a conchis Darius. Mergeţi voi cinci şi cu mine. Stevie Rae, Erik, Jack şi Heath, voi rămâneţi aici.

— Ba nu, el nu rămâne aici, a spus Erik, arătând şi el, în sfârşit, că are nişte sentimente.

— Frate, pe tine nu te-a întrebat nimeni. Şi aşa nu rămân aici, mă duc cu Zoey.

— Nu poţi, Heath. E prea periculos, am spus.

— Dacă Afrodita e umană şi ea poate să meargă, atunci pot şi eu, s-a încăpăţânt el.

— Măi fotbalist cu câlţi în loc de creier, în primul rând, oi fi eu umană, dar sunt deosebită, aşa că de-aia mă duc. În al doilea rând, nu poţi să mergi pentru că se pot folosi de tine ca să-i facă rău lui Zoey. Iar te-ai Impregnat de ea şi dacă îţi fac ţie ceva, îi fac şi lui Zoey. Aşa că bagă-ţi minţile în cap şi mişcă-ţi fundul ăla înapoi în suburbii.

— A, nu mă gândisem la asta, a spus Heath.

— Trebuie să te duci acasă, Heath. Vorbim mai târziu, după ce se liniştesc apele.

— N-ar trebui să stau aici ca să fiu aproape de tine? Ca să mă găseşti repede dacă ai nevoie de mine?

Voiam să accept, deşi Erik mă privea cu o figură de înmormântare şi mai ştiam şi că cel mai bine pentru Heath era să nu ne mai vedem niciodată. Impregnarea noastră era

incredibil de puternică, mai puternică decât prima oară. Îl simţeam atât de aproape şi de dulce, atât de familiar, şi, cu toate că ştiam că nu era bine şi că nu trebuia să fie aşa, voiam să-l ţin prin preajmă. Apoi mi-am adus însă aminte cum îl privise Kramisha, ca şi când ar fi vrut să se înfrupte din el. Ştiam că sângele lui i-ar fi părut ciudat oricărui alt novice sau vampir din cauza Impregnării noastre, dar nu puteam fi sigură că nu ar vrea, chiar şi aşa, o mostră. Numai gândul că altcineva ar putea bea din sângele lui Heath mă scotea rău de tot din sărite.

— Nu, Heath, am insistat. Trebuie să te duci acasă. Aici nu eşti în siguranţă.

— Nu-mi pasă dacă sunt sau nu în siguranţă. Vreau să fiu cu tine, a spus Heath.

— Ştiu, dar mie îmi pasă. Aşa că du-te acasă. Te sun de îndată ce pot.

— Bine, dar vin înapoi în secunda în care suni.

Vrei să-l conduc eu? s-a oferit Stevie Rae. Tunelurile sunt chiar haotice dacă nu eşti obişnuit cu ele.

„În plus, îi tai macaroana oricărui novice cu semilună roşie căruia i-ar trece prin cap să se înfrupte din el.“ Gândul acesta era prezent acolo, între noi, dar nimeni nu a zis nimic.

— Bine, mersi, Stevie Rae, am spus.

— Erik, ridic-o pe Zoey. Afrodita, termină tu de înfăşurat bandajul ăsta elastic în jurul ei. Ar fi bine să ies şi eu cu Heath, a spus Darius.

— Imitatorul de Corbi era în copacul de deasupra camionetei lui, agăţat de acoperişul gării, i-am zis lui Darius.

— O să am grijă, Preoteasă, a spus Darius. Haide, tinere. Trebuie să te duci acasă.

— Ne întoarcem imediat, Z, m-a asigurat Stevie Rae.

În loc să-i urmeze pe Darius şi pe Stevie Rae, Heath a venit la mine, mi-a cuprins obrazul în palmă şi mi-a zâmbit.

— Ai grijă de tine, Zo, bine?

— Am să încerc. Ai şi tu grijă de tine, am spus. Mersi că mi-ai salvat viaţa, Heath.

— Oricând, Zoey. Şi vorbesc serios. Oricând.

Apoi, ca şi când am fi fost singuri, nu de faţă cu prietenii şi iubitul meu, care se holbau la noi, Heath s-a aplecat şi m-a sărutat. Avea gust de snacksuri, de cola şi de... Heath. Printre toate astea, îi simţeam mirosul, aroma distinctă a sângelui

Impregnat doar de mine şi, prin urmare, cea mai fascinantă şi mai apetisantă din lume.

— Te iubesc, fată, mi-a şoptit şi m-a mai sărutat o dată.

În timp ce ieşea, le-a făcut cu mâna prietenilor mei.

— Ne mai vedem.

Nu m-a surprins decât un pic când Jack şi Damien i-au spus „la revedere“, iar gemenele i-au trimis bezele. În fond, Heath e un drăguţ. Chiar înainte să se aplece pe sub pătura din uşă, a aruncat o privire înapoi la Erik, care stătea lângă mine.

— Auzi mă, dacă Zoey păţeşte ceva, pe tine te trag la răspundere, a spus, apoi i-a adresat un zâmbet fermecător şi uşor strâmb. A, şi ce-ar fi să-mi uşurezi munca şi să faci pe şmecherul cu Zoey cât timp sunt eu plecat?

Şi a ieşit din încăpere, chicotind.

Afrodita a tras un hohot de râs, pe care a încercat să şi-l înăbuşe într-o tuse prefăcută.

— Să ştii că fostul are ceva interesant, a spus Shaunee.

— Da, aşa e, geamăno, i-a dat dreptate Erin. Ca să nu mai zic de fundul ăla super din dotare.

— Ce jenant! a exclamat Jack.

Capitolul 15

Gemenele s-au grăbit să îngaime câteva scuze, aruncându-i priviri vinovate lui Erik, care i-a spus Afroditei cu un aer împietrit:

— Eu o ridic, bandajeaz-o tu.

— Bine, a încuviinţat Afrodita.

Aşa că, fără să mă privească în ochi, Erik şi-a trecut mâinile pe sub umerii mei şi mi-a ridicat uşor toracele de pe masă. În timp ce strângeam din dinţi de durere, iar Afrodita mă înfăşa cu bandajul elastic, m-am întrebat ce naiba aveam să mă fac eu cu Erik şi cu Heath. Se presupunea că Erik şi cu mine eram din nou împreună, dar, după scena din subsol, nu mai eram sută la sută sigură că ar trebui să fiu cu el. În fond, spusese că mă iubeşte, până aici toate bune şi frumoase, dar oare asta însemna că avea să devină posesiv şi dobitoc? Şi, în plus, era relaţia noastră suficient de puternică încât să reziste încă unei Impregnări cu Heath, mai ales acum când nu mai era doar ceva abstract? Mai

puteam fi cu Erik după ce mă văzuse cu Heath?

Mi-am înălţat privirea spre el în timp ce mă ţinea cu grijă în braţe. Când mi-a simţit-o, m-a privit şi el cu ochii lui albaştri. Nu mai arăta ca o stană de piatră, părea doar trist, foarte, foarte trist. Mai voiam să fiu prietena lui Erik? Cu cât îl priveam mai mult în ochi, cu atât mă gândeam că poate vreau. Şi atunci cu Heath cum rămânea? Eram exact în punctul în care fusesem cu ei înainte să-i înşel pe amândoi şi să mă las păcălită de Loren, sacrificându-i virginitatea mea.

Fusese un triunghi amoros tare jenant, iar acum era şi mai rău. Dar ce naiba aveam să fac? Adevărul e că ţineam la amândoi.

Dumnezeule, ce obositor e să fiu în pielea mea.

Când Afrodita a terminat cu bandajatul, Erik i-a cerut lui Jack să-i aducă o pernă de pe pat, după care m-a aşezat cu grijă înapoi pe spate şi mi-am sprijinit capul şi umerii pe perna moale.

— Ar fi bine să vă pregătiţi de plecare, le-a spus Erik gemenelor, lui Damien şi Afroditei. Pun pariu că Darius va vrea să o ducă imediat pe Zoey înapoi în Casa Nopţii.

— Asta înseamnă că trebuie să ne luăm genţile din camera Kramishei, a spus Shaunee.

— Doar nu-ţi închipuiai că o să-mi uit geanta Ed Hardy din colecţia de iarnă, geamăno, a spus Erin.

— Bineînţeles că nu, geamăno. Spun doar...

Glasurile li s-au pierdut pe când ieşeau în grabă din încăpere.

— Vreau să merg şi eu cu tine, a spus Jack, cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Şi eu vreau să vii, a spus Damien. Dar e prea periculos. Trebuie să stai aici cu Erik şi cu Stevie Rae până ştim sigur cu ce avem de-a face.

— Mintea mea înţelege, dar inima îmi spune altceva, a explicat Jack şi şi-a lăsat capul pe umărul lui Damien. Numai că...

Jack a inspirat adânc şi apoi a suspinat.

— Ce porcărie că nu pot să vin şi eu!

— Noi suntem în tunel, a spus Damien, trecându-şi braţul pe după umărul lui Jack. Zi-i lui Darius să strige când e gata.

Apoi Damien l-a scos pe Jack cel suferind din încăpere, iar în urma lor venea, tristă, Ducesa.

— Eu mă duc să-mi caut pisica, a făcut Afrodita. Mă uit să văd

dacă dau şi de creatura ta roşcată.

— Nu crezi că ar trebui să lăsăm pisicile aici? am întrebat.

Afrodita m-a fixat cu privirea şi a ridicat din sprâncenele ei blonde.

— De când poţi să le spui pisicilor ce să facă?

Am oftat.

— Aşa e. Ar veni după noi, după care s-ar văicări ani de zile că le-am abandonat.

— Spune-i lui Darius că mă întorc, a zis Afrodita şi s-a strecurat pe sub pătură.

Rămăsesem singură cu Erik.

— Fără să se uite la mine, mi-a spus, în timp ce se îndrepta spre uşă:

— Mă duc să...

— Erik, nu pleca. Nu putem să stăm un pic de vorbă?

S-a oprit, dar a rămas cu spatele la mine. Avea capul plecat şi umerii lăsaţi. Părea distrus.

— Erik, te rog...

S-a întors şi am văzut că ochii îi erau înlăcrimaţi.

— Sunt atât de ofticat că nu ştiu ce naiba să fac! Şi lucrul cel mai rău e că asta - s-a oprit şi a făcut un gest spre bandajul care îmi ascundea rana de pe piept - e din vina mea.

— Din vina ta?

— Dacă nu m-aş fi purtat ca un cretin gelos în subsol, nu ai fi ieşit cu Heath. Îl trimiteai acasă, dar a trebuit să forţez eu lucrurile şi să te enervez şi de-aia ai ieşit cu el. Şi-a trecut mâna prin părul negru, bogat. Sunt atât de gelos pe Heath! Te cunoaşte de când eraţi copii. Iar eu..., a ezitat şi i s-au încleştat maxilarele. Nu voiam să te pierd din nou, aşa că m-am purtat ca un dobitoc şi nu numai că era gata să mori din cauza asta, dar te-am şi pierdut din nou!

Am clipit la el. Deci nu stătuse ca o stană de piatră fiindcă că nu-i păsa sau fiindcă că era supărat pe mine. Îşi ascunsese sentimentele pentru că îşi închipuia că toate astea erau din vina lui. Dumnezeule, habar n-avusesem.

Am întins mâna spre el.

— Erik, vino aici.

A venit la mine şi m-a luat de mână.

— M-am purtat ca un dobitoc, a spus.

Aşa e. Dar ar fi trebuit să dau dovadă de mai multă

înţelepciune şi să nu ies cu Heath.

Erik m-a privit îndelung înainte să vorbească.

— Mi-a fost greu să te văd cu el, să te văd bându-i sângele.

— Mi-aş fi dorit să existe o altă cale.

Şi chiar îmi doream asta, nu doar pentru că lui Erik îi era greu să ne privească. Îl iubeam pe Heath, dar luasem hotărârea de a renunţa definitiv la el, de a nu mă mai Impregna niciodată de el. Ştiam că cel mai bine pentru amândoi, mai ales pentru Heath, era să-şi vadă fiecare de viaţa lui, şi asta şi avusesem în plan. Din nefericire, viaţa mea merge rareori după cum îmi fac eu planul. Am oftat şi am încercat să exprim în cuvinte măcar o parte din ceea ce simţeam.

— Nu pot să nu-l iubesc pe Heath. Face parte din viaţa mea de foarte mult timp, iar acum că ne-am Impregnat din nou, are efectiv ceva din mine, deşi nu am vrut să se întâmple asta.

— Nu ştiu cât pot să-l suport pe prietenul tău din specia umană, a spus Erik.

Am continuat să-l privesc pe Erik în ochi şi am fost cât pe ce să spun: „Iar eu nu ştiu cât pot să-ţi mai suport gelozia“, dar eram prea obosită. Am să las asta pentru mai târziu, când o să am mai mult timp şi energie să mă gândesc la asemenea lucruri. În loc de asta, am spus doar:

— Nu e prietenul meu. Este omul de care m-am Impregnat. E o mare diferenţă.

— Consort, a spus Erik, cu amărăciune. Se numeşte consortul uman al Marii Preotese. Multe au aşa ceva. Unele au chiar mai mulţi.

Am clipit, surprinsă. Sigur nu ajunsesem la lecţia asta de sociologie vampirească. Oare se vorbea despre chestia asta cu consorţii în Manualul novicelui? Cred că o să trebuiască să citesc cu mai multă atenţie. Îmi aminteam că Darius pomenise ceva cum că era greu pentru un om să aibă o legătură cu o Mare Preoteasă, în ziua în care Heath şi cu mine ne despărţiserăm oficial, iar Darius categoric folosise cuvântul „consort“ când vorbise de fiinţa umană.

— Hm. Ăăă, asta înseamnă că Marea Preoteasă nu are, ăăă, consort vampir?

— Partener, a spus el încet. Dacă cel de care s-a Impregnat Marea Preoteasă este om, i se spune consort. Dacă este vampir, primeşte numele de partener al Marii Preotese. Şi nu, asta nu

înseamnă că nu-i poate avea pe amândoi.

Erau veşti bune pentru mine, dar evident că nu şi pentru Erik. Cel puţin începeam să cred că mai trecuseră şi alte preotese prin stresul ăsta cu iubiţii. Poate reuşeam să citesc ceva pe subiect sau să-l întreb discret pe Darius, după ce se rezolva toată chestia asta apocaliptică. Deocamdată am hotărât să pun cruce şi să văd mai încolo cum e cu consecinţele. Dacă avea să mai existe un „mai încolo“.

— Erik, nu ştiu ce o să fac cu Heath. În momentul de faţă, e cam mult pentru mine, pe lângă toate celelalte. Fir-ar să fie, nici cu tine nu ştiu ce să fac.

— Suntem împreună şi aşa vreau să rămânem.

Tocmai voiam să-i spun că nu ştiam sigur dacă era cea mai bună idee, dar chiar atunci s-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe buze, lăsându-mă fără cuvinte. Apoi s-a auzit cum cineva îşi drege glasul şi, când ne-am uitat spre uşă, Heath stătea în prag palid şi nervos.

— Heath! Ce faci aici?

Nu puteam să sufăr cât de ascuţit şi de vinovat îmi sunase glasul şi mă întrebam, disperată, cât prinsese oare din discuţia noastră.

Darius m-a trimis să vă spun că drumurile sunt într-o stare mult prea proastă. E imposibil să ajung înapoi în Broken Arrow în noaptea asta. El s-a dus cu Stevie Rae să caute un 4x4 ca să vă puteţi întoarce în Casa Nopţii.

A făcut o pauză. Îi recunoscusem tonul acela, pe care nu i-l mai auzisem decât de câteva ori. Era ofticat pe bune, dar în acelaşi timp suferea. Ultima oară când vorbise aşa, îmi spusese că îi distrusesem o parte din suflet când mă culcasem cu Loren şi destrămasem astfel Impregnarea dintre noi doi.

— Vedeţi-vă de treabă liniştiţi. Purtaţi-vă ca şi când n-aş fi aici, exact ca înainte. N-am vrut să vă întrerup.

— Heath, am dat să spun, dar chiar atunci a intrat în încăpere Afrodita, urmată de o grămadă de pisici, inclusiv de Nala şi de persana ei urâcioasă, albă, pe nume - cum altfel? - Malefica.

— Jenant. Din nou, a adăugat Afrodita, în timp ce ne privea, cu ochi de cunoscătoare, pe Heath, pe Erik şi pe mine.

Am oftat şi mi-am dat seama că începe să mă doară capul aproape la fel de rău ca rana din piept. Apoi gemenele şi Kramisha s-au îmbulzit şi ele înăuntru.

— A, s-a mirat Shaunee.

— Ce caută fostul aici? s-a interesat Erin.

— Drumurile sunt într-o stare prea nasoală. Nu poate să se ducă acasă, am spus.

— Şi-adică o să rămână aici? a întrebat Kramisha, privindu-l lung pe Heath.

— N-are încotro. E mai sigur aici decât în Casa Nopţii, am răspuns, cu ochii aţintiţi asupra Kramishei, şi mi-am zis în sinea mea că asta nu era neapărat adevărat. Ne-am Impregnat din nou, am spus ca să se ştie.

Kramisha şi-a ţuguiat buzele.

— Ştiu. Te simt în sângele lui. Acu' nu e bun decât pe post de jucărie pentru tine.

— Nu e..., am dat să spun, dar Heath m-a întrerupt cu un glas ascuţit.

— Nu, are dreptate fata. Sunt doar o jucărie pentru tine, a spus Heath sec.

— Heath, să ştii că eu nu te consider aşa, m-am scuzat.

— Gata, nu mai scot nici un sunet pe tema asta. Sunt ăla care-ţi donează sânge, atâta tot.

S-a întors şi l-am văzut cum înşfacă o sticlă de vin pe care o lăsase cineva lângă pat şi trage o duşcă sănătoasă din ea.

În momentul acela, Damien, Jack - cu ochii umflaţi - şi Ducesa - a cărei prezenţă le-a făcut pe toate pisicile mai puţin pe Nala să sâsâie ca lovite de streche - s-au bulucit şi ei în încăpere.

— Hei, Heath, a spus Jack. Credeam că deja eşti în drum spre casă.

— Nu pot să mă duc acasă. Se pare că o să stau şi eu aici, cu ăia care rămân de căruţă.

Jack s-a încruntat, gata să izbucnească din nou în lacrimi.

— Pe mine nu mă lasă Damien de căruţă. Pur şi simplu nu pot să merg cu el în momentul ăsta.

— Aşa e. O să fim din nou împreună imediat cum va fi posibil, a spus Damien, cuprinzându-l cu braţul pe Jack.

— Ăăă, îmi pare rău că tre' să întrerup romanţa asta poponaristică, da' am scris nişte poezii când m-am trezit şi cre' că ar fi bine să vă aruncaţi un ochi pe ele, a intervenit Kramisha.

Chestia asta mi-a risipit confuzia iscată de problema cu Heath şi cu Erik.

— Ai dreptate. Trebuie să le văd, am spus. Damien, a apucat

Jack să-ţi povestească faza cu poemele Kramishei?

— Da. Am făcut chiar rost şi de o copie înainte să se ducă ea la culcare şi le-am citit cât am stat de pază cu Jack, a explicat Damien.

— Despre ce naiba vorbiţi, fraţilor? s-a interesat Afrodita.

— Când tu erai mangă şi turbulentă pe deasupra, Z a descoperit nişte poeme scrise pe pereţii din camera Kramishei, a spus Erin.

— Scrise de Kramisha, dar toate păreau să se refere la Kalona, chestie care îţi dă tremurici, nu alta, a intervenit Shaunee.

— E ca şi când ar atrage imagini abstracte cu el, a explicat Damien. Cred că menirea poemelor din camera ei era să ne capteze atenţia, ceea ce înseamnă că trebuie să fim atenţi la tot ce scrie Kramisha.

— Minunat! Asta ne mai lipsea. Încă o porţie de poezii de tăiat venele, a spus Afrodita.

— Apropo, mai ia două noi-nouţe.

Kramisha a încercat să-mi întindă câteva hârtii pe care erau scrise poemele, dar când am ridicat mâinile ca să le apuc, am icnit de durere.

— Stai aşa, a spus Erik şi a luat hârtiile din mâna ei.

Apoi mi le-a adus şi le-a ţinut astfel încât să le putem citi, eu, Damien, gemenele, Afrodita şi Jack în acelaşi timp. Primul te băga cu totul în ceaţă:

Ce l-a legat odinioară
Acum îl va izgoni
Loc al puterii, cinci împletiţi

Noapte
Spirit
Sânge
Umanitate
Pământ

Uniţi nu întru biruinţă,
Ci întru izgonire
Noaptea arată calea spre Spirit
Sângele uneşte Umanitatea

Iar Pământul desăvârşeşte.

— Chestia asta îmi dă dureri de cap, mai mari decât am deja. Nici nu vă închipuiţi cât urăsc poeziile, a zis Afrodita.

— Ai idee ce vrea să spună? l-am întrebat pe Damien.

— Cred că ne spune cum să-l izgonim pe Kalona, cum să-i punem pe fugă, a explicat.

— Ştim şi noi ce înseamnă „a izgoni“, vocabular ambulant, s-a burzuluit Erin.

— Mă cam deprimă că spune „a izgoni“ în loc de „a ucide“, a remarcat Jack.

— Kalona nu poate fi ucis, am replicat fără să stau pe gânduri. E nemuritor. Poţi să-l prinzi, poţi să-l izgoneşti, deşi mă ia cu tremurici când mă gândesc la ce ar putea să-l pună pe el pe fugă. În orice caz, nu poate fi ucis.

— Chestiuţele alea cinci adunate într-un loc al puterii îl pun pe fugă, a explicat Jack.

— Indiferent la ce se referă, am spus.

— Sunt oameni care reprezintă fiecare dintre lucrurile astea. Sau cel puţin aşa bănuiesc eu. Vedeţi că sunt cu majuscule? De regulă, asta înseamnă că sunt substantive proprii, adică nume, a spus Damien.

— Sunt nume, a intervenit Kramisha.

— Mai ştii şi altceva? Poţi să ne spui cine sunt? a întrebat Damien.

Kramisha a clătinat din cap, dezamăgită.

— Nu, numa’ că atunci când ai zis că-s oameni, am ştiut că ai dreptate.

— Şi următorul? a întrebat Damien. Poate ne ajută s-o înţelegem şi pe asta.

Mi-am concentrat atenţia asupra celuilalt poem. Nu era lung, dar mi-a dat fiori.

Se întoarce
Cu sânge, prin sânge
Revine
Cu o rană adâncă
Asemeni mie
Umanitatea o salvează
Dar ea oare mă va salva pe mine?

— La ce te gândeai când ai scris asta? am întrebat-o pe Kramisha.

— La nimica. Abia mă sculasem. Am scris pur şi simplu, am scris ce mi-a venit în minte.

— Nu-mi place chestia asta, a mărturisit Erik.

— Un lucru e sigur, nu ne ajută să înţelegem poezia cealaltă. De fapt, eu cred că vorbeşte despre tine, Zoey, a spus Damien. Cred că prevesteşte rana pe care o ai acum şi întoarcerea ta în Casa Nopţii.

— Da' oare cine vorbeşte? Cine este ăsta care se întreabă dacă am să-l sau s-o salvez?

Mă simţeam din ce în ce mai slăbită şi rana prelungă îmi z vâcnea la unison cu bătăile inimii.

— Poate e Kalona, a spus Afrodita. Despre el e vorba în prima poezie.

— Da, dar nu ştim sigur dacă el a avut umanitate pe care s-o piardă apoi, a spus Damien.

Mi-am ţinut gura, deşi primul impuls a fost să spun că eu nu credeam că fusese mereu aşa cum era acum.

— Pe de altă parte, a continuat Damien, ştim că Neferet s-a îndepărtat de la calea lui Nyx, ceea ce ar putea însemna şi că s-a pierdut pe sine sau că şi-a pierdut umanitatea. Poate se referă la Neferet.

— Îhh, a făcut Erin.

— Asta categoric s-a ţăcănit, a spus Shaunee.

— De fapt, nu are mai mult sens să presupunem că vorbeşte despre puştiul ăla care s-a făcut de curând zombi? a întrebat Erik încet.

— Mai ştii că ai dreptate? a spus Damien.

Parcă îi şi vedeam rotiţele cum i se pun în mişcare.

— Faza cu „Cu o rană adâncă/ Asemeni mie" poate fi o metaforă pentru moartea lui. Rana lui Zoey este, fără îndoială, mortală şi amândoi au fost atraşi în Casa Nopţii de sânge.

— Şi şi-a pierdut şi el umanitatea, exact ca ceilalţi novici cu semiluni roşii, a intervenit Afrodita.

— Frate, io nu ştiu despre ce vorbiţi. Io, una, am destulă umanitate în mine, a spus Kramisha, evident ofensată.

— Dar nu o aveai atunci când te-ai trezit, nu? a întrebat Damien.

Vorbise pe un ton atât de detaşat, încât Kramisha s-a dezumflat imediat.

— Nu. Ai dreptate. La început, habar n-aveam ce-i cu mine, niciunu' dintre noi nu ştia ce-i cu el, de fapt.

— Asta pare să ne dea o pistă importantă cu privire la semnificaţia celui de-al doilea poem, a spus Damien. Şi pentru că o avem pe Kramisha de partea noastră, talentul ei la cuvinte ne dă posibilitatea să întrezărim viitorul. Primul poem... nu ştiu ce să zic. Am să mă gândesc la el. Trebuie să încercăm să găsim înţelesurile ascunse, dar acum nu avem timp. Însă tot trebuie s-o apreciem pe Kramisha.

— Nu-i nevoie, a spus ea. Asta presupune să fii poetă laureată.

— Ce face? s-a mirat Afrodita.

Kramisha i-a aruncat Afroditei o privire tăioasă.

— Zoey m-a uns noua poetă laureată vampir.

Afrodita a deschis gura, dar i-am luat-o înainte.

— De fapt, hai să votăm iute noi cei din Consiliul Monitorilor dacă s-o alegem pe Kramisha noul nostru poet laureat, am spus şi l-am privit pe Damien. Cum votezi?

— Pentru, categoric, a spus Damien.

— Şi eu votez pentru, a spus şi Shaunee.

— Idem. Ne trebuie o poetă laureată, adică o femeie, a spus Erin.

— Eu deja am votat pentru, a intervenit şi Erik.

Am privit-o cu toţii pe Afrodita.

— Mda, mă rog, a încuviinţat ea.

— Şi vă promit eu că Stevie Rae o să voteze şi ea pentru, am spus. Aşa că e oficială treaba.

Toată lumea i-a zâmbit Kramishei, care era tare mândră de ea.

— Bun, deci, pe scurt, a continuat Damien, am decis, cred, că primul poem al Kramishei descrie modalitatea prin care Kalona poate fi pus pe fugă, deşi nu înţelegem foarte bine detaliile oferite de acesta. Cel de-al doilea spune că întoarcerea lui Zoey în Casa Nopţii poate, într-un fel sau altul, să-l salveze pe Stark, a spus Erik.

— Da, cam aşa se pare.

I-am dat Afroditei hârtiile pe care erau scrise poemele.

— Vrei, te rog, să mi le pui în geantă?

A dat din cap, le-a împăturit frumos şi le-a pus în poşeta mea drăguţă.

— Mi-ar fi plăcut să dea mai multe instrucţiuni poemele astea două, am spus.

— Cred că ar trebui să începi prin a-i acorda o atenţie specială lui Stark, a spus Damien.

— Sau cel puţin ar trebui să fie atentă când se află şi el prin preajmă, a intervenit şi Erik. În poem se pomeneşte despre rană, iar în momentul de faţă este mult mai mult decât o metaforă.

Ascultam în timp ce Damien mai că-i dădea dreptate şi mi-am ferit privirea de ochii pătrunzători ai lui Erik, poposind exact în ochii căprui, copleşiţi de tristeţe, ai lui Heath.

— Lasă-mă să ghicesc. Stark e un alt tip, nu? a spus Heath.

Văzând că tac, a mai luat o duşcă zdravănă din sticla de vin.

— Ăăă, da, Heath, a răspuns cu un aer îngrijorat Jack, care stătea lângă Heath pe pat. Stark e un novice care, cred, era oarecum prieten cu Zoey înainte să moară şi apoi să devină zombi. Era nou, aşa că niciunul dintre noi nu a apucat să-l cunoască prea bine.

— Dar tu ştiai despre el lucruri pe care nu le mai ştia nimeni altcineva. Ca, de exemplu, că darul pe care îl avea de la Nyx era să nu rateze niciodată ţinta pe care şi-o fixa, nu? a întrebat Damien.

— Mda. Ştiam despre el nişte lucruri pe care nu le mai ştia nimeni altcineva, mai puţin Neferet şi profii, am răspuns, încercând să nu mă uit la Heath, care trăgea zdravăn la măsea din sticla aia cu vin, şi să evit privirea tăioasă a lui Erik.

— Eu nu ştiam de harul lui, iar eu sunt prof, a spus Erik.

Am închis ochii şi m-am lăsat greoi pe pernă.

— Atunci poate că este şi asta o informaţie pe care Neferet a ţinut-o pentru sine, am spus, obosită.

— Şi de ce ţi-ar fi spus ţie ceva care era strict secret? a întrebat Erik.

Stresată că îmi vorbea de parcă aş fi fost la interogatoriu, nu am spus nimic şi, stând aşa cu ochii închişi, mi-am adus aminte de zâmbetul ăla abia schiţat, plăcut şi uşor arogant, şi de felul în care mă simţisem deodată legată de el şi cum îl sărutasem chiar în timp ce-mi murea în braţe.

— Hai să vedem. Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice

că Stark i-a spus lui Z despre harul lui pentru că ea e o supermeganovice şi voia ca ea să ştie care-i faza pe bune cu el, a intervenit Afrodita. Ce naiba, chiar nu vedeţi că o obosiţi îngrozitor cu toate întrebările astea?

În timp ce prietenii mei - mai puţin „consortul" şi potenţialul „partener" - îşi cereau scuze, eu stăteam cu ochii închişi şi mă întrebam cât de mult îmi doream să rezolv problema, pentru că se pare că mă aflam din nou într-o „situaţie" care implica trei tipi. Şi nici măcar nu-l pusesem la socoteală pe Kalona.

Fir-ar să fie!

Capitolul 16

Din fericire, chiar atunci s-a întors şi Stevie Rae, punând capăt speculaţiilor despre Stark.

— Bun. Misiunea mea e să-i spun lui Erik s-o care pe Zoey. Voi, ceilalţi, staţi pe aproape. Darius e afară, în parcare, a spus Stevie Rae.

— Da, dar nu încăpem cu toţii în camioneta lui Heath, am remarcat în timp ce mă străduiam să-mi deschid pleoapele grele.

— Nici nu trebuie. Am găsit ceva mai potrivit, a spus Stevie Rae. Înainte să apuc să pun vreo întrebare, s-a grăbit să reia: Şi Darius a mai spus că Z ar trebui să-i mai tragă o muşcătură lui Heath înainte să plecăm. Zice că probabil deja se simte foarte slăbită.

— Nu-i nimic. Mă simt bine. Hai să mergem, am spus iute. Da, mă simţeam ca naiba şi, dacă vă întrebaţi, nu voiam să-l muşc iar pe Heath. Hm, nu că n-aş fi vrut pe bune, voiam să spun că nu credeam că e bine, mai ales acum că era ofticat pe mine.

— Hai, muşcă-mă, a zis Heath.

Deodată m-am trezit cu el lângă mine, ţinând încă sticla de vin într-o mână. Nici măcar nu s-a uitat la mine, ci şi-a îndreptat atenţia asupra lui Erik.

— Taie-mă, a spus şi i-a întins braţul lui Erik.

— Cu mare plăcere, a zis Erik.

— Nu, nu sunt de acord cu chestia asta, am protestat.

Cu o viteză uluitoare, Erik i-a tăiat antebraţul lui Erik şi deodată m-a trăsnit aroma sângelui lui. Am închis ochii ca să

alung fierul roşu al dorinţei, care mă pătrundea cu fiecare gură de aer. M-a împins uşor, după care am simţit din nou coapsa puternică şi caldă a lui Heath pe post de pernă. M-a cuprins cu braţul, aşa că tăietura îmi venea chiar sub nas. Atunci am deschis ochii şi, înăbuşind nevoia care ţipa în mine, mi-am ridicat ochii spre Heath şi am văzut că privea în gol.

— Heath, am spus. Nu pot lua de la tine ceva ce nu eşti dornic să-mi dai.

M-a privit, iar pe chipul lui expresiv se citeau atâtea sentimente amestecate, dar cel mai puternic părea a fi o cumplită tristeţe. Cu un glas obosit, care era aproape ecoul propriei mele oboseli, a spus:

— Nu există nimic pe lumea asta ce nu ţi-aş da, Zo. Când o să-ţi bagi chestia asta în cap? Numai că mi-aş dori să nu-mi calci chiar de tot în picioare mândria.

Cuvintele lui îmi frângeau inima.

— Te iubesc, Heath, ştii foarte bine.

Expresia i s-a destins într-un zâmbet abia schiţat.

— Mă bucur să te aud spunând asta.

Apoi şi-a mutat privirea de la mine la Erik.

— Ai auzit chestia asta, băi, vampirule? Mă iubeşte. Şi bagă bine la tărtăcuţă, indiferent cât de mare şi tare te crezi, tu n-o să poţi niciodată să faci asta, a spus Heath şi a ridicat braţul, astfel încât rana însângerată pe care i-o făcuse Erik mi s-a lipit de buze.

— Mda, văd ce poţi să faci tu pentru ea. Poate că o să trebuiască să suport situaţia, dar nu sunt nevoit să şi asist la aşa ceva, a spus Erik şi a ieşit din încăpere, dând furios la o parte pătura.

— Nu te gândi la el, mi-a spus Heath încetişor, în timp ce mă mângâia pe păr. Tu bea din mine şi gândeşte-te că o să te faci bine.

Mi-am desprins privirea de la uşă, am întâlnit ochii tandri ai lui Heath şi, cu un geamăt uşor, m-am lăsat în voia dorinţei care urla în mine. Şi am băut din el, absorbind energie şi viaţă, pasiune şi dorinţă, odată cu sângele lui. Am închis ochii din nou, de data asta din pricina plăcerii atât de intense de a bea din sângele lui Heath. Am auzit geamătul lui împletindu-se cu al meu şi l-am simţit încolăcindu-se în jurul meu, apăsându-şi tare braţul de buzele mele şi şoptindu-mi vorbe dulci, nu pe deplin

inteligibile.

Când cineva mi-a smuls din strânsoare braţul lui Heath, am simţit că-mi vâjâie capul. Mă simţeam mai puternică acum, deşi rana îmi ardea de parcă aş fi avut un foc de tabără pe piept, însă în acelaşi timp mă simţeam ameţită şi, în mod ciudat, gata să mă pun pe chicotit.

— Mă, n-arată prea grozav, a remarcat Kramisha.

— Ba eu mă simt mai ca lumea. Sau să zic „mai beton“? Cum tre’ să zic, Fecioară Damien? am făcut o pauză şi am chicotit, chestie care mi-a provocat o durere în piept, aşa că am închis bine gura ca să-mi tai singură macaroana.

— Ce-a păţit? s-a interesat Jack.

— Fără îndoială că i se întâmplă ceva aiurea, a spus Damien.

— Ştiu ce-a păţit, a intervenit Stevie Rae. E mangă.

— Nţ, nţ. Nici măcar nu-mi place să beau, am spus, după care am râgâit, delicată ca o floare. Ups!

— Avem aşa: prieten mangă, iar Z tocmai a băut din prieten, a spus Shaunee.

— Rezultă că şi Z e mangă, a încheiat Erin. Ea şi cu Shaunee l-au preluat pe Heath cel cu picioarele de gumă şi l-au condus înapoi spre pat.

— Hei, nu sunt mangă. Încă, a spus, după care s-a prăbuşit pe pat.

— Nu ştiam că vampirii pot să se îmbete prin sângele unei fiinţe umane, a spus Afrodita. Interesantă chestie.

Mi-a dat geanta, timp în care m-a studiat de parcă aş fi fost o gânganie la microscop.

— Ai zice că ar fi fost mai puţin interesant dacă râneai un alcoolic şi apoi erai mahmură şi râgâiai zile în şir a poşircă, a spus Stevie Rae. Tot ce pot să spun e naş-pa.

Afrodita, gemenele, Damien, Jack şi cu mine căscam cu toţii ochii la ea.

Într-un final, am reuşit să spun:

— Stevie Rae. Vă rog io, nu mai mâncaţi oameni. E na-na-nasol, am bălmăjit.

— Sigur nu mai mănâncă încă un alcoolic. Ultimu’ chiar că a avut un gust naşpa, a spus Kramisha.

— Kramisha! N-o mai băga pe Zoey în sperieţi. Nu mai mănâncă nimeni oameni. Am dat şi eu exemplul ăsta ca să se înţeleagă de unde ştiu că se chercheleşte dacă Heath e

cherchelit, a spus Stevie Rae şi m-a bătut uşurel pe mână. Aşa că tu nu-ţi face griji, da? Noi ne descurcăm aici şi e valabil şi în cazul oamenilor străzii. Nu te stresa din cauza noastră, tu fă-te bine.

— A, da, am spus şi am dat ochii peste cap la Stevie Rae. Nu mă stresez niciun pic.

— Uite, îţi dau cuvântul meu. Nu ne atingem de oameni cât timp eşti tu plecată, a spus Stevie Rae cu un aer solemn, şi-a dus mâna la inimă şi a adăugat: Să mor eu dacă te mint.

— Să mor eu! Dumnezeule, sper să nu moară niciunul dintre noi. Din nou. Şi în felul ăsta, am reuşit să gândesc din nou, în ciuda aburilor alcoolului care îmi îmbâcseau creierul şi deodată am ştiut ce am de făcut. I-am aruncat intenţionat Afroditei un zâmbet de om beat:

Salut, Afro! Auziţi, ce-ar fi să vă duceţi voi afară, la Darius? Eu tre' să-i dau lu' Stevie Rae un număr de telefon, apoi vin şi eu.

— Bine. Ne vedem afară. Şi să nu te prind că-mi mai zici vreodată Afro.

Cu o pufnitură indignată, Afrodita a ieşit din încăpere, urmată de gemene, Damien, Jack şi de o turmă de pisici ofticate.

Când au ieşit, Erik a intrat înapoi. Şi-a împreunat braţele, s-a sprijinit tăcut de zid şi m-a privit. M-am folosit de pretextul cu beţia ca să nu-l bag în seamă.

— Auzi, poţi să te concentrezi? Vrei să bag vreun număr în agenda telefonului? a întrebat Stevie Rae.

— Nu, am răspuns cu încăpăţânare. Tre' să-l scriu.

— Bine, bine, s-a grăbit ea să mă liniştească, nedorind, firește, să contrazică un om beat.

Se uita împrejur după ceva de scris când Kramisha a venit la ea şi i-a dat o hârtie şi un pix.

— Ia colea şi scrie.

Stevie a clătinat din cap la mine, cu un aer nedumerit.

— Z, eşti sigură că nu poţi să-mi spui pur şi simplu...

— Nu! am izbucnit.

— Bine, gata, nu tre' să ţi se pună pata.

Stevie Rae mi-a strecurat hârtia şi pixul în mână. L-am simţit pe Erik, care venise lângă masa mea şi mă privea, şi i-am aruncat o căutătură urâtă de beţiv.

— Nu trage cu ochiu' la ce scriu eu!

Bine, bine! a spus şi a ridicat din mâini, semn că se predă,

apoi s-a dus lângă Kramisha, de unde îi auzeam pe amândoi comentând ce aiurea mă purtam la beţie.

Era al naibii de greu să mă concentrez în ciuda ridicolei ăleia de chercheleli pe care mi-o pasase Heath, dar durerea provocată de faptul că îmi mişcasem mâinile m-a ajutat să-mi revin. Am mâzgălit numărul de mobil al măicuţei Maria Angela, după care am scris iute: „Planul B: fii gata să duci pe toată lumea la mănăstire, dar SĂ NU SPUI nimănui. Nu ştie nimeni = Neferet nu ştie unde sunteţi.“

— Gata, a spus Stevie Rae şi a încercat să-mi ia hârtia din mână, dar eu o ţineam strâns, chestie care a făcut-o să-mi arunce o privire exasperată. M-am uitat şi eu la ea şi încercam să par şi să vorbesc ca un om treaz când i-am şoptit:

— Dacă îţi spun să porneşti, porneşti!

Privirea i-a coborât spre biletul pe care tocmai i-l scrisesem şi am văzut-o cum face ochii mari. M-a privit din nou şi atunci a dat din cap aproape imperceptibil. Cuprinsă de uşurare, am închis ochii şi m-am lăsat în voia ameţelii.

— A terminat cu numărul ăla secret de telefon? a întrebat Erik.

— Îhî, s-a prins şi Stevie Rae în horă. Imediat după ce mi-l bag în agendă, am să distrug probele.

— Poate se distrug singure, a bălmăjit Heath de pe pat.

Am deschis ochii şi m-am uitat la el.

— Salut!

— Ce? a făcut el.

— Mersi încă o dată, am spus.

— Nu e mare şmecherie, mi-a răspuns Heath şi a ridicat din umeri.

— Ba da, e. Ai grijă de tine, da?

— Contează? a întrebat el.

— Mda, contează. Da’ tare aş aprecia dacă data viitoare n-ai mai bea.

— Am râgâit iarăşi şi m-am strâmbat din cauza durerii din piept.

— Am să încerc să ţin minte, a spus el, ducând din nou sticla la gură.

Am oftat, i-am spus lui Stevie Rae „Scoate-mă de aici“ şi am închis ochii, luându-mi geanta şi cele două poeme fără înţeles.

— Aici intervii tu, Erik, a spus Stevie Rae.

Erik s-a înfiinţat deodată lângă mine.

— O să te doară şi îmi pare rău, dar chiar trebuie să mergi în Casa Nopţii.

— Ştiu. Dar eu o să închid ochii şi am să încerc să mă prefac că sunt în altă parte, bine?

— E o idee bună, a spus Erik.

— Sunt şi eu aici, alături de tine, Z, a zis şi Stevie Rae.

— Nu. Rămâi cu Heath, am spus iute. Dacă laşi pe cineva să-l mănânce, am să mă supăr foarte tare. Şi vorbesc serios.

— Sunt aici, a intervenit Kramisha, şi să ştii că am auzit. Nu-l mănânc pe prietenu' tău că nu mai are gust bun.

— Zo e de altă părere! a bălmăjit Heath şi a ridicat sticla aproape goală, ca şi când ar fi vrut să ţină un toast în sănătatea noastră.

I-am ignorat pe amândoi şi am fixat-o pe Stevie Rae cu privirea.

— Nu-ţi face griji. N-o să i se întâmple nimic lui Heath, am eu grijă de el, m-a asigurat Stevie Rae, apoi m-a strâns în braţe şi m-a sărutat pe obraz. Ai grijă de tine.

— Nu uita ce-am scris, i-am şoptit, iar ea a încuviinţat din cap.

— Bine, hai să mergem, l-am îndemnat pe Erik şi am strâns tare din ochi.

Erik m-a ridicat cât de uşor a putut, dar durerea care m-a străfulgerat prin tot corpul era aşa de îngrozitoare încât nici măcar să ţip nu puteam. Am ţinut ochii închişi şi am încercat să respir cât mai uşor, în timp ce Erik pornea iute prin tunel cu mine în braţe şi îmi şoptea că totul o să fie bine... că o să se termine imediat...

Când am ajuns în dreptul scării de fier care ducea la subsol, mi-a spus:

— Îmi pare rău, dar o să doară ca naiba. Rezistă, Z. Mai avem puţin. Apoi m-a ridicat spre Darius, care s-a aplecat să mă prindă.

Atunci am leşinat.

Din nefericire, mi-am revenit când ploaia rece şi vântul geros mi-au biciuit faţa.

— Şşş, nu te zbate. O să fie mai rău, mi-a spus Darius, care mă ţinea în braţe.

Erik mergea alături de el şi mă privea cu îngrijorare, în timp ce ne îndreptam spre un Hummer uriaş, negru, din parcare. Jack

stătea lângă portiera deschisă care dădea spre bancheta lată din spate. Pe locul din dreapta stătea Afrodita, iar gemenele, însoţite de mulţimea de pisici, pe bancheta din spate. Damien stătea lângă portiera deschisă.

— Intră şi ajută-mă să o întind aici, a spus Darius.

Habar n-am cum, dar au reuşit să mă ducă pe bancheta din spate a Hummerului, sprijinindu-mi capul în poala lui Damien. Din nefericire, nu am leşinat din nou. Înainte ca Darius să închidă portiera, Erik m-a prins de gleznă.

— Trebuie să te faci bine, da? a spus Erik.

Abia am reuşit să scot un „da“ lipsit de vlagă.

După ce Darius a închis portiera, a sărit pe locul şoferului şi am pornit, mi-am propus să uit de toată povestea cu Erik şi cu Heath până când viaţa mea va fi mai liniştită şi voi putea să mă ocup de ei. Recunosc că în momentul ăla i-am lăsat pe amândoi deoparte cu un sentiment de uşurare amestecată cu vină.

Mare parte din drum a fost la fel de întunecat şi de tăcut precum Tulsa cea acoperită de gheaţă. Darius a trebuit să se chinuie cu Hummerul ca să-i menţină pe straturile de gheaţă care acopereau străzile şi, numai din când în când, Afrodita mai comenta câte ceva despre vreo creangă de pe drum sau despre vreun viraj pe care trebuiau să-l facă. Damien mă ţinea bine în poală, încordat şi tăcut, iar gemenele îşi luaseră în sfârşit o pauză de la pălăvrăgit. Am închis ochii şi am încercat să-mi stăpânesc ameţeala şi durerea. Corpul începuse să-mi fie cuprins din nou de o amorţeală tulburător de familiară. Însă de data asta o recunoşteam şi ştiam cât de periculos ar fi să cedez în faţa ei, indiferent cât de odihnitoare şi de ispititoare ar fi părut. De data asta, ştiam că amorţeala era moartea deghizată. M-am străduit să inspir adânc, deşi, de fiecare dată când făceam acest lucru, durerea mi se răspândea prin tot corpul.

Durerea era un lucru bun, un semn că nu murisem.

Am deschis ochii, mi-am dres glasul şi m-am străduit să vorbesc. Ameţeala provocată de vin se dusese, tot ce simţeam erau epuizarea şi sfârşeala pricinuite de durere.

— Nu trebuie să uităm în ce ne băgăm. Nu mai este Casa Nopţii aşa cum o ştim noi, nu mai este casa noastră, am spus.

Glasul meu se auzea limpede, dar părea cel al unei necunoscute răguşite.

— În afară de faptul că trebuie să ne ţinem elementele

aproape, mai cred că lucrul cel mai deştept pe care putem să-l facem e să încercăm să ne menţinem cât mai aproape de adevăr cu putinţă, ori de câte ori suntem întrebaţi ceva.

— E logic, a spus Damien. Dacă simt că spunem adevărul, sunt mai puţine şanse să vrea să ne scotocească mai adânc în minţi.

— Mai ales dacă minţile astea sunt protejate de elemente, a spus Erin.

— Am putea la fel de bine să-i băgăm în ceaţă cu aşa-zisa noastră ignoranţă, şi Neferet o să ne subestimeze din nou, a adăugat Shaunee.

Deci ne întoarcem din cauza mesajului trimis de la şcoală, prin care eram chemaţi înapoi, a zis şi Damien. Şi din cauză că Zoey a fost rănită.

Afrodita a dat din cap şi a spus:

— Mda, şi singurul motiv pentru care am plecat e că ne-a fost frică.

— Şi e al naibii de adevărat, a remarcat Erin.

— Sută la sută, a adăugat Shaunee.

— Nu uitaţi: spuneţi adevărul dacă e posibil şi ţineţi garda sus, am spus.

— Marea noastră Preoteasă are dreptate. Intrăm pe teritoriul inamicului şi nu trebuie să ne lăsăm păcăliţi şi să uităm asta, din cauză că totul în jur ni se pare familiar, a spus Darius.

— Am un sentiment că n-o să fim tentaţi să uităm, a spus Afrodita încet.

— La ce sentiment te referi? am întrebat.

— Cred că lumea noastră nu mai este ce-a fost. Nu cred, de fapt, ştiu sigur. Cu cât ne apropiem mai tare de şcoală, cu atât mă simt mai ciudat. S-a răsucit şi s-a uitat pe deasupra banchetei la mine. Tu simţi?

Am clătinat uşor din cap.

— Nu simt nimic în afară de rana din piept.

— Simt eu, a spus Damien. E ca şi când mi s-ar scula tot părul de pe ceafă.

— Subscriu, a întărit Shaunee.

— Simt o chestie naşpa rău la stomac, a spus şi Erin.

Am inspirat din nou adânc şi am clipit cu putere, străduindu-mă să rămân conştientă.

— E Nyx. Prin sentimentele astea vă transmite avertismente.

Mai ştiţi ce efect a avut apariţia lui Kalona asupra celorlalţi novici?

Afrodita a dat din cap aprobator.

— Zoey are dreptate. Nyx ne face să ne simţim ca naiba ca să nu cedăm în faţa tipului. Trebuie să luptăm împotriva chestiei ăsteia care i-a îngenuncheat pe ceilalţi novici.

— Nu putem trece în tabăra părţii întunecate, a spus Damien, posomorât.

Darius a traversat intersecţia dintre Utica şi strada 21.

— E înspăimântător să vezi Utica Square în beznă, a spus Erin.

— Înspăimântător, oribil şi aiurea, a plusat Shaunee.

— Nu e electricitate pe nicăieri, a spus Darius. Şi spitalul St. Johris abia dacă are lumină, ca şi când ar merge cu generatoare.

Darius a continuat drumul pe Utica şi l-am auzit pe Damien, cu respiraţia întretăiată:

— E înspăimântător, e singurul loc din Tulsa încă luminat.

Mi-am dat seama că, în sfârşit, Casa Nopţii apăruse în raza noastră vizuală.

— Ridică-mă. Vreau să văd, i-am spus lui Damien.

M-a ridicat cât de uşor a putut, dar tot a trebuit să scrâşnesc din dinţi ca să nu ţip. Apoi imaginea bizară a Casei Nopţii m-a făcut să uit o vreme de durere. Strălucea în lumina tremurătoare a felinarelor cu ulei care luminau structura uriaşă, amintind de un vechi castel. Gheaţa acoperea totul, iar pe suprafaţa ei lucioasă de piatră cădeau limbi de foc scăpărătoare, dându-i aspectul faţetat al unei uriaşe bijuterii. Darius a băgat mâna-n buzunar şi a scos o telecomandă micuţă. A îndreptat-o spre poarta de fier forjat a şcolii, care a scos un clic şi apoi, cu un scârţâit, s-a deschis lent, ceea ce a făcut să se împrăştie o ploaie de ţurţuri pe alee.

— Arată ca un castel din poveştile alea vechi, de groază, în care totul cade pradă unei vrăji şi este acoperit cu un strat de gheaţă, a spus Afrodita. Înăuntru, o prinţesă a fost otrăvită de o vrăjitoare rea şi aşteaptă să fie salvată de Făt-Frumos al ei.

Am privit cu ochi mari casa care mi-era acum deopotrivă stranie şi familiară şi am spus:

— Să nu uităm că întotdeauna există şi-un balaur cumplit care o păzeşte pe prinţesă.

— Da, o creatură oribilă precum un Balrog, a spus Damien.

Ştiţi, din Stăpânul Inelelor.

— Mă tem că ai mai mare dreptate în privinţa demonului decât ne-am dori, a spus Darius.

— Ce e aia? am întrebat.

Neputând să arăt cu mâna, am făcut un semn din bărbie înainte şi la stânga.

Dar nu a fost nevoie să spun nimic. În câteva secunde, toată lumea a observat mişcarea, pentru că Hummerul a fost încercuit. Într-o clipită, noaptea a fremătat deasupra noastră, iar din ea s-au desprins Imitatorii de Corbi, care ne-au împresurat. Apoi, din spatele lor, un războinic uriaş, plin de cicatrici, pe care nu l-am recunoscut, a păşit în mijlocul grupului, cu un aer feroce.

— Ăsta este unul dintre fraţii mei, un Fiu al lui Erebus, stând umăr la umăr cu duşmanii noştri, a rostit Darius încet.

— Ceea ce înseamnă că Fiii lui Erebus sunt împotriva noastră, am conchis.

— Preoteasă, spre regretul meu, trebuie să-ţi dau dreptate, cel puţin în privinţa acestui războinic, a spus Darius.

Capitolul 17

Darius a fost primul dintre noi care a ieşit din maşină. Figura îi era împietrită, părea puternic şi stăpân pe sine, dar complet impenetrabil. I-a ignorat pe Imitatorii de Corbi, care îl scrutau cu ochii lor cumpliţi, şi i s-a adresat războinicului din mijlocul grupului:

— Îţi dau bineţe, Aristos.

Deşi şi-a dus la inimă pumnul strâns, într-un salut rapid, am remarcat că Darius nu a făcut nici o plecăciune.

— Am alături de mine mai mulţi novici, inclusiv o tânără preoteasă care a fost grav rănită şi are neapărat nevoie de îngrijire medicală.

Înainte ca Aristos să apuce să răspundă, cel mai mare dintre Imitatorii de Corbi şi-a plecat capul într-o parte şi a întrebat:

— Ce preoteasă se întoarce în Casa Nopţii?

Chiar şi aşa, din maşină, tot am tremurat la auzul vocii acelei creaturi. Aceasta părea mai umană decât cea care mă atacase, ceea ce o făcea şi mai înspăimântătoare.

Darius şi-a îndreptat atenţia încet şi ostentativ de la Aristos la creatura oribilă, care nu era nici om, nici pasăre, ci un amestec între cele două.

— Creatură, pe tine nu te cunosc.

Imitatorul de Corbi a mijit ochii la Darius.

— Fiu de om, poţi să-mi spui Rephaim.

Darius nici n-a clipit.

— Tot nu te cunosc.

— Mă vei cunoaşte, a şuierat Rephaim şi a deschis atât de larg pliscul încât i-am văzut până şi gâtlejul.

Darius a ignorat creatura şi i s-a adresat din nou lui Aristos.

— Am cu mine o preoteasă care a fost grav rănită şi mai mulţi novici care au nevoie de odihnă. Ne dai voie să trecem?

— Este Zoey Redbird? Pe ea o ai cu tine? a întrebat Aristos.

Imitatorii de Corbi au reacţionat la numele meu şi şi-au îndreptat atenţia de la Darius spre Hummer. Creaturile se holbau, bătând din aripi, iar mădularele hidoase le zvâcneau de o energie stăpânită. Niciodată nu fusesem atât de bucuroasă că am geamuri fumurii.

— Ea este, a spus Darius limpede. Ne laşi să trecem? a repetat.

— Desigur. Toţi novicii au primit ordinul de a se întoarce în campus, a spus Aristos şi a făcut un gest spre clădirile şcolii.

Atunci, lumina de la cel mai apropiat felinar i s-a răsfrânt pe gât şi am văzut că pielea îi era străbătută de o dungă fină şi roşie, ca şi când ar fi fost rănit de curând.

Darius a dat scurt din cap şi a spus:

— Am s-o duc pe preoteasă la infirmerie pentru că nu poate merge pe jos.

Darius a dat să se întoarcă la maşină, când, deodată, Rephaim a spus:

— Cea Roşie este cu tine?

Darius şi-a aruncat privirea înapoi la el.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu Cea Roşie, a explicat el, calm.

Într-o clipă, Rephaim şi-a întins aripile negre, uriaşe, şi a sărit pe capota Hummerului. Pârâitul metalului îndoit sub greutatea lui a fost înăbuşit de sâsâitul colectiv al pisicilor agitate. Rephaim stătea cocoţat acolo, cu mâinile lui de om încovoiate ca nişte gheare şi cu un aer ameninţător, deasupra lui Darius.

— Sssă nu mă minţi, pui de om! Şşştii că vorbesc de vampirul

roşşşu!

Pe măsură ce devenea tensionat, glasului lui îşi pierdea inflexiunile umane.

— Pregătiţi-vă să vă invocaţi elementele, am spus încercând să-mi stăpânesc durerea şi să vorbesc clar şi răspicat, deşi mă simţeam atât de slăbită şi de ameţită încât nu eram sigură nici că voi putea să invoc spiritul în locul Afroditei, darămite să le controlez şi să le călăuzesc pe celelalte. Dacă îl atacă arătarea aia pe Darius, aruncăm tot ce avem în ea, îl tragem pe Darius înăuntru şi plecăm ca din puşcă.

Însă Darius nu a părut deloc tulburat şi şi-a înălţat calm privirea spre creatură.

— Te referi la preoteasa vampir cu semilună roşie, Stevie Rae?

— Sssigur că da! a sâsâit prelung creatura.

— Nu este cu mine. Nu am decât novici cu semiluni albastre aici. Iar preoteasa care este cu ei are nevoie urgentă de ajutor, după cum am mai spus.

Darius continua să privească liniştit în sus la creatura care părea desprinsă dintr-un coşmar.

— Întreb pentru ultima oară, putem să trecem?

— Treceţi, desssigur, a sâsâit arătarea.

Nu s-a dat jos de pe maşină, ci s-a aplecat pe spate, aşa încât Darius de-abia a putut să deschidă portiera de pe partea şoferului.

— Vino aici, imediat.

Darius i-a făcut semn Afroditei să se mute pe scaun şi a întins mâna ca să i-o poată prinde.

— Stai pe aproape, l-am auzit cum îi şoptea şi am văzut-o pe Afrodita încuviinţând iute din cap. Stătea lipită de Darius şi s-au îndreptat amândoi spre portiera din dreptul meu. Darius s-a aplecat şi ne-a privit. Sunteţi gata? a întrebat liniştit, dar întrebarea lui conţinea mult mai multe înţelesuri decât acele două cuvinte.

— Da, au răspuns într-un glas Damien şi gemenele.

— Sunt gata, am spus şi eu.

— Repet, staţi pe-aproape, a şoptit.

Darius şi Damien au reuşit să mă mute, nu fără durere, în braţele războinicului. Toate pisicile din maşină i-au privit în tăcere pe Imitatorii de Corbi, s-au strecurat afară şi apoi au

părut să se topească în întunericul geros. Când am văzut că niciuna dintre creaturi nu a tăbărât pe Nala mea, am răsuflat uşurată. Te rog, ai grijă de pisici, m-am rugat în tăcere lui Nyx. Mai mult i-am simţit decât i-am văzut pe Afrodita, pe Damien şi pe gemene înconjurându-ne pe Darius şi pe mine, iar apoi, lipiţi unii de alţii, ne-am îndepărtat de Hummer şi am pornit-o prin curtea şcolii.

Imitatorii de Corbi, printre care şi Rephaim, şi-au luat zborul spre cer, în timp ce Ariston ne-a condus pe drumul scurt până la prima clădire din campus, cea în care se găseau apartamentele profilor şi infirmeria.

Pe când Darius pătrundea prin intrarea arcuită din lemn, care întotdeauna mă trimitea cu gândul la poarta unei cetăţi, şi se afunda în clădirea familiară, mă gândeam că abia acum două luni ajunsesem aici şi fusesem dusă în stare de inconştienţă la infirmerie, unde îmi revenisem, fără să am nici cea mai vagă idee despre viitorul care mă aştepta. Ce ciudat că acum eram aproape în aceeaşi situaţie.

Am privit chipurile prietenilor mei. Cu toţii păreau calmi şi încrezători. Dacă nu i-aş fi cunoscut aşa de bine, nu aş fi remarcat frica în buzele crispate ale Afroditei şi nu mi-aş fi dat seama că Damien îşi strânsese mâinile în pumn pentru a le ascunde tremurul. Gemenele mergeau în dreapta mea, atât de aproape una de alta, încât umărul lui Shaunee se atingea de cel al lui Erin, care, la rândul lui, se atingea de cel al lui Darius, de parcă, simţindu-se astfel unii pe alţii, ar fi căpătat curaj.

Darius a cotit pe un hol familiar şi, pentru că mă ducea în braţe, am simţit că s-a crispat instantaneu şi am ştiut, înainte să-mi spună, că o văzuse. Mi-am ridicat istovită capul greoi de pe umărul lui, la timp ca s-o văd pe Neferet stând în faţa uşii de la infirmerie. Era frumoasă, purta o rochie lungă, strânsă pe corp, dintr-un material negru cu scânteieri, care, la fiecare mişcare, trăda nişte nuanţe de purpuriu-închis. Părul ei castaniu-închis îi cădea în bucle bogate şi strălucitoare până la talie, iar ochii verzi ca muşchiul de copac îi sclipeau de emoţie.

— Aşadar, s-a întors fiica rătăcitoare? a întrebat cu un glas melodios şi uşor amuzat.

Mi-am luat imediat ochii de la ea şi am şoptit disperată:

— Elementele!

Numai o clipă mi-a fost teamă că nu mă auziseră sau nu mă

înţeleseseră, pentru că aproape imediat am simţit atingerea uşoară a unui vânticel cald şi am adulmecat mirosul unei ploi răcoroase de primăvară. Deşi Neferet nu-i putea citi gândurile Afroditei, am şoptit:

— Spirite, am nevoie de tine, după care am simţit în străfundurile mele un freamăt, atunci când elementul mi-a dat ascultare. Înainte să mă răzgândesc şi să ţin numai pentru mine, ca o egoistă, spiritul dătător de vigoare, i-am poruncit: Du-te la Afrodita, şi am auzit-o inspirând adânc atunci când elementul a copleşit-o. Sigură că prietenii mei erau pe cât de protejaţi se putea, mi-am îndreptat atenţia spre Marea noastră Preoteasă necurată. Am dat să spun ce ironie că amintise de un episod din Biblie, când, pe hol, la câţiva metri distanţă de locul în care stătea Neferet, s-a deschis o uşă şi a ieşit el.

Darius s-a oprit atât de brusc, încât mi-a dat senzaţia că ar fi ajuns la capătul priponului.

— O! a exclamat Shaunee.

— Rahaaat! a oftat Erin.

— Nu-l priviţi în ochi, am auzit-o şoptind pe Afrodita. Uitaţi-vă la pieptul lui.

— Nici nu e prea greu, a şoptit Damien.

— Ţineţi-vă bine, a spus Darius.

Apoi timpul a părut să stea pe loc.

„Ţine-te bine“, mi-am zis în sinea mea. „Ţine-te bine.“ Dar nu mă simţeam bine, ci epuizată, rănită şi înfrântă. Neferet mă intimida. Părea perfectă şi puternică, iar Kalona mă făcea să realizez cât de neînsemnată eram. Ei doi mă făceau să mă simt ca o gâză, iar prin gând mi se zbăteau o mulţime de gânduri haotice. Eram doar o puştoaică. Nici măcar nu devenisem încă vampir, ce naiba! Cum mă aşteptam eu să le fac faţă acestor făpturi uluitoare? Şi chiar voiam să mă împotrivesc lui Kalona? Eram sută la sută convinşi că era malefic? Am clipit ca să-mi limpezesc vederea şi l-am privit fix. Nu arăta absolut deloc ca o fiinţă malefică. Purta nişte pantaloni dintr-un material asemănător cu pielea aceea crem de căprioară, din care erau făcuţi mocasinii. Avea picioarele şi pieptul goale. Sună stupid când spun că stătea pe hol pe jumătate dezbrăcat, dar în momentul acela nu părea deloc aşa. Părea normal. Chestia e că arăta incredibil! Avea pielea fără cusur şi bronzată în nuanţa aia aurie pe care încearcă mereu s-o obţină tipele, prăjindu-se la

solar. Avea părul negru şi bogat, lung, dar nu era genul ridicol de lăţos precum Fabio. Era doar uşor zburlit şi ondulat. Cu cât îl priveam mai mult, cu atât mă vedeam mai clar trecându-mi degetele prin el. Nu i-am urmat sfatul Afroditei şi l-am privit direct în ochi. Când a făcut ochii mari, semn că mă recunoscuse, m-a străbătut un curent electric ce a părut să-mi distrugă şi mai mult forţa deja aproape inexistentă. M-am lăsat moale în braţele lui Darius şi mă simţeam atât de slăbită încât abia mai puteam să ţin capul ridicat.

— Este rănită! a tunat glasul lui Kalona pe hol şi până şi Neferet s-a făcut mică. De ce nu se ocupă nimeni de ea?

Am auzit o bătaie dezgustătoare de aripi uriaşe, după care Rephaim a ieşit din încăperea în care fusese Kalona cu numai câteva clipe înainte. M-am cutremurat când am realizat că Imitatorul de Corbi probabil zburase până la fereastră, după care se târâse înăuntru. Nu există niciun loc de la suprafaţă în care să nu poată intra arătările astea oribile?

— Părinte, i-am poruncit războinicului să o ducă pe preoteasă la infirmerie ca să poate primi îngrijirile cuvenite, a răsunat vocea anormală a lui Rephaim, şi mai ordinară după ce o auzisem pe cea atât de maiestuoasă a lui Kalona.

— Pe dracu'! am privit-o cu gura căscată pe Afrodita, care îi adresa Imitatorului de Corbi cel mai nesuferit rânjet din dotare. Şi-a dat pletele bogate şi blonde pe spate şi a continuat: Omul-pasăre ne-a ţinut afară în ploaia aia rece şi îi tot dădea înainte cu Cea Roşie. Darius a adus-o pe Zoey aici, în ciuda ajutorului lui, a spus Afrodita şi a schiţat ghilimele prin aer atunci când a pronunţat cuvântul „ajutor".

Pe hol se lăsase o linişte deplină, apoi Kalona şi-a dat pe spate capul cel frumos şi a râs.

— Uitasem cât de amuzante pot fi femeile din specia umană.

Cu o mişcare graţioasă a mâinii, i-a făcut semn lui Darius şi a spus:

— Adu-o aici pe tânăra preoteasă ca să poată primi îngrijiri.

Mi-am dat seama de reticenţa lui Darius după cât de încordat era, dar i s-a supus lui Kalona, urmat de prietenii mei. Am ajuns la Neferet şi la uşa infirmeriei odată cu Kalona.

— Misiunea ta se încheie aici, războinice. Neferet şi cu mine ne vom ocupa de ea, i-a spus Kalona lui Darius şi a deschis braţele, ca şi când s-ar fi aşteptat ca războinicul să mă depună

în braţele lui. Cu mişcarea asta, aripile lui uriaşe, cu pene ca de corb, care până atunci fuseseră lipite de corp, s-au agitat şi s-au deschis pe jumătate.

Îmi venea să întind mâna şi să le ating şi m-am bucurat că eram prea slăbită să fac şi altceva decât să-i privesc cu ochii căscaţi.

— Misiunea mea nu s-a încheiat, a spus Darius, cu un glas la fel de tensionat ca şi trupul. Am jurat să o am în pază pe această tânără preoteasă şi trebuie să stau alături de ea.

— Rămân şi eu, a spus Afrodita.

— Şi eu, a spus şi Damien, cu un glas pierit şi tremurător, dar am văzut că încă avea pumnii strânşi pe lângă corp.

— Şi noi, a intervenit şi Erin, iar Shaunee a dat din cap cu îndârjire.

Era rândul lui Neferet să izbucnească în râs.

— Doar nu-ţi închipui că poţi să stai cu Zoey cât timp o examinez, a spus ea şi orice urmă de veselie îi dispăruse din glas. Nu fi ridicol! Darius, du-o în încăperea aceea şi las-o pe pat. Dacă insişti, poţi aştepta aici, pe hol, deşi judecând după aspectul tău, cel mai înţelept ar fi să mănânci şi să bei ceva. În fond, ai adus-o pe Zoey acasă, unde este în siguranţă, aşa că ţi-ai îndeplinit misiunea. Voi, ceilalţi, întoarceţi-vă în dormitoare. O fi partea omenească a oraşului paralizată de o simplă furtună, dar noi nu suntem oameni. Pentru noi, viaţa continuă, ceea ce înseamnă că şcoala şi-a reluat cursurile. A făcut o pauză şi i-a aruncat Afroditei o privire încărcată de ură, care i-a desenat pe chip ceva prea dur şi prea rece ca să mai păstreze măcar un dram de frumuseţe. Dar acum tu eşti umană, nu-i aşa, Afrodita?

— Aşa este, a rostit ea palidă la faţă, dar şi-a înălţat bărbia şi a susţinut privirea rece a lui Neferet.

— Atunci, locul tău este acolo, a spus Neferet şi a schiţat un gest vag.

— Ba nu, am intervenit. Faptul că mă concentrasem asupra lui Neferet rupsese vraja pe care o aruncase asupra mea contemplarea lui Kalona. Abia îmi recunoşteam propria voce. Semăna cu glasul şoptit şi slab al unei bătrâ-nici, dar Neferet m-a auzit fără nici o problemă şi şi-a îndreptat imediat atenţia asupra mea. Afrodita încă are viziuni de la Nyx. Locul ei e aici, am reuşit să spun, deşi a trebuit să clipesc repede pentru că vederea îmi era permanent atacată de punctuleţe cenuşii.

— Viziuni? a străpuns aerul glasul adânc al lui Kalona. De data asta, am refuzat să mă uit la el, deşi stătea aşa de aproape încât simţeam răceala ciudată degajată de corpul lui. Ce fel de viziuni?

— Avertismente despre dezastre viitoare, a spus Afrodita.

— Interesant, a spus el, tărăgănat. Neferet, regina mea, nu mi-ai spus că ai o profetesă în Casa Nopţii. Înainte ca Neferet să poată vorbi, a continuat: Excelent, excelent. O profetesă ne poate fi de folos.

— Nu este nici novice, nici vampir, de aceea nu are ce căuta în Casa Nopţii. Aşa că eu spun că ar trebui să plece, a insistat Neferet, pe un ton ciudat, pe care nu i l-am recunoscut la început. Apoi, pe măsură ce clipeam şi mi se limpezea vederea suficient încât să-i surprind limbajul trupului (era aproape călare pe Kalona), am realizat cu oarecare mirare că era îmbufnată.

Apoi, fascinată, l-am privit pe Kalona cum întinde mâna şi mângâie pe Neferet pe obraz, şi în jos pe curbura gâtului ei lung şi neted, continuând apoi pe umăr şi, în final, alunecând pe spate. Neferet s-a cutremurat la atingerea lui, iar ochii s-au mărit, de parcă mângâierea ar fi avut asupra ei efectul unui drog.

— Regina mea, sunt sigur că o profetesă ne va fi de folos într-un fel sau altul, a spus el.

Privindu-l încă fix, Neferet a dat din cap.

— Rămâi, mică profetesă, i-a spus Kalona Afroditei.

— Da, a încuviinţat ea cu tărie. Rămân alături de Zoey.

Trebuie să recunosc pe faţă că Afrodita mă uluia de-a dreptul. E adevărat că eram grav rănită şi probabil şocată, aşa că pot da vina pe starea mea psihică şi fizică şi sper că, în parte, efectul hipnotic pe care îl avea îngerul căzut asupra mea putea fi la fel de bine un semn că sunt pe moarte. Dar, fără îndoială, toată lumea era afectată într-o oarecare măsură de Kalona. Mai puţin Afrodita, care părea aceeaşi scârbă dintotdeauna. Nu înţeleg.

— Profetesă, a spus Kalona. Spui că prevezi dezastre?

— Da, a răspuns Afrodita.

— Spune-mi, ce prevezi că se va întâmpla dacă nu o primim pe Zoey în momentul ăsta?

— Nu am avut nici o viziune despre asta, dar ştiu că Zoey trebuie să rămână aici. Este grav rănită, a spus Afrodita.

— Dă-mi voie să-ţi spun că şi eu citesc viitorul, a spus Kalona.

Glasul lui, care fusese atât de plăcut şi de adânc încât, sincer, îmi venea să mă ghemuiesc şi să-i ascult veşnic, începea să i se schimbe. La început discret, am simţit schimbarea de timbru şi pe când îi vorbea Afroditei, a început să se strângă carnea pe mine de frică. Nemulţumirea i se reflecta în glas şi până şi Darius s-a dat înapoi cu un pas, surprins.

— Şi jur că dacă nu faci ce-ţi poruncesc, Preoteasa nu mai apucă ziua de mâine. Şi acum pleacă!

Cuvintele lui Kalona mi-au biciuit trupul, ameţindu-mi şi mai tare simţurile şi aşa slăbite. M-am agăţat de umerii lui Darius.

— Fă ce-ţi spune, am îndemnat-o pe Afrodita şi m-am oprit ca să încerc să-mi recapăt răsuflarea. Are dreptate. Nu mai rezist mult dacă nu primesc ajutor.

— Dă-mi-o pe preoteasă. Nu am de gând să repet, a spus Kalona, întinzând din nou braţele spre mine.

Afrodita a ezitat doar o clipă, apoi s-a întins şi m-a prins de mână.

— O să fim aici când ai să te simţi mai bine, a spus şi m-a strâns de mână, moment în care am simţit brusc cum un val de spirit mă pătrunde din nou.

Voiam să-i spun că nu, că trebuia să păstreze elementul, că avea nevoie de protecţia lui, dar Afrodita deja se întorsese spre Damien şi îi făcea semn în direcţia mea, spunându-i:

— Ia-ţi la revedere de la Zoey şi urează-i din tot sufletul toate cele bune.

L-am privit pe Damien pe când îi arunca o ocheadă Afroditei, care, la rândul ei, a dat uşor din cap. Apoi m-a prins de mână şi m-a strâns şi el.

— Fă-te bine, Zoey, a spus, apoi mi-a dat drumul la mână şi m-am simţit învăluită într-o briză dulce.

— Şi voi, fetelor, le-a spus Afrodita gemenelor.

Shaunee m-a prins de-o mână, iar Erin, de cealaltă.

— Suntem alături de tine, Z, a spus Erin şi, când s-au îndepărtat, am simţit arşiţa verii şi prospeţimea unei ploi purificatoare.

— Gata cu sentimentalismele. Acum mă ocup eu de ea.

Înainte să apuc să mai trag aer în piept, Kalona m-a luat din braţele lui Darius. Lipită cum stăteam de pieptul lui gol, am închis ochii şi am încercat să mă agăţ de forţa elementelor, în timp ce tremuram din cauza sublimei arşiţe de gheaţă a trupului

său.

— Eu am să aştept aici, l-am auzit pe Darius spunând, înainte ca uşa să se închidă cu un pocnet înfiorător, lăsându-mi prietenii afară, iar pe mine, singură cu duşmanii mei, un înger căzut şi omul-pasăre care se născuse din străvechea sa poftă trupească.

Şi atunci am făcut ceva ce nu mai făcusem decât de două ori în viaţa mea: am leşinat.

Capitolul 18

Prima chestie pe care am simţit-o când am început să-mi vin în fire a fost răcoarea cearşafurilor impecabile de pe patul din infirmerie pe pielea goală, ceea ce însemna că nu aveam haine pe mine.

A doua chestie a fost că totul în mine îmi spunea să ţin ochii închişi şi să continui să respir profund. Cu alte cuvinte, trebuia să mă prefac că sunt încă inconştientă.

Am încercat să-mi studiez corpul în timp ce stăteam cât de nemişcată puteam. Bun, rana aia mare şi nasoală din piept durea mult mai puţin decât atunci când leşinasem. Mi-am lansat simţurile împrejur, mai puţin văzul, normal, şi am simţit prezenţa şi mirosul spiritului, aerului, apei şi focului. Elementele nu se manifestau în toată forţa lor şi nu erau vizibile, dar se aflau acolo, în jurul meu, dătătoare de forţă şi de alinare, chestie care mă umplea de grijă faţă de prietenii mei. „Duceţi-vă la ceilalţi!“ le-am poruncit în tăcere elementelor şi le-am simţit plecând cu îndărătnicie. Hm, mai puţin spiritul. Îmi venea să oftez şi să dau ochii peste cap, în schimb am încercat să mă concentrez mai tare. „Spiritule, du-te la Afrodita. Stai lângă ea.“ Aproape instantaneu am simţit absenţa puternicului element. Trebuie să fi făcut vreo mişcare involuntară la plecarea spiritului, pentru că, de undeva de la picioarele mele, am auzit vocea lui Neferet:

— S-a mişcat. Nu mă îndoiesc că în curând îşi va recăpăta cunoştinţa.

A urmat o pauză, apoi am auzit-o mişcându-se ca şi când ar fi măsurat încăperea cu pasul, timp în care a continuat să vorbească.

— Eu tot sunt de părere că n-ar fi trebuit s-o vindecăm. Ar fi

fost uşor să-i explicăm moartea. Oricum era mai mult moartă decât vie când a ajuns aici.

— Dacă ce mi-ai spus e adevărat şi stăpâneşte toate cele cinci elemente, este prea puternică s-o lăsăm să piară, a spus Kalona şi mi-a dat senzaţia că şi el stătea aproape de capătul patului meu.

— Nu ţi-am spus decât purul adevăr, a explicat Neferet. Controlează elementele.

— Atunci ne este utilă. De ce să n-o includem şi pe ea în noua noastră viziune asupra viitorului? Cu ea de partea noastră, îi putem influenţa pe membrii Consiliului care nu-mi cedează de bunăvoie.

Noua viziune asupra viitorului? Să influenţeze Consiliul? Adică Înaltul Consiliu Vampiresc? Rahat!

Răspunsul lui Neferet a venit calm şi încrezător.

— Nu avem nevoie de ea, iubirea mea. Planul nostru va izbândi. Trebuie să ştii că, orice ar fi, Zoey nu îşi va pune puterile în slujba noastră. Este mult prea ataşată de zeiţă.

— A, dar asta se poate schimba, a răsunat glasului lui adânc şi lunecos ca ciocolata topită.

Deşi mintea îmi pornise la galop din pricina veştilor pe care le auzisem din greşeală, trupul îmi era hipnotizat de muzica vocii lui; mă simţeam bine numai ascultându-l.

— Îmi aduc aminte de o altă preoteasă care a fost şi ea ataşată de zeiţă, şi nu mai este.

— Dar Zoey este tânără şi nu îndeajuns de înţeleaptă încât să deschidă ochii la posibilităţi mai interesante, ca mine. Glasurile lor se auzeau aşa de aproape unul de celălalt încât mi-am dat seama că Neferet trebuie să fi fost în braţele lui.

— Zoey nu ne poate fi decât un duşman în plus. Cred că va veni o zi în care unul din noi va trebui s-o ucidă.

Kalona a chicotit.

— Eşti o creatură adorabil de însetată de sânge. Dacă tânăra preoteasă nu ne este de folos, atunci, desigur, până la urmă ne vom descotorosi de ea. Până atunci însă am să văd ce pot face ca să rup lanţurile care o ţin prizonieră.

— Nu. Vreau să stai departe de ea! a izbucnit Neferet.

— Ai face bine să-ţi aduci aminte cine e stăpânul. Nu voi mai permite niciodată să fiu dominat, controlat sau înrobit. Iar eu nu sunt zeiţa ta neputincioasă. Dacă nu-mi convine ceva, iau înapoi

ce am dat!

Tonul acela senzual şi mătăsos al glasului lui Kalona dispăruse şi fusese înlocuit de o răceala cumplită.

— Nu te înfuria, a spus Neferet, plină de remuşcări. Nu pot suporta să te împart cu cineva.

— Atunci nu mă nemulţumi! a ţipat, dar deja mânia din glasul lui începea să se risipească.

— Urmează-mă şi promit că nu am să te nemulţumesc, a spus Neferet, insinuantă, şi apoi am auzit nişte zgomote dezgustătoare şi umede, semn că se sărutau.

Gemetele lui Neferet mi-erau de ajuns cât să dau la boboci o viaţă întreagă.

După mult prea multe sunete nasoale, demne de un film porno, într-un final, Kalona a spus:

— Mergi în camera noastră. Pregăteşte-te. Vin curând la tine.

Parcă o şi auzeam pe Neferet strigând: „Nu! Vino acum!“, dar, spre surprinderea mea, nu a spus decât: „vino degrabă la mine, îngerul meu întunecat“, cu un glas dulce şi încărcat de dorinţă. Apoi i s-a auzit foşnetul hainelor şi uşa care s-a deschis şi s-a închis la loc.

Chiar îl manipulează. M-am întrebat dacă el îşi dădea seama. Cu siguranţă că o fiinţă nemuritoare nu se lasă prins în jocurile minţii (hm, de fapt şi ale corpului, îhh) puse la cale de o Mare Preoteasă vampir. Apoi mi-am adus aminte de imaginea fantomatică a lui Neferet, pe care o surprinsesem la gară. Oare cum făcuse chestia asta? Poate faptul că trecuse de partea răului îi conferise alte puteri; poate că nu este numai o Mare Preoteasă vampir care a rătăcit calea. Cine ştie ce înseamnă cu adevărat să fii regina Tsi Sgililor? Gândul ăsta m-a îngrozit.

Un foşnet care se auzea chiar lângă patul meu mi-a întrerupt oribilele meditaţii interioare şi am rămas nemişcată. Voiam să-mi ţin răsuflarea, dar ştiam că trebuia să respir în continuare adânc şi regulat. Jur că simţeam privirile lui Kalona aţintite asupra mea şi m-am bucurat teribil de mult că cearşaful îmi venea până deasupra sânilor şi era bine strâns în jurul trupului.

Am simţit răcoarea aceea familiară degajată de corpul lui. Trebuie să fi fost foarte aproape de mine. Stătea, probabil, chiar lângă patul meu. I-am auzit foşnetul ameninţător al penelor şi mi-am închipuit că-şi întinsese frumoasele aripi negre. Poate că se pregăteşte să mă ia în braţe şi să mă cuprindă cu ele, m-am

gândit, cum făcuse în visul meu.

Şi asta a fost. Indiferent ce-mi striga instinctul, nu-mi mai puteam ţine ochii închişi. Sigură că aveam să privesc chipul acela de o perfecţiune indescriptibilă, am deschis ochii şi am văzut în faţa ochilor trăsăturile mutante ale lui Rephaim. Imitatorul de Corbi era aplecat asupra mea, iar figura lui cumplită de pasăre se afla la numai câţiva centimetri depărtare de a mea. Avea ciocul deschis, iar limba îi flutura spre mine.

Reacţia mea a fost instantanee şi automată şi mai multe lucruri s-au derulat în acelaşi timp. Am tras cel mai ascuţit ţipăt de fată de care am fost în stare, mi-am strâns cearşaful la piept şi m-am dat înapoi aşa de iute încât m-am lovit de tăblia patului. Pe când făceam eu chestia asta, dezgustătorul Imitator de Corbi a sâsâit şi şi-a întins aripile, ca şi cum ar fi vrut să se repeadă la mine, moment în care uşa s-a dat în lături. Darius a năvălit în încăpere, i-a aruncat o privire creaturii înfricoşătoare care plutea ameninţător deasupra mea şi, cu o mişcare deopotrivă graţioasă şi letală, şi-a dus mâna în interiorul jachetei de piele, a apucat cuţitul pe care îl adăpostea acolo, l-a scos şi l-a lansat. Lama l-a lovit pe Rephaim în partea de sus a pieptului, creatura a ţipat şi s-a tras înapoi clătinându-se, cu mâna pe mânerul incrustat cu perle al cuţitului.

— Îndrăzneşti să-mi ataci fiul!

Din numai doi paşi, Kalona a ajuns în dreptul lui Darius. Cu forţa unui zeu, l-a înşfăcat pe războinic de gât şi l-a ridicat în aer. Kalona era atât de înalt, avea braţele atât de lungi şi de puternice, încât a reuşit să-l izbească pe Darius de tavanul încăperii. Îl ţinea aşa pe Darius în timp ce acesta dădea spasmodic din picioare şi lovea zadarnic cu pumnii în braţele masive ale lui Kalona.

— Opreşte-te! Nu-i face rău!

Am tras cearşaful de pe pat şi am pornit împleticindu-mă spre ei. Până să mă ridic în picioare, nici nu-mi dădusem seama cât de slăbită eram încă. Aripile negre ale lui Kalona erau întinse şi a trebuit să mă aplec pe sub una din ele ca să ajung la Darius. Nu ştiu ce îmi închipuiam eu că o să fac când am sărit din pat. Chiar dacă aş fi fost în apele mele, sănătoasă şi plină de forţă, tot nu m-aş fi putut măsura cu făptura asta nemuritoare, iar acum, deşi ţipam şi îl loveam, îmi dădeam seama că, pentru el, eram mai puţin sâcâitoare decât un ţânţar nesuferit. Însă ceva

s-a întâmplat. Când l-am privit pe Kalona, i-am văzut ochii scăpărători, de culoarea ambrei, şi dinţii rânjiţi şi am înţeles că îi făcea plăcere să-l stranguleze încet pe Darius, până se scurgea toată viaţa din el.

În momentul acela mi-a fost dezvăluită adevărata natură a lui Kalona. Nu era un erou neînţeles, în aşteptarea iubirii care să-i scoată la iveală bunătatea. Nu avea o latură pozitivă. Nu conta dacă fusese întotdeauna aşa sau nu, cu siguranţă însă acum era o făptură malefică. Vraja pe care o aşternuse peste mine s-a spart ca o fantasmă de cristal şi speram cu înflăcărare că nu se va mai putea reîntrupa vreodată.

Am inspirat adânc, mi-am înălţat mâinile cu palmele ridicate, fără să-mi pese că cearşaful îmi alunecase din jurul corpului şi că rămăsesem goală. Apoi, cu ultimele forţe, am invocat elementele:

— Vânt, foc, veniţi la mine. Am nevoie de voi.

Am simţit instantaneu prezenţa celor două elemente şi, dincolo de ele, i-am simţit pe Damien şi pe Shaunee şi i-am văzut preţ de o clipă cum se concentrează, cu ochii închişi, să-şi unească voinţele pentru a conferi mai multă putere propriilor elemente. Mica explozie de forţă era exact ce-mi trebuia. Am strâns din ochi şi am pus toată fiinţa mea în porunca aceea:

— Luaţi-l pe bărbatul înaripat de pe Darius!

Mi-am aruncat mâinile spre Kalona şi am concentrat elementele în acea mişcare, gândindu-mă că focul şi vântul mă scoseseră din necazuri destul de mari cu cretinii ăia de Imitatori de Corbi, aşa că ar trebui să dea rezultate şi împotriva tăticului lor.

Impactul aerului fierbinte a fost imediat. I-a prins aripile întinse şi l-a azvârlit în sus, apoi pe spate. S-a auzit atunci şi un sfârâit ciudat, când aerul încins i-a atins pielea goală, înălţând o ceaţă în jurul nostru.

Darius căzuse la podea ca un sac de cartofi, dar se străduia să-şi recapete răsuflarea, în timp ce încerca să se ridice, punându-şi corpul ca un zid între Kalona, Rephaim şi mine. Nu mai eram în stare decât să încerc să-mi controlez respiraţia şi să clipesc tare ca să alung punctuleţele ciudate de lumină pe care le vedeam. Focul şi vântul plecaseră şi abia mă puteam ţine pe picioare.

Am surprins cu coada ochiului o mişcare, m-am uitat la uşa

deschisă şi am icnit de uimire când în încăpere a intrat în fugă Stark, având deja pregătită o săgeată ucigaşă. A ridicat-o ca să-l ţintească pe Darius, apoi a ezitat, a scuturat din cap de parcă ar fi încercat să-şi limpezească gândurile şi m-a fixat cu privirea.

Când l-am zărit, m-a cuprins un val nemaipomenit de fericire. Părea din nou el însuşi! Ochii nu-i mai scăpărau roşietici, nu mai părea nebun, nu mai avea obrajii scobiţi şi nu mai era scheletic. Apoi mi-am dat seama că stăteam acolo în picioare, complet dezbrăcată, în timp ce ne priveam unul pe celălalt. Am înşfăcat cearşaful adunat la picioare şi mi l-am strâns iute în jurul trupului, ca pe un prosop de baie. În ciuda haosului din jur, îmi dădeam seama că obrajii îmi ardeau de ruşine. Ar fi trebuit să-i spun ceva, orice, dar, în loc de asta, mintea îmi stătuse în loc din pricină că tocmai mă văzuse în pielea goală!

Stark şi-a revenit mai repede decât mine, şi-a ridicat arcul, a fixat din nou săgeata şi l-a ţintit pe Darius.

— Stark! Nu trage în el, am strigat.

Nu avea niciun rost să îi tai calea spre Darius. Dacă ar fi tras, nu ar fi ratat indiferent ce aş fi făcut eu. Nu putea rata. Spre deosebire de Kalona, zeiţa mea nu-şi lua înapoi darul oferit.

— Dacă ai de gând să-l ucizi pe cel care m-a azvârlit la pământ, atunci săgeata o va lovi pe preoteasă, nu pe războinic, a spus Kalona.

Se ridicase în picioare şi vorbea pe un ton absolut normal. Avea o expresie calmă, dar pielea de pe pieptul gol îi era roşie şi cam ciudată, de parcă l-ar fi ars soarele. Din ea se înălţau încă fuioare leneşe de abur, deşi ambele elemente părăsiseră încăperea.

— Şi nu pe preoteasă vreau s-o ucizi, ci pe războinic.

Înainte ca Stark să-şi lanseze săgeata ucigaşă, m-am întors spre Kalona şi l-am implorat:

— Darius mă proteja doar. Un Imitator de Corbi mi-a făcut asta, am spus şi am arătat spre rana prelungă de pe piept, care nu mai stătea căscată, ci devenise o dungă roşie, inflamată şi cu crestături. Când Darius m-a auzit ţipând şi l-a văzut pe Rephaim aplecat deasupra mea, a presupus, fireşte, că eram din nou atacată. Kalona a ridicat o mână spre Stark ca să oprească lovitura. Având toată atenţia îngerului căzut îndreptată asupra mea, am continuat: Darius a jurat să mă protejeze, nu îşi făcea decât datoria. Te rog, nu-l ucide din cauza asta.

A urmat o pauză lungă, în care mi-am ţinut respiraţia. Kalona şi cu mine ne-am privit în ochi. Nu mai simţeam atracţia ciudată şi hipnotică pe care mi-o inspirase. Nu că n-ar fi fost cel mai chipeş bărbat pe care îl văzusem în viaţa mea. Chiar era. Apoi am înţeles, cu uimire, ce se petrecuse în timp ce mă holbam la el.

Întinerise.

Când se înălţase din temniţa lui subterană, era de o frumuseţe absolută, dar era în acelaşi timp bărbat. E drept, un bărbat nefiresc de mare şi cu aripi negre, uriaşe, dar totuşi, bărbat. Ai fi putut să-i dai orice vârstă, undeva între treizeci şi cincizeci de ani. Dar acum nu mai era aşa. Dacă aş fi încercat să-i ghicesc vârsta, aş fi spus că are în jur de optsprezece ani, categoric nu mai mult de douăzeci şi unu.

E perfect pentru mine...

Într-un final, Kalona şi-a luat privirea de la mine şi s-a întors uşurel spre Rephaim, care stătea ghemuit într-un colţ al încăperii, iar mâinile sale, omeneşti, înfiorătoare, strângeau cuţitul care îi ieşea încă din pieptul de pasăre.

— E adevărat, fiule? Unul dintre fiii mei a rănit-o pe preoteasă?

— Nu ştiu, părinte. Nu s-au întors toţi străjerii, a spus Rephaim, printre icnete.

— Este adevărat, a spus Darius.

Ce altceva ai putea spune, războinice, a replicat Kalona.

— Îţi dau cuvântul meu de Fiu al lui Erebus, a răspuns Darius. Şi ai văzut rana lui Zoey. Sunt sigur că recunoşti cicatricea lăsată de ghearele unuia dintre proprii tăi fii.

M-am bucurat că Darius nu se înfoiase tot, gata să se ia din nou la bătaie, ca un adolescent tembel (a se vedea Heath şi Erik), şi atunci am înţeles. Darius încă mă proteja. Dacă îngerul căzut ar fi ştiut că cel care aproape că mă omorâse fusese un Imitator de Corbi, fără să afle şi restul poveştii, cum că fusese un accident, atunci cel puţin poate că nu avea să mă mai lase singură cu vreunul şi, în cel mai fericit caz, şi-ar fi avertizat progeniturile îngrozitoare să nu se mai atingă de mine. Asta dacă încă mă voia în viaţă.

Apoi mi-am întrerupt meditaţiile haotice pentru că îngerul se apropia de mine. Am rămas nemişcată şi mă uitam drept înainte, la pieptul lui gol, pe când el întindea mâna, gata-gata să

mă atingă. Şi-a trecut uşor degetul pe deasupra rănii mele, fără să-mi atingă de fapt pielea, dar tot simţeam răcoarea emanată de corpul lui. A trebuit să strâng tare din dinţi ca să nu tremur şi să mă fac mică sau să-i privesc în ochi şi să îmi asum riscul de a mă apleca înainte suficient cât să-mi atingă pielea încinsă cu degetele lui reci.

— Este semnul unui fiu de-al meu, a spus. Stark, de data asta, nu-l ucide pe războinic. Răsuflam uşurată, când Kalona a adăugat: Desigur, nu-i pot permite să-mi rănească fiul preaiubit şi să scape nepedepsit. Dar prefer să-i aplic eu singur o corecţie.

Glasul lui Kalona era atât de calm şi de lipsit de emoţie, încât nu am prins înţelesul cuvintelor sale, până când să lovească, cu iuţeala unei cobre. Războinicul nu a apucat decât să încerce să se aşeze într-o poziţie defensivă, când Kalona s-a răsucit, a smuls cuţitul din pieptul lui Rephaim şi, cu o mişcare, a trecut lama peste faţa lui Darius.

Acesta s-a clătinat sub lovitură şi a căzut, iar sângele a ţâşnit de jur împrejurul meu prin încăperea îngustă, ca o ploaie nemiloasă şi stacojie. Am ţipat şi am dat să mă duc spre Darius, dar mâna rece a lui Kalona m-a prins de încheietură, trăgându-mă înapoi, lângă el. Mi-am înălţat privirea spre nemuritor şi-mi doream ca mânia şi oroarea pe care le simţeam să poată arde cumplita ispită pe care o răspândea.

Dar nu mă simţeam atrasă de el! Vraja lui nu avea efect asupra mea! Deşi era tânăr şi de o frumuseţe inumană, nu mai vedeam în el decât un duşman primejdios. Trebuie să-mi fi remarcat aerul triumfător din priviri pentru că, deodată, expresia războinică i s-a schimbat, lăsând loc unui zâmbet galeş, de cunoscător. S-a aplecat şi mi-a şoptit, ca să aud numai eu:

— Nu uita, micuţa mea A-ya, războinicul te poate proteja de toţi ceilalţi, mai puţin de mine. Nici măcar forţa elementelor tale nu mă poate împiedica să-mi iau ceea ce, într-un final, va fi din nou al meu.

Apoi şi-a lipit buzele de ale mele, iar gustul lui sălbatic era ca o furtună cotropitoare, slăbindu-mi rezistenţa şi îngheţându-mi sufletul de o dorinţă nepermisă, copleşitoare. Sărutul lui m-a făcut să uit de toate şi de toţi, de Stark, de Darius, până şi Erik şi Heath mi s-au şters din minte.

Mi-a dat drumul, dar picioarele nu m-au mai ţinut şi m-am

prăbuşit la podea, în timp ce el ieşea din încăpere, cu paşi mari, râzând, iar fiul lui preferat şontâcăia, rănit, în urma lui.

Capitolul 19

M-am târât spre Darius, suspinând. Tocmai ajunsesem în dreptul lui când am auzit un zgomot înfiorător, venind dinspre pragul uşii. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Stark, care avea încă arcul într-o mână. Cu cealaltă se ţinea de tocul uşii, aşa de tare încât i se albiseră buricele degetelor şi jur că am văzut clar cum unghiile lui străpungeau lemnul. Ochii îi scăpărau roşietici şi stătea uşor încovoiat, de parcă l-ar fi durut stomacul.

— Stark, ce e? am spus şi mi-am trecut dosul palmei peste ochi, încercând să-mi şterg lacrimile.

— Sângele... nu suport... trebuie..., a spus cu glas întretăiat şi apoi, parcă împotriva voinţei lui, a început să înainteze cu paşi şovăielnici prin încăpere.

Pe podea, lângă mine, Darius s-a aşezat în genunchi. A apucat cuţitul de unde îl aruncase Kalona şi s-a întors spre Stark.

— Trebuie să ştii că îmi împart sângele numai cu cei pe care îi invit eu să guste din mine, a spus Darius cu un glas stăpânit şi puternic. Dacă nu m-aş fi uitat la el, nu aş fi ştiut niciodată că pe faţă i se prelingea un pârâiaş de sânge, dintr-o tăietură cumplită de cuţit. Şi pe tine nu te-am invitat, băiete. Pleacă până nu se strică de tot treaba.

În Stark se dădea o bătălie ascunsă, care i se citea în tot corpul. De la roşul strălucitor al ochilor arzători la rânjetul animalic al buzelor şi până la tensiunea extremă pe care o degaja prin toţi porii, părea gata-gata să explodeze.

Da’ ştiţi ceva? Mi se cam luase. E puţin spus că reacţia pe care o avusesem la sărutul lui Kalona mă băgase în sperieţi. Încă mă durea tot corpul şi îmi vâjâia capul. Eram atât de slăbită încât nu credeam că aş fi putut câştiga nici măcar un meci de skandenberg cu, ăăă, Jack, de exemplu. Acum Darius era rănit, iar eu habar n-aveam cât de grav era. Pe bune, eram sătulă până peste cap de tot stresul ăsta.

— Stark, pleacă naibii de aici! m-am luat de el, bucuroasă că glasul îmi răsuna mult mai puternic decât mă simţeam eu în acel moment. Nu vreau să chem focul să te pârlească, dar dacă

mai faci un pas în camera asta, jur că-ţi pun fundu' pe jar.

Informaţia i-a ajuns la creier, iar Stark m-a fixat cu ochii lui roşii. Părea ofticat şi periculos. Era înconjurat de o aură obscură, ceea ce făcea ca ochii roşii să-i scapere. M-am ridicat în picioare, bucuroasă că cearşaful era la datorie, strâns în jurul corpului, şi mi-am ridicat mâinile, gata de atac.

— Nu mă forţa. Jur că n-o să-ţi placă ce-o să vezi dacă îmi sar nervii.

Stark a clipit de câteva ori la mine, de parcă ar fi încercat să-şi limpezească vederea. Stacojiul ochilor i s-a mai risipit, bezna din jurul lui s-a împrăştiat şi şi-a trecut o mână tremurătoare pe faţă.

— Zoey..., a dat să spună, şi părea aproape normal.

Darius a abandonat poziţia defensivă şi a făcut un pas spre mine, faţă la care Stark a mârâit la el - pe bune, chiar a mârâit - de parcă ar fi fost mai degrabă animal decât om, s-a răsucit şi a fugit din încăpere.

Nu ştiu cum, am reuşit să mă împleticesc până la uşă şi am trântit-o, apoi am luat un scaun de lângă pat şi l-am proptit sub clanţă, cum văzusem eu în filme, după care m-am dus iarăşi la Darius.

— Mă bucur că eşti de partea mea, Preoteasă, a spus.

— Mda, m-ai ghicit, sunt o tipă aprigă, am spus, imitându-l pe Christian din Project Runway şi străduindu-mă să nu leşin. Aş fi băgat mâna în foc că Darius nu aflase de Project Runway de la un proiect de la ora de ştiinţe ale naturii, dar chestia asta l-a făcut cel puţin să chicotească şi ne-am ajutat unul pe celălalt să ajungem până la pat, pe care s-a lăsat greu, iar eu am rămas în picioare lângă el, încercând să nu mă clatin ca un om beat, cum, din nefericire, nici nu mai eram.

— În dulapul ăla ar trebui să fie materiale necesare pentru primul ajutor, a spus şi a arătat spre dulapul înalt, din oţel inoxidabil, care ocupa cam jumătate din zid. Mai era şi o chiuvetă prinsă de el şi o grămadă de lucruri din alea înspăimântătoare cum vezi în spitale (ascuţite şi din oţel al naibii de inoxidabil), puse frumos pe tăvi şi alte chestii asemănătoare lângă chiuvetă.

Obosită cum eram, nu am băgat în seamă chestiile alea ascuţite şi am început să deschid sertare şi dulapuri, moment în care am băgat de seamă că mâinile îmi tremurau îngrozitor.

— Zoey, m-a strigat Darius şi am aruncat o privire peste umăr la el. Arăta îngrozitor. Avea obrazul stâng plin de sânge. Tăietura se întindea de la tâmplă şi îi cobora pe falcă, stricându-i desenul îndrăzneţ, geometric, de pe faţă. Însă ochii i-au zâmbit veseli şi mi-a spus: O să mă fac bine. Nu e decât o zgârietură.

— Hm, e o zgârietură cam mare, am spus.

— Cred că pe Afrodita o s-o necăjească, a spus el.

— Poftim?

A dat să zâmbească, dar tentativa lui a eşuat într-o grimasă, pentru că mişcarea a făcut ca din rană să-i curgă şi mai mult sânge. A arătat cu degetul şi mi-a spus:

— N-o să-i placă cicatricea asta.

După ce am făcut rost de o grămadă de bandaje, şerveţele îmbibate cu alcool, pansament, şi altele, m-am dus înapoi la el.

— Dacă face figuri, o iau la şuturi. După ce mă odihnesc.

M-am uitat cu atenţie la „zgârietura“ îngrozitoare, ignorând aroma delicioasă a sângelui său, şi am înghiţit în sec, ca să nu-mi vină să vomit.

Da, ştiu că sună a contradicţie în termeni faptul că îmi place gustul şi mirosul sângelui, dar că mi-e scârbă să-i văd cum curge din corpul unui prieten. A, staţi aşa. Poate că totuşi nu e nici o contradicţie, pentru că, acu’ pe bune, eu nu-mi mănânc prietenii! M-am gândit însă la Heath şi am crezut de cuviinţă să fac o precizare: nu-mi mănânc prietenii în condiţii normale şi dacă nu cumva îmi dau ei voie.

— Pot s-o curăţ eu, a spus Darius şi s-a întins după şerveţelul cu alcool pe care îl făcusem ghem în pumn.

— Nu, am spus, apoi am repetat cu mai multă hotărâre şi am clătinat din cap ca să scap de ameţeală. Nu, ce naiba! Tu eşti rănit, lasă-mă pe mine. Spune-mi doar ce am de făcut. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: Darius, trebuie s-o tăiem de aici.

— Ştiu, a spus el cu un aer solemn.

— Nu ştii toate motivele. I-am auzit pe Kalona şi pe Neferet vorbind. Spuneau că pun la cale un soi de nou viitor şi au mai zis şi că asta presupune „influenţarea Consiliului“.

Darius a făcut ochii mari, şocat.

— Consiliul lui Nyx? Adică Înaltul Consiliu Vampiresc?

— Nu ştiu! N-au mai spus nimic altceva de treaba asta. Poate că vorbeau de Consiliul nostru din Casa Nopţii.

M-a privit cu atenţie.

— Dar tu nu crezi că la asta se refereau, nu?

Am clătinat uşor din cap.

— Mărită Nyx! Nu se poate!

M-am încruntat şi mi-am dorit ca instinctul meu să nu îl contrazică.

— Mă tem că s-ar putea să fie aşa. Kalona e puternic şi are farmecul ăla al lui. Uite care-i faza, ideea e că nu ne permitem să fim prizonierii lui Neferet cât timp ea şi omul-pasăre îşi pun planul în mişcare, indiferent care o fi el. De fapt, mi-era teamă că deja îşi puseseră în mişcare îngrozitorul plan, dar simţeam că, dacă aş fi spus-o cu voce tare, ar fi fost ca şi cum aş fi făcut o vrajă care ar fi transformat planul în realitate. Aşa că n-am putea să te aranjăm pe tine, apoi să-i luăm pe Afrodita, pe gemene şi pe Damien şi să mergem înapoi în tuneluri? am propus şi simţeam că sunt gata-gata să izbucnesc în lacrimi.

— Eu sunt mai bine şi cred că merită să-mi asum riscul de a mă îneca în propriul sânge numai ca să scăpăm naibii de aici.

— Sunt de acord şi cred că Neferet te-a vindecat suficient încât să nu mai fii în pericol de a respinge Transformarea, chiar dacă nu te vei mai afla printre vampiri adulţi.

— Te simţi suficient de bine încât să plecăm?

— Ţi-am spus că mă simt bine. Şi n-am minţit. Hai să-ţi curăţăm rana şi s-o luăm apoi din loc.

— Prefer tunelurile.

M-am surprins chiar şi pe mine recunoscând cu glas tare ceea ce gândisem, însă Darius a dat solemn din cap, în semn de încuviinţare.

— E din cauză că acolo te simţi în siguranţă, pe când aici fără îndoială nu mai e sigur.

— Ai observat-o pe Neferet? l-am întrebat.

— Dacă te referi la faptul că Preoteasa e acum mai puternică, da, am observat.

— Minunat. Tare mi-aş fi dorit să bat eu câmpii, am mormăit.

— Instinctele tale sunt bune şi te avertizează de ceva timp în legătură cu Neferet. A făcut o pauză. Puterea hipnotică a lui Kalona este neobişnuită, nu am mai simţit niciodată aşa ceva.

— Mda, am spus în timp ce-i curăţăm sângele de pe faţă. Dar cred că am învins forţa pe care o avea asupra mea. Refuzam să recunosc, chiar şi faţă de mine însămi, că deşi efectul hipnotic se dusese, totuşi, reacţia mea la sărutul lui fusese puternică.

Auzi, nu ţi s-a părut că arăta altfel?

— În ce fel?

— Mai tânăr, ca şi când n-ar fi fost nici măcar de vârsta ta. Bănuiam că Darius avea înjur de douăzeci de ani sau cel puţin aşa mi se părea mie.

Darius mi-a aruncat o privire lungă, iscoditoare.

— Nu, mi s-a părut la fel ca atunci când l-am văzut prima oară, o fiinţă parcă fără vârstă, dar în niciun caz un adolescent. Poate că are capacitatea de a-şi schimba înfăţişarea ca să îţi facă pe plac.

Voiam să neg, apoi mi-am amintit cum îmi zisese chiar înainte să mă sărute. Era acelaşi nume pe care mă strigase şi în coşmarul meu. „Reacţia mi-a fost este aproape instantanee, de parcă sufletul meu l-ar fi recunoscut“, mi-a şoptit mintea mea trădătoare. Mi s-a făcut frică şi am simţit cu mi se scoală părul pe mâini şi pe ceafă.

— Mi-a zis A-ya, am spus.

— Îmi pare cunoscut numele ăsta. Ce înseamnă?

— Este numele fecioarei pe care au creat-o femeile Ghigua ca să-l captureze pe Kalona.

Darius a oftat adânc şi a spus:

— Hm, măcar acum ştim de ce ţine morţiş să te protejeze. Crede că eşti fecioara pe care a iubit-o el.

— Cred că a fost mai degrabă obsesie decât iubire, am spus iute, căci nici nu-mi trecea prin gând să iau în calcul posibilitatea ca îngerul căzut s-o fi iubit pe A-ya. În plus, nu trebuie să uităm că A-ya l-a prins în capcană, şi din cauza ei a rămas prizonier în subteran mai bine de o mie de ani.

Darius a încuviinţat din cap.

— Deci dorinţa lui faţă de tine s-ar putea transforma foarte uşor în violenţă.

Mi s-a strâns stomacul.

— De fapt, se poate să mă dorească doar ca să se răzbune pe A-ya. Sincer, nu ştiu ce planuri are cu mine. Neferet tot insista să mă omoare, dar el i-a tăiat macaroana pentru că spunea că se poate folosi de puterile mele.

— Tu niciodată nu i-ai întoarce spatele lui Nyx în favoarea lui, a remarcat Darius.

— Şi odată înţeleasă chestia asta, nu prea îl văd să mă mai ţină prin preajmă.

— O să vadă în tine un duşman puternic, unul care ar putea găsi o cale să-l ia din nou prizonier, a spus Darius.

— Bun, explică-mi ce să fac ca să te repar, apoi îi găsim pe ceilalţi şi o tăiem de aici.

Darius mi-a dat instrucţiuni cum să-i curăţ rana aia scârboasă şi lungă, ocazie cu care a trebuit, vă jur, să torn alcool în carnea căscată ca să - şi aici îl citez pe el - „eliminăm orice infecţie care ar fi putut fi provocată de sângele Imitatorului de Corbi“. Uitasem complet că acelaşi cuţit fusese implântat în pieptul lui Rephaim, aşadar, normal că era plin de sânge infect, de om-pasăre mutant. Am curăţat rana, apoi Darius m-a ajutat să caut chestia aia ciudată dar dementială, pe numele său Dermabond, cunoscut mai bine drept „adeziv de piele“, pe care i l-am întins pe toată lungimea rănii, i-am lipit marginile şi ta-raam!, cu excepţia unei tăieturi zdravene, nevindecate încă, Darius a spus că se simte ca scos din cutie. Eu rămâneam ceva mai sceptică, dar (după cum mi-a amintit el) nu eram tocmai o asistentă de încredere.

Apoi am început amândoi să scotocim prin dulapuri, pentru că nu aveam de gând să mă duc nicăieri învelită într-un cearşaf. Nu m-aţi crede dacă v-aş spune ce „halat“ scârbos, subţire ca o foiţă de hârtie şi cu spatele gol (pe bune acu’, ăsta nu se poate numi halat), am găsit într-un raft. De ce Dumnezeu te obligă în spital să porţi chestii atât de nasoale şi prin care ţi se văd toate cele, când şi aşa te simţi îngrozitor? Nu văd sensul. În orice caz, într-un final am găsit o uniformă verde de spital, mult prea mare de mine, dar ce să fac, oricum era mult mai bine decât să umblu înfăşurată într-un cearşaf. Mi-am completat imaginea cu nişte botoşei. L-am întrebat pe Darius dacă mi-a văzut poşeta şi mi-a răspuns că, după părerea lui, e încă în Hummer. Poate părea o dovadă de superficialitate, dar am stat câteva minute cu stresul că dacă mi-aş fi pierdut geanta, ar fi trebuit să îmi scot alt carnet de conducere şi să-mi iau alt telefon şi m-am întrebat în treacăt dacă mai ţineam minte exact nuanţa luciului de buze Uita pe ar fi care trebuit să-l înlocuiesc.

La ceva timp după ce am sărit în uniformă (în timp ce Darius stătea cu spatele) şi îmi făceam griji că mi-am pierdut geanta, am realizat că stăteam pe pat şi priveam în gol, gata-gata să mă ia somnul.

— Cum te simţi? m-a întrebat Darius. Arăţi..., a făcut o pauză

şi sunt sigură că încerca să taie de pe listă cuvinte precum „înfiorător“ sau „oribil“.

— Obosită? i-am sărit în ajutor.

A dat din cap.

— Aşa e.

— Păi nu-i de mirare, pentru că sunt obosită, foarte foarte obosită.

— Poate că ar trebui să aşteptăm şi...

— Nu! l-am întrerupt. Am vorbit serios când am spus că vreau să plecăm. În plus, mi-e imposibil să dorm ca lumea cât timp suntem aici. Pur şi simplu, nu mă simt în siguranţă.

— De acord, a spus Darius. Nu eşti în siguranţă, nici tu, niciunul dintre noi.

Nu a pomenit nici el, şi nici eu că nu aveam să fim în siguranţă nici dacă reuşeam să fugim din Casa Nopţii, dar făcea bine la moral să nu aducă nimeni în discuţie chestia asta.

— Bun, hai să-i luăm şi pe ceilalţi, am spus.

— Înainte să ieşim din încăpere m-am uitat la ceasul de pe perete şi am văzut că trecuse puţin de patru dimineaţa. Mă şoca să constat cât timp trecuse, mai ales că trebuie să fi fost inconştientă câteva ore bune, deşi nu mă simţeam deloc odihnită. Dacă totul era în regulă în Casa Nopţii, novicii trebuie să fi terminat deja orele.

— Auzi, i-am spus lui Darius, pe la ora asta e cina. Poate că sunt la cantină.

A dat din cap, a tras la o parte scaunul proptit în uşă şi a deschis-o uşor.

— Holul e gol, a murmurat Darius.

Cât timp el privea pe furiş de-a lungul holului, eu m-am uitat la el cu atenţie. Aşa că, în loc să ies în urma lui din încăpere, l-am apucat de mânecă şi l-am ţinut pe loc, ocazie cu care mi-am atras o privire întrebătoare.

— Auzi, Darius, eu mă gândesc că trebuie să ne schimbăm înainte să ne facem intrarea triumfală în cantină sau chiar în dormitorul meu. Ce naiba, tu eşti plin de sânge, iar eu am pe mine ceva ce aduce a sac de gunoi. Sărim în ochi ca un coş pe nas.

Darius s-a uitat în jos la sângele uscat care îi pătase rău de tot cămaşa şi jacheta. Dacă mai adăugai la asta şi rănile abia închise, şi uniforma mea medicală, categoric săream în ochi,

concluzie la care a ajuns şi el pe loc.

— Hai s-o luăm pe scări până la etajul următor. Acolo stau Fiii lui Erebus. Mă schimb, apoi te duc iute la dormitorul tău ca să scapi de astea, a spus şi a făcut un gest spre costumaţia mea. Cu puţin noroc îi găsim pe Afrodita şi pe gemene în dormitor, tot ce mai trebuie e să dăm de Damien, apoi putem s-o ştergem din şcoală.

— Bună idee. Nu m-aş fi gândit c-o să spun vreodată că de-abia aştept să mă întorc în tuneluri, dar în momentul ăsta mi se pare locul cel mai potrivit, am spus.

Darius a mormăit ceva, chestie care în limbajul masculilor însemna, probabil, că este de acord cu mine, şi l-am urmat pe hol, care era pustiu de-a binelea. Distanţa până la scări era mică. Recunosc, faptul că am urcat un rând de trepte mi-a cam venit de hac şi am sfârşit prin a mă lăsa cu toată greutatea pe braţul lui Darius. Judecând după privirea lui îngrijorată, se gândea serios să mă ia în braţe şi chiar ar fi făcut-o (în ciuda protestelor mele) dacă nu am fi ajuns cam tot atunci la etajul următor.

— Şi ia zi, am spus printre icnete, întotdeauna e aşa de linişte pe-aici?

— Nu, a spus Darius, posomorât. Nu e aşa.

Am trecut pe lângă o zonă comună, cu frigider, un televizor mare cu ecran plat, nişte canapele comode şi o grămadă de chestii pentru tipi, ca de exemplu gantere, o tablă de darts şi o masă de biliard. Şi aici era pustiu. Cu o faţă impenetrabilă, Darius m-a condus spre una dintre multele uşi care se deschideau din hol.

Camera lui arăta cam cum îmi închipuiam eu că ar trebui să fie dormitorul unui Fiu al lui Erebus, curat şi simplu, fără zorzoane. Ce-i drept, avea câteva trofee câştigate la competiţii de aruncarea cuţitului şi o întreagă colecţie de cărţi cartonate de-ale lui Christopher Moore, dar nici o fotografie înrămată, cu prieteni sau rude, iar singurele imagini de pe pereţi erau cu peisaje din Oklahoma, pe care probabil că le găsise acolo când se mutase. A, şi mai avea şi un frigider micuţ, ca al Afroditei, chestie care m-a cam enervat. Chiar toată lumea avea frigider, mai puţin eu? Dumnezeule. Mai era o fereastră mare, cât tot peretele, cu draperii grele. M-am îndreptat spre ea, am tras de un colţ al draperiei şi am privit afară pentru ca Darius să se

poată schimba, fără să ne trezim că geloasa de Afrodita bagă cuţitul în vreunul din noi.

Ar fi trebuit să fie aglomeraţie. Se terminaseră orele, iar puştii ar fi trebuit să se îndrepte din zona de studiu a şcolii spre dormitoare, sala de recreere, cantină şi, în general, să piardă timpul şi să se comporte ca nişte adolescenţi normali. În loc de asta, nu am văzut decât vreo câteva persoane care înaintau pe trotuar, încercând să nu alunece, pe când se deplasau de la o clădire la alta.

Deşi intuiţia îmi spunea că era ceva mai mult de atât, îmi venea să dau vina pe vreme pentru liniştea mormântală. Din cerul întunecos se cernea din nou o ploaie de gheaţă şi, cu toate că furtuna ne izola de restul lumii, eram fascinată de efectul magic pe care îl crea stratul scânteietor de apă îngheţată. Copacii erau aplecaţi sub povara de cristal care le ţinea crengile captive într-un mormânt de gheaţă. Lumina blândă, gălbuie a felinarelor licărea pe pereţii lucioşi şi pe alei. Chestia cea mai tare erau firele de iarbă înveşmântate-n gheaţă, care se iţeau ca nişte ţepi ascuţiţi de peste tot, strălucind în lumină, ceea ce dădea pământului aspectul unui câmp presărat cu diamante.

— Mamăăă, mi-am spus mai mult mie decât lui Darius. Ştiu că furtuna asta de gheaţă e o mare porcărie, dar chiar arată drăguţ. Zici că-i o cu totul altă lume.

Darius îşi trăgea un tricou cu mânecă lungă peste un altul curat în timp ce se apropia de mine. Felul în care s-a încruntat când a privit pe fereastră mi-a dat de înţeles că vedea mai degrabă partea cu marea porcărie decât pe cea cu magia gheţii.

— Nu văd nici o santinelă, a spus şi atunci mi-am dat seama că încruntătura lui nu se adresa doar gheţii, ci şi hotarelor marcate de ziduri, care se vedeau de la fereastra lui. Ar trebui să vedem cel puţin doi-trei dintre fraţii mei războinici de aici, dar nu se zăreşte niciunul, a spus.

Simţeam că e încordat.

— Ce este?

— M-am grăbit. Ai avut dreptate. E o cu totul altă lume. Văd santinele, numai că nu sunt fraţii mei, a spus şi a arătat spre un loc de pe zid, în dreapta noastră, acolo unde se făcea un cot, în spatele Templului lui Nyx, situat chiar peste drum de clădirea în care ne aflam noi. Acolo, între umbra unui stejar bătrân şi spatele templului, bezna a fremătat, lăsând la vedere silueta

încovoiată a unui Imitator de Corbi ghemuit pe zid. Şi acolo, a spus Darius şi a arătat un pic mai jos, pe zid.

Îl trecusem cu vederea, crezând că este doar o umbră a întunericului, firească într-o asemenea noapte furtunoasă, dar când m-am uitat şi eu mai cu atenţie, s-a mişcat uşor, dezvăluindu-ne un alt om-pasăre înspăimântător.

— Sunt peste tot, am spus. Cum o să plecăm de aici?

— Poţi să ne pui la adăpostul elementelor, cum ai mai făcut?

— Nu ştiu. Sunt atât de obosită şi mă simt ciudat. Rana e mai bine, dar mă simt de parcă forţele mi se tot epuizează şi nu mă revigorez niciodată. Apoi am realizat încă ceva care m-a făcut să simt un gol în stomac. După ce m-am folosit de foc şi de vânt ca să-l dobor pe Kalona când te-a atacat, nu a trebuit să eliberez elementele. Au plecat pur şi simplu. Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Întotdeauna stăteau până le spuneam eu să plece.

— Te epuizezi în felul ăsta. Harul tău e să invoci şi să controlezi elementele, dar asta are un preţ. Eşti tânără şi sănătoasă, aşa că, în condiţii normale, abia dacă ai observa energia pierdută.

— Am mai observat asta de câteva ori, dar niciodată n-a fost aşa.

— Niciodată n-ai mai fost în pragul morţii. Să nu uităm că n-ai avut nici timp să te odihneşti şi să te recuperezi, iar asta este o combinaţie periculoasă.

— Cu alte cuvinte, e posibil să nu putem conta pe mine ca să ne strecurăm afară de aici, am spus.

— Să zicem că tu o să fii planul C, iar noi o să încercăm să stabilim un plan A şi altul B?

— Eu mai bine aş fi planul Z, am bombănit.

— Îţi dau ceva ce o să te ajute, deşi este doar o soluţie de moment, a spus şi s-a dus la frigiderul micuţ din care a scos ceva ce aducea cu două sticluţe de apă, numai că erau pline cu un lichid gros, roşu, pe care îl cunoşteam foarte bine. Mi-a dat una şi mi-a spus:

— Bea.

Am luat-o şi m-am încruntat la el.

— Ţii sânge în sticle de apă la frigider?

A înălţat din sprâncene la mine, apoi a tresărit un pic când i s-a întins tăietura care îi brăzda obrazul. Într-un final, a spus:

— Sunt vampir, Zoey. Vei fi şi tu în curând. Pentru noi nu există nici o diferenţă între a ţine sânge la sticlă şi a ţine apă la sticlă. Numai că sângele dă mai multă energie, a spus, a ridicat sticla spre mine, apoi a golit-o.

Mi-am alungat gândurile şi i-am urmat exemplul. Ca întotdeauna, sângele a avut asupra organismului meu efectul unei explozii de energie, care mi-a dat deodată sentimentul că eram vie şi invincibilă. Ameţeala s-a dus, iar durerea pricinuită de rană s-a mai potolit şi am putut să inspir adânc, fără să mai simt nici o suferinţă.

— E mai bine? m-a întrebat Darius.

— Absolut. Hai să fac rost de nişte haine normale şi să-i găsim pe ceilalţi, până nu se duce efectul.

— Apropo, a spus şi s-a dus din nou la frigider, a mai înhăţat o sticlă de sânge şi mi-a aruncat-o. Bagă-ţi-o în buzunar. Sângele n-o să înlocuiască somnul şi perioada de convalescenţă, dar te va ţine pe picioare. Cel puţin aşa sper.

Am îndesat sticla într-unul dintre buzunarele uriaşe de la pantalonii largi ai uniformei. Darius şi-a prins cuţitul la brâu, şi-a luat o jachetă curată din piele şi am ieşit amândoi din cameră, am coborât iute scările şi ne-am îndreptat spre intrare, fără să vedem nici ţipenie de om în tot timpul ăsta. Simţeam că ceva era în neregulă, dar nu voiam să mă opresc ca să vorbesc despre asta. Nu doream să fac sau să spun nimic care să ne reţină aici nici cu o secundă mai mult decât era cazul.

Când Darius a ajuns în dreptul uşii de la intrare, am ezitat.

— Nu cred că e o idee prea bună să mă vadă Imitatorii de Corbi trează şi umblând pe aici, am spus cu glas scăzut, deşi nu se zărea nimeni primprejur.

— Ai dreptate. Te descurci?

— Hm, nu sunt prea departe dormitoarele. În plus de asta, vremea e deja nasoală. Am să invoc ceaţa şi am să înteţesc ploaia. Asta ar trebui să ne ascundă mai ca lumea. Nu uita să te gândeşti că eşti făcut doar din spirit. Încearcă să-ţi imaginezi că te faci una cu furtuna. De regulă, mie asta îmi uşurează munca.

— Se rezolvă. Eu sunt gata.

Am inspirat adânc, recunoscătoare că pieptul nu mă mai durea aproape deloc, şi m-am concentrat.

— Apă, foc şi spirit, am nevoie de voi, am spus. Am întins o mână, de parcă aş fi primit îmbrăţişarea unui prieten, iar cu

cealaltă l-am luat pe Darius de braţ. Imediat am simţit iureşul celor trei elemente în jurul meu şi în mine şi, am sperat eu, şi în jurul lui Darius. Spirite, îţi cer să ne acoperi cu mantia ta... să ne ascunzi... să ne faci una cu noaptea. Apă, umple aerul dimprejur, îmbăiază-ne şi ascunde-ne. Focule, am nevoie de tine doar un pic, cât să încălzeşti gheaţa, ca să se transforme în ceaţă. Dar nu doar în jurul nostru, m-am grăbit să adaug. Mergi peste tot prin şcoală şi fă totul să pară înnegurat şi magic. Am zâmbit când am simţit elementele fremătând de nerăbdare să-mi ducă sarcinile la îndeplinire. Bun, hai să-i dăm drumul, am spus şi am dat din cap spre Darius. A deschis uşa şi, înviorați de vânt, spirit şi foc, am păşit în furtuna de gheaţă.

Într-o privinţă chiar avusesem dreptate: vremea era tare nesuferită. Îmi plăcuse mai mult când mă uitam afară din clădirea în care era cald şi uscat. Înainte fusese rea, dar, când elementele mi-au răspuns la poruncă, furtuna s-a înteţit. Am privit împrejur ca să văd dacă Imitatorii de Corbi ne remarcaseră, dar elementele îşi făceau treaba, iar Darius şi cu mine am pătruns în ceva ce semăna cu interiorul unui glob orbitor de zăpadă, transformat în gheaţă. Gheaţa şi vântul erau atât de nasoale încât aş fi căzut fix în fund dacă Darius nu ar fi avut nişte reflexe de pisică şi, Dumnezeu ştie cum, nu ar fi reuşit să ne ţină pe amândoi pe picioare.

Ocazie cu care mi-am amintit, pe când înaintam repede, dar cu grijă, pe aleea îngheţată, învăluiţi în ceaţa care se lăsase brusc în jurul nostru, cu capul plecat, ca să ne ferim de iureşul de gheaţă, că nu văzusem nici o pisică. E drept, vremea era îngrozitoare, mai ales că-mi băgasem şi eu coada, iar pisicilor nu le place nimic din ce e ud, dar nu-mi aminteam, în toate lunile cât stătusem în Casa Nopţii, să fi mers vreodată prin campus fără să văd măcar vreo două pisici care să se alerge pe acolo.

— Nu sunt pisici prin preajmă, am spus.

Darius a încuviinţat din cap şi a spus:

— Am remarcat deja.

— Ce înseamnă chestia asta?

— E de rău.

Dar nu aveam timp să mă gândesc ce ar putea să însemne absenţa pisicilor (şi să-mi fac griji unde ar putea fi Nala mea). Deja simţeam cum toată energia din mine se scurge şi a trebuit să-mi mobilizez întreaga forţă şi putere de concentrare ca să

continui să-mi şoptesc rugăciunea către vânt, foc şi apă.

— Noi suntem noaptea, faceţi ca spiritul nopţii să ne învăluie... să ne înveşmânteze în negură... bate, vântule, şi ţine departe de noi ochii răuvoitori...

Ajunseserăm aproape de dormitoare când am auzit glasul fetei. Nu înţelegeam ce zicea, dar tonul ascuţit şi agitat sugera că ceva nu era în regulă. Tensiunea din braţul lui Darius şi felul în care se străduia să privească înjur, prin haosul elementelor care ne înconjurau, îmi spuneau că auzise şi el.

Când ne-am apropiat şi mai mult de dormitoare, glasul s-a auzit mai clar şi mai răspicat, iar cuvintele au început să capete sens.

— Nu, serios! Vreau... vreau doar să mă întorc la mine în cameră, spunea fata, cu un glas speriat.

— O să te duci înapoi după ce termin eu cu tine.

Am îngheţat şi l-am oprit şi pe Darius când i-am recunoscut vocea tipului, chiar înainte ca fata să-i răspundă.

— Mai bine mai târziu, Stark? Atunci poate..., a dat să spună, dar cuvintele i-au fost curmate.

Am auzit un ţipăt care a fost înăbuşit într-un icnet, apoi s-a auzit un sunet îngrozitor, umed, şi au început gemetele.

Capitolul 20

Darius a pornit înainte, m-a tras şi pe mine după el şi ne-am dus pe veranda îngustă care adăpostea intrarea în dormitorul fetelor. Erau nişte scări late, încadrate de nişte pereţi joşi din lespezi de piatră în zigzag, excelente pe post de bancă pe care să flirtezi cu prietenul tău când te conduce la dormitor şi înainte să te sărute de rămas-bun.

Ce făcea Stark era de fapt o jalnică imitaţie a sărutului de rămas-bun care avea loc acolo de obicei. O îmbrăţişa pe o fată, ca să zic aşa, asta dacă n-ar fi fost evident că, numai cu câteva secunde înainte ca dinţii să i se înfigă în gâtul ei, fata nu ar fi încercat să scape de el. L-am privit îngrozită pe Stark care, fără să bage de seamă că eram prin preajmă, îşi continua atacul asupra ei. Nu conta că acum fata gemea de plăcere. În fond, ştim cu toţii că asta se întâmplă când un vampir muşcă pe cineva: centrii plăcerii - atât ai „victimei“ (şi, în cazul ăsta, ea

chiar era o victimă!), cât şi ai vampirului - sunt stimulaţi. Ea resimţea fizic plăcere, dar ochii ei mari şi îngroziţi, la care se adăuga rigiditatea corpului, dădeau de înţeles, dincolo de orice îndoială, că, dacă ar fi putut, i s-ar fi împotrivit. Stark se înfrupta din gâtul ei cu înghiţituri mari, iar gemetele lui aminteau de cele ale unui animal, timp în care, cu mâna cu care nu o ţinea strâns lipită de el, îi ridicase fetei fusta ca să poată intra între picioarele ei şi să...

— Dă-i drumul, a tunat Darius, smulgându-se din strânsoarea mea şi ieşind din bula de ceaţă şi noapte, care ne ascunsese.

Stark i-a dat drumul fetei cu aceeaşi lejeritate cu care ar fi aruncat o sticlă de suc goală. Aceasta a plecat scâncind de lângă el şi s-a dus în patru labe spre Darius, care a aruncat spre mine o batistă de pânză, cum se foloseau pe vremuri, pe care o scosese din buzunar şi mi-a spus:

— Ajut-o.

Apoi s-a aşezat ca un zid de muşchi între mine şi fata înnebunită, de-o parte şi mine, şi Stark, de cealaltă.

M-am ghemuit şi mi-am dat seama cu o tresărire că fata era Becca Adams, o blondă, drăguţă din clasa a patra, care îi cam făcea ochi dulci lui Erik. În timp ce-l priveam pe Darius înfruntându-l pe Stark, i-am dat Beccăi batista şi am încercat s-o liniştesc.

— Îmi tot ieşi în cale, a spus Stark. Ochii încă îi luceau roşiatici şi avea sânge la gură, pe care şi l-a şters absent cu dosul palmei. Am văzut din nou în jurul lui bezna pulsând. Nu era cu totul vizibilă, ci mai degrabă o umbră printre umbre care îmi intra şi-mi ieşea din raza vizuală, chestie pe care o vedeam mai bine când nu o căutam special.

În momentul ăla mi s-a aprins beculeţul. Ştiam unde mai văzusem bezna asta lichidă şi ciudată. O văzusem în umbrele din tunel, apoi în fracţiunea aia de secundă în care îmi apăruse spectrul lui Neferet, transformat apoi în Imitatorul de Corbi care mai că mă omorâse! Beculeţul mi s-a aprins şi mai tare şi am mai recunoscut de undeva bezna aia. Puteam să bag mâna în foc că apăruse şi în jurul lui Stevie Rae, pulsând ca o umbră însufleţită, înainte să se Transforme, numai că, atunci, ochii mei nu sesizaseră decât nevoia, suferinţa şi zbaterea celei mai bune prietene ale mele şi considerasem întunericul pe care îl pusese ea în mişcare ca fiind unul interior. Mărită zeiţă, ce fraieră

fusesem! Copleşită, am încercat să meditez la descoperirea făcută, în timp ce Darius îl înfrunta pe Stark.

— Poate nu ţi-a explicat nimeni că vampirii masculi nu abuzează de femei, fie ele oameni, vampiri sau novice, a spus Darius calm, de parcă ar fi avut o discuţie obişnuită cu un prieten.

— Eu nu sunt vampir, a spus Stark şi a arătat spre conturul semilunii roşii de pe fruntea lui.

— Este un detaliu lipsit de importanţă. Noi, a spus Darius şi a făcut un semn de la el la Stark, nu abuzăm de femei. Niciodată. Zeiţa noastră ne-a învăţat mai bine de atât.

Stark a schiţat un zâmbet, dar gestul nu avea nimic de-a face cu amuzamentul.

— Cred c-ai să afli că regulile s-au cam schimbat pe aici.

— Băiete, eu cred că tu o să afli că unii dintre noi au regulile scrise aici, a spus Darius ducându-şi mâna la inimă, iar regulile astea nu se supun capriciilor schimbătoare ale celor din jur.

Trăsăturile lui Stark au împietrit. Şi-a dus mâna la spate şi a luat un arc prins cu o chingă de spate. Apoi a scos o săgeată din tolba pe care eu o luasem drept o geantă atârnată de umăr (ar fi trebuit să-mi dea seama că, în fond, Stark nu e genul de tip care poartă geantă). A fixat săgeata în arc şi a spus:

— Am să mă asigur că nu-mi mai stai niciodată în cale.

— Nu! am intervenit şi m-am aşezat lângă Darius, iar inima-mi bătea nebuneşte. Ce naiba ţi s-a întâmplat, Stark?

— Am murit! a strigat, cu faţa contorsionată de mânie, în timp ce bezna fantomatică se agita în jurul lui. Acum că o vedeam clar, mă întrebam cum de o scăpasem din vedere. Am ignorat umbra malefică şi am continuat să-l înfrunt.

— Ştiu! am strigat. Eram şi eu de faţă, ai uitat cumva? Chestia asta l-a făcut să se oprească şi a lăsat un pic arcul în jos. L-am luat drept un semn bun şi am continuat. Ai spus că ai să te întorci la Ducesă şi la mine.

Când am rostit numele căţelei lui, chipul i-a fost străbătut de suferinţă şi a părut deodată un copil neajutorat. Însă expresia asta nu s-a menţinut decât o clipă. A clipit şi a redevenit periculos şi sarcastic, deşi ochii lui încetaseră să mai scapere, roşiatici.

— Da, m-am întors, dar acum lucrurile s-au schimbat. Şi ne aşteaptă schimbări şi mai mari, a spus şi i-a aruncat lui Darius o

privire încărcată de dezgust. Toate porcăriile astea depăşite în care crezi tu nu mai înseamnă nimic. Ele te fac slab, şi când eşti slab, eşti sortit pieirii.

Darius a clătinat din cap.

— Niciodată nu e semn de slăbiciune să respecţi calea zeiţei.

— Eu unul n-am văzut nici o zeiţă pe aici, tu ai văzut?

— Da, eu chiar am văzut, am spus. Am văzut-o pe Nyx. A apărut chiar acolo, am spus şi am arătat spre dormitoare, cu numai câteva zile în urmă.

Stark m-a privit îndelung, în linişte. I-am cercetat chipul, în încercarea de a regăsi ceva din tipul acela de care mă simţisem legată şi pe care îl sărutasem chiar înainte să moară în braţele mele. Însă nu am văzut decât un necunoscut imprevizibil şi îmi era foarte clar că, dacă ar fi tras cu arcul, nu ar fi ratat, indiferent care-i era ţinta.

Dintr-odată mi-am adus aminte. Nu o omorâse pe Stevie Rae. Faptul că era în viaţă dovedea că nu voise s-o omoare. Aşa că poate mai păstra în el ceva din acel Stark pe care îl cunoşteam eu.

— Stevie Rae e bine, apropo, am spus.

— Ce-mi pasă mie? a replicat.

Am ridicat din umeri şi am continuat:

— Mă gândeam că ai vrea să ştii, din moment ce din cauza săgeţii tale a ajuns ca o frigăruie.

— Făceam ce mi s-a spus să fac. Şefa a spus s-o fac să sângereze, aşa că am făcut-o să sângereze.

— Neferet? Ea e cea care te controlează? am întrebat.

Ochii i-au scăpărat când mi-a răspuns:

— Pe mine nu mă controlează nimeni!

— Setea de sânge te controlează, a intervenit Darius. Dacă n-ai fi fost în ghearele ei, n-ar mai fi trebuit s-o ataci pe novicea aceea.

— Da, aşa crezi tu? Ei bine, te înşeli. Să ştii că îmi place că mi-e sete de sânge. Mi-a plăcut să fac ce vreau cu fata aia. E vremea ca vampirii să nu se mai furişeze neştiuţi de nimeni. Suntem mai deştepţi, mai puternici şi mai buni decât oamenii. Noi ar trebui să fim la putere, nu ei!

— Novicea aceea nu este umană, a sfâşiat glasul lui Darius aerul, ca o lamă de cuţit, amintindu-mi că nu era doar genul de tip care se poartă ca un frate mai mare, ci şi un Fiu al lui Erebus

şi unul dintre cei mai puternici războinici de pe pământ.

— Mi-era sete şi nu era niciun om prin preajmă, a spus Stark.

— Zoey, du-o pe fată în dormitor, m-a sfătuit Darius, fără să-şi ia ochii de la Stark. Şi-a încheiat rolul de gustare.

M-am dus iute spre Becca şi am ajutat-o să se ridice. Tremura un pic, dar putea să meargă. Când am ajuns în dreptul lui Darius, a pornit alături de noi, stând în tot acest timp între noi şi Stark. Când am trecut prin dreptul lui, Stark a vorbit cu o mânie care mi-a dat fiori.

— Ştii, e suficient să mă gândesc că vreau să te omor şi să lansez săgeata, iar tu ai să mori oriunde te-ai afla.

— Dacă este adevărat, atunci voi muri, a spus Darius, pe un ton indiferent. Iar tu vei fi un monstru.

— Nu mă deranjează să fiu un monstru!

— Nici pe mine nu mă deranjează să mor în slujba Marii mele Preotese şi a zeiţei mele, i-a răspuns Darius.

— Dacă îi faci ceva, am să te atac cu toată puterea mea, i-am spus lui Stark.

M-a privit, iar buzele sale au schiţat un zâmbet, o amintire a zâmbetului drăguţ şi şmecheresc pe care-i avea înainte.

— Şi tu eşti un mic monstru, nu, Zoey?

Nu consideram că un asemenea comentariu răutăcios merita răspuns, iar Darius părea să-mi împărtăşească părerea. Ne-am continuat drumul pe lângă Stark, apoi Darius a deschis uşa de la intrarea în dormitoare şi a ajutat-o pe Becca să intre, însă în loc să o urmez şi eu, m-am oprit. Intuiţia îmi spunea că trebuia să fac ceva şi, oricât mi-ar plăcea s-o ignor, ştiam că nu e indicat.

— Mă întorc imediat, i-am spus lui Darius. Vedeam că are de gând să mă contrazică, dar am clătinat din cap şi am spus: Ai încredere în mine. Am nevoie doar de o secundă.

— Eu sunt chiar lângă uşă, a spus Darius, i-a aruncat o privire tăioasă lui Stark, apoi a intrat.

M-am întors spre Stark. Ştiam că-mi asum un risc spunându-i ceea ce aveam de gând să-i spun, dar încă îmi aminteam poemul Kramishei şi versul în care se spunea: „Umanitatea o salvează/ Dar ea oare mă va salva pe mine?“ Trebuia măcar să încerc.

— Jack are grijă de Ducesa, am spus fără ocolişuri.

I-am citit din nou suferinţa pe chip, însă tonul vocii părea perfect indiferent.

— Şi?

— Îţi spun doar ca să ştii că e bine. A cam suferit, dar acum e bine.

— Nu mai sunt cine am fost, aşa că nu mai e căţeaua mea.

Acum i-am simţit un tremur în glas, iar asta mi-a dat oarece speranţe şi m-am apropiat cu un pas de el.

— Ce e fantastic la câini e că te iubesc necondiţionat. Ducesei nu-i pasă cine eşti în momentul ăsta, tot te va iubi.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, a spus.

— Ba da. Am petrecut ceva timp cu ea şi pot să spun că are o inimă foarte mare.

— Nu la ea mă refeream, ci la mine.

— Să ştii că am petrecut ceva timp şi cu novicii cu semiluni roşii. Ca să nu mai spun că prima care s-a Transformat în vampir cu semilună roşie este cea mai bună prietenă a mea. Stevie Rae e altfel decât era înainte, dar eu tot o iubesc, am spus. Poate că dacă ai sta un pic cu ea şi cu restul novicilor cu semiluni roşii, ai putea, ştiu şi eu, să te regăseşti pe tine însuţi. Ei au reuşit, am spus, cu mai multă siguranţă decât simţeam, în fond, surprinsesem bezna care îl împresura pe Stark şi acolo jos în tuneluri, în jurul novicilor cu semiluni roşii, dar tot credeam că cel mai bine era să-l iau de aici, unde răul părea să fie la el acasă.

— Sigur, a răspuns el, mult prea iute. De ce nu mă duci la vampirul ăsta ca să vedem ce se întâmplă?

— Cum să nu, am replicat la fel de repede. Ce-ar fi să-ţi laşi arcul şi săgeţile aici şi să-mi arăţi cum să ies din campus fără să afle păsările alea ciudate şi te duc.

Trăsăturile i s-au crispat din nou şi a redevenit brusc străinul răutăcios.

— Nu plec nicăieri fără arcul meu şi nu iese nimeni din campus fără să afle ei.

— Atunci, se pare că n-am să te duc la Stevie Rae.

— Nu trebuie să-mi arăţi tu unde e. Ea ştie totul despre mica lor ascunzătoare. Când o să vrea să pună mâna pe prietena ta, o să reuşească şi singură. Eu, în locul tău, m-aş aştepta s-o văd pe Stevie Rae mult mai curând decât îţi închipui.

Mi s-a pornit imediat alarma şi nu a fost nevoie să întreb cine era „ea“. Însă în loc să-i arăt cât mă mâhniseră cele spuse de el, i-am zâmbit calm şi am zis:

— Nu se ascunde nimeni. Eu sunt aici, iar Stevie Rae e în acelaşi loc în care stă de când s-a Transformat. Nu e mare şmecherie. În plus, întotdeauna e o plăcere s-o văd, aşa că, dacă apare pe aici, cu atât mai bine.

Mda, mă rog. Nu e mare şmecherie. Şi nici pe mine nu mă deranjează să stau aici. Şi-a ferit ochii de mine şi a privit prin ceaţa rece care plutea leneş în jurul nostru. Nici nu ştiu de ce îţi pasă.

Am ştiut imediat ce trebuie să spun.

— Pur şi simplu îmi ţin promisiunea faţă de tine.

— Ce vrei să spui?

— M-ai pus să-ţi promit două lucruri înainte să mori. Unul era să nu te uit şi nu te-am uitat. Celălalt a fost să am grijă de Ducesa şi acum îţi spun că m-am asigurat că e bine.

— Poţi să-i spui puştiului ăluia, Jack, că Ducesa e acum căţeaua lui. Spune-i... S-a oprit, ferindu-şi încă privirea, şi şi-a tras anevoie răsuflarea.

— Spune-i că e o căţea cuminte şi să aibă grijă de ea.

Mi-am urmat mai departe intuiţia, am străbătut distanţa de câţiva metri dintre noi şi i-am pus o mână pe umăr, aproape la fel cum făcusem în noaptea în care murise.

— Ştii că indiferent ce spui sau cui i-o dai, Ducesa va fi întotdeauna a ta. Când ai murit, a plâns. Eram acolo. Am văzut-o şi n-am uitat, n-am să uit niciodată.

Nu m-a privit, dar şi-a lăsat încet arcul jos, şi-a pus mâna peste a mea şi am rămas acolo aşa, atingându-ne, dar fără să spunem nimic. Îl priveam cu atenţie, aşa că am văzut toată transformarea. Pe când îşi apăsa mâna peste a mea, a expirat prelung şi uşor, iar chipul i s-a destins. Roşul ochilor s-a risipit, iar întunericul acela ciudat, ca o umbră, s-a evaporat. Când s-a uitat la mine, în sfârşit, redevenise puştiul de care mă simţisem atât de atrasă şi care murise în braţele mele, promiţându-mi că avea să se întoarcă.

— Dar dacă nu mai e nimic în mine care să merite dragoste? a întrebat atât de încet încât nu l-aş fi auzit dacă nu aş fi stat aşa de aproape de el.

— Eu cred că încă poţi să alegi ceea ce eşti sau cel puţin ceea ce vrei să devii. Stevie Rae a ales umanitatea în locul monstruozităţii. Eu cred că depinde de tine.

Ştiu că ce-am făcut atunci a fost o tâmpenie. Nici măcar nu

ştiu sigur de ce am făcut-o. Că doar aveam probleme nerezolvate cu Erik şi cu Heath. Ultima chestie de care aveam nevoie era încă un băiat care să-mi complice existenţa, dar, în momentul acela, simţeam că nu suntem decât eu şi Stark pe lume; redevenise el însuşi, tipul care suferea cumplit din pricina darului primit de la Nyx, ce dusese la moartea accidentală a mentorului său, tipul care fusese îngrozit la gândul că ar putea răni şi pe altcineva, tipul de care mă simţisem legată atât de repede şi de profund, încât mă gândisem că poate chiar existau suflete-pereche şi luasem în calcul, cel puţin pentru câteva momente, că poate el era sufletul meu pereche. Numai la asta mă gândeam când m-am lipit de el. Când s-a aplecat şi şi-a lipit nesigur buzele de ale mele, am închis ochii şi l-am sărutat uşor şi dulce. M-a sărutat şi el şi mă ţinea cu atâta delicateţe, de parcă ar fi crezut că aş putea să mă sparg.

Apoi l-am simţit cum se crispează şi a făcut un pas şovăielnic înapoi. Am văzut clar că avea lacrimi în ochi, înainte să strige:

— Ar fi trebuit să mă uiţi!

După ce şi-a luat arcul şi a ţâşnit în bezna viermuitoare a nopţii furtunoase.

Când s-a făcut nevăzut, am rămas acolo, privind lung în urma lui întrebându-mă ce naiba mă apucase. Cum de putusem să-l sărut pe un tip care atacase pe cineva cu numai câteva minute înainte? Cum să mă simt legată de cineva care se poate să fie mai mult un monstru decât un om? Poate că nici măcar pe mine nu mă mai recunoşteam. Fără îndoială, nu aveam nici cea mai vagă idee în ce mă transform.

M-am cutremurat. Umezeala nopţii părea să-mi fi pătruns prin haine şi prin piele, până la oase. Şi mă simţeam obosită, foarte, foarte obosită.

— Vă mulţumesc, foc, aer şi apă, le-am şoptit elementelor, care mă ascultau. M-aţi slujit cu credinţă în noaptea asta. Acum puteţi pleca.

Ceaţa şi gheaţa s-au învârtejit o dată în jurul meu, apoi au gonit departe, lăsându-mă singură cu noaptea, cu furtuna şi cu propria confuzie. Am pornit greoi spre dormitoare şi nu-mi doream decât să mă pot duce înăuntru, să fac un duş fierbinte, să mă ghemuiesc la mine în pat şi să dorm neîntoarsă timp de câteva zile.

Fireşte că dorinţa mea nu era poruncă pentru nimeni...

Capitolul 21

Abia ajunsesem în dreptul uşii că Darius s-a şi grăbit s-o deschidă. Privirea lui pătrunzătoare m-a făcut să mă întreb dacă urmărise scena dintre mine şi Stark. Speram sincer că nu.

— Damien şi gemenele sunt acolo, a fost tot ce a spus şi mi-a făcut semn să-l urmez în încăperea centrală.

— Mai întâi de toate, am şi eu nevoie de mobilul tău, am spus.

Nu a ezitat şi nici nu mi-a pus întrebări enervante, cum ar fi pe cine trebuie să sun şi de ce. Mi l-a dat pur şi simplu, apoi a mers înaintea mea în sala comună. Am format numărul lui Stevie Rae şi mi-am ţinut respiraţia cât timp a sunat. Când a răspuns, se auzea de parcă ar fi vorbit dintr-un butoi, dar cel puţin o auzeam.

— Salut, eu sunt.

— Z! Doamne, ce mă bucur să-ţi aud vocea! Te simţi bine?

— Mda, sunt mai bine.

— Şi ia zi, ce se mai întâmplă cu…

— Te pun la curent mai târziu, am întrerupt-o. Acum trebuie să mă asculţi.

— Bine.

— Fă ce ţi-am spus.

A urmat o pauză, după care a întrebat:

— Ce mi-ai scris în bilet?

— Mda. Sunteţi urmăriţi în tuneluri. E ceva acolo cu voi.

Mă aşteptam să icnească sau s-o apuce bâţu', dar a spus doar atât, cu o voce calmă:

— Bine, am înţeles.

— E foarte posibil să vă prindă păsările alea dacă ieşiţi la suprafaţă pe unde se aşteaptă ele, aşa că trebuie să aveţi mare, mare grijă, m-am grăbit eu să adaug.

— Nu-ţi face griji, Z. După ce mi-ai dat biletul ăla, am plecat pe ascuns în recunoaştere. Cred că pot să duc pe toată lumea acolo fără să fim văzuţi.

— Mai întâi, sun-o pe măicuţa Maria Angela şi spune-i că veniţi. Mai zi-i că vin şi eu cât de repede pot. Dar nu le spune novicilor cu semiluni roşii încotro vă îndreptaţi, ascunde-le cât poţi chestia asta. Ai înţeles?

— Da.

— Bine. S-o săruţi pe bunica din partea mea.

— Aşa am să fac. Şi n-am să las pe nimeni să-i spună despre accidentul tău. N-ar face decât s-o neliniştească.

— Mersi, am spus. Heath e bine?

— Absolut. Ţi-am spus că nu tre' să-ţi faci griji din cauza lui. Amândoi prietenii tăi sunt bine.

Am oftat şi tare mi-aş mai fi dorit s-o pot corecta şi să-i spun că aveam doar un prieten.

— Bun, mă bucur că sunt în siguranţă. A, şi Afrodita e bine, am adăugat, cu un sentiment ciudat, dar m-am gândit că din moment ce eu mă interesasem de fiinţa umană de care mă Impregnasem, poate voia şi Stevie Rae să se intereseze de a ei.

A râs vesel, în stilu-i caracteristic.

— Z, ştiu că Afrodita e bine. Mi-aş da imediat seama dacă s-ar întâmpla ceva. E ciudat, dar aşa e.

— Foarte bine, nu? Auzi, trebuie să plec. Şi tu la fel.

— Vrei să scot pe toată lumea de aici în noaptea asta?

— Acum, am spus cu hotărâre.

— Am înţeles. Ne vedem curând, Z.

— Te rog, fii foarte atentă.

— Nu-ţi face griji din cauza mea. Am câţiva aşi în mânecă.

— O să ai nevoie de ei. Pa, pa, am spus şi am întrerupt legătura din butoi.

Ce uşurare să ştiu că Stevie Rae avea să-i mute pe toţi novicii cu semiluni roşii în subsolul mănăstirii măicuţelor benedictine. Trebuia să cred că întunericul pe care începusem să-l văd plutind prin tuneluri nu ar fi rezistat în subsolul unei mănăstiri de călugăriţe. De asemenea, trebuia să cred că Stevie Rae putea să-i ducă pe toţi puştii acolo fără s-o prindă Imitatorii de Corbi. Dacă aveam şi noi, ceilalţi, norocul ăsta, puteam apoi să ne regrupăm şi să ne gândim ce naiba să facem cu Kalona şi Neferet. Şi să nu uit s-o întreb pe Stevie Rae despre chestia cu umbra aia nasoală. Din nefericire, aveam sentimentul că ea ştia mai multe despre asta decât mine.

Am intrat în sala comună. În mod normal, după ore ar fi trebuit să fie plin de novici care să se uite la televizoarele cu ecran plat. De jur împrejurul sălii erau adunate scaune şi canapeluţe, pe care ar fi trebuit să se înghesuie puştii care se relaxau după o zi lungă de şcoală.

Azi nu erau decât câţiva novici, iar aceştia păreau neobişnuit de potoliţi. În parte se poate să fi fost pentru că picase cablul din cauza furtunii, dar Casa Nopţii avea generatoare, iar puştii ar fi trebuit să vadă vreun DVD, că doar aproape toată lumea are abonament la Netflix. Dar cei câţiva puşti care erau prezenţi stăteau împreună, ghemuiţi, şi discutau în şoaptă.

M-am uitat automat la zona în care ne plăcea mie şi prietenilor mei să ne adunăm şi, spre uşurarea mea, i-am văzut pe Damien şi pe gemene. Becca era în mijlocul lor şi am presupus că o linişteau ca să nu izbucnească în plânsete isterice. Când m-am apropiat, am înţeles că mă înşelam foarte tare.

— Serios, sunt bine. Nu e mare lucru, insista Becca, cu un glas care nu mai era tremurat şi în care nici nu se mai simţea frica, dar care devenise deodată teribil de stresat.

— Auzi, nu e mare lucru! a exclamat Shaunee. Bineînţeles că e mare lucru.

— Tipul te-a atacat, a adăugat Erin.

— N-a fost tocmai aşa, a replicat Becca şi a dat indiferentă din mâini. Ne prosteam şi noi. În plus de asta, Stark e un tip super.

— Da, a pufnit Erin. De regulă, violatorii mi se par irezistibili.

Becca a mijit ochii la ea, arborând o expresie răutăcioasă şi rece.

— Stark e super, eşti doar geloasă că nu te-a vrut pe tine.

— Nu m-a vrut, zici? a întrebat Erin, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Adicătelea n-a vrut să mă violeze şi pe mine? De ce-i cauţi scuze?

— Ce naiba ai, Becca? a intervenit şi Shaunee. Niciun bărbat n-ar trebui să scape vreodată nepedepsit...

— Staţi aşa, a întrerupt-o Damien. Ştiţi ceva, Becca are dreptate. Stark e un tip pe cinste.

— Gemenele l-au privit şocate, dar el s-a grăbit să adauge:

— Dacă Becca spune că se prosteau, cine suntem noi să-i judecăm?

Chiar atunci ne-am apropiat şi eu şi Darius de grupul lor agitat.

— Ce se întâmplă? Te simţi bine? am întrebat-o pe Becca.

— Foarte bine.

Le-a aruncat gemenelor o privire glacială, s-a ridicat în picioare şi a adăugat:

— De fapt, mi-e foame de mor, aşa că mă duc să-mi caut ceva de mâncare. Îmi pare rău că v-am făcut probleme acolo, afară. Ne mai vedem, a spus şi a plecat în grabă.

— Ce naiba s-a întâmplat? am întrebat cu glas scăzut.

— Cam acelaşi lucru care s-a întâmplat în toată nenorocita asta...

— Haideţi sus! a ordonat Darius închizându-i gura lui Erin.

Mă cam mira să văd că prietenii mei execută supuşi ordinele lui Darius. Am ieşit în şir din sala comună, ignorând privirile curioase ale celor câţiva puşti care se plimbau liniştiţi pe acolo. Pe scări, Darius a întrebat:

— Afrodita e în camera ei?

— Mda. A spus că e obosită, a explicat Shaunee.

— Probabil că atârnă cu capul în jos de tavan pe băţul ei de liliacă, a presupus Erin.

Şi-a aruncat privirea peste umăr la Darius şi a adăugat:

— Apropo de Afrodita, o să facă urât de tot când o vedea că ţi-ai stricat fătuca aia drăguţă.

— Mda, şi dacă urâcioasa aia superficială îţi trezeşte nevoia de consolare, eu sunt gata să-ţi ofer nişte cafea cu lapte, a spus Shaunee, dând din sprâncene la el.

— Sau un milkshake cu vanilie, s-a pisicit Erin.

Darius a zâmbit vesel şi n-a spus decât:

— Am să ţin minte.

Mi-a trecut prin cap că gemenele îşi asumau un mare risc şi mi-era clar că eu, una, nu aveam să mă bag între ele şi Afrodita dacă aceasta afla că flirtaseră cu masculul ei, dar eram prea obosită ca să scot vreun sunet pe tema asta.

— Ştii puloverul ăla albastru de caşmir pe care tocmai ţi l-ai luat de la Saks? a întrebat-o Damien pe Erin.

— Da, ce e cu el?

— Îl vreau eu în cazul în care rămâne fără stăpân. Dacă te omoară Afrodita pentru că te-ai dat la bărbatul ei.

— Ea nu-i acum decât o amărâtă de fiinţă umană, a spus Erin.

— Mda, noi credem că putem s-o dovedim împreună, a bravat Shaunee, după care i-a trimis bezele lui Darius. Să nu uiţi asta, războinicu' lu' mama.

Darius a chicotit, iar eu am dat ochii peste cap. Tocmai treceam prin dreptul camerei mele când uşa s-a deschis şi Afrodita a strigat din prag:

— Sunt aici.

Ne-am oprit cu toţii şi am intrat la mine în cameră.

— Afrodita, ce faci în...?

— Mărită zeiţă! Ce naiba ai păţit la faţă? Fără să bage în seamă pe nimeni altcineva, Afrodita a dat fuga la Darius şi a început să dea din mâini spre rana prelungă care îi cobora pe obraz. Te simţi bine? Sfinte, arată îngrozitor! Te doare? Şi-a suflecat mânecile de la cămaşă, dând la iveală muşcăturile abia vindecate, lăsate de Stevie Rae. Vrei să mă muşti? Haide că nu mă supăr.

Darius a luat-o de mâini, încercând să-i liniştească mişcările agitate, şi i-a spus cu calm:

— Mă simt bine, frumoasa mea. E doar o zgârietură.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat Afrodita gata-gata să izbucnească-n plâns, pe când îl lua pe Darius de mână şi îl conducea spre patul liber, care îi aparţinuse lui Stevie Rae.

— Frumoasa mea! E totul bine, a repetat el şi a aşezat-o la el în poală, strângând-o la piept.

I-a mai spus şi alte chestii, dar am tăiat legătura audio, pentru că eram prea concentrată să mă holbez la...

— Cameron! Aici erai, iubitule! Ce griji mi-am făcut din cauza ta, a exclamat Damien, s-a lăsat pe podea şi a început să-şi mângâie pisoiul dungat.

— Belzebut, pe unde naiba ai umblat? a certat Shaunee urâcioasa creatură cenuşie care le alesese pe ambele gemene ca fiind ale ei.

— Ne-am închipuit noi că o alergi pe Malefica şi, într-adevăr, iat-o.

— Ia staţi aşa, am spus când am văzut-o pe Nala ghemuită la mine în pat.

Mi-am rotit privirile prin cameră, inventariind toate cele opt - opt! - pisici care bântuiau pe acolo.

— Ce le-a apucat pe pisicile astea?

— De-aia sunt eu aici, a spus Afrodita, gemând uşor pe când se cuibărea în braţele lui Darius. Malefica se purta foarte ciudat. Se tot fâţâia pe uşiţa ei şi miorlăia aiurea.

Afrodita a făcut o pauză şi i-a trimis o bezea îngrozitorului ghem alb de puf, chipurile, pisica ei.

— Aşa că până la urmă m-am luat după ea şi m-a condus la tine în cameră. Am intrat şi am găsit toate pisicile astea. Apoi v-

am auzit pe voi vorbind pe hol, a spus şi şi-a întors ochii frumoşi, albaştri, spre gemene. Am auzit tot ce aţi spus pe hol şi nici o clipă să nu vă treacă prin cap că, dacă am redevenit umană, nu v-aş lua cu dragă inimă la şuturi perechea de funduri gemene.

— Da' ce caută toate pisicile astea aici? am întrebat iute, înainte ca gemenele să pornească un minirăzboi umano-novicesc.

— Salut, Nefertiti! a strigat Darius, iar o pisică bălţată, cu blăniţa lucioasă, a sărit pe pat lângă el şi a început să-i dea târcoale.

— Sunt pisicile noastre, a spus Damien, care încă îl mângâia pe Cameron. Mai ştii când am fugit ieri de aici că erau toate în afara şcolii şi ne aşteptau?

M-a privit şi m-a întrebat:

— Plecăm iar?

— Aşa sper, am spus. Dar stai un pic, am spus studiind încă pisicile. Toate pisicile noastre sunt aici, dar ce e cu ăla mare de acolo şi cu aia mică, bejulie, care stă pe lângă el?

— Pisoiul ăla mare din rasa Mâine Coon este al Dragonului Lankford, a explicat Damien. Îl cheamă Shadowfax.

Dragonul Lankford, pe care aproape toată lumea îl striga Dragonul, este proful nostru de scrimă şi un adevărat meseriaş la spadă. Damien era un scrimer talentat, aşa că nu mă surprindea că îl recunoştea pe pisoiul Dragonului.

— A, cred că aia mică şi albă e Guinevere, mâţa profei Anastasia, a spus Erin.

— Ai dreptate, geamăno, a încuviinţat Shaunee. Tot timpul bântuie pe acolo la cursul de descântece şi ritualuri.

— Şi cu aia ce mai e? am spus şi am arătat spre o siameză care-mi părea cunoscută, cu trupuşorul alb-argintiu, ca lumina lunii, cu urechile şi faţa cenuşii.

Apoi mi-am dat seama de ce îmi părea cunoscută şi mi-am răspuns singură la întrebare.

— E pisica profei Lenobia. Nu-i ştiu numele, dar am văzut-o cum se ţinea după ea pe la grajduri.

— Bun, hai să ne lămurim: vasăzică, toate pisicile noastre, plus pisicile Dragonului, a nevesti-sii şi a profei Lenobia stau buluc în camera lui Zoey, a spus Darius.

— Ce caută aici? a întrebat Erin.

— I-am răspuns printr-o altă întrebare:

— Voi aţi mai văzut şi alte pisici pe aici azi? Cât aţi fost la ore şi la masa de prânz, pe drum spre sau dinspre dormitoare sau de la un curs la altul, aţi văzut vreo pisică?

— Nu, au spus gemenele într-un glas.

— Eu n-am văzut, a răspuns Damien mai încet.

— Nici măcar una, a spus şi Afrodita.

— Şi tu ai observat mai devreme că nu am văzut nici măcar o pisică între infirmerie şi dormitoare, a remarcat Darius.

— Mie mi s-a părut semn rău, şi încă nu mi-am schimbat părerea, am zis.

— De ce ar dispărea toate pisicile, mai puţin astea? a întrebat Damien.

— Pisicile nu pot să-i sufere pe oamenii-pasăre, am spus. De fiecare dată când Nala e cu mine şi se arată vreunul prin preajmă, îşi iese complet din minţi.

— E ceva mai mult de atât. Dacă doar asta-i problema, că nu pot să-i sufere, atunci s-ar fi ascuns toate aici, şi nu doar câteva, a spus Afrodita.

— Poate că aici e aici, a intervenit Damien. Pisicile astea au ceva anume.

— Nu-mi place să fiu o scârbă, sau poate că-mi place, în orice caz, putem să uităm naibii un pic de nenorocitele alea de pisici? Vreau să ştiu şi eu cine naiba i-a făcut chestia asta pe faţă iubitului meu, a spus Afrodita.

— Kalona, am răspuns când mi-a fost evident că Darius n-avea de gând să răspundă, fiind prea preocupat să rânjească la titlul de „iubitul meu“ pe care i-l acordase Afrodita.

— De-asta mi-era frică, a spus Damien. Cum s-a întâmplat?

— Darius a sărit la Rephaim, le-am explicat, chestie care l-a călcat pe nervi pe Kalona. Nu l-a lăsat pe Stark să-l omoare, dar tăietura a fost cadoul lui de bun-rămas pentru Darius, fiindcă i-a rănit fiul favorit.

— Scârba de Stark! a exclamat Shaunee.

— E de rău cu ăsta. El şi cu nasoii ăia de oameni-pasăre fac tot ce vrea muşchiu’ lor, a spus Erin.

— Şi nimeni nu face nimic pe chestia asta, a încheiat Shaunee.

— E ca scena aia cu Becca la care aţi asistat voi, a remarcat şi Damien.

— Apropo, a făcut Shaunee. De ce ai fost de acord cu păpuşa

aia gonflabilă când îi tot dădea înainte că „vai, nu e mare lucru, Stark e un tip suuuper!“ Enervanta pământului!

— N-aveai nici o şansă de a comunica normal cu ea. Becca e de partea lor. Din câte îmi dau eu seama, Stark, păsările şi Kalona fac tot ce vor ei, fără să plătească în vreun fel pentru acţiunile lor.

— E puţin spus că nu plătesc, a spus Afrodita, aflată încă în braţele lui Darius, unde se pare că-şi revenise. E ca şi când Kalona i-ar fi vrăjit pe toţi, iar vraja asta îi afectează cumva şi pe Stark şi pe păsări.

— De-aia i-am dat dreptate Beccăi şi am lăsat-o să plece. Nu e o idee bună să atragem atenţia asupra faptului că noi suntem singurii de aici care nu fac parte din fan clubul Kalona, a spus Damien.

— Şi Neferet. Nu uita de ea, a intervenit Afrodita.

— Ea e de partea lui, dar nu cred că e vrăjită, am spus. I-am auzit vorbind când credeau că sunt inconştientă, iar ea îl contrazicea. Tipul s-a umflat în pene la ea şi atunci a părut să bată în retragere, dar de fapt nu a făcut decât să schimbe tactica. Îl manipulează, dar nu-mi dau seama dacă el s-a prins. Şi se transformă şi ea.

— Se transformă? Ce vrei să spui cu asta? a cerut Damien lămuriri.

— Puterea ei nu mai este ca înainte, a spus Darius.

Am dat din cap aprobator.

— E ca şi când ar fi dat cineva de un buton şi în felul ăsta ar fi căpătat un alt fel de putere.

— O putere a întunericului, a spus Afrodita şi ne-am uitat cu toţii la ea. Puterea ei nu mai vine de la Nyx. Sigur, încă se foloseşte de puterile pe care i le-a dat zeiţa noastră, dar îşi ia energia şi din altă parte. N-aţi simţit şi voi acolo, pe hol, lângă infirmerie?

S-a lăsat o linişte îndelungată, apoi a vorbit Damien:

— Cred că eram prea ocupaţi să ne împotrivim atracţiei pe care o răspândea Kalona.

— Şi morţi de frică, a adăugat Erin.

— Absolut, a încuviinţat Shaunee.

— Bun, deci acum ştim. Neferet e mai periculoasă ca oricând. Au vorbit cât credeau că sunt inconştientă. Neferet şi Kalona pun la cale un nou viitor şi au pomenit şi ceva de preluarea

Consiliului, am spus, şi nu-mi doream decât să mă pot târî în pat şi să-mi trag păturile peste cap.

— Mărită zeiţă! Înaltul Consiliu? a întrebat Afrodita.

— Nu sunt sigură, dar mă tem că da. Mă mai tem şi că noua ei putere i-a conferit nişte abilităţi speciale.

Am făcut o pauză. Nu voiam să sperii gaşca înainte să stau de vorbă cu Stevie Rae, dar trebuiau avertizaţi, aşa că mi-am ales cu grijă vorbele.

— Cred că Neferet îşi poate proiecta influenţa mişcându-se printre umbre, sau poate manevrându-le.

— Asta e de rău, a spus Damien.

— Înseamnă că trebuie să fim atenţi, a remarcat Erin.

— Al naibii de atenţi, i-a dat Shaunee dreptate.

Darius a încuviinţat din cap.

— Nu uitaţi niciodată: Neferet, Kalona şi majoritatea celorlalţi novici sunt duşmanii noştri. Privirea lui pătrunzătoare s-a mutat de la un puşti la altul. Ce e cu restul profesorilor? i-a întrebat Darius. Aţi fost cu toţii la ore, nu? Cum se purtau?

— Mda, ne-am dus la ore, deşi a fost ciudat, a zis Shaunee.

— Parcă am fi fost la liceul din Stepford.

— Se pare că profii sunt şi ei subjugaţi de Kalona, a spus Damien. Fireşte, nu am cum să fiu prea sigur de chestia asta pentru că nu am rămas singuri cu profii.

— N-aţi rămas singuri? Cum adică? am întrebat.

— Adică păsările alea erau peste tot, intrau şi ieşeau întruna din clasă, au rămas chiar şi la ore.

— Glumeşti?

M-a cuprins un val de repulsie la gândul că ciudăţeniile alea ale naturii umblau după bunul lor plac printre novici, de parcă ar fi fost la ele acasă!

— Nu glumeşte. Chiar sunt peste tot. E ca-n Invazia jefuitorilor de trupuri, în mama mă-sii, a spus Afrodita. Eroii pozitivi arată la fel, dar pe dinăuntru nu sunt sănătoşi la bilă, iar Imitatorii de Corbi sunt extratereştrii.

— Şi Fiii lui Erebus îi sprijină? a întrebat Darius.

— N-am văzut niciun războinic de când ne-a escortat Aristos în campus, a spus Damien. Da’ voi?

Gemenele şi Afrodita au dat din cap că nu.

— Nu e de bine, am spus.

Mi-am frecat fruntea, simţind cum mă copleşeşte un val de

oboseală. Ce era de făcut? Cine ne era prieten? Şi cum naiba aveam să ieşim din Casa Nopţii ca să mergem, speram eu, într-un loc sigur?

Capitolul 22

— Zoey, tu te simţi bine?

L-am privit pe Damien în ochii căprui, blânzi, dar înainte să apuc să-i răspund, a intervenit Darius.

— Nu. Trebuie să doarmă. Are nevoie de odihnă ca să-şi refacă forţele.

— Ce-ţi mai face rana aia urâtă, căscată? a întrebat Erin.

— Nu se vede că ai mai sângera prin uniforma aia drăguţă, aşa că am presupus că eşti gata rezolvată, a spus Shaunee.

— Mă simt mai bine, dar mă cam chinui să-mi refac forţele. Sunt ca un mobil cu bateria stricată.

— Trebuie să te odihneşti, a repetat Darius. Rana a fost aproape mortală, prin urmare, durează un timp până te recuperezi.

— Nu avem timp! am strigat eu cu frustrare. Trebuie s-o tăiem naibii de aici, departe de Kalona, până ne dăm seama cum putem să-l înfrângem.

— N-o să mai fie la fel de uşor ca data trecută să plecăm de aici, a spus Damien.

— De parcă atunci a fost tare uşor! a pufnit Afrodita.

— Aşa o să pară în comparaţie cu situaţia de-acum, a continuat Damien. Imitatorii de Corbi sunt peste tot. Noaptea trecută au atacat oameni la întâmplare. A fost un haos general şi asta ne-a ajutat să ne strecurăm neobservaţi. Azi sunt bine organizaţi şi postaţi peste tot.

— I-am văzut prin tot perimetrul. Numărul paznicilor pe care îi aveam înainte s-a dublat, cel puţin, a spus Darius.

— Dar nu mai stau lângă dormitoare, ca înainte, i-am spus.

— Pentru că nu le mai pasă de siguranţa noastră. Tot ce vor e să nu părăsim şcoala, a spus Damien.

— Dar de ce? am întrebat obosită, frecându-mi tâmpla, care începuse să-mi zvâcnească.

— Indiferent ce au de gând, trebuie să-i oprim imediat, a spus Darius.

— Asta nu arată mai degrabă că vor să pună mâna pe Casa Nopţii decât că încearcă să facă vreo şmecherie cu înaltul Consiliu? a întrebat Afrodita.

— Întrebarea mi-o adresase mie, dar cum nu puteam să-i dau răspunsul liniştitor la care, în mod evident, spera, a vorbit Darius în locul meu.

— Poate, dar e prea devreme să ne dăm seama.

— Hm, furtuna de gheaţă ajută la faza cu izolarea. Electricitatea e întreruptă peste tot. Serviciul de telefonie mobilă e ca vai de lume. Cu excepţia câtorva zone izolate care se alimentează cu generatoare, Tulsa e în beznă, a spus Damien.

— Mă întreb dacă Înaltul Consiliu al lui Nyx ştie măcar că Shekinah a murit, a remarcat Darius.

M-am uitat la Damien şi l-am întrebat:

— Ce se întâmplă când moare Marea Preoteasă a tuturor vampirilor?

Damien şi-a încreţit fruntea, cu un aer meditativ.

— Hm, dacă-mi aduc bine aminte de la ora de sociologie vampirească, Consiliul lui Nyx se întruneşte şi alege o nouă Mare Preoteasă. Asta se întâmplă numai o dată la trei sute sau cinci sute de ani. Odată aleasă, Marea Preoteasă domneşte toată viaţa ei. Alegerea e o chestie importantă, mai ales când intervine brusc, cum e cazul de faţă.

M-am înveselit un pic.

— N-ar fi logic ca membrii Consiliului lui Nyx să fie foaaarte interesaţi să afle cum se face că Shekinah a dat aşa brusc colţu'?

Damien a dat din cap.

— Eu aş spune că da.

— Vasăzică, ăsta ar putea fi un motiv serios pentru care Kalona vrea să ţină izolată Casa Nopţii. Ca să nu atragă atenţia Înaltului Consiliu, a spus Afrodita.

— Sau, din contră, poate că vrea atenţia Consiliului, adică vrea s-o prezinte pe Neferet ca pe noua Mare Preoteasă, dar îşi adună amândoi forţele ca să fie siguri de votul Consiliului.

În cameră s-a lăsat o linişte mormântală şi toată lumea mă privea îngrozită.

— Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva, a vorbit Darius, într-un final.

— Şi nici n-o s-o facem, am zis cu tărie, sperând că voi reuşi,

cumva, să-mi şi susţin spusele ca să nu fi fost vorbe goale. Auziţi, Kalona încă mai susţine că e Erebus coborât pe pământ? am întrebat.

— Mda, mi-a confirmat Erin.

— Şi, chiar dacă pare aşa o tâmpenie, toată lumea îl crede, a spus şi Shaunee.

— Dar tu l-ai văzut pe Kalona azi? am întrebat-o pe Shaunee. Vreau să spun, în afară de momentul în care am ajuns aici.

A clătinat din cap.

— Nţ.

Apoi am privit-o pe Erin.

— Subscriu. Nici eu nu l-am văzut, a spus ea.

— Nici eu, a răspuns şi Damien.

— Nici eu şi zic să-i stea în gât, a plusat Afrodita.

— Mda, dar s-ar putea să fii singura care zice asta, am spus încet şi m-am uitat de la gemene la Damien. Deja am stabilit că are un soi de chestie cu care vrăjeşte pe toată lumea. Dă roade chiar şi în cazul nostru, mai puţin dacă nu-l privim drept în ochi şi ne străduim din răsputeri. În plus, noi eram pregătiţi. Ştiam că e malefic. A fost nevoie să văd cum îl sugrumă pe Darius ca să nu mi se mai scurgă ochii după el.

— Te-a strâns de gât scârba aia? a intervenit Afrodita. Mă enervez rău! A, gaşcă prescurtată de tocilari, dacă nu v-aţi prins din prima, fiţi atenţi aici: mie, una, mi se rupe de trucurile magice ale ciudatului ăstuia înaripat care vă vrăjeşte pe voi. Eu, una, nu-l înghit pe tipu' ăsta nici cu o lingură de zahăr.

— Aşa e, am încuviinţat. Am remarcat şi eu mai devreme, tu chiar nu te simţi deloc atrasă de el.

— Şi de ce ar trebui să mă simt atrasă? E un caftitor mare şi bătrân. Habar n-are să se îmbrace şi în plus chiar nu-mi plac păsările. În fond, gripa aviară este o modalitate deloc atractivă de a muri. Aşa că eu zic pas, pentru mine nu înseamnă nimic tipul.

— Mă întreb de ce nu dă rezultate la tine chestia asta, m-am auzit gândind cu voce tare.

— Pen' că e cam tralala? a sugerat Shaunee.

— O ciudăţenie a naturii în piele de om? a adăugat Erin.

— Sau, mai degrabă: înzestrată cu o intuiţie excepţională, care îmi permite să văd dincolo de vrăjelile lui? A, şi asta mai înseamnă că văd şi dincolo de ale voastre, a adăugat Afrodita.

— Se poate să aibă dreptate, a vorbit Damien, entuziasmat. Cu toţii ne-am simţit atraşi, dar noi, spre deosebire de ceilalţi novici, putem să-i rezistăm, corect?

Am încuviinţat cu toţii din cap.

— Hm, noi avem elementele de partea noastră, am fost influenţaţi fizic şi psihic de ele, mult mai mult decât ceilalţi novici. Poate că tocmai capacităţile noastre extrasenzoriale ne dau puterea de a rezista fascinaţiei pe care o exercită Kalona.

— Novicii cu semiluni roşii spuneau că ei nu s-au simţit atraşi de el, întocmai ca Afrodita, am amintit. Iar ei au cu toţii capacităţi extrasenzoriale.

— Pare logic şi se aplică în cazul novicilor, dar cum rămâne cu vampirii adulţi? a întrebat Darius.

— Capacităţile voastre extrasenzoriale nu variază, exact ca ale noastre? a întrebat şi Afrodita. Sigur, novicii spun că toţi vampirii pot face chestia aia cu controlul minţii, dar nu e adevărat, nu?

— Nu, nu în totalitate, deşi mulţi dintre noi sunt foarte intuitivi, a explicat Darius.

— Şi tu eşti? am întrebat.

Darius a zâmbit.

— Numai când e vorba să-i protejez pe cei pe care am jurat să-i apăr.

— Dar asta înseamnă că ai ceva intuiţie, a spus Damien, încă entuziasmat. Bun, ce alţi vampiri din Casa Nopţii mai au capacităţi extrasenzoriale?

— Neferet, am răspuns cu toţii într-un glas.

— Asta ştim deja. Ea a pariat pe Kalona, aşa că pe ea nu o luăm în calcul în momentul ăsta. Mai cine?

— Damien! Cred că eşti pe drumul cel bun! am exclamat.

Toată lumea s-a uitat la mine, în timp ce eu mă uitam fix la pisicile pe care nu le identificasem din prima.

— Şi, ca de obicei, Damien s-a prins imediat.

— Dragonul, profa Anastasia şi profa Lenobia! Pe ei i-aş considera ca fiind cei mai intuitivi, după Neferet.

— Nu e o coincidenţă că pisicile lor sunt aici cu noi, a spus Darius.

— E un semn, au fost trimise ca să ştim că suntem pe calea cea bună, a zis Damien.

— Şi uite şi al doilea motiv pentru care nu putem pleca de aici

în noaptea asta, am spus.

— Al doilea? a întrebat Afrodita.

— Primul e că nu pot controla elementele destul de mult încât să nu ne vadă Imitatorii de Corbi; sunt prea ruptă de oboseală. Iar al doilea ar fi că, dacă Dragonul, profa Anastasia şi profa Lenobia chiar văd dincolo de porcărelele lui Kalona, atunci poate ne ajută să scăpăm de el.

— Porcărele? Lumea se duce de râpă. Nu se face gaură în cer dacă înjuri şi tu un pic, a spus Afrodita.

— Faptul că lumea se duce de râpă nu este un motiv să-ţi iei obiceiuri urâte, am replicat şi mi-am dat seama, cu surprindere că vorbeam ca bunica.

— Deci, ne-am înţeles: mai rămânem o zi. Zoey, trebuie să dormi. Mâine vă duceţi cu toţii la ore, ca de obicei, a spus Darius.

— De acord, am spus. Damien, poţi să-l prinzi pe Dragon singur suficient timp cât să-ţi dai seama dacă ar putea fi de partea noastră?

— Aşa ar trebui, la ora de scrimă de mâine.

— Cine merge la descântece şi ritualuri, cu profa Anastasia?

Gemenele au ridicat mâna, ca nişte eleve cuminţi.

— Puteţi s-o verificaţi?

— Absolut, a spus Erin.

— S-a marcat, a încuviinţat Shaunee.

— Eu vorbesc cu Lenobia, am spus.

Iar eu şi cu Darius ne uităm pe lângă ziduri să vedem pe unde sunt postate scârbele alea de Imitatori de Corbi, a zis Afrodita.

— Ai grijă, am sfătuit-o.

— O să aibă, a spus Darius.

— Eu cred că ar trebui să plecăm mâine, indiferent de situaţie. Nu mi se pare în regulă să stăm aici mai mult decât e absolut necesar, am explicat.

— De acord. Dacă ţi-ai refăcut forţele... a spus Darius.

— Aş face bine să mi le refac.

A urmat o pauză, după care Darius mi-a spus cu un aer solemn:

— Când scăpăm de aici, Kalona va veni după tine. Te va vâna până te va prinde.

— De ce eşti aşa de sigur? s-a interesat Afrodita.

— Spune-le cum îţi zice.

— Îmi zice A-ya, am răspuns cu un oftat.

— Pe..., a început Erin.

— ...dracu'! a terminat Shaunee.

— Astea da veşti proaste, a intervenit şi Damien.

— Chiar crede că tu eşti fecioara de care s-au folosit femeile Ghigua ca să-l prindă în capcană acum mai bine de o mie de ani? a întrebat Afrodita.

— Aşa se pare.

— Crezi că ar ajuta dacă i-ai spune că nu mai eşti fecioară? a zis Afrodita şi mi-a aruncat un zâmbet şmecheresc.

Am dat ochii peste cap la ea şi, pentru că menţionarea nu prea subtilă a pierderii virginităţii m-a dus din nou, fără să vreau, cu gândul la tipii din viaţa mea, am adăugat:

— Auziţi, eu mă întreb de ce e Stark chiar aşa de vrăjit de Kalona. El are un mare har de la Nyx şi, înainte să moară, părea să fie foarte intuitiv.

— Stark este un mare dobitoc, a spus Shaunee.

— Mda, dacă ne gândim la ce am auzit de la ceilalţi puşti şi la ce s-a întâmplat cu Becca, băiatul ăsta chiar e de belea, i-a ţinut Erin isonul.

— Poate că l-a stricat şi faptul că a murit şi apoi a înviat, dar eu bag mâna-n foc că era un dobitoc şi înainte s-o mierlească şi apoi s-o dezmierlească, a spus Afrodita. Trebuie să ne ferim cu toţii de el. Cred că răutatea lui are legătură cu Kalona şi Neferet.

— Mda, e ca un fel de Imitator de Corbi, dar fără aripi, a spus Erin.

— Îhhî, a încuviinţat Shaunee.

Eu nu am spus nimic, stăteam doar acolo şi mă simţeam foarte obosită şi vinovată. Îl sărutasem. Iarăşi. Şi toţi prietenii mei credeau că e un monstru, poate pentru că aşa şi era. Şi dacă e nasoală treaba cu el, şi cam aşa pare, cum naiba de puteam eu să cred că mai rămăsese vreun strop de bunătate în el?

— Gata, Z trebuie să doarmă, a spus Damien şi s-a ridicat ţinându-l încă pe Cameron în braţe. Ştim ce avem de făcut, aşa că hai la treabă şi apoi o tăiem, a spus Damien şi m-a strâns în braţe. Uită de poemul Kramishei, mi-a şoptit. Nu-i poţi salva pe toţi, mai ales dacă nu vor să fie salvaţi.

L-am îmbrăţişat şi eu, dar nu am spus nimic.

— Mie mi se pare o idee bună să mergem înapoi în tuneluri.

Trebuie să plecăm cu toţii de aici.

Damien mi-a zâmbit trist şi a ieşit din cameră, însoţit de gemene, care mi-au spus şi ele la revedere, în timp ce pisicile veneau în goană după ei.

— Haide, a spus Afrodita, luându-l de mână pe Darius şi trăgându-l din pat. În noaptea asta nu te duci la tine în cameră.

— Nu? a spus el şi i-a zâmbit cu căldură.

— Nu, nu te duci. Se pare că e penurie de Fii ai lui Erebus pe aici, aşa că am să stau cu ochii, şi cu alte părţi ale corpului, pe tine.

— Vomit, am spus, dar n-am putut să nu le zâmbesc larg.

— Tu dormi, mi-a spus Afrodita. O să ai nevoie de toate forţele ca să rezolvi dezastrul cu băieţii care te aşteaptă. Am sentimentul că Erik şi Heath o să-ţi consume mai multă energie decât controlarea elementelor.

— Mersi, Afrodita, am spus, sarcastică.

— Nici o problemă. De-aia sunt aici, să te ajut.

— Noapte bună, Preoteasă. Somn uşor, mi-a urat Darius, chiar înainte ca Afrodita să-l tragă afară din cameră.

Ultimele pisici l-au urmat pe el, lăsându-mă, în sfârşit, singură cu Nala.

Am oftat şi am căutat în buzunar după sticla de sânge pe care o dosisem acolo. Am agitat-o de parcă ar fi fost un suc rece şi gustos de la Starbucks şi am dat-o pe gât. Senzaţia pe care mi-o dădea sângele era plăcută şi îmi amintea de nişte degete calde care mi se plimbau pe corp, dar nu mi-a dat valul acela de energie cu care mă obişnuisem. Eram prea obosită. M-am smuls din pat, am tras de pe mine hainele alea cretine de spital şi am scotocit prin sertar după perechea mea preferată de boxeri de băieţi, ăia cu simbolul lui Batman, şi un tricou vechi şi lălâu. Chiar înainte să iau pe mine tricoul, m-am surprins în oglindă şi am înlemnit.

Chiar eram eu? Păream mult mai mare de şaptesprezece ani. Toate desenele mele erau vizibile şi ca o pulbere de viaţă aruncată peste un cadavru. Eram aşa de palidă! Iar cearcănele de la ochi erau chiar înspăimântătoare. Mi-am lăsat privirea uşor spre rană. Era oribilă şi al naibii de mare! Vreau să spun că se întindea de la un umăr la altul. Nu mai stătea căscată, ca o gură hidoasă, dar era o dungă zimţată şi încreţită, roşie, pe lângă care rana de cuţit a lui Darius chiar părea o zgârietură, cum el

singur o descrisese.

Am atins-o cu grijă şi m-am înfiorat de durere. Oare aşa avea să rămână mereu, în relief? Şi da, bine, îmi dau seama că eram superficială, dar tot îmi venea să izbucnesc în lacrimi. Nu din cauză că iadul se răsculase împotriva noastră, nu pentru că Neferet devenise extrem de periculoasă, nu pentru că ea şi Kalona ar fi putut ameninţa echilibrul dintre bine şi rău în lumea asta. Nu pentru că eram în ceaţă din cauza lui Erik, a lui Heath şi a lui Stark, ci pentru că aveam să rămân cu o cicatrice urâtă şi probabil că nu aveam să mai pot purta niciodată maiou. Şi dacă aş fi vrut să las pe cineva să mă vadă iar, ăăă, goală? Avusesem eu o experienţă neplăcută, dar, într-o bună zi, sigur voi avea o relaţie super şi până la urmă am să-mi doresc ca tipul cu pricina să mă vadă goală. Corect? M-am uitat la dunga urâtă şi nevindecată şi mi-am înăbuşit un oftat. Nasol.

Trebuie să încetez mă mai gândesc la chestia asta şi categoric nu am să mă mai privesc goală. Nu-mi face bine. Ce mai încolo şi-n coace! Probabil că nu făcea bine nimănui!

Mi-am tras iute tricoul peste cap şi am mormăit:

— Probabil că s-a luat de la Afrodita. Jur că eu nu eram aşa de superficială.

Nala mă aştepta pe pat, în locul ei obişnuit, pe pernă. M-am strecurat sub aşternuturi, m-am ghemuit alături de ea şi tare îmi mai plăcea cum se ghemuise lângă mine, cu motoraşul pornit. Cred că ar fi trebuit să-mi fie teamă să adorm după ultima vizită a lui Kalona din vis, dar eram prea obosită să mai gândesc, prea obosită să îmi mai pese. Am închis pur şi simplu ochii şi m-am lăsat pradă, plină de recunoştinţă, întunericului.

*

Când a început visul, nu mai eram pe o pajişte, aşa că, în prostia mea, m-am simţit uşurată şi relaxată. Eram pe o insulă incredibil de frumoasă şi priveam spre o lagună, la orizontul care îmi părea cunoscut, deşi ştiam că nu mai fusesem niciodată acolo. Apa mirosea a peşte, a sărat. Avea o adâncime, o grandoare şi o vastitate care îmi aminteau de ocean, deşi nu fusesem niciodată pe coastă. Soarele apunea, iar cerul strălucea palid, amintindu-mi de frunzele tomnatice.

Stăteam pe o bancă de marmură, de culoarea razelor lunii.

Era sculptată cu cârcei de viţă şi cu flori şi părea desprinsă din alte vremuri şi de pe alte tărâmuri. Mi-am trecut mâna pe spătarul ei neted, cald încă de la arşiţa de peste zi. Era ca şi cum aş fi fost într-adevăr acolo, nu doar în vis. Am aruncat o privire peste umăr şi am făcut ochii mari. Maaamă! în spatele meu se vedea un palat cu uşi şi ferestre frumoase, arcuite, toate de un alb pur, cu coloane impresionante şi cu candelabre din alea sub care se pune tortul pentru nuntă. Se întrezăreau prin geamurile elegante şi scăpărau în lumina difuză a amurgului.

Era o privelişte care îţi tăia răsuflarea, şi eram tare mândră de mine că inventasem chestia asta în vis, dar mă simţeam în acelaşi timp uluită. Părea totul atât de real şi de familiar... De ce oare?

M-am întors din nou cu faţa spre peisajul oferit de lagună şi priveam la un dom, la bărcuţe şi la multe alte chestii extraordinare, pe care nu aveam cum să mi le imaginez eu singură. Briza blândă a nopţii se desprindea de pe luciul apei, purtând cu sine aromele intense ale apelor întunecate. Am inspirat adânc, încântată de unicitatea acelui moment. Sigur, mulţi ar spune că apa era cam împuţită, dar eu nu credeam asta, eu doar...

Rahat! Brusc m-a luat cu fiori pe şina spinării. Ştiam de ce îmi părea cunoscut.

Afrodita îmi descrisese locul ăsta cu numai câteva zile în urmă. Nu în detaliu. Nu-şi putuse aminti totul, dar ce reuşise să-mi spună îmi lăsase o impresie clară şi neliniştitoare, într-atât încât am recunoscut palatul, apa şi sentimentul acela de străvechi.

Era locul care îi apăruse Afroditei în cea de-a doua viziune în care muream.

Capitolul 23

— Iată-te. De data asta mă aduci tu într-un loc ales de tine, în loc să te chem eu.

Kalona mi-a apărut în faţa ochilor lângă banca de marmură, de parcă s-ar fi materializat din aer. Nu am spus nimic, mă chinuiam să-mi controlez bătăile sălbatice ale inimii.

— Zeiţa ta este destul de ciudată, mi-a spus, pe un ton

prietenesc, după ce s-a aşezat pe bancă lângă mine. Simt că aici eşti în pericol. Mă miră că ţi-a îngăduit să vii aici, mai ales că probabil ştia c-ai să mă chemi. Cred că îşi închipuie că te avertizează, că te pregăteşte, dar mi-a apreciat greşit intenţiile. Intenţia mea e să reînvii trecutul şi, ca să reuşesc, prezentul trebuie să moară.

S-a oprit şi a făcut un gest dispreţuitor spre bogăţiile de pe malul celălalt.

— Toate astea nu înseamnă nimic pentru mine.

Habar n-aveam despre ce vorbea, iar când în sfârşit mi-am regăsit glasul, tot ce am reuşit să spun a fost geniala replică:

— Nu te-am chemat eu.

— Bineînţeles că tu m-ai chemat, a spus pe un ton insinuant, de parcă el ar fi fost iubitul meu, iar eu eram prea timidă ca să recunosc cât de mult îmi plăcea.

— Nu, am spus fără să-l privesc. Nu eu te-am chemat, am repetat. Şi habar n-am despre ce vorbeşti.

— Meditaţiile mele sunt lipsite de importanţă. Cu timpul, totul va deveni limpede. Însă, A-ya, dacă nu m-ai chemat tu, atunci explică-mi cum de m-am alăturat ţie în vis.

M-am ţinut tare ca să nu cedez tentaţiei pe care o simţeam deja numai auzindu-i glasul şi am întors capul să-l privesc. Era din nou tânăr, nu părea să aibă mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Purta nişte jeanşi largi şi părea tare mândru de el. Şi asta era tot. Nu era încălţat şi nici nu avea cămaşă pe el, iar aripile îi erau miraculoase, de un negru care amintea de cerul fără stele, şi străluceau mătăsoase în lumina palidă. Pielea perfectă şi bronzată părea să-i fie luminată din interior, iar corpul lui întrecea orice imaginaţie. Era, precum chipul, atât de frumos, atât de perfect încât îmi părea imposibil de descris.

Am realizat, profund şocată, că aşa ne păruse Afroditei şi mie apariţia lui Nyx. Era de o frumuseţe atât de nepământeană încât ne fusese imposibil s-o descriem. Iar asemănarea asta dintre Kalona şi Nyx m-a întristat incredibil de tare, m-a întristat din cauza a ceea ce fusese poate cândva Kalona şi a ceea ce devenise.

— Ce este, A-ya? De ce-ţi vine să plângi?

Mi-am ales cu grijă cuvintele, apoi m-am oprit. Dacă ăsta era visul meu, dacă eu îl chemasem pe Kalona, atunci aveam să fiu cinstită până la capăt. Aşa că am spus adevărul:

— Sunt tristă pentru că eu nu cred că ai fost întotdeauna cum eşti acum.

Kalona a tăcut. Trăsăturile sale perfecte păreau să se fi pietrificat, iar el se preschimbase, parcă, în statuia unui zeu.

În vis nu simţeam apăsarea timpului, aşa că, la fel de bine, se poate să fi trecut o secundă sau un secol înainte să răspundă.

— Şi ce-ai face dacă ai şti că nu am fost întotdeauna cum sunt acum, A-ya? M-ai salva sau m-ai întemniţa din nou?

I-am privit ochii strălucitori, de culoarea ambrei, şi am încercat să-i citesc în suflet.

— Nu ştiu, am spus cinstit. Nu cred că aş putea face nici una, nici alta fără ajutorul tău.

Kalona a râs, iar muzica glasului său mi s-a jucat pe piele şi îmi venea să-mi dau capul pe spate, să-mi întind braţele şi să mă las pradă splendorii lui.

— Cred că ai dreptate, a spus şi mi-a zâmbit privindu-mă în ochi.

Mi-am ferit privirea şi m-am uitat la ocean, încercând să-mi şterg din minte cât de incredibil de fermecător era.

— Îmi place locul ăsta, a spus şi simţeam că zâmbeşte. Îmi transmite putere, o putere străveche. Nu e de mirare că au ales să vină aici. Îmi aminteşte de locul plin de forţă din care m-am ridicat în Casa Nopţii, deşi elementul pământ nu e foarte puternic aici. Asta mă linişteşte. Este plăcut.

M-am concentrat asupra singurului lucru pe care l-am înţeles din tot ce a spus.

— Nu e de mirare, cred, că te-ai simţi mai în largul tău pe o insulă, dat fiind că nu-ţi prea place pământul.

— Un singur lucru îmi place la pământ, şi anume că acolo m-am odihnit în braţele tale, deşi îmbrăţişarea ta a fost prea mult chiar şi pentru nestăvilita mea dorinţă.

L-am privit din nou şi încă îmi zâmbea cu blândeţe.

— Trebuie să ştii că eu nu sunt de fapt A-ya.

Zâmbetul nu i-a pălit.

— Nu, nu ştiu.

A întins uşor mâna şi mi-a prins între degete o şuviţă lungă de păr brunet. În timp ce mă privea drept în ochi, mi-a lăsat părul să-i alunece în palmă.

— Nu se poate, am spus cu un glas uşor tremurând. Eu nu eram în pământ când te-ai eliberat tu. Eu trăiesc pe pământ de

şaptesprezece ani, atât.

Mi-a răspuns, mângâindu-mă încă pe păr.

— A-ya dispăruse de secole, se topise din nou în pământul din care se născuse. Tu eşti ea, renăscută dintr-o fiică a omului. De-aia eşti altfel decât ceilalţi.

— Nu poate fi adevărat. Nu sunt ea. Nu te cunoşteam când te-ai înălţat, am izbucnit.

— Eşti sigură că nu mă cunoşteai?

Îi simţeam răceala pielii şi îmi venea să mă aplec spre el. Inima îmi bătea iarăşi cu putere, numai că, de data asta, nu de frică. Îmi doream să fiu aproape de acest înger căzut, cum nu-mi mai dorisem niciodată nimic în viaţa mea. Dorinţa pe care o simţeam faţă de el era mai puternică decât atracţia sângelui lui Heath, de care mă Impregnasem. Cum ar fi să-i gust sângele lui Kalona? Gândul ăsta m-a făcut să mă înfior de o dorinţă delicioasă şi interzisă.

— Simţi şi tu, a şoptit. Ai fost creată pentru mine. Îmi aparţii.

Cuvintele lui mi-au sfâşiat vălul de dorinţă. M-am ridicat şi m-am dus pe după capătul băncii, iar braţul ei de marmură stătea ca o barieră între noi.

— Nu. Nu-ţi aparţin. Nu aparţin nimănui altcuiva în afară de mine însămi şi de Nyx.

— Întotdeauna îţi pleci urechea la blestemata aia de zeiţă! Intimitatea seducătoare se topise din glasul lui şi redevenise îngerul rece şi lipsit de principii, care îşi schimba dispoziţia după cum bătea vântul şi care aproape că putea ucide numai cu puterea minţii. De ce te încăpăţânezi să-i rămâi credincioasă? Nu este aici, a spus şi şi-a întins braţele, iar aripile lui magnifice i-au fremătat împrejur ca o pelerină însufleţită. Când ai mai mare nevoie de ea, te lasă singură, să faci greşeli.

— Se numeşte liber-arbitru, am spus.

— Şi ce e aşa minunat la liberul-arbitru? Fiinţele umane îi dau întotdeauna o întrebuinţare greşită. Viaţa poate fi mult mai fericită fără el.

Am clătinat din cap.

— Dar atunci nu aş mai fi eu, aş fi jucăria ta.

— Tu nu. Ţie nu ţi-aş lua voinţa proprie.

Chipul i s-a schimbat instantaneu şi a redevenit îngerul iubitor, făptura aceea de o asemenea frumuseţe încât mai că înţelegeam cum de-ar putea cineva să renunţe la liberul-arbitru

doar ca să fie aproape de el.

Din fericire nu era şi cazul meu.

—Singurul mod în care m-ai putea face să te iubesc ar fi să-mi iei liberul-arbitru şi apoi să-mi ordoni să fiu cu tine, ca şi când aş fi sclava ta.

M-am pregătit pentru explozia pe care credeam că aveau s-o stârnească vorbele mele, dar el nici nu a ţipat, nici nu a sărit de pe bancă, nici nu a izbucnit, a spus doar atât:

— Atunci vom fi duşmani.

Cum nu era o întrebare, ci o afirmaţie, am hotărât că mai bine nu-i răspund. În loc de asta, l-am întrebat:

— Kalona, ce vrei?

— Pe tine, desigur, A-ya.

Am clătinat din cap şi am făcut un gest cum că nu mă interesa răspunsul lui.

— Nu la asta mă refer. Vreau să spun, ce cauţi aici, în primul rând. Nu eşti muritor. Tu... ăăă..., am făcut o pauză, neştiind până unde puteam să duc subiectul ăsta fără urmări, apoi, într-un final, am decis că poate ar trebui să-i dau înainte. În fond, deja spusese că aveam să fim duşmani. Ai căzut, aşa e? Nu ştiu, dintr-un loc pe care mulţi muritori l-ar numi Paradis. M-am oprit din nou, aşteptând un soi de răspuns de la el.

Kalona a dat uşor din cap.

— Da.

— Că aşa ai vrut tu?

Părea uşor amuzat.

— Da, sunt aici pentru că aşa am ales eu.

— Şi de ce ai făcut-o? Ce vrei?

Trăsăturile sale au suferit o nouă schimbare. Strălucea cum numai un nemuritor putea. Kalona s-a ridicat, şi-a întins braţele, iar aripile i s-au desfăcut, atât de magnifice încât mi-era greu să-l privesc, dar imposibil să-mi feresc ochii.

— Totul! a strigat cu un glas zeiesc. Vreau totul!

Şi atunci s-a întrupat înaintea mea, înger strălucitor, nu căzut, aici, ca prin miracol, aproape de mine, des-tul de pământean încât să poată fi atins, dar prea frumos să fie orice altceva decât un zeu.

— Eşti sigură că nu m-ai putea iubi? a spus şi m-a luat în braţe.

Aripile lui m-au cuprins cu bezna lor mătăsoasă, ca un pled, în

ciuda răcorii minunate şi dureroase a trupului său, pe care începusem să-i cunosc atât de bine. S-a aplecat şi, uşor, dorind parcă să-mi dea timp să mă feresc, gura i-a pornit spre a mea.

Când buzele ni s-au întâlnit, sărutul lui mi-a îngheţat şi mi-a pârjolit deopotrivă trupul şi am simţit că mă scufund. Nu mai ştiam nimic în afară de corpul lui, de sufletul lui. Voiam să mă lipesc de el şi să-l las să se piardă în mine. Întrebarea nu era dacă puteam să-l iubesc, ci cum să nu-l iubesc. O eternitate în care să-l îmbrăţişez, să fie al meu, să-l iubesc nu putea fi de ajuns.

O eternitate în care să-l îmbrăţişez...

Gândul ăsta m-a sfredelit. A-ya fusese creată să-l iubească şi să-l îmbrăţişeze o eternitate.

Mărită zeiţă! mi-am urlat în minte, chiar sunt A-ya?

Nu, nu se poate. Nu am să-mi permit să fiu ea.

L-am împins. Îmbrăţişarea noastră fusese o renunţare deplină şi pasională, aşa că brusca mea respingere l-a luat prin surprindere. S-a dat înapoi clătinându-se şi m-a lăsat să scap din înlănţuirea braţelor şi aripilor lui.

— Nu! am strigat, clătinând din cap, ca o nebună. Nu sunt ea! Eu sunt Zoey Redbird şi, dacă iubesc pe cineva, e pentru că merită dragostea mea, nu pentru că sunt o mână de ţărână adusă la viaţă.

Ochii lui de culoarea ambrei au scăpărat de mânie şi a pornit spre mine.

— Nu! am ţipat din nou.

*

M-am trezit brusc din somn la sâsâitul înnebunit al Nalei şi cu senzaţia că cineva stătea pe marginea patului şi încerca să se ferească de mâinile mele care se agitau prin aer.

— Zoey! Stai liniştită. Trezeşte-te! A! Rahat! a spus tipul când pumnul meu i s-a înfipt în obraz.

— Pleacă de aici! am ţipat.

M-a prins de ambele încheieturile cu o mână.

— Revino-ţi!

Apoi s-a întins şi a aprins veioza.

Clipeam uitându-mă la tipul care stătea pe patul meu şi-şi frecă obrazul.

— Stark, ce naiba cauţi la mine în cameră?

Capitolul 24

— Treceam pe hol, afară, şi ţi-am auzit pisica mârâind şi sâsâind şi apoi ai început tu să ţipi. M-am gândit că ai probleme. Stark s-a uitat la fereastra mea acoperită cu perdele groase. Mă gândeam că poate a intrat un Imitator de Corbi. Ştii, pisicile nu pot să-i sufere. În orice caz, de-aia am dat buzna aici.

— Şi adică vrei să spui că tu treceai pe lângă camera mea la..., am zis şi m-am uitat la ceas. La prânz?

A ridicat din umeri, iar comisurile buzelor i s-au înălţat în zâmbetul ăla şmecheresc care îmi plăcea atât de mult.

— Hm, cred că a fost mai degrabă un plan decât o coincidenţă.

— Acum poţi să-mi dai drumul, am spus.

Şi-a mai slăbit strânsoarea de pe încheieturile mele, cam fără chef, dar nu mi-a dat drumul şi a trebuit să-mi trag mâinile dintr-ale lui.

— Trebuie să fi fost un coşmar îngrozitor.

— Da, aşa e, am spus şi m-am lăsat pe spate ca să mă sprijin de tăblia patului. Nala se ghemuise frumos lângă mine.

— Şi cu ce era?

I-am ignorat întrebarea şi am spus:

— Ce cauţi aici?

— Ţi-am zis. Am auzit zgomote dinăuntru şi...

— Nu, adică ce căutai la uşa mea. E miezul zilei. Novicii cu semiluni roşii pe care îi cunosc eu nu se simt prea în largul lor la lumina soarelui şi dorm buştean la ora asta.

— Mda, aş putea să dorm, dar mă rog... Şi nu e soare, totul e cenuşiu şi îngheţat.

— Dumnezeule, tot mai e furtună?

— Da, şi mai vine un front astăzi. Ce nasol trebuie să fie pentru oameni să încerce să facă faţă la porcăria asta fără generatoare şi alte chestii pe care le are şcoala asta.

— Ce-a spus el m-a făcut să mă întreb dacă măicuţele aveau şi ele generator la mănăstire. Trebuia neapărat să vorbesc cu măicuţa Maria Angela. Să vorbesc cu ea? Ce tot zic, trebuia să mă duc acolo. Mi-era dor de bunica şi mi se luase să mă simt tot

timpul în pericol. Am oftat, incredibil de obosită. Cât dormisem? Am numărat în mintea mea vreo cinci ore. Îhh. Şi o grămadă din timpul ăla fusesem într-un loc ciudat din vis împreună cu Kalona, chestie care nu putea fi aşa de odihnitoare.

— Pari obosită, a spus Stark.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce-ai venit aici? Acu' pe bune.

S-a uitat fix la mine, apoi a răsuflat adânc şi mi-a spus:

— Trebuia să te văd.

— De ce?

Ochii lui căprui s-au oprit asupra mea. Semăna atât de tare cu Stark cel de dinainte, încât mă simţeam tulburată. Ochii îi erau acum normali, iar în umbrele din jurul lui nu mai pulsa bezna aceea ciudată. Numai conturul roşu al desenului lui îmi amintea că era diferit de puştiul care îmi încredinţase secretele lui şi îmi ceruse ajutorul în arena sportivă, cu numai câteva nopţi în urmă.

— O să te facă să mă urăşti, a izbucnit el.

— La cine te referi? Şi nimeni nu-mi dictează mie ce să simt.

Imediat cum am spus asta, m-am şi văzut în braţele lui Kalona, dar mi-am alungat intenţionat din minte imaginea asta mult prea grafică.

— Ei... Toată lumea, a spus el. O să-ţi spună că sunt un monstru, iar tu o să-i crezi.

Am continuat să-i privesc în tăcere, fix, iar el a fost primul care şi-a ferit privirea.

— Eu mă gândesc că dacă, de exemplu, o muşti pe Becca şi umbli cu Kalona, înarmat cu arcul ăla cu care nu ratezi nici o ţintă, gata oricând să tragi, asta ar putea, într-adevăr, să le dea celorlalţi de înţeles că nu mai eşti chiar aşa un tip de treabă.

— Întotdeauna spui exact de gândeşti?

— Ăăă, nu, dar încerc să fiu cinstită. Uite care e faza, sunt foarte obosită şi tocmai am avut un vis îngrozitor. Ce se întâmplă aici nu e de bine, iar eu sunt în ceaţă dintr-o grămadă de motive. În plus, tu ai venit la mine, nu te-am chemat eu, nu ţi-am zis eu: „Stark, ce-ar fi să te strecori un pic la mine în cameră?“ Pe scurt, nu-mi arde de joacă.

— Nu m-am strecurat, a spus.

— Nu cred că are mare importanţă, i-am replicat.

— Am venit pentru că tu mă faci să simt, a spus într-o suflare.

— Ce te fac să simţi?

— Să simt, pur şi simplu. Şi-a trecut mâna peste frunte, de parcă l-ar fi durut capul. De când am murit şi apoi am înviat, o parte din mine a rămas moartă. N-am mai simţit nimic. Sau oricum nimic bun. Vorbea în propoziţii scurte şi înghiţea cuvintele, de parcă i-ar fi fost greu să spună ce avea de spus. Da, mă rog, simt nevoi. Mai ales dacă n-am băut sânge de ceva timp. Dar ăsta nu e un sentiment propriu-zis. E doar o reacţie. Ca mâncatul, dormitul, trăitul, muritul. E ceva instinctiv, a spus cu o grimasă, apoi şi-a ferit privirea de mine. Automat iau ce am nevoie. Ca, de exemplu, de la fata aia.

— Becca, am spus cu răceală. O cheamă Becca.

— Bine, Becca.

Chipul îi părea împietrit. Nu mai era înspăimântător, nu mai avea ochii roşii, dar arăta ca un mare dobitoc, iar eu eram suficient de obosită încât să mă irite chestia asta.

— Ai atacat-o. Ai sărit la ea. Uite ce, lucrurile sunt foarte simple. Dacă vrei ca lumea să nu mai spună lucruri rele despre tine, atunci trebuie să încetezi să mai faci lucruri rele, i-am explicat.

Ochii i-au scăpărat şi am văzut o lumină roşiatică în adâncul lor.

— I-ar fi plăcut. Dacă tu şi cu războinicul aţi fi venit cinci minute mai târziu, aţi fi găsit-o grămadă pe mine.

— Glumeşti? Tu chiar crezi că dacă îi controlezi mintea, se pune ca preludiu?

— Era supărată când ai găsit-o înăuntru? Sau spunea ce tare sunt şi cât mă doreşte? m-a întrebat Stark întrebarea.

— Şi tu crezi că asta îţi justifică fapta? Te-ai jucat cu mintea ei ca s-o faci să vrea să fie cu tine. Şi asta este, după orice definiţie, tot o formă de violare, deci un lucru rău.

— Chiar după aia tu m-ai sărutat şi n-a trebuit să mă joc cu mintea ta!

— Mda, în ultima vreme am gusturi cam îndoielnice în materie de băieţi. Dar îţi jur că în momentul de faţă nu am nici cea mai mică dorinţă să mă arunc în braţele tale.

S-a ridicat brusc în picioare şi s-a îndepărtat de patul meu.

— Nici nu ştiu ce naiba caut aici. Sunt ceea ce sunt şi nimic nu poate schimba situaţia.

Enervat la culme, a pornit cu paşi mari spre uşă.

— Ba poţi schimba situaţia.

Vorbisem cu blândeţe, dar cuvintele păruseră să scânteieze în aerul dintre noi şi să-i învăluie pe Stark, făcându-l să se oprească. A rămas pe loc un timp, cu pumnii strânşi pe lângă corp şi cu capul uşor plecat, de parcă în el s-ar fi dat o luptă. Cu spatele încă la mine, a spus:

— Vezi la ce mă refer? Când îmi spui lucruri de genul ăsta, mă faci să simt din nou.

— Poate din cauză că în momentul de faţă sunt singura persoană care îţi spune adevărul.

Pe când vorbeam, am trăit unul dintre acele sentimente profunde care mă făceau să înţeleg că rosteam cuvintele pe care Nyx voia să le rostesc. Am inspirat adânc, m-am concentrat şi, deşi eram obosită, rănită şi nedumerită din multe motive, am urmat firul care se desfăşurase înaintea mea şi am încercat să cos cu el ţesătura sfâşiată a umanităţii lui Stark.

— Nu cred că eşti un monstru, dar nici nu cred că eşti doar un tip de treabă. Văd ce eşti şi cred în ceea ce ai putea alege să fii. Nu înţelegi, Stark? Kalona şi Neferet te ţin în felul ăsta pentru că se folosesc de tine. Dacă nu vrei să te transformi în creatura pe care vor ei s-o creeze, atunci va trebui să alegi o altă cale şi să lupţi împotriva lor şi împotriva întunericului care te înconjoară. Am oftat, în căutarea cuvintelor potrivite. Nu înţelegi? Răul va învinge dacă oamenii buni stau cu mâinile în sân.

Cu asta trebuie să-i fi atins un punct sensibil, pentru că s-a întors uşor cu faţa spre mine.

— Eu nu sunt un om bun.

— Erai un tip de treabă înainte de toate astea, ştiu sigur. N-am uitat, exact cum ţi-am promis. Şi poţi să fii din nou aşa.

— Când te aud vorbind aşa, mai că te cred.

— Primul pas e să crezi, al doilea, să acţionezi.

Am făcut o pauză, dar el nu mai spunea nimic, aşa că am umplut tăcerea cu câteva dintre bălmăjelile care îmi treceau prin cap.

— Te-ai gândit vreodată de ce ne tot întâlnim?

A schiţat un zâmbet de băiat rău.

– Mda, m-am gândit că e din cauză că eşti aşa de cool.

Am încercat fără succes să nu rânjesc la el.

— Da, mă rog, în afară de asta.

A ridicat din umeri şi a spus:

— Mie îmi ajunge că arăţi aşa mişto.

— Mersi. Dar nu la asta mă referem. Eu mă gândeam că are de-a face cu Nyx şi cu faptul că eşti important pentru ea.

Zâmbetul lui Stark a pălit imediat.

— Zeiţa nu mai vrea nimic de la mine.

— Cred că ai fi surprins. O mai ţii minte pe Afrodita?

A dat din cap aprobator.

— Da, e tipa aia plină de aere care chiar se crede zeiţa iubirii.

— Exact. Ea şi cu Nyx sunt aşa, am spus şi mi-am încrucişat degetele.

— Eşti sigură?

— Absolut, am spus şi nu mi-am putut reţine un căscat imens. Scuze, n-am prea dormit în ultima vreme. Cu stresul de aici, rana şi visele chiar nasoale pe care le-am tot avut, somnul nu s-a prea lipit de mine.

— Pot să te întreb ceva despre visele tale?

Am ridicat din umeri şi am dat somnoroasă din cap.

— Ţi-a apărut Kalona în ele?

Am clipit uimită la el.

— De ce întrebi?

— Face chestii din astea, le apare oamenilor în vis.

— Ţi-a apărut şi ţie?

— Nu, mie nu, dar i-am auzit pe novici când spuneau că şi lor chiar le-a apărut, numai că lor le-a plăcut mult mai mult decât ţie.

M-am gândit ce sexy putea fi Kalona şi cât de simplu mi-ar fi fost să cedez în faţa farmecelor lui hipnotice.

— Da, pun pariu.

— Vreau să-ţi spun ceva, dar să nu crezi că inventez povestea asta ca să mă dau la tine, a spus.

— Ce e?

Părea tare jenat, de parcă ce urma să-mi spună îl stânjenea foarte tare.

— Îi e mai greu să-ţi apară în vis dacă nu dormi singură.

M-am uitat cu atenţie la el. Avea dreptate, părea genul de poveste inventată de un tip ca să se strecoare în patul şi în chiloţeii unei fete.

— Prima oară când s-a întâmplat, nu dormeam singură, am spus.

— Erai cu un tip?

Am simţit că mă îmbujorez.

— Nu, eram cu colega mea de cameră.

— Trebuie să fie un tip. Nu vrea să aibă concurent, sau ceva de genul ăsta.

— Stark, chestia asta e cam de căcălică.

A zâmbit.

— Ăsta chiar e un cuvânt, „căcălică“?

— E cuvântul meu, am spus. Şi de unde ştii tu treaba asta despre Kalona?

— Vorbeşte de faţă cu mine. Uneori se comportă de parcă nici n-ar observa că sunt acolo. L-am auzit vorbind cu Rephaim despre vise. A spus că se gândeşte să pună Imitatori de Corbi de strajă între dormitoarele fetelor şi băieţilor, ca să-i ţină separaţi, dar a renunţat pentru că nu îi era oricum prea greu să-i controleze pe novici, fie că le apărea sau nu în vis.

— Ce scârboşenie, am spus. Dar profii? Sunt cu toţii controlaţi de el?

— Aşa se pare. Cel puţin niciunul dintre ei nu i s-a opus lui sau lui Neferet.

Mă aşteptam ca Stark să treacă în defensivă din cauza şuvoiului meu de întrebări, dar lui nu părea să-i pese şi vorbea cu mine de parcă n-avea nici o importanţă că îmi spunea toate lucrurile astea. Aşa că am hotărât să văd cât pot să aflu.

— Şi Fiii lui Erebus? Am văzut unul când am intrat în campus, dar de atunci n-am mai văzut niciunul.

— Nu au mai rămas prea mulţi, a spus Stark.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mulţi dintre ei sunt morţi. Când a murit Shekinah, Ate şi-a ieşit din minţi şi a pornit un atac împotriva lui Kalona, deşi eu nu cred că el a omorât-o.

— Nu a omorât-o el. Neferet a omorât-o pe Shekinah.

— Hm, mi se pare normal, că doar e o scârbă răzbunătoare.

— Credeam că eşti sluga ei.

— Nu sunt.

— Eşti sigur?

— Da.

— Ea ştie? am întrebat.

— Nu. Îmi aduc aminte de ceva ce mi-ai spus chiar înainte să mor. Ai încercat să mă avertizezi să am grijă când e Neferet prin preajmă.

— Da, îmi amintesc şi eu.

— Ei bine, ai avut dreptate.

— Stark, se schimbă, nu-i aşa? Adică nu mai e doar o Mare Preoteasă vampir, nu? am întrebat.

— Nu, asta-i sigur. Are puteri ciudate. Jur că poate spiona oamenii mai bine decât Kalona.

Şi-a ferit privirea, iar când ne-am uitat din nou unul la altul, ochii lui erau umbriţi de o tristeţe profundă.

— Mi-aş fi dorit să fi fost tu acolo în locul lui Neferet.

— Să fi fost acolo? am întrebat, deşi nodul care mi se pusese în gât arăta că ştiam exact la ce se referă.

— Mi-ai spionat corpul, nu? Cu camera aia video.

— Mda, am spus încet. Jack a instalat-o. Nu voiam să te las singur şi asta a fost cea mai bună idee care mi-a dat prin cap ca să te am sub observaţie. Apoi bunica mea a avut un accident şi lucrurile au scăpat de sub control... Îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău. Ar fi ieşit altfel dacă te-aş fi văzut pe tine în loc s-o văd pe ea.

Voiam să-l întreb ce anume se întâmplase când murise şi apoi devenise zombi şi să-i mai pun întrebări despre Neferet, dar chipul îi devenise impenetrabil, iar în ochi i se citea durerea.

— Auzi, a spus, schimbând brusc subiectul, tu vrei să dormi. Şi eu sunt obosit. Ce-ar fi să dormim împreună? Doar dormim. Promit că n-am să încerc nimic.

— Nu prea cred, am răspuns.

— Preferi să-ţi apară Kalona din nou în vis?

— Nu, dar, ăăă, nu cred că e o idee bună să dormi cu mine.

Expresia i-a redevenit dură şi rece, dar încă îi citeam durerea în priviri.

— Pentru că nu crezi că o să-mi ţin promisiunea.

— Nu, pentru că nu vreau să ştie nimeni că ai fost aici, i-am răspuns cu sinceritate.

— Plec înainte să afle cineva, a spus uşor.

Dintr-odată mi-a fost clar că răspunsul meu avea puterea să-l facă să piardă lupta pentru propria umanitate, iar în minte îmi răsunau ultimele două rânduri din poemul Kramishei: „Umanitatea o salvează/ Dar ea oare mă va salva pe mine?“ Ştiam ce aveam de făcut.

— Bine. Dar trebuie să pleci de aici înainte să te vadă cineva.

A făcut ochii mari de uimire, apoi buzele sale au schiţat din

nou acelaşi zâmbet obraznic, de băiat rău.

— Vorbeşti serios?

— Da, din nefericire. Hai, treci încoace, altfel o să pic de somn în timp ce vorbesc cu tine.

— Super! Nu trebuie să-mi spui de două ori. Oi fi eu monstru, da' prost nu sunt, a spus şi s-a îndreptat iute înapoi spre pat.

M-am dat mai încolo, stricându-i rostul Nalei, chestie care a ofticat-o la culme. S-a dus mârâind la marginea patului, s-a rotit de trei ori şi jur că a adormit la loc înainte să-şi culce căpşorul pe lăbuţe.

De la ea mi-am mutat privirea înapoi la Stark şi mi-am pus repede mâna pe partea lui de pat, înainte să apuce să se aşeze.

— Ce e? a întrebat.

— Mai întâi de toate, trebuie să scapi de arc şi de săgeţi, că zici că te-ai născut cu ele în spinare.

— A, bine, a spus şi şi-a scos drăcia aia de piele care îi ţinea arcul şi tolba cu săgeţi prinse pe spate şi le-a lăsat pe podea, lângă pat. Văzând că încă nu iau mâna de acolo, a întrebat:

— Acum ce mai e?

— Să nu te prind la mine în pat cu pantofii în picioare.

— Rahat. Scuze, a mormăit, în timp ce-şi arunca pantofii din picioare, apoi s-a uitat la mine. Vrei să mai dau jos ceva?

M-am încruntat. De parcă nu era şi aşa destul de sexy cu tricoul ăla negru, în jeanşi şi cu zâmbetul ăla pişicher. Dar nici moartă nu i-aş fi spus lui aşa ceva.

— Nu, nu poţi să mai scoţi nimic altceva. Dumnezeule, treci odată încoace, că mor de oboseală.

În timp ce se strecura în pat lângă mine, mi-am dat seama cât de mic era patul când îl împărţeam cu un tip. A trebuit să-mi reamintesc mie însămi că eram chiar obosită şi că Stark dormea cu mine doar ca să mă odihnesc eu.

— Stinge şi tu lumina aia, i-am spus, cu o nonşalanţă pe care nu o simţeam, de fapt.

S-a întins şi a stins lumina.

— Şi ia zi, crezi că te duci la ore mâine? m-a întrebat.

— Da, cred că da.

Apoi, fiindcă nu aveam de gând să vorbesc despre motivele pentru care m-aş putea întoarce la ore atât de curând după ce fusesem grav rănită, am adăugat:

— Şi să nu uit să caut prin Hummerul cu care ne-a adus

Darius. Cred că mi-am lăsat geanta acolo. Sau cel puţin aşa sper, pentru că e tare naşpa să-ţi pierzi geanta.

— Asta chiar că mă sperie, a spus Stark.

— Ce te sperie?

— Genţile tipelor. Sau cel puţin chestiile ciudate pe care le ţineţi de-alde voi p-acolo.

— De-alde noi? Dumnezeule. Suntem fete, iar genţile sunt nişte accesorii în care ne ţinem lucrurile, atâta tot.

Vorbea ca un tip absolut normal, iar chestia asta m-a făcut să zâmbesc.

— „Atâta tot“ nu merge în aceeaşi propoziţie cu ce vă ţineţi voi prin genţi, a spus şi jur că am simţit cum îl trece un fior.

De data asta am izbucnit într-un râs zgomotos.

— Bunica ar spune că eşti o cimilitură.

— E de bine sau de rău?

— Cimilitura e un soi de ghicitoare, şi poate conţine chiar un paradox. De exemplu, pe de o parte eşti un macho periculos şi războinic care nu ratează nimic din ce ţinteşte, dar, pe de altă parte, te bagă în sperieţi genţile fetelor? Ele sunt păianjenii tăi.

A chicotit.

— Păianjenii mei? Ce vrei să spui cu asta?

— Mie, una, nu-mi plac păianjenii. Deloc, am spus şi am tresărit, aşa cum făcuse el mai devreme.

— Aha, am înţeles. Da, genţile sunt pentru mine ce sunt păianjenii pentru tine. Nişte păianjeni mari de tot pe care, dacă îi desfaci, sunt plini de pui de păianjen.

— Îhh, gata, că mi se întoarce stomacul pe dos. Hai să schimbăm subiectul.

— Bună idee. Aşa... eu cred că trebuie să te atingi de persoana cu care dormi ca să dea rezultate, a spus cu un glas ciudat de intim, care răzbătea din întunericul de lângă mine.

— Da, cum să nu, am spus, dar mă luase cu nervi la stomac, şi nu neapărat din prima discuţie despre păianjeni.

A oftat adânc.

— Vorbesc serios. De ce crezi că nu pleacă dacă dormi doar cu colega ta de cameră? Trebuie să vă atingeţi, tip cu tipă. Cred că merge şi tip cu tip dacă vorbim de tipi gen Damien şi prietenul lui. Sau chiar şi tipă cu tipă, dacă se plac. A făcut o pauză. Cred că bat câmpii.

— Da, şi eu cred la fel.

De fapt, cam asta făceam şi eu când aveam emoţii şi parcă mă simţeam mai bine când vedeam că şi alţii băteau câmpii când se simţeau aşa.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, n-am să-ţi fac niciun rău.

— Pentru că ştii că pot să chem elementele să te ia la şuturi?

— Pentru că ţin la tine. Şi tu cam începuseşi să ţii la mine, nu? Adică înainte să mi se întâmple chestia asta.

— Da.

Pe de o parte, era o ocazie excelentă să-i menţionez că Erik şi cu mine eram, teoretic, din nou împreună. Poate chiar să-i spun ceva şi despre Heath. (Sau poate că nu.) Pe de altă parte, încercam să-l ajut pe puşti să-şi rezolve problema cu umanitatea, sau cu lipsa ei, şi probabil că nu m-ar fi ajutat să îl iau cu: „Ştii, dorm cu tine şi am să mă port ca şi când aş ţine la tine, dar să ştii că eu am prieten. Sau prieteni“. Pe lângă asta, trebuia să încep să fiu cinstită cu mine însămi. Erik păruse perfect pentru mine, toată lumea credea că ar trebui să fiu cu el. Atunci de ce îmi mai plăcuseră şi alţi tipi, iar asta fusese chiar înainte să înceapă să se poarte ca un posesiv dement. Nu mă simţisem atrasă doar de Heath, ci şi de Loren, şi apoi de Stark. Singurul lucru care îmi trecea prin cap era că ceva îi lipsea lui Erik, pentru că altfel însemna că mă transformam într-o uşuratică, pe bune. Nu mă simţeam ca o uşuratică, ci ca o fată căreia îi plăcea mai mult de un băiat.

S-a mişcat în pat lângă mine şi am încercat să nu tresar când am simţit că mă ridică.

— Vino aici. Poţi să-ţi laşi capul pe pieptul meu şi să dormi. O să am grijă de tine, promit.

Mi-am scos din minte problema cu Erik şi mi-am spus că, din moment ce eram deja în pat cu tipul, aş putea să mă şi apropii de el. M-a cuprins cu braţul şi am încercat să mă relaxez acolo, lângă el, cu capul sprijinit un pic ciudat de pieptul lui. Mă tot întrebam dacă stătea bine, dacă nu eram prea grea, dacă nu eram prea aproape de el, dacă nu eram prea departe...

Apoi a ridicat mâna şi mi-a dus-o la cap. La început am crezut că o să-mi mişte capul (pentru că era prea greu), sau poate chiar să mă strângă de gât sau mai ştiu eu ce. Aşa că m-a surprins când a început să-mi mângâie părul, de parcă aş fi fost un căluţ neastâmpărat.

— Ai un păr foarte frumos. Ţi-am spus înainte să mor sau doar

am vrut?

— Probabil că doar ai vrut, l-am lămurit.

— Ţi-aş spune că arătai super azi când te-am văzut goală, dar probabil că nu ar fi nimerit, dat fiind că suntem împreună în pat şi nu facem nimic.

— Nu, am spus eu, crispată, gata să mă smulg din braţele lui. Nu ar fi nimerit.

Când a chicotit, am simţit cum îi hârâie pieptul.

— Calmează-te.

— Atunci nu mai pomeni că m-ai văzut goală.

— Bine.

M-a mângâiat o vreme pe păr, în linişte, apoi a spus:

— Imitatorul ăla de Corbi te-a rănit destul de nasol.

Nu era o întrebare, dar i-am răspuns totuşi:

— Da.

— Kalona vrea să te aibă dintr-o bucată, aşa că păsăroiul o s-o cam încurce când s-o întoarce.

— Nu se mai întoarce. L-am omorât. I-am dat foc, am spus pur şi simplu.

— Bravo. Zoey, vrei să-mi mai promiţi ceva?

— Cred că da, dar nu pari sută la sută fericit când îmi ţin promisiunile faţă de tine.

— Dacă ţi-o ţii pe asta, am să fiu fericit.

— Acum ce mai e?

— Promite-mi că, dacă devin un monstru, ca ei, o să-mi dai şi mie foc.

— Nu mă simt prea în largul meu să fac promisiunea asta, am spus.

— Gândeşte-te bine, pentru că se poate să fie o promisiune pe care va trebui să ţi-o ţii.

Iar s-a lăsat tăcerea. Singurele zgomote care se auzeau în cameră erau torsul uşurel al Nalei şi bătăile constante ale inimii lui Stark. A continuat să-mi mângâie părul şi nu peste mult timp am început să-mi simt pleoapele foarte grele. Dar înainte să adorm, voiam să-i mai spun un lucru.

— Vrei să-mi faci o favoare? am întrebat, somnoroasă.

— Cred că aş face aproape orice pentru tine, a spus Stark.

— Nu mai spune că eşti un monstru.

Mâinile i s-au oprit o clipă, s-a mişcat uşor şi i-am simţit buzele pe frunte.

— Culcă-te. Eu o să am grijă de tine.

M-a furat somnul cât timp el mă mângâia încă uşor pe păr. Kalona nu mi-a apărut nici măcar o dată în vis.

Capitolul 25

Stark nu mai era când m-am trezit. Mă simţeam proaspătă şi hămesită, m-am întins şi am căscat, moment în care am găsit săgeata pe pernă, lângă mine. O rupesese în două, ceea ce mi-a reţinut imediat atenţia. Ca să vă lămuriţi, eu sunt dintr-un oraş care se numeşte Broken Arrow şi ştiu ce simbolizează o săgeată ruptă în două. Simbolizează pacea, sfârşitul luptei. Sub bucăţile de săgeată se afla un bilet îndoit, pe care era trecut numele meu. L-am desfăcut şi am citit: „Te-am privit în timp ce dormeai şi păreai liniştită. Mi-aş dori să mă simt şi eu aşa. Mi-aş dori să pot închide ochii şi să mă simt liniştit. Dar nu pot, nu simt nimic dacă nu sunt cu tine, şi chiar şi atunci, nu pot decât să-mi doresc ceva ce nu cred că voi avea vreodată sau cel puţin nu acum. Aşa că ţi-am lăsat asta şi, odată cu ea, liniştea mea. Stark“

— Ce naiba înseamnă asta? am întrebat-o pe Nala.

Pisica mea a strănutat, a scos un miorla-aau morocănos la mine, a sărit din pat şi s-a dus la bolul ei de mâncare. De acolo a întors capul spre mine, torcând ca nebuna.

— Da, bine, ştiu. Şi mie mi-e foame. I-am dat de mâncare pisicii şi m-am gândit la Stark în timp ce mă îmbrăcam pentru ceea ce ştiam sigur că avea să fie o zi de şcoală tare ciudată. Azi o tăiem de aici, am spus pe un ton hotărât, adresându-mă propriei imagini din oglindă, după ce mi-am făcut de lucru cu placa de păr ca să-mi mai îmblânzesc puţin părul.

Am pornit-o iute pe scări în jos şi am ajuns la bucătărie exact la timp ca să-mi înşfac cerealele preferate, Contele Ciocula, şi să mă alătur gemenelor care stăteau cap în cap şi şuşoteau, cu un aer enervat.

Salut, fetelor, am spus pe când mă aşezam lângă ele şi-mi turnam un bol imens de delicii de ciocolată. Care-i faza?

încet, ca să n-o aud decât eu, Erin a spus:

— O să vezi cu ochii tăi care-i faza peste numai câteva minute.

— Da, studiază-le pe extraterestrele astea, a şoptit Shaunee.

— Biiine, am spus încetişor, mi-am turnat lapte peste cereale şi le-am privit pe puştoaicele din jurul nostru, speram eu cu nonşalanţă.

La început nu am remarcat mare lucru. Fetele erau preocupate să-şi ia batoanele proteice, cerealele sau alte mâncăruri preferate pentru micul dejun. Şi atunci mi-am dat seama că nu ceea ce vedeam era ciudat, ci ceea ce nu vedeam. Nu mai era nici urmă de tipica bâză când o fată ia la băşcălie părul alteia, iar respectiva îi spune să plimbe ursu'. Nimeni nu vorbea despre băieţi. Deloc. Nimeni nu se plângea că nu şi-a făcut temele. De fapt, nimeni nu prea spunea nimic. Mestecau doar, respirau şi zâmbeau. O grămadă.

M-am uitat strâmb la gemene.

— „Extraterestre", a dat Erin din buze, iar Shaunee a încuviinţat din cap.

— Aproape la fel de stresante ca dobitocul ăla de Stark, mi-a şoptit Erin.

— Stark? Ce e cu el? am întrebat, încercând să nu par al naibii de vinovată.

— Curu' ăla a trecut pe-aici cât timp tu erai încă sus, de ziceai că e la el acasă şi nici că-i păsa cine ştie că a atacat o biată extraterestră neajutorată, a spus Shaunee, tot în şoaptă.

— Exact. S-o fi văzut-o pe Becca cum saliva după el ca un căţel, a intervenit şi Erin.

— Şi el ce-a făcut? am întrebat şi mi-am ţinut respiraţia.

— A fost o fază de toată jena. Abia dacă s-a uitat la ea, a răspuns Shaunee.

— Ăsta da exemplu de cum să te foloseşti de o tipă, s-o faci ghemotoc şi apoi s-o arunci ca pe o cârpă de şters pe jos, a zis Erin.

Mă întrebam cum aş putea să aflu mai multe despre ce făcuse Stark, fără să le dau de înţeles gemenelor că îmi pasă atât de mult, şi m-am gândit că poate ar trebui să încerc să strecor ceva în apărarea lui Stark, când Erin a făcut ochii cât cepele la o scenă care se petrecea în spatele meu.

— Ei, uite-l şi pe diavolul în persoană..., a spus Shaunee, pe cel mai răutăcios ton de care dispunea.

— La propriu, a adăugat Erin.

— Cântă la altă masă, i-a spus Shaunee. Ai sclave peste tot pe

aici, a spus şi a făcut un gest prin încăpere către celelalte fete care se opriseră din mâncat şi se holbau şi ele în spatele meu. Nu aici.

— M-am răsucit pe scaun ca să-l privesc pe Stark, iar privirile ni s-au întâlnit. Sunt convinsă că mă holbam, speriată. El însă mă privea cu ochi pătrunzători şi calzi şi mai că auzeam întrebarea pe care mi-o adresau.

Am ignorat pe toată lumea din încăpere şi am spus:

— Salut, Stark.

Am avut grijă ca vocea mea să nu pară nici prea prietenoasă, nici prea rece, pur şi simplu l-am salutat, aşa cum l-aş fi salutat pe oricare alt puşti.

— Arăţi mai bine decât ultima oară când te-am văzut, a spus.

Am simţit că mi se aprind obrajii. Ultima oară când mă văzuse fusesem în pat cu el. Îl priveam încă în ochi şi îmi storceam creierii ce i-aş putea spune de faţă cu toată lumea, când a intervenit Erin.

— Ce surpriză că arată mai bine decât atunci când te-a văzut cum o înfulecai tu pe Becca, azi-noapte.

— Exact. Oricine ar asista la aşa ceva ar arăta nasol.

Stark şi-a smuls privirea de la mine şi i-am văzut ochii scăpărând roşiatici când s-a luat de gemene.

— Vorbesc cu Zoey, nu cu voi. Aşa că ia întindeţi-o dracu' de-aici.

Glasul lui avea ceva al naibii de înspăimântător. Nu ţipase, iar expresia abia dacă i se schimbase, însă amintea de un şarpe încolăcit, ameninţător şi periculos, gata să sară la atac. L-am privit cu mai multă atenţie şi am văzut că aerul din jurul lui a fremătat, ca valurile de căldură care se înalţă în toiul verii dintr-un acoperiş de tablă încins. Nu ştiu dacă au văzut şi gemenele, dar cu siguranţă au simţit ceva.

Amândouă au pălit, dar eu abia dacă m-am uitat la ele. Eram atentă la Stark pentru că ştiam că îl surprinsesem pe monstrul despre care îmi vorbise. Văzând schimbarea aproape aceea instantanee, mi-am amintit de Stevie Rae, înainte să-şi recapete umanitatea.

Oare de-aia îmi păsa aşa de tare de Stark? Pentru că o văzusem pe Stevie Rae cum se luptase cu aceleaşi porniri malefice şi le învinsese şi voiam să cred că şi el putea?

Din confruntarea cu Stevie Rae învăţasem cu siguranţă un

lucru, şi anume că un novice aflat în situaţia asta putea fi o creatură foarte periculoasă.

— Ce voiai să-mi zici, Stark? l-am întrebat, cu o voce perfect calmă.

Pe chip i se citea lupta care se dădea în el pe când i se împotrivea monstrului, care tare ar mai fi sărit peste masă şi s-ar fi înfruptat din gemene. Într-un final, şi-a mutat privirea din nou spre mine, cu ochii încă scânteind roşiatici şi mi-a zis:

— Nu aveam nimic să-ţi spun. Am găsit asta. E a ta, nu-i aşa?

A ridicat mâna în care îmi ţinea strâns geanta.

M-am uitat de la geantă la el şi apoi iar la geantă. Mi-am adus aminte că-i era frică de genţi aşa cum mie mi-e frică de păianjeni. Când l-am privit din nou în ochi, zâmbeam.

— Mersi, e a mea.

Am luat-o şi, când mâinile ni s-au atins uşor, am spus:

— Mai demult mi-a spus un tip că genţile fetelor îl duc cu gândul la păianjeni.

Scâteierea roşiatică din ochi i s-a risipit pe loc de parcă ar fi apăsat pe un buton, iar aureola cumplită care îl înconjura dispăruse şi ea. M-a prins de un deget şi a rămas aşa o clipă, după care mi-a dat drumul şi la geantă şi la mână.

— Păianjeni? Eşti sigură că ai auzit bine?

— Sunt sigură. Mersi că mi-ai căutat-o.

A ridicat din umeri, s-a întors şi a ieşit cu paşi greoi din încăpere.

Îndată ce a plecat, toate novicele, cu excepţia gemenelor şi a mea, au început să şoptească entuziasmate ce tip super e Stark. Eu însă mi-am mâncat cerealele în linişte.

— E mai mult decât înspăimântător, a spus Shaunee.

— Aşa era şi Stevie Rae înainte să se Transforme? a întrebat Erin.

Am încuviinţat din cap.

— Cam aşa ceva.

Am coborât glasul şi am adăugat:

— Voi aţi remarcat ceva în aerul din jurul lui? Ca nişte unde ciudate sau ca o umbră foarte neagră?

— Nu, eu eram prea preocupată de gândul că o să mă mănânce ca să mă mai uit în jurul lui, a spus Erin.

— Subscriu, a încuviinţat Shaunee. Şi adică de-aia nu ţi-e ţie frică de el, pentru că e ca Stevie Rae înainte de Transformare?

Am ridicat dintr-un umăr şi, sub pretextul că am gura plină de cereale Contele Ciocula, abia dacă am mormăit ceva.

— Acu' pe bune, eu ştiu ce scrie în poemul Kramishei, a spus Erin. Da' trebuie să ai grijă când e ăsta prin preajmă pentru că nu e de încredere.

— În plus de asta, se poate ca poemul să nu se fi referit la el, a zis şi Shaunee.

— Fetelor, chiar trebuie să vorbim despre el în momentul ăsta? am spus după ce am înghiţit.

— Nţ, nu contează absolut deloc pentru noi, s-a grăbit Shaunee să zică.

— Idem, a intervenit şi Erin, apoi a adăugat: Nu te uiţi să vezi dacă nu ţi-a furat ceva de acolo?

— Mda, mă rog. Mi-am desfăcut geanta şi m-am uitat în ea, cotrobăind pe acolo şi făcând inventarul cu glas tare. Mobil... luciu de buze... ochelari de soare super... portofel cu, mda, toţi banii la locul lor şi carnetul de conducere... şi...

M-am oprit brusc când am dat de bileţelul pe care era desenată o săgeată ruptă în două. Sub săgeată era scris: „Mersi pentru noaptea trecută".

— Ce? Ţi-a distrus ceva? a întrebat Erin, în timp ce încerca să arunce priviri peste masă în geanta mea.

Am închis-o brusc.

— Nu, am dat de nişte batistuţe murdare. Pe-astea chiar ar fi trebuit să le arunce.

— Eu tot sunt de părere că e un dobitoc, a mormăit Erin.

Am dat din cap şi am încuviinţat prin câteva sunete nearticulate, timp în care îmi terminam cerealele şi încercam să mă gândesc la mâna caldă a lui Stark mângâindu-mi părul.

*

Orele, după cum ar fi spus profa de spaniolă, doamna Garmy, dacă nu s-ar fi transformat şi ea într-o extraterestră cuminte, nu au fost deloc bueno para me. Dar partea cea mai rea era că, dacă îi scoteai din peisaj pe Imitatorii ăia scârboşi de Corbi, care păreau să fie peste tot, mi-ar fi venit să cred că totul era normal. Dar „aproape" poate fi un cuvânt foarte mare.

Nu m-a prea ajutat faptul că mi se schimbase orarul la început de semestru, aşa că mergeam la ore cu alţi şi alţi elevi, dar

niciodată cu Damien şi cu gemenele. Afrodita nu se zărea pe nicăieri, lucru care mă făcea să mă îngrijorez din când în când pentru că mă întrebam dacă nu cumva îi mâncau Imitatorii de Corbi pe ea şi pe Darius. Desigur, la cum o cunoşteam eu pe Afrodita, erau încă la ea în cameră şi se jucau de-a nenea doctorul.

Bântuită de imaginea asta oribilă, m-am strecurat în bancă la prima oră, literatură. A, când Shekinh mă trecuse la sociologie vampirească nivel avansat, uitase să menţioneze că, din cauza aranjamentului ăstuia, eram la nivelul următor şi la literatură şi spaniolă. Aşa că o aşteptam cu stomacul varză pe profa Penthasilea, cunoscută drept profa P, ca să ne dea un text literar, însoţit de eseul de rigoare, care mă depăşea complet.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji. Profa P era acolo, superbă şi intelectuală ca întotdeauna, dar se purta cu totul altfel. Profa P, de departe cea mai tare profă de literatură pe care sperasem vreodată să o am, a început ora dându-ne nişte foi cu exerciţii de gramatică. Mda. Am căscat gura la teancul de hârtii imprimate faţă-verso, pe care voia să le completăm. Exerciţiile vizau subiecte de la punctuaţia propoziţiilor independente până schema frazelor (pe bune!).

Recunosc, unii puşti, hm, presupun că majoritatea puştilor cu un nivel acceptabil, care fuseseră la o şcoală publică, nu ar fi fost deloc şocaţi de exerciţiul ăsta. Dar era vorba despre profa P din Casa Nopţii! Un lucru puteam să spun cu mâna pe inimă despre Liceul Groazei (cum îi ziceau puştii din specia umană), şi anume că orele nu erau deloc plicticoase. Şi chiar printre toţi profii noştri deloc plicticoşi, Penthasilea se făcea remarcată. Mă captivase în primele şaizeci de secunde din prima zi în care fusesem la ora ei, când spusese că aveam să citim O noapte de neuitat de Walter Lord, o carte despre scufundarea Titanicului. Asta era în sine o chestie super; dacă mai adaugi şi faptul că profa P chiar locuia în Chicago când se scufundase vasul şi îşi amintea o grămadă de detalii fascinante, nu numai despre oamenii de pe vas, dar şi despre cum era viaţa la începutul secolului XX, te-ai ales cu un curs pe cinste.

Mi-am ridicat privirea din plicticoasele foi cu exerciţii spre catedra la care stătea, cu chipul împietrit, zgâindu-se prosteşte la monitorul calculatorului. Farmecul de care dădea dovadă la ora de azi ar fi coborât-o în top cam la nivelul „profă de rahat“

unde se situa doamna Fosster de la liceul South Intermediate, câştigătoarea detaşată a premiului pentru „Cel mai naşpa prof de engleză din toate timpurile“ şi a renumelui de „Regina foilor cu exerciţii“ sau „Umpa Lumpa“, depinde dacă purta sau nu rochia ei hawaiiană, albastră cu buline.

Era evident că şi profa Penthasilea devenise o extraterestră.

După asta am avut spaniolă. Nu numai că limba spaniolă II era oriiibil de grea (ca să nu mai zic că, şi primul nivel fusese prea greu pentru mine!), dar profa Garmy devenise o non-profă. În vreme ce la orele de spaniolă de până acum accentul cădea pe imersiunea lingvistică, care pe scurt însemna că ne vorbea numai în spaniolă, nu în engleză, acum se fâţâia de colo-colo prin clasă şi îi ajuta pe puşti să noteze descrierea pozei afişate pe tabla interactivă, în care apăreau nişte pisici, ăăă, gatos, făcute fedeleş cu o sfoară, ăăă, hilo, sau cum naiba i-o zice. (Precizare: chiar nu mă pricep la spaniolă.) Desenele ei de vampir semănau cu nişte pene, iar pe vremuri îmi amintise de o pasăre spaniolă, însă acum arăta şi se purta ca o vrăbiuţă nevrozată care zbura de la un puşti la altul, gata-gata să sufere o cădere nervoasă.

Profesoara extraterestră numărul doi.

Dar aş fi preferat să rămân toată ziulica la ora haotică de spaniolă a profei Garmy decât să mă duc la cea de-a treia oră, sociologie vampirească nivel avansat, predată de, după cum aţi ghicit, Neferet.

*

Încă din prima zi în Casa Nopţii mă opusesem ideii de a fi mutată la un nivel avansat de sociologie vampireas-că. Mai întâi pentru că voiam să mă integrez - nu voiam să fiu cunoscută drept ciudata aia din clasa a treia (adică boboaca) pe care o puseseră în clasa a şasea (clasele terminale) pentru că era „deosebită“. Să-ţi vină să verşi, nu alta.

Ei bine, nu-mi luase foarte mult să mă prind că n-aveam şanse să trec neobservată. De atunci încoace învăţasem să mă obişnuiesc cu „deosebirea“ asta, cu responsabilităţile şi cu momentele jenante pe care le atrage după sine. Dar oricât de mult încercasem să mă conving că ora de sociologie vampirească era o oră ca oricare alta, tot mă lua cu tremurici de

cum intram în clasă.

Normal, nici gândul că Neferet preda materia asta nu mă ajuta deloc.

Am intrat, mi-am găsit o bancă mai spre fundul clasei şi m-am făcut una cu scaunul, în încercarea de a imita un puşti din ăla aspirant la titlul de puturosu' clasei, care îşi petrece viaţa dormind şi se trezeşte numai ca să se mute dintr-o clasă în alta, lăsând în urmă un şir de căscături şi puncte rozalii pe frunte.

Rolul de puturoasa clasei mi-ar fi mers mănuşă dacă Neferet s-ar fi transformat şi ea într-o profă extraterestră. Din nefericire, nu era aşa. Neferet strălucea de forţă şi, cum le-ar fi părut celor neavizaţi, de fericire. Eu am recunoscut-o însă ca fiind lăcomie. Era ca un păianjen sătul, care îşi afişa aerul victorios în faţa tuturor celor pe care îi muşcase, gata să mai pună de încă un carnagiu.

Paranteză: Damien ar fi tare încântat să vadă că am reţinut vocabularul la care recursese în prezenţa mea.

Pe lângă faptul că o priveam ca pe un păianjen, am remarcat, din nou, că nu purta simbolul lui Nyx, zeiţa brodată cu fir de argint, cu mâinile ridicate, ţinând în căuşul palmelor o semilună. În schimb, purta un lănţişor de aur de care atârnau aripi sculptate dintr-o piatră pură neagră. M-am întrebat, nu pentru prima oară, de ce nimeni nu părea să remarce că era dusă rău de tot. De asemenea, mă întrebam de ce nu remarca nimeni felul în care răspândea un soi de energie negativă în jurul ei, cam ce se simte în aer înainte să fulgere.

— Lecţia de astăzi are drept subiect capacităţile pe care numai un vampir, sau uneori un novice avansat, le posedă. Aşa că deocamdată nu aveţi nevoie de Manualul novicelui, dacă nu cumva vreţi să faceţi şi alte adăugiri la capitolul de fiziologie. Deschideţi, vă rog, manualele la pagina 426, la capitolul despre disimulare.

Neferet capta cu mare uşurinţă atenţia elevilor. Măsura cu paşi mari partea din faţă a clasei, cu alura ei de regină, superbă ca de obicei, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, cu ornamente din fir de aur, care îi dădeau aspectul unui fluid metalizat. Avea părul castaniu dat pe spate şi nişte cârlionţi rebeli îi încadrau chipul frumos. În glasul acela plăcut se simţea rafinamentul.

Pe scurt, mă băga în sperieţi.

— Vreau să citiţi fiecare în parte capitolul ăsta. Aveţi ca temă să vă povestiţi în detaliu toate visele din următoarele cinci zile. Deseori ne apar în vis şi dorinţele ascunse şi capacităţile pe care le avem. Înainte să vă duceţi la culcare, vreau să citiţi capitolul şi să vă gândiţi ce înseamnă disimularea pentru voi. Ce secrete întunecate ascundeţi de lume? Unde v-aţi duce dacă aţi şti că nu vă găseşte nimeni? Ce aţi face dacă nu v-ar vedea nimeni? S-a oprit şi l-a privit pe fiecare elev în parte în timp ce vorbea. Unii i-au zâmbit timid, alţii şi-au ferit aproape vinovaţi privirea. Una peste alta, la ora asta se simţea mai multă animaţie decât în oricare alta la care fusesem. Brittaney, draga mea, vrei să citeşti subcapitolul de la pagina 432 despre tăinuire?

Brittaney, o brunetă minionă, a încuviinţat din cap, a răsfoit paginile şi a început să citească:

TĂINUIREA

Majoritatea novicilor ştiu despre existenţa capacităţii înnăscute de a-şi tăinui prezenţa în faţa altora, de exemplu, a oamenilor. Se recurge la ea în decursul unei practici bine cunoscute printre novici, aceea de a ieşi pe furiş din campus cu scopul de a ţine ritualuri chiar sub ochii comunităţii umane. Însă aceasta nu reprezintă decât o mică parte dintre abilităţile de care dispune vampirul adult. Chiar şi cei fără o afinitate anume pot invoca noaptea şi-şi pot disimula mişcările, insesizabile simţurilor puţin dezvoltate ale fiinţei umane obişnuite.

Aici a intervenit Neferet.

— Printre altele, în acest capitol veţi afla că un vampir se poate mişca neştiut de nimeni printre oameni, abilitate extrem de utilă, întrucât fiinţele umane tind să fie extrem de critice la adresa activităţilor noastre.

Stăteam încruntată cu ochii-n text şi mă gândeam că era imposibil să fiu eu singura novice care să remarce prejudecăţile pe care le avea Neferet cu privire la fiinţele umane, moment în care glasul ei m-a biciuit de lângă banca în care stăteam.

— Zoey, ce drăguţ din partea ta că ni te-ai alăturat la o lecţie mai potrivită pentru capacităţile tale.

Mi-am ridicat uşor privirea spre ochii ei verzi şi reci şi am încercat să vorbesc ca oricare alt novice.

— Mulţumesc. Întotdeauna mi-a plăcut ora de sociologie

vampirească.

A zâmbit şi dintr-odată mi-a venit în minte creatura aia din Alien, filmul ăla vechi şi înspăimântător cu Sigourney Weaver şi cu extratereştrii ăia de coşmar care se hrăneau cu oameni.

— Mă bucur. Ce-ar fi să citeşti cu voce tare ultimul paragraf de pe aceeaşi pagină?

Bucuroasă că aveam o scuză să las capul în jos, m-am uitat în carte, am găsit ultimul paragraf şi am citit:

Novicii trebuie să ţină seama de faptul că tăinuirea le poate consuma foarte multă energie. Invocarea şi păstrarea nopţii pentru o lungă perioadă de timp necesită o mare putere de concentrare. De asemenea, este important să înţelegem că tăinuirea are limite. Menţionăm câteva dintre acestea:

1. Este o practică obositoare, care poate cauza o epuizare excesivă.
2. Tăinuirea funcţionează doar asupra materiilor organice, motiv pentru care este mai simplu să fii invizibil dacă eşti fără veşminte (gol).
3. Este inutil să se încerce tăinuirea unor obiecte precum maşinile, motocicletele sau chiar bicicletele.
4. Ca în cazul tuturor capacităţilor noastre, tăinuirea are un preţ. Pentru unii, acesta constă într-o uşoară oboseală şi migrene, însă pentru alţii poate fi mult mai rău.

Am ajuns la finalul paginii şi m-am uitat la Neferet.

— Este de ajuns, Zoey. Ia spune, ce ai învăţat din asta? a întrebat şi m-a sfredelit cu privirea.

De fapt, tocmai înţelesesem că prietenii mei şi nu mine nu aveam cum să părăsim Casa Nopţii cu Hummerul decât dacă am primi cumva permisiunea să părăsim campusul. Dar nu am spus asta cu voce tare. În schimb, am încercat să par o elevă silitoare şi am răspuns:

— Că maşinile, casele etc. nu pot fi ascunse de privirile fiinţelor umane.

— Şi nici de cele ale vampirilor, a adăugat cu un glas hotărât, pe care neavizaţii (sau extratereştrii) l-ar fi putut considera profesoral şi plin de îngrijorare. Să nu uiţi niciodată că ceilalţi vampiri văd şi materiile anorganice tăinuite.

— N-am să uit, am spus pe un ton solemn.
Şi chiar aşa era.

Capitolul 26

Înainte de masa de prânz am avut ora de scrimă şi nici că puteam fi mai fericită de atât. Mă rog, exagerez. Aş fi fost mai fericită dacă eu şi cu prietenii mei am fi fost la enşpe mii de kilometri de Casa Nopţii, de Neferet şi de Kalona. Cum chestia asta nu părea posibilă, mai ales după ora de sociologie vampirească şi ciudata prelegere a lui Neferet, pe tema tăinuirii, m-am mulţumit că, măcar, Dragonul a fost de acord că păream prea obosită să fac altceva decât să stau şi să mă uit.

De fapt, nu mă simţeam deloc rău, şi când mi-am scos oglinda din geantă ca să-mi dau cu un pic de luciu de buze, pe care mă bucuram că nu-i pierdusem, mi s-a părut că nici nu arătam prea rău. Dar faptul că Dragonul îmi dăduse voie să nu particip activ la oră, pe lângă acela că pisica lui făcuse parte din grupul care se înfiinţase la mine în cameră ca un soi de indicii blănoase, m-a îndemnat să stau cu ochii pe proful de scrimă.

La prima vedere, Dragonul pare ceea ce bunica numeşte „cimilitură“. În primul rând, e scund. În al doilea rând, e drăguţ. Drăguţ foc. Genul de tată care are grijă de copii, care face prăjiturele şi îi coase tivul fiică-sii în caz de urgenţă. Într-o lume în care vampirii masculi sunt războinici şi protectori, în mod normal, un tip scund şi drăguţ nu s-ar bucura de prea multă atenţie. Dar devenea cu totul altcineva când îşi lua sabia sau, după cum mă corectase el, floreta. Atunci devenea ucigător. Trăsăturile i se înăspreau. Nu se înălţa, asta e o prostie (şi în acelaşi timp un lucru imposibil), dar nici nu era nevoie. Era aşa de rapid încât efectiv sabia lui părea să alunece şi să scânteieze cu o voinţă proprie.

L-am urmărit pe Dragon în timp ce repeta exerciţiile cu clasa. La ora asta, novicii nu mai păreau aşa de extratereştri, dar asta se întâmpla, probabil, pentru că desfăşurau o activitate fizică, nu mentală. M-am uitat mai cu atenţie şi am remarcat că, deşi elevii îşi vedeau de exerciţiile fizice, nu era nici urmă de obişnuitele pălăvrăgeli sau ironii nevinovate. Toată lumea era pusă pe treabă, chestie cum nu se poate mai ciudată. Hai să fim

serioşi. E aproape imposibil să ai o sală de sport plină de adolescenţi cu chestii tăioase în mână şi chitiţi pe treabă.

Mă uitam încruntată la un grup de tipi pe care, în mod normal, Dragonul i-ar fi mustrat sau cărora le-ar fi amintit să fie atenţi şi să nu se poarte ca nişte dobitoci (în Casa Nopţii, profii îi pot face dobitoci pe puşti, dacă aceştia se poartă ca atare, pentru că respectivii dobitoci nu pot da fuguţa la mămica acasă să se plângă; prin urmare, ai parte de mai puţin comportament de dobitoc în Casa Nopţii decât în alte şcoli publice) când Dragonul mi-a luat faţa. Am clipit şi m-am uitat fix la ei.

Încet, dar fără urmă de îndoială, mi-a făcut cu ochiul, după care s-a întors iarăşi spre restul clasei.

Cam în acelaşi moment, pisoiul lui din rasa Mâine Coon a venit, s-a aşezat lângă mine şi s-a apucat să-şi lingă una dintre labele lui uriaşe.

— Salut, Shadowfax, am spus şi l-am scărpinat pe cap.

Mă simţeam mai optimistă acum decât după ce mai că mă omorâse Imitatorul ăla de Corbi.

*

Deşi şcoala devenise un coşmar, iar primejdiile ne pândeau la tot pasul, prânzul mi-a dat senzaţia unei oaze de familiaritate. Mi-am luat o raţie sănătoasă din mâncarea mea preferată, spaghete şi cola, şi m-am alăturat lui Damien şi gemenelor în separeul nostru.

— Ia spuneţi, ce aţi aflat? am şoptit printre înghiţiturile zdravene de paste cu sos marinara şi brânză.

— Arătaţi mult mai bine, a spus Damien, cu un glas sonor.

— Mă simt mai bine, am spus şi i-am aruncat o privire intrigată.

— Mă gândeam că ar trebui să recapitulăm cuvintele pentru testul la literatură de săptămâna viitoare, a spus Damien cu voce tare, şi-a deschis veşnicul carneţel de însemnări şi a scos un creion.

Gemenele au mârâit ceva, iar eu m-am încruntat la el. Devenise şi el extraterestru?

— Da, faptul că lucrurile s-au schimbat pe aici nu înseamnă că puteţi să luaţi note mici, a spus.

— Damien, eşti un junghi de om, i-a răspuns Shaunee.

— E şi mai rău de atât. Eşti un rahat de junghi cu tot cu vocabularul tău de rahat şi...

Damien a strecurat carnetul spre noi ca să putem citi ce scrisese sub lista de cuvinte.

„I.C. la toate ferestrele. Au un auz excelent.“

Am făcut un schimb rapid de priviri cu gemenele, am oftat şi am spus:

— Bine, Damien. Cum zici tu. O să învăţăm porcăriile alea de cuvinte cu tine. Dar sunt de acord cu gemenele că eşti un junghi.

— Bun. Hai să începem cu „volubil“, a spus şi a arătat cu creionul spre cuvânt.

Shaunee a ridicat din umeri.

— Nu sună a ceva din Star Trek?

De acord cu tine, a spus Erin.

Damien le-a privit dezgustat şi ştiam că nu trebuise să se prefacă.

— Nu, neghioabelor, înseamnă asta, a spus şi a scris: „Dragonul e de partea noastră“. Bun, Erin, ia încearcă tu următorul cuvânt, „voluptuos“.

Eee, pe ăsta îl ştiu, a spus Shaunee şi a înşfăcat creionul lui Damien înainte ca el să i-l dea lui Erin. Lângă „voluptuos“ a scris iute: „Eu!“ Apoi, în josul paginii a mâzgălit: „Anastasia e nr. 2“.

— Ştiţi, mă bate gândul să folosesc jargonul din sms-uri, a spus Damien.

— N-ai decât, i-a zis Shaunee.

— Nu că am şti ce înseamnă ‚jargon“, a intervenit şi Erin.

— Mă bag eu la următorul cuvânt, am spus.

N-am luat în seamă cuvântul şi am scris: „Tre’ să plecăm de aici în noaptea asta, dar nu putem să luăm Hummerul. Nu pot să-l fac invizibil“. M-am oprit, mi-am muşcat buzele, apoi am adăugat: „Tre’ să avem grijă. N ştie că o să încercăm să plecăm“.

— Cred că nu ştiu ce înseamnă următorul. Mă ajuţi tu, Damien?

— Nici o problemă, a spus Damien şi mi-a scris: „Trebuie să plecăm cât mai repede de aici, înainte să ne oprească“.

— Bine, stai aşa. Am să încerc cu următorul. Lasă-mă să mă gândesc un pic.

Am mâncat cu toţii în linişte în timp ce eu mă gândeam, dar

nu la cuvântul „ubicuu“ (pe bune, puteam să mă gândesc la cuvântul ăsta o veşnicie şi tot nu m-aş fi prins ce înseamnă).

Trebuia să devenim invizibili şi să plecăm din campus cât mai repede posibil. Dar Neferet se aştepta să încercăm s-o tăiem, fusese foarte clară în privinţa asta. Însemna că avea să ne asculte toate conversaţiile din sala de mese, nu doar prin intermediul Imitatorilor de Corbi, ci şi citindu-le gândurile lui Damien şi gemenelor, imediat cum ajungea suficient de aproape de ei încât să tragă cu urechea la gândurile lor. M-am gândit din nou ce uşurare că nimeni, în afară de Stevie Rae şi de mine, nu ştia că aveam să fugim la mănăstirea benedictină, nu în tuneluri. Datorită capacităţilor mele de pasatoare de bileţele şi...

— Gata!

Gemenele şi Damien s-au holbat la mine, iar eu le-am zâmbit larg.

— Mi-am adus aminte ce înseamnă „ubicuu!", am minţit. Şi m-am gândit cum să facem să învăţăm. Am să scriu definiţii la unele dintre cuvinte pe bileţele. Apoi am să vă dau câte unul fiecăruia şi mă aştept din partea voastră să căutaţi cuvântul şi să-l învăţaţi. După ce l-aţi învăţat, îmi daţi bileţelul înapoi şi vă dau altul. Ca un fel de cartonaşe cu cuvinte.

— Te-ai ţicnit naibii? s-a mirat Shaunee.

— Ba nu, a spus Damien, vesel. E o idee bună. O să ne distrăm.

Rupeam fâşii de hârtie din carnet şi m-am apucat să scriu cu îndârjire: „Duceţi-vă la grajduri“. După ce l-am împăturit pe fiecare cu grijă, am spus:

— Gândiţi-vă la definiţiile pe care le-am repetat. Nu citiţi cuvântul pe care vi l-am dat până nu se sună după sfârşitul orei a şasea. Vorbesc serios, am spus şi i-am dat fiecăruia „cuvântul“ lui.

— Bine, bine, am înţeles, a spus Erin şi şi-a îndesat biletul în buzunarul de la jeanşii de firmă.

— Frate, parc-aţi fi profi. Şi nu e un compliment, a spus Shaunee şi şi-a luat şi ea bileţelul.

— Ţineţi minte, nu vă uitaţi până nu se sună! am spus.

— N-o să ne uităm, m-a asigurat Damien. Şi când o să ne uităm, ar fi bine să ne invocăm şi elementele ca să ne ajute să ne concentrăm?

— Da! am exclamat şi i-am zâmbit recunoscătoare lui

Damien.

— Apropo, a intervenit Shaunee şi a luat foaia de hârtie pe care scriseserăm. Am să iau asta cu mine la toaletă şi mă apuc să studiez eu singurică, cu elementul meu.

S-a uitat lung şi pătrunzător la mine, iar eu am dat din cap, înţelegând că avea să invoce focul şi să distrugă probele „subterfugiului“ la care recurseserăm, un cuvânt mare căruia chiar îi ştiam definiţia.

— Merg şi eu cu tine, geamăno. Poate ai nevoie de, ăăă, ajutor, a spus Erin şi s-a dus în grabă după ea.

Cel puţin nu trebuie să ne facem griji că o să dea foc la şcoală, mi-a şoptit Damien.

— Rahat, sunt moartă de foame! a spus Afrodita pe când intra ca o boare în încăpere şi ateriza lângă mine.

Avea farfuria plină cu spaghete. Arăta superb, ca întotdeauna, doar un pic obosită. Părul, pe care în mod normal şi-l ţinea lung, pe umeri, era dat pe spate în ceea ce se poate să fi fost mai demult o coadă de cal umflată în partea de sus, dar care stătea acum ciufulită.

— Te simţi bine? am şoptit şi m-am uitat spre fereastră, apoi i-am aruncat Afroditei o privire care speram eu să-i sugereze să tacă din gură pentru că eram ascultaţi.

Afrodita mi-a urmat privirea, a dat uşor din cap, apoi mi-a şoptit la rândul ei:

— Mă simt bine. Numai că Darius e aşa de rapid!

Din asta am înţeles că războinicul o luase probabil într-o călătorie din aia fulgerătoare de-a lui. Am regretat pentru o clipă că nu putea să ne ia pe toţi de aici, unul câte unul, dar am pus la păstrare o versiune modificată a gândului ăstuia: poate că reuşea să ia unul sau chiar doi novici în caz de urgenţă.

— Sunt peste tot, a spus Afrodita, atât de încet, încât aproape că n-am auzit-o.

— Prin zonă? a şoptit Damien.

Afrodita a dat din cap aprobator şi a început să se îndoape cu spaghete.

— Bântuie şi prin campus, a spus printre înghiţituri, atentă să nu vorbească prea tare, dar evident cel mai mult îi interesează să nu intre şi să nu iasă nimeni fără permisiunea lor.

— Hm, noi categoric o să plecăm fără permisiunea lor, am spus şi apoi l-am privit pe Damien. Trebuie să pleci ca să stau

de vorbă cu Afrodita. Înţelegi?

Preţ de o clipă, a părut jignit, dar apoi mi-am dat seama că a înţeles, când şi-a adus aminte că puteam să stau liniştită de vorbă cu Afrodita, fără să-mi fac griji că Neferet putea pătrunde în mintea ei ca să afle ce spusesem eu.

— Am înţeles, a spus. Atunci presupun că ne vedeeem...? a lungit el sfârşitul de frază, transformând-o într-o întrebare.

— Tu citeşte cuvântul din biletul pe care ţi l-am dat, da?

A zâmbit.

— Bine.

— Cuvântul din bilet? a întrebat Afrodita după ce a plecat Damien.

— La asta am recurs ca să-i fac să vină la grajduri imediat după ore, fără să ştie dinainte. Poate dacă îi ia prin surprindere chestia asta, o să dureze ceva până să afle Neferet ce punem la cale.

— Şi deja până atunci noi n-o să mai fim aici?

— Aşa sper, am şoptit.

M-am aplecat mai mult spre Afrodita, fără să-mi pese că Imitatorii de Corbi ar putea intra la idei dacă ne vedeau la discuţii între patru ochi. Cel puţin ei nu puteau să ne citească gândurile. Du-te la grajduri cu Darius imediat cum se termină orele. Dragonul şi Anastasia sunt de partea noastră, deci sper că faza cu pisicile era corectă şi atunci şi Lenobia e de partea noastră.

— Şi asta înseamnă că poate să ne ajute să ieşim de aici prin spărtura din zid, de lângă grajduri?

— Mda. Da’ să nu spui nimănui ce-ţi zic eu acum, nici măcar lui Darius. Juri?

— Da, da, mă rog. Să mor eu...

— Ajunge să juri, am spus, pentru că nu voiam să aud nimic despre murit.

— Nu spun. Ia zi, ce e?

— Nu ne ducem înapoi în tunelurile din gară când plecăm de aici. Mergem la mănăstirea benedictină.

Mi-a aruncat o privire tăioasă şi mult mai inteligentă decât ar fi spus majoritatea că e în stare.

— Chiar crezi că e o idee bună?

Am încredere în măicuţa Maria Angela, iar tunelurile îmi dau un sentiment aiurea.

— Rahat. Nu pot să sufăr că spui chestia asta.

— Tu ce crezi, că mie îmi place? Dar am simţit o beznă pe care am văzut-o prea des.

— Neferet, a şoptit Afrodita.

— Mă tem că da, am spus încet, gândind cu glas tare. Şi cred că influenţa călugăriţelor ar putea-o alunga. În plus de asta, măicuţa Maria Angela mi-a spus că la mănăstire e un loc plin de forţă, motiv pentru care n-a surprins-o aşa de tare faptul că eu pot controla elementele. Cred că a numit-o Grota Fecioarei Maria.

În timp ce vorbeam, am simţit o siguranţă în adâncul meu, care îmi spunea că Nyx era încântată de alegerile pe care le făceam.

— Poate reuşim să ne folosim de forţa acelui loc, aşa cum până acum foloseam forţa de lângă zidul estic. Poate mă ajută măcar să ne ţină ascunşi.

— Grota Fecioarei Maria? Pare o chestie de pe fundul oceanului, nu din Tulsa. Tu nu uita că locul plin de forţă de lângă zidul estic a fost folosit la fel de mult în scopuri negative, cât şi pozitive, a spus. Şi cum rămâne cu Stevie Rae şi cu menajeria ei? Ca să nu mai zic de iubiţii tăi.

— O să vină şi ei. Sau cel puţin aşa sper. Imitatorii de Corbi supraveghează gara. Mă tem să n-o prindă pe Stevie Rae, dacă nu cumva găseşte ea vreo cale prin care să scape de ei.

— Hm, după alea două zile pe care le-am petrecut cu ea, pot să spun că e foarte inventivă, iar unele dintre lucrurile la care apelează nu sunt tocmai drăguţe, a zis Afrodita, după care a făcut o pauză şi s-a foit stânjenită.

— Ce e? am îndemnat-o.

— Dacă-ţi spun, vreau să-mi promiţi c-o să mă crezi.

— Bine, îţi promit. Zi, ce e?

— Tot vorbind despre cea mai bună prietenă a ta de la ţară şi trucurile ei din dotare, mi-am adus aminte de ceva. Ceva ce am aflat după ce noi două, ştii tu...

— V-aţi Impregnat? am spus şi am încercat, fără succes, să-mi reţin un zâmbet.

— Nu e amuzant, deşteapto, a izbucnit. Mă calcă pe nervi, în orice caz, mai ţii minte când ai vorbit cu ea despre ce e prin tuneluri şi altele de genul?

— Da, îmi aduc aminte, i-am răspuns, după un moment de

gândire.

Când mi-a revenit în minte scena, mi s-a făcut stomacul ghem şi chiar mi-am adus aminte că Stevie Rae păruse jenată când o întrebasem despre alţi novici cu semiluni roşii. Aşa că m-am pregătit sufleteşte pentru ce avea să-mi spună Afrodita.

— Te-a minţit.

Aveam o bănuială că asta urma să spună, dar când mi s-a confirmat, nu mi-a fost mai uşor.

— Cu ce anume a minţit?

— Deci, mă crezi?

Am oftat.

— Din nefericire, da. V-aţi Impregnat, asta înseamnă că eşti mai apropiată de ea decât oricine altcineva. Asta am învăţat din Impregnarea cu Heath.

— Hai să ne lămurim, nu vreau să fac prostii cu Stevie Rae.

Am dat ochii peste cap.

— Nu asta am vrut să spun, fraiera. Sunt mai multe feluri de Impregnare. Legătura mea cu Heath este fizică, dar ani de zile m-am simţit atrasă de tipul ăsta. Ăăă, pot să presupun că am dreptate când spun că tu n-ai fost niciodată atrasă de Stevie Rae?

— Poţi al dracu', a spus Afrodita sec.

— Amândouă aveţi capacităţi mentale dezvoltate şi e logic ca legătura dintre voi să fie mentală, nu fizică, am spus.

— Mda, bine. Mă bucur că te-ai prins. De-aia ştiu că te-a minţit când a spus că novicii cu semiluni roşii cărora ne-a prezentat sunt singurii. Mai sunt şi alţii. Ea ştie chestia asta şi ţine legătura cu ei.

— Eşti absolut sigură?

— Total şi absolut, a spus.

— Hm, nu pot să-mi fac griji pe tema asta acum, dar aşa s-ar explica de ce am simţit bezna aia acolo jos. E aceeaşi aureolă care o înconjura pe Stevie Rae, dar chestia asta va trebui să aştepte până plecăm de aici, am spus tristă şi supărată pentru că, pare-se, cea mai bună prietenă a mea mă minţise.

— Îmi pare rău să fiu eu aia de la care afli, dar secretele lui Stevie Rae sunt mai numeroase decât genţile lui Paris Hilton. Privind partea pozitivă, pariez că mincinoasa şi ţăranca de prietena ta, împreună cu ciudaţii ei şi cu iubiţii tăi, o să reuşească să treacă de păsăroi.

— Sper, am spus cu un oftat, în timp ce-mi mototoleam şerveţelul.

— Auzi, a spus încet. Încearcă să nu laşi chestia asta cu Stevie Rae să te sperie. Are ea secrete, dar pot să-ţi spun şi că ţine la tine, foarte mult. Şi mai ştiu că alege binele, indiferent cât de greu i-ar fi uneori.

— Ştiu. Cred că are ea un motiv pentru care nu-mi spune lucrurile astea, că doar şi eu am avut secrete faţă de prietenii mei. „Mda“, mi-am spus în gând. „Şi ai dat-o în bară bine de tot.“

— A, deci nu numai din cauza lui Stevie Rae pari tu să ai nevoie de nişte hapuri ca să fii mai veselă. Apoi a ridicat din sprâncene în timp ce continua să mă studieze. A, am înţeles. Ai probleme cu băiatul tău. Sau mai bine zis cu băieţii tăi?

— Din nefericire, pluralul se potriveşte mai bine, am mormăit.

— Erik şi cu mine am fost împreună, dar ştii că s-a terminat de mult. Poţi să vorbeşti cu mine dacă simţi nevoia.

M-am uitat la ea şi m-am gândit din nou ce ironie că avea dreptate. Chiar puteam să vorbesc cu ea.

— Nu sunt foarte sigură că vreau să fiu cu Erik, am izbucnit.

A făcut ochii un pic mai mari, dar glasul i-a rămas la fel de nonşalant.

— Insistă să faceţi sex?

Am ridicat din umeri.

— Da şi nu. Oarecum. Dar nu e numai chestia asta, am spus, m-am aplecat şi mi-am coborât glasul. Afrodita, cu tine a fost vreodată posesiv şi supergelos?

A izbucnit într-un râs sarcastic.

— A încercat, dar eu nu prea tolerez gelozia asta de tot rahatul.

Apoi a făcut o pauză şi a adăugat pe un ton mai serios:

— Şi nici tu n-ar trebui s-o tolerezi, Z.

— Ştiu, şi nici n-o fac, am spus cu un oftat. Am multe de rezolvat când se termină porcăria asta.

— Pe bune. Ai multe porcării de rezolvat când se termină porcăria asta, m-a corectat şi a mai înfulecat o furculiţă de spaghete.

— Ei, hai să încercăm să terminăm odată cu asta ca să pot să mă întorc la dramele mele ridicole. Spune-i lui Darius să fie pregătit pentru chestii foarte nasoale în noaptea asta. După cum

a spus şi el, Kalona n-o să se bucure foarte tare că plecăm de aici.

— Nu, el a spus că îngerul n-o să se bucure foarte tare când o să pleci tu de aici. I-ai căzut cu tronc.

— Ştiu, dar sper să-i treacă, am spus.

— Auzi, te-ai mai gândit la primul poem pe care ţi l-a dat Kramisha înainte să părăsim tunelurile? Părea să spună cum ai putea să scapi de Kalona.

— Dacă asta spunea, eu nu i-am dat de cap.

Nu voiam să recunosc în faţa Afroditei că nu mă gândisem deloc la poemul Kramishei, sau cel puţin nu la cel despre Kalona. Eu fusesem complet distrasă de al doilea şi de posibilitatea ca Stark să-şi recapete umanitatea. Gând care mi-a făcut stomacul ghem. Dacă Stark mă distrăgea în mod special de la chestia asta? Dacă se prefăcea atunci când eram singuri ca să mă facă să fiu prea preocupată de el şi să nu mă mai gândesc la poem sau la orice altceva, ca, de exemplu, la evadarea noastră din Casa Nopţii.

— Mda, e evident că ai probleme care te preocupă. Iar problemele tale cred că pot fi rezumate într-un cuvânt, a zis Afrodita.

Am privit-o în ochi şi am spus amândouă într-un glas:

— Băieţii.

A pufnit, iar eu am izbucnit într-un chicotit isteric.

— Hai să sperăm că, într-o bună zi, toate astea o să dispară şi n-o să mai ai altă problemă decât băieţii. A ezitat, apoi a adăugat: Sper că nu te mai gândeşti încă la Stark.

Am ridicat din umeri şi am luat o îmbucătură zdravănă de spaghete.

— Uite care-i faza, am întrebat în stânga şi-n dreapta şi tipul e defect. Punct. Uită-l.

Am înghiţit, am mai mestecat un pic, apoi am înghiţit iar. Afrodita încă mă studia.

— Se poate ca poemul nici măcar să nu fi fost despre el, a spus.

— Îmi dau seama.

— Oare? Şi îţi mai spun o chestie, trebuie să vezi cum naiba faci să ne scoţi de aici şi să scapi de Kalona sau cel puţin să-l alungi din locul ăsta. Acum ai nevoie de un plan şi n-ai decât să te gândeşti mai târziu la Stark, Erik, Heath şi chiar Stevie Rae.

— Da, ştiu, am spus. Mă gândesc la ei mai târziu.

— Da, vezi să nu. Încă îmi aduc aminte cum erai în noaptea în care a murit Stark. Ţi-a intrat la suflet. Dar nu uita că Stark - ăla care face pe şmecherul pe aici şi se poartă ca un stăpân de sclavi, se foloseşte de fete şi apoi le aruncă, după ce se joacă cu minţile mai mult chiar decât cu trupurile lor - nu e tipul care ţi-a murit ţie în braţe.

— Dar dacă e acelaşi, atât că trebuie să se Transforme, exact ca Stevie Rae?

— Promit că nu-mi mai cedez nici o bucăţică de umanitate ca să-l salvez şi p-ăsta. La dracu', Zoey, Erik e o alegere mai sigură decât Stark! Mă auzi?

— Te aud, am spus şi am inspirat adânc. Bine, am să uit de toţi tipii în momentul ăsta şi am să văd cum fac să fugim de aici şi apoi să scăpăm şi de Kalona.

— Bine. Te ocupi mai târziu de problemele cu băieţii.

— Bine, am încuviinţat.

— Şi tot mai târziu ai să te ocupi şi de problemele cu cea mai bună prietenă a ta.

— Da, bine, am spus.

— Bine, a repetat ea.

Şi apoi ne-am văzut de mâncat. Vorbisem serios, aveam de gând să mă ocup mai târziu de problemele personale. Pe bune. Sau cel puţin aşa îmi propusesem...

Capitolul 27

Mă gândeam că ora de artă teatrală nu avea să fie mare şmecherie. Probabil că unul dintre profii extratereştri avea să-l înlocuiască pe Erik, care, la rândul lui, o înlocuia pe profa Nolan după ce aceasta fusese ucisă. M-am aşezat în bancă în spatele Beccăi, cu un sentiment ciudat de deja-vu, şi mai că mă aşteptam să-l văd pe Erik ofticat la culme, chemându-mă în faţa clasei şi încercând fie să mă seducă, fie să mă umilească.

— Dumnezeule! Nu am fost împreună! Deşi tare mi-aş fi dorit!

Exclamaţia enervantă a Beccăi mi-a distras atenţia de la nemulţumirea pe care mi-o provoca Erik. Vorbea întretăiat cu fata de pe rândul celălalt, pe care am recunoscut-o ca fiind o tipă din clasa a cincea, pe nume Cassie. O cunoşteam oarecum

pentru că ieşise pe locul douăzeci şi cinci la concursul naţional de monologuri din Shakespeare pe care îl câştigase Erik, iar puştii de la ora de artă teatrală aveau obiceiul să umble împreună. Însă azi nu se purta ca o eroină shakespeariană, ci ca o puştoaică stresantă şi pusă pe chicotit.

— Hm, nici cu mine n-a fost, dar pot să spun că, după ce m-a muşcat, mor de poftă să-l muşc şi să sug şi eu din el, a spus Cassie, apoi s-a pus iarăşi pe chicotit.

— Despre cine vorbiţi, fetelor? am întrebat, deşi eram destul de sigură că ştiam deja.

— Despre Stark, normal. Că doar e cel mai tare tip din Casa Nopţii. Hm, dacă nu-l pui la socoteală şi pe Kalona, a spus Becca.

— Sunt amândoi BDM, a spus Cassie.

— BDM? m-am mirat.

— Buni de mori, a explicat Becca.

Mi-am dat apoi seama că ar fi trebuit să-mi ţin gura. Încercam să stau de vorbă, pare-se, cu nişte extratereştri spălaţi pe creier, dar nu puteam să-mi văd de treabă şi, pe de altă parte, ştiam că, într-un fel, eram enervată şi dintr-un nepotrivit sentiment de gelozie.

— Ăăă, scuză-mă Becca, am spus, plină de sarcasm. Dar nu cumva Darius şi cu mine te-am salvat de curând de „cel mai tare“ tip din Casa Nopţii, care a încercat să te violeze şi să-ţi sugă sângele? Atunci plângeai şi scânceai.

Şocată de izbucnirea mea, Becca a deschis gura, a închis-o şi a deschis-o iar, ca un peşte.

— Eşti geloasă, a spus Cassie, fără să mă privească şi fără să pară şocată, dar cu un aer de scârbă urâcioasă. Erik a plecat, Loren Blake a murit, aşa că nu-i mai ai în mreje pe cei mai tari tipi din şcoală.

Am simţit că mă îmbujorez. Oare Neferet chiar le zisese tuturor despre mine şi Loren? Nu ştiam ce să spun, dar Becca nici nu mi-a dat ocazia să vorbesc.

— Exact. Doar pentru că eşti tu mare şi tare şi ai la degetul mic elementele, asta nu înseamnă că poţi să ai orice tip îţi doreşti, a spus Becca ţintuindu-mă cu aceeaşi privire plină de ură pe care le-o adresase şi lui Damien şi gemenelor, azi-noapte când încercaseră să-i bage minţile în cap. Mai avem şi noi restul o şansă din când în când.

M-am abţinut să nu ţip la ea şi am ales să apelez la raţiune.

— Becca, nu judeci limpede. Noaptea trecută, când Darius şi cu mine v-am separat pe tine şi pe Stark, te forţa să-l laşi să-ţi sugă sângele. În plus mai era şi gata-gata să te violeze.

Nu puteam să sufăr să spun chestia asta. Mai ales pentru că ştiam că e adevărat.

— Eu nu ţin minte aşa, a spus Becca. Eu îmi aduc aminte că mi-a plăcut când mi-a supt sângele şi mi-ar fi plăcut şi ce se întâmplă de regulă după ce Stark suge sângele unei fete. Ai întrerupt ceva plăcut, care nici măcar nu era treaba ta.

— Ţii minte aşa pentru că Stark s-a jucat cu mintea ta.

Becca şi Cassie au izbucnit în râs, motiv pentru care o mulţime de capete s-au întors spre noi.

— Parcă văd că acum o să spui că şi Kalona se joacă cu minţile noastre şi că de-aia ni se pare un tip super, a spus Cassie.

— Voi vreţi să spuneţi că nu vedeţi că s-a schimbat ceva de când a izbucnit Kalona din pământ?

— Ba da. Şi? E consortul lui Nyx în carne şi oase. Asta e şi ideea, ca prezenţa lui să aducă schimbări, a spus Cassie.

— Şi, desigur, s-a întrupat din pământ, iar pământul este unul dintre elementele lui Nyx. De parcă n-ai şti chestia asta, a completat Becca şi a dat ochii peste cap la Cassie.

Tocmai dădeam să le explic că se eliberase din pământ, nu se întrupase din el, când uşa clasei s-a deschis şi Kalona a intrat, înaintând cu paşi mari.

Le-a smuls un oftat colectiv fetelor prezente, mai puţin mie. Deşi, ca să fiu pe deplin sinceră, îmi venea şi mie să oftez şi a trebuit să-mi încleştez fălcile ca să mă abţin. Era superb. Azi purta o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă cu mânecă scurtă cu nasturi, scoasă din pantaloni şi descheiată. Ori de câte ori se mişca, îi vedeam pieptul bronzat şi muşchii abdominali dementiali. Avea cămaşa sfâşiată la spate, pentru ca aripile negre magnifice să îi iasă prin ea, şi le ţinea lipite de spatele lat. Părul lung şi negru îi atârna pe umeri şi, în ciuda hainelor moderne, arăta ca un zeu din vechime.

Îmi venea să le întreb pe Becca sau pe Cassie câţi ani i-ar fi dat, pentru că mie iarăşi mi se părea că n-are mai mult de optsprezece-nouăsprezece, plesnind de tinereţe şi putere, şi nu atât de matur şi de misterios încât să-mi fie inaccesibil.

Mai taci! Tu te auzi ce spui? Acum te trezeşti că vorbeşti precum capetele astea seci de Becca, Cassie şi tot restul. Gândeşte. El e duşmanul tău, să nu uiţi chestia asta. „M-am străduit să privesc dincolo de frumuseţea lui fizică şi de atracţia hipnotică pe care o răspândea şi mi-am dat seama că el începuse să vorbească în timp ce eu urlam la mine însămi.

— Acestea fiind spuse, m-am gândit să ţin eu ora asta, din moment ce se pare că sunteţi atât de dificili cu profesorii voştri.

Râsetele apreciative ale clasei erau calde, prietenoase.

Am ridicat mâna, iar ochii căprui i s-au mărit de uimire, după care a zâmbit şi a spus:

— Ce plăcere că prima întrebare îmi este adresată de cea mai plină de har novice dintre toţi. Da, Zoey, ce vrei să întrebi?

— Dacă ai preluat ora de artă teatrală, asta înseamnă că Erik Night va lipsi pentru mai mult timp?

Nu voisem să întreb nimic, dar instinctul mă pusese să ridic mâna, aşa cum mă şi învăţa ce să spun. Ştiam că e periculos să-l tachinez din cauză că Erik fugise, dar o făceam într-un fel care, speram eu, nu avea să-i dea motive să se înfurie. Numai că nu eram prea sigură de ce simţeam imboldul de a-l provoca pe un nemuritor şi aşa gata să explodeze.

Kalona însă nu a părut câtuşi de puţin deranjat de întrebarea mea.

— Eu cred că se poate ca Erik Night să se întoarcă în Casa Nopţii mai devreme decât ar crede unii. Dar, din nefericire, am auzit că e posibil să nu mai fie în stare să-şi reia îndatoririle de profesor sau de orice alt fel pentru o vreme.

Zâmbetul lui a devenit mai cald şi mai intim, iar eu le simţeam pe Becca, pe Cassie şi pe restul fetelor din sală cum îmi aruncă priviri ucigătoare de invidie. Am înţeles, cuprinsă de frică şi neîncredere, că, de fapt, fetele nu auziseră nimic din ce spusese el. Nu-şi dădeau seama că tocmai îl ameninţase pe Erik şi că spusese că avea să se întoarcă, probabil, într-un sac de plastic. Tot ce auziseră ele fusese frumosul lui glas şi nu remarcaseră decât că îmi adresase doar mie toată atenţia lui.

— Şi acum, dulce Zoey, sau cum îmi place mie să te consider, A-ya, îţi acord onoarea de a alege piesa de teatru pe care să o studiem mai întâi. Ai grijă! întreaga clasă trebuie să se supună alegerii tale. Şi află că eu am să joc rolul principal, indiferent ce piesă ai alege, a spus şi a venit cu paşi mari lângă mine. Eu

eram în a doua bancă, chiar în spatele Beccăi, şi jur că o vedeam cum tremură din cauza apropierii lui. Poate că am să-ţi dau şi ţie un rol în mica noastră dramă.

L-am privit, iar inima îmi bătea atât de tare în piept încât eram sigură că mi-o auzea. Îmi era foarte greu să-l am aşa de aproape de mine. Îmi amintea de visele pe care le avusesem, în care venise la mine şi mă luase în braţe. Simţeam cârceii de gheaţă care plecau şerpuitori de pe trupul lui... Înconjurându-mă... şi care mă făceau să tânjesc după aripile lui culoarea abanosului moi ca un pled...

„O să-i facă rău lui Erik!“ M-am agăţat de gândul ăsta şi am simţit răcoarea aceea delicioasă părăsindu-mă. Indiferent ce se petrecea între mine şi Erik, nu puteam accepta să i se întâmple ceva.

Ştiu piesa cea mai potrivită pe care putem s-o jucăm, am spus, mândră de mine că vocea îmi părea calmă şi puternică.

Mi-a adresat un zâmbet încărcat de o bucurie în stare pură, senzuală.

— M-ai făcut curios. Ce-ai ales?

— Medeea, am spus fără ezitare. O tragedie greacă a cărei acţiune se petrece într-o perioadă în care zeii încă mai umblau pe pământ. E despre ce se întâmplă atunci când un om dovedeşte prea mult hybris.

— A, da, hybris. Adică atunci când un om dovedeşte o aroganţă de zeu, a spus, cu un glas încă adânc şi seducător, dar îmi dădeam seama că mânia începea să-i scânteieze în priviri. Cred că vei descoperi că numai muritorii pot dovedi hybris, nu şi zeii.

— Deci nu vrei să jucăm piesa asta? am întrebat, cu o inocenţă exagerată.

— Dimpotrivă! Cred că va fi amuzant. Poate că am să te las chiar pe tine să joci rolul Medeei, a spus, apoi şi-a desprins privirile de la mine şi şi-a proiectat din nou întreaga charismă asupra clasei. Studiaţi piesa în noaptea asta. Mâine o punem în scenă. Odihniţi-vă, copiii mei. Abia aştept să ne revedem, a spus, după care s-a întors şi a plecat la fel de brusc cum intrase.

S-a lăsat o tăcere deplină, pentru foarte mult timp, mi s-a părut mie. Într-un târziu, am spus, adresându-mă nimănui şi tuturor:

— Eu mă duc să găsesc exemplare din Medeea.

M-am ridicat şi m-am dus în fundul clasei, dar nici măcar faptul că deschideam şi închideam dulapuri şi cotrobăiam după dosare cu piese vechi şi teancuri de scenarii nu putea acoperi şoaptele care s-au pornit în jurul meu.

— De ce a remarcat-o pe ea?

— Nu e corect!

— Dacă asta înseamnă că Nyx lucrează pe căi nebănuite, atunci mie mi s-a luat de aşa ceva.

— Mda, e un mare rahat. Dacă nu eşti Zoey Redbird, atunci eşti un nimeni pentru Nyx.

— Nyx îi dă ei tot ce vrea şi nu ne lasă şi nouă, celorlalte, nimic.

Şi au tot continuat cu mormăitul, din ce în ce mai ofticate. Până şi tipii se prindeau în horă. Se pare că reuşisem să atrag asupra mea tot puhoiul de furie şi invidie pe care trebuie să-i fi simţit deja faţă de Kalona, dar pe care nu puteau să îl reverse asupra lui pentru că el se juca cu minţile lor.

Dar era mai mult decât evident că îngerul distrugea metodic dragostea novicilor faţă de Nyx şi se folosea de mine ca să reuşească. Nu mai vedeau iubirea, onestitatea şi puterea zeiţei, pentru că prezenţa fizică a lui Kalona le bloca gândurile, aşa cum soarele umbreşte strălucirea lunii în timpul eclipsei.

Am găsit cutia cu scenarii la Medeea, m-am dus la banca Beccăi şi am trântit-o zgomotos. Când m-a fulgerat cu privirea, am spus:

— Poftim. Înmânează-le tuturor.

Apoi, fără un alt cuvânt, am părăsit încăperea.

Când am ajuns afară, am ieşit de pe alee, m-am afundat în umbra clădirii şi m-am sprijinit de pojghiţa de gheaţă care acoperea clădirea din cărămidă şi piatră şi zidul care împrejmuia campusul. Tremuram. Cu o singură apariţie, Kalona întorsese întreaga clasă împotriva mea. Nu conta că eu nu salivasem la vederea lui ca restul lumii, nici măcar nu conta că îl enervasem, tot ce remarcaseră puştii ăia fusese frumuseţea lui hipnotică şi faptul că îmi dedicase mie atenţia lui, mai mult decât oricui altcuiva.

Şi din cauza asta mă urau pe mine.

Dar era mult mai mult decât atât. Partea cea mai înspăimântătoare, cea mai incredibilă, era că începuseră s-o urască pe Nyx.

— Trebuie să-i dau afară de aici, mi-am jurat, cu glas tare. Indiferent de situaţie, Kalona o să plece din Casa Nopţii.

Am pornit-o agale spre grajduri, şi nu doar pentru că ieşisem mai devreme de la ultima oră ca să-mi mai omor timpul înainte de ora a şasea când aveam echitaţie. Mergeam încet, pentru că ştiam c-aş putea să alunec şi să cad dacă nu eram foarte atentă. Asta ar mai lipsi să-mi rup ceva şi să mai am de suportat şi un ghips pe lângă toate celelalte.

Cineva aruncase un amestec de nisip şi sare pe alee, dar dădea puţine rezultate pe furtuna care nu se oprea deloc. Cădea val după val de ploaie de gheaţă, dând peisajului aspectul unui tort uriaş cu glazură de cristal. Încă era frumos, dar într-un fel straniu, ca-n vis. Pe când parcurgeam distanţa de câţiva metri dintre sala unde se ţinea ora de artă teatrală şi grajduri, alunecând la fiecare pas, mi-am dat seama că era imposibil ca noi şase să putem fugi de aici, ca să nu mai pun la socoteală şi kilometrul care ne despărţea de biserica benedictină de la intersecţia dintre strada Lewis şi strada 21.

Îmi venea să mă aşez pe jos pe pământul alunecos, cu tot frigul şi udătura aia, şi să mă pun pe plâns. Cum aveam să fac ca să ieşim de aici? Aveam nevoie de Hummer, dar nu puteam să-l ascund. Asta însemna că puteam fugi doar pe jos, ceea ce nici în condiţii normale n-ar fi mers destul de rapid. Însă pe o furtună care acoperea străzile şi trotuarele din centrul oraşului Tulsa de gheaţă şi întuneric, nu era doar lent, ci de-a dreptul imposibil.

Ajunsesem aproape la intrarea în grajduri când am auzit un croncănit batjocoritor care răzbătea dintre crengile stejarului uriaş din faţa clădirii. Prima mea reacţie a fost mă dau iute pe derdeluş spre uşă şi să încerc să intru. Chiar am dat să mă grăbesc, dar atunci mi-am ieşit din fire. M-am oprit, am inspirat adânc ca să mă concentrez şi am ignorat ochii cumpliţi ai omului-pasăre, care mă fixau, făcându-mi pielea de găină.

— Focule, am nevoie de tine, am şoptit şi mi-am trimis gândul spre miazăzi, în direcţia dominată de flăcările elementului. Aproape instantaneu am simţit căldura mângâindu-mi pielea, iar aerul din jurul meu părea să aştepte şi să asculte. M-am întors şi m-am uitat la crengile acoperite de gheaţă ale mândrului şi bătrânului stejar.

În loc de Imitatorul de Corbi, o imagine spectrală cumplită a

lui Neferet atârna la baza crengilor masive şi răspândea întuneric şi răutate. Nu se simţea nici o adiere, dar părul lung se ridica împrejur, de parcă şuviţele ar fi avut o viaţă proprie. Ochii îi scânteiau, stacojii şi dezgustători, mai degrabă ruginii decât roşii. Avea corpul semitransparent, iar pielea ei radia o lumină nepământeană.

M-am concentrat pe singurul lucru care îmi mai potolea groaza suficient încât să pot vorbi: dacă trupul îi părea transparent, atunci însemna că nu se afla acolo în carne şi oase.

— Tu n-ai altceva de făcut decât să mă spionezi pe mine? am spus, bucuroasă că nu mi-a tremurat glasul şi am putut chiar să-mi înalţ capul şi s-o fulger cu privirea.

— Noi două avem ceva de împărţit.

Buzele nu i s-au mişcat, dar i-am auzit glasul plutind înspăimântător împrejur.

Am arborat un rânjet arogant, marca Afrodita.

— Mă rog, poate că tu nu ai altceva mai bun de făcut decât să mă spionezi. Eu, în schimb, sunt prea ocupată ca să stau după tine.

— Din nou ai nevoie de o lecţie ca să înveţi cum să-i tratezi cu respect pe adulţi.

Sub privirile mele, a început să zâmbească, iar buzele ei frumoase şi mari s-au întins şi s-au tot întins, până când, cu un icnet, din gura căscată au ţâşnit păianjeni, iar imaginea ei s-a spart în mii de gângănii mişunătoare şi miriapode.

Am tras aer în piept ca să mă pregătesc pentru un ţipăt de zile mari şi deja o tuleam cu spatele când am auzit foşnet de aripi, şi un Imitator de Corbi a aterizat în copac. Am clipit şi mă aşteptam să fie împresurat de păianjeni, dar aceştia au licărit, apoi au părut să se topească în noapte şi au dispărut. Nu mai rămăseseră decât copacul, Imitatorul de Corbi şi teama mea nesfârşită.

— Zzzzzoey, mi-a şuierat creatura numele.

Se pare că ăsta era un Imitator de Corbi de cea mai joasă speţă şi capacitatea lui de a vorbi nu era chiar aşa de avansată ca cea a lui Rephaim.

— Miroşşşşi a vară, a spus, deschizând ciocul negru, şi i-am văzut limba bifurcată care i s-a strecurat hămesită afară, de parcă mirosul meu i-ar fi făcut poftă.

Gata. Până aici. Neferet mă băgase în sperieţi, iar acum...

chestia asta... păsăroiul ăsta avea şi el de gând să se ia de mine? Nu. Nici gând.

— Ştii ceva, sunt sătulă până peste cap de voi, ciudaţilor, şi de felul în care voi, tăticul vostru şi scârba de Neferet vă închipuiţi că puteţi să puneţi mâna pe tot ce e aici.

— Tata a spusss găsssеşşte-o pe Zzzoey şşi eu o găsssesc pe Zzzoey. Tata a spusss urmăreşşşte-o pe Zzzoey şşi eu o urmăresssc pe Zzzoey.

— Nu, nu, nu! Dacă aş avea nevoie de un tată stresant care să mă urmărească peste tot şi să mă verifice tot timpul, l-aş chema pe cretinul de taică-meu vitreg. Aşa că tu, taică-tău, fraţii tăi păsăroi şi chiar şi Neferet, scutiţi-mă!

Am ridicat mâinile şi am aruncat cu foc înspre el. A ţipat şi şi-a luat zborul, lovind nebuneşte din aripi şi pornind fără ţintă din copac, cu toată viteza, lăsând în urmă duhoare de pene arse şi linişte.

— Ştii, nu e o idee prea bună să te pui cu ei, a spus o voce. Aşa sunt ei enervanţi de obicei, iar dacă îi calci pe bătături, dup-aia nu te mai înţelegi cu ei.

M-am întors spre grajd, iar în pragul uşii l-am văzut stând pe Stark.

Capitolul 28

— Vezi, asta-i o diferenţă dintre noi doi. Tu vrei să te înţelegi cu ei, eu nu. Aşa că nu-mi pasă dacă îi calc pe bătături, i-am spus lui Stark.

Mi-am canalizat toată teama care îmi mai rămăsese şi am transformat-o în furie.

— Şi îţi mai spun o chestie. Acum nu am chef să mai aud o vorbă pe tema asta.

Iritată încă, am adăugat:

— Ai văzut faza?

— Care fază? Te referi la aia cu Imitatorul de Corbi?

— Mă refer la păianjenii ăia vomitivi.

A părut surprins.

— Erau păianjeni în copac, pe bune?

Am oftat adânc, înfrântă.

— În ultima vreme nu mai sunt sigură ce e pe bune şi ce nu

pe aici.

— Am văzut că erai supărată şi că ai aruncat cu foc, de parcă ar fi fost o minge de fotbal.

A aruncat o privire spre mâinile mele şi mi-am dat seama nu numai că îmi tremurau, dar încă mai străluceau de la foc. Am inspirat adânc ca să mă calmez şi i-am poruncit tremurului să înceteze. Apoi, cu o voce mult mai calmă, am adăugat:

— Mulţumesc, focule. Poţi să pleci acum. A, stai un pic. Mai întâi ai putea să mă scapi de gheaţa aia de acolo? am spus şi mi-am îndreptat mâinile strălucind de la limbile de foc spre porţiunea de alee care se întindea de unde stăteam eu până la grajd şi, ca un aruncător mititel şi drăguţ de flăcări, focul mi s-a revărsat vesel din vârfurile degetelor şi a lins voios stratul gros de gheaţă, făcând-o să se transforme într-o zloată rece şi umedă, dar cel puţin asta nu era alunecoasă. Mulţumesc, focule! am strigat, iar flăcările de pe degete mi s-au domolit şi au pornit iute apre miazăzi.

Mi-am târât picioarele prin amestecul de apă cu gheaţă şi am trecut cu paşi greoi pe lângă Stark, care se uita la mine.

— Ce e? am spus. Nu aveam chef să cad şi să-mi rup oasele.

— Eşti fantastică, ştii chestia asta? a spus şi mi-a aruncat zâmbetul lui şmecheresc, de băiat rău, şi, înainte să apuc să clipesc, m-a luat în braţe şi m-a sărutat. Nu era genul ăla de sărut îndrăzneţ, zdrobitor şi posesiv, ca al lui Erik. Sărutul lui Stark era mai degrabă ca un dulce semn de întrebare la care am răspuns cu un categoric semn al exclamării.

În mod normal, ar fi trebuit să fiu furioasă, ar fi trebuit să-l împing şi să-l cert în loc să-l sărut şi eu, plină de entuziasm. Mi-ar plăcea să pot spune că purtarea mea cam uşuratică avea drept cauză stresul şi frica din ultima vreme şi că simţeam nevoia de un refugiu, iar braţele lui erau singurul disponibil, lucru care ar sugera că nu eram, de fapt, pe deplin responsabilă de faptul că mă pupăceam cu Stark lângă grajduri.

Adevărul e însă mult mai puţin măgulitor, cu toate astea, trebuie mărturisit. Nu l-am sărutat din cauza stresului, a fricii, ca să-mi găsesc un refugiu sau mai ştiu eu ce, voiam pur şi simplu să-l sărut. Îmi plăcea. Îmi plăcea mult de tot. Habar n-aveam ce o să fac cu el. Nu ştiam ce loc aveam să-i găsesc în viaţa mea, şi nici măcar dacă o să-i găsesc un loc în viaţa mea, mai ales dacă mi-era ruşine să-mi recunosc în public sentimentele faţă de el.

Nu puteam decât să-mi închipui uluiala pe care avea s-o stârnească printre prietenii mei, ca să nu mai pomenesc de catralioanele de extraterestre care aveau să...

Când m-am gândit la catralioanele de extraterestre pe care le muşcase Stark - şi mai ştiu eu ce le făcuse! m-am simţit de parcă mi-aş fi turnat singură apă rece în cap şi am reuşit să pun capăt sărutului. L-am împins, s-a dat din uşă şi am intrat repede în arena sportivă, aruncând priviri vinovate împrejur şi respirând apoi uşurată când am văzut că eram singurii care chiuliserăm de la ore şi bântuiam pe acolo.

Era o încăpere laterală, îngustă, învecinată cu sala principală a arenei sportive, cam ca încăperea din grajduri în care se ţine harnaşamentul. Aici se păstrau arcurile, săgeţile, ţintele şi alte chestii specifice unei arene sportive. M-am aplecat şi am intrat, cu Stark pe urmele mele, am închis uşa şi m-am dat câţiva paşi mai încolo. Când mi-a aruncat privirea aia, zâmbetul ăla sexy al lui, şi a pornit spre mine, am ridicat mâna ca pe un scut.

— Nu. Tu stai acolo, iar eu stau aici. Trebuie să vorbim şi n-o să se poată dacă eşti prea aproape de mine, am spus.

— Pentru că nu poţi să-ţi ţii mâinile acasă?

— Scuteşte-mă. Pot să mi le ţin foarte bine acasă. Eu nu sunt o extraterestră din aia.

— Extraterestră?

— Mda, aşa le zic eu fetelor pe care le muşti şi cărora le suceşti minţile, de le vezi apoi aşa de entuziasmate că vai ce cool e Stark! Dumnezeule! E chiar enervant. Şi apropo, dacă încerci vreodată să faci cu mine porcăria asta, îţi promit că am să chem toate cele cinci elemente să te ia la şuturi. Ai cuvântul meu.

— Nu aş încerca să fac aşa ceva cu tine, dar asta nu înseamnă că nu mi-ar plăcea să gust din tine. Mi-ar plăcea chiar foarte tare, a spus cu o voce guturală şi a mai făcut un pas înspre mine.

— Nu! Vorbesc serios, stai acolo.

— Bine! Bine! Ce te seacă în halul ăsta?

Am mijit ochii la el.

— Nu mă seacă nimic. Întâmplarea face că s-a iscat iadul pe pământ, în caz că n-ai observat. Casa Nopţii e sub stăpânirea unei creaturi care probabil e un demon. Neferet s-a transformat în ceva care probabil e mult mai rău decât un demon. Prietenii

mei şi cu mine suntem în pericol, iar eu habar n-am cum trebuie să procedez ca să îndrept porcăria asta şi, colac peste pupăză, mă îndrăgostesc de un tip care se dă la o grămadă de fete din campus şi se joacă cu minţile lor.

— Te îndrăgosteşti de mine?

— Mda, o minunăţie, nu? Am deja un prieten vampir şi un om pe care l-am Impregnat. După cum ar spune bunica, roiesc băieţii în jurul meu.

— Pot să mă ocup eu de amicul vampir, a spus Stark şi şi-a dus instantaneu mâna la arcul pe care îl avea prins la spate.

— Să nu te prind că te ocupi de el! am strigat. Bagă bine la cap: arcul nu-ţi rezolvă problemele. Ar trebui să fie ultima soluţie la care să recurgi şi niciodată nu ar trebui să îl foloseşti împotriva altei persoane, om sau vampir. Pe vremuri ştiai chestia asta.

Chipul i s-a împietrit.

— Ştii ce mi s-a întâmplat. Nu am de gând să-mi cer scuze pentru ceea ce este deja natura mea.

— Natura ta? Te referi la apucăturile de copil răsfăţat sau la alea de târfă masculină?

— Mă refer la mine! a spus şi s-a lovit cu pumnul în piept. Aşa sunt eu acum.

— Bun, trebuie să mă asculţi, pentru că n-am de gând să repet. Înţelege naibii odată! Cu toţii avem de-a face cu lucruri nasoale şi cu toţii alegem dacă cedăm în faţa lor sau încercăm să le depăşim.

— Nu e acelaşi lucru...

— Taci şi ascultă-mă! am izbucnit, furioasă. Bineînţeles că nu e la fel pentru toţi. Singurul lucru pe care trebuie să-l decidă unii e dacă să mai doarmă şi să chiulească de la prima oră sau dacă să-şi mişte fundul la şcoală. Pentru alţii e mai complicat, ca de exemplu dacă să se ducă la reabilitare şi să se lase de droguri sau să renunţe şi să continue să se drogheze. Pentru tine e poate mai greu, să te lupţi pentru umanitatea ta sau să cedezi în faţa beznei şi să devii un monstru. Dar tot ai de ales. O alegere pe care trebuie s-o faci.

Am rămas la locurile noastre şi ne priveam. Nu ştiam ce să mai spun. Nu puteam să aleg în locul lui şi, dintr-odată, am înţeles că nu aveam să mă mai ascund ca să mă văd cu el. Dacă nu putea fi genul de tip cu care să nu-mi fie ruşine să apar în

public, teatrul pe care îl juca cu mine în particular era de doi bani. Şi trebuia să ştie chestia asta.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută n-o să se mai repete. Nu aşa.

Furia s-a scurs din mine, vocea mi-a redevenit calmă şi, în liniştea încăperii micuţe, suna blândă şi tristă.

— Cum poţi să zici aşa ceva când tocmai mi-ai spus că te îndrăgosteşti de mine?

— Stark, ce încerc să-ţi spun e că nu am să fiu cu tine dacă trebuie să ascund faptul că suntem împreună.

— Din cauza prietenului vampir?

— Din cauza ta. Existenţa lui Erik ne afectează pentru că ţin la el, şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să-l rănesc, dar ar fi o prostie din partea mea să rămân cu el şi să-mi doresc să fiu cu tine, sau cu oricine altcineva, inclusiv cu tipul din specia umană de care m-am Impregnat. Aşa că trebuie să înţelegi că nu Erik ne stă în cale.

— Chiar simţi ceva pentru mine, nu?

— Da, dar îţi jur că n-am să fiu prietena ta dacă o să-mi fie ruşine să mă afişez cu tine de faţă cu prietenii mei. Nu poţi să te porţi aiurea de faţă cu toată lumea şi normal cu mine. Eşti cu adevărat aşa cum te porţi în majoritatea timpului. Văd că încă ai bunătate în tine, dar până la urmă ea va fi înăbuşită de întunericul care e şi el acolo, iar eu n-am de gând să stau prin preajmă ca să asist la aşa ceva.

Şi-a luat privirea de la mine.

— Ştiam că asta crezi, dar nu mă gândeam că o să mă deranjeze aşa de tare să te aud spunând-o. Nu ştiu dacă pot să aleg ce trebuie. Când sunt cu tine, simt că pot. Tu eşti aşa de puternică şi de bună.

Am oftat adânc şi am spus:

— Sunt bună pe naiba. Am dat-o în bară la greu. Din nefericire, probabil că am să continui s-o dau în bară, tot la greu. Iar noaptea trecută, tu ai fost cel puternic, nu eu.

M-a privit din nou în ochi.

— Eşti bună, simt eu. Eşti bună în adâncul inimii, acolo unde contează.

— Aşa sper. Cel puţin aşa încerc.

— Atunci fă chestia asta pentru mine.

S-a apropiat înainte să pot să-l opresc din nou. La început nu

m-a atins, doar mă privea în ochi.

— Nu te-ai Transformat încă, dar chiar şi Fiii lui Erebus îţi zic Preoteasă, a spus, apoi s-a lăsat într-un genunchi şi, privindu-mă, şi-a dus pumnul drept la inimă.

— Ce faci?

— Mă jur ţie. Războinicii fac asta de o grămadă de vreme, jură, cu trupul, cu inima şi cu sufletul, să-şi ocrotească Marea Preoteasă. Ştiu că sunt doar un novice, dar cred că deja mă pot numi războinic.

— Şi eu sunt tot novice, aşa că ne potrivim.

Glasul mi-a tremurat şi a trebuit să clipesc des ca să alung lacrimile care mă podideau.

— Îmi accepţi jurământul, domniţa mea?

— Stark, tu înţelegi ce faci?

Ştiam de jurământul unui războinic faţă de o Mare Preoteasă. Deseori, îl obliga să o slujească toată viaţa şi era adesea mai greu de destrămat decât o Impregnare.

— Îmi dau seama. Fac o alegere, alegerea corectă. Aleg binele în locul răului, lumina în locul întunericului. Aleg umanitatea, îmi accepţi jurământul, domniţă? a repetat.

— Da, Stark, accept. Şi, în numele lui Nyx, te pun în slujba zeiţei şi a mea, pentru că, dacă mă slujeşti pe mine, o slujeşti pe ea.

Aerul din jurul nostru a scânteiat şi am văzut un fulger strălucitor. Stark a ţipat şi s-a prăvălit la picioarele mele cu un geamăt.

Am îngenuncheat lângă el şi l-am tras de umeri ca să văd ce păţise.

— Stark! Ce s-a întâmplat? Eşti...

S-a uitat la mine şi a strigat de bucurie. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar avea un zâmbet strălucitor. Atunci am clipit şi mi-am dat seama ce văd. Semiluna i se colorase complet şi desenele i se răspândiseră. Lângă semilună îi apăruseră două săgeţi împodobite cu simboluri complicate, care păreau să strălucească stacojii pe pielea albă.

— O, Stark, am spus, am întins mâna şi am atins cu degetele desenul care îl însemna pentru totdeauna ca vampir adult, al doilea vampir cu semilună roşie care exista. Ce frumos e!

— M-am Transformat, nu?

Am încuviinţat din cap, lacrimile mi se revărsau şi îmi brăzdau

obrajii. Apoi m-am trezit în braţele lui şi îl sărutam, iar lacrimile ni se împleteau pe când ne ţineam în braţe, râzând şi plângând.

Soneria care anunţa sfârşitul orei a cincea ne-a făcut să tresărim. M-a ajutat să mă ridic în picioare şi, zâmbind, şi-a şters lacrimile de pe obrajii lui şi apoi de pe ai mei. După aceea, prin vălul acela de fericire şi-a făcut loc cruda realitate şi mi-am dat seama ce implica noua şi extraordinara lui Transformare.

— Stark, când un novice suferă Transformarea, trebuie să treacă printr-un soi de ritual.

— Îl ştii?

— Nu, doar vampirii îl ştiu. Apoi mi-a trăsnit ceva prin cap. Trebuie să te duci la Dragonul Lankford.

— Proful de scrimă?

— Da. E de partea noastră. Spune-i că eu te-am trimis şi că ai jurat să intri în slujba mea. El va şti ce-i de făcut.

— Bine.

— Dar să nu vadă nimeni că te-ai Transformat. Nu ştiu de ce mi se părea atât de important că trebuia să se ascundă până ajungea la Dragon. M-am uitat prin săliţa de depozitare, până am găsit o şapcă cu inscripţia TU pe care i-am îndesat-o pe cap. După ce am mai căutat un pic, am găsit un prosop pe care l-am făcut sul şi i l-am legat strâns în jurul gâtului. Trage de asta în sus, am spus ridicând de prosop, şi marginea asta ţine-o în jos. Aşa nu arăţi prea ciudat, că doar e furtună de zăpadă. Vezi cum faci să ajungi la Dragon fără să te vadă careva.

A încuviinţat din cap.

— Şi tu ce faci?

— Eu mă gândesc cum să fugim de aici. Dragonul şi soţia lui sunt şi ei implicaţi şi cred că şi profa de echitaţie, Lenobia. Aşa că vino înapoi cât de repede poţi.

— Zoey, nu mă aştepta. Fugi de aici şi du-te departe, departe.

— Şi tu?

— Eu pot să vin şi să plec când vreau. Te găsesc eu, nu-ţi face griji. Corpul meu n-o să fie mereu alături de tine, dar întotdeauna vei avea inima mea. Că doar sunt războinicul tău, nu?

Am zâmbit şi l-am atins pe obraz.

— N-am să uit niciodată, îţi promit. Sunt Marea ta Preoteasă şi ai jurat să mă slujeşti. Asta înseamnă că şi eu îţi dăruiesc inima mea.

— Atunci ar fi bine să avem grijă amândoi, pentru că e greu să trăieşti fără inimă. Eu ştiu cum e, am încercat, a zis el.

— Dar acum s-a terminat.

— S-a terminat, mi-a dat el dreptate.

Stark m-a sărutat cu o delicateţe care mi-a tăiat răsuflarea. Apoi s-a dat un pas înapoi, şi-a dus pumnul la inimă şi a făcut o plecăciune ceremonioasă.

— Ne vedem curând, domniţa mea.

— Ai grijă, am spus.

— Iar dacă n-o să pot să am grijă, măcar o să fiu rapid, a spus, mi-a aruncat un zâmbet şmecheresc şi s-a aplecat să iasă pe uşă.

După ce a ieşit, am închis ochii, mi-am dus pumnul la inimă şi am plecat capul.

— Nyx, am şoptit, era adevărat ce-i spuneam. I-am dăruit inima mea. Nu ştiu ce o să iasă din asta, dar te rog să ai grijă de războinicul meu şi îţi mulţumesc că i-ai dat curajul să aleagă binele.

Nyx nu mi-a apărut brusc în faţa ochilor şi nici nu mă aşteptam la asta, dar am simţit, preţ de o clipă, o linişte plină de candoare în jurul meu şi mi-a fost de ajuns. Ştiam că zeiţa îl avea pe Stark în grija ei. „Ocroteşte-l... dă-i putere... a, şi m-ai putea ajuta, te rog, să îmi dau seama ce să mă fac cu el...“ m-am rugat în gând până când a sunat de intrare la ora a şasea.

— Hai, Zoey, mi-am spus cu voce tare. Hai s-o tăiem de aici.

Capitolul 29

Când am dat buzna în grajd, cu întârziere, Lenobia mi-a aruncat o privire rece şi a spus:

— Zoey, trebuie să cureţi boxele!

Mi-a aruncat o furcă şi mi-a făcut semn spre boxa Persefonei.

Am mormăit câteva scuze şi „da, doamnă, imediat, doamnă“, apoi am dat fuga la boxa iepei pe care o consideram a mea încă de când începusem să merg la şcoală în Casa Nopţii. Persefona a nechezat uşurel în semn de bun-venit, am mângâiat-o pe cap şi i-am sărutat botul catifelat, dându-i astfel de înţeles că era cea mai drăguţă, cea mai deşteaptă şi cea mai cuminte iapă din toată lumea. M-a atins cu buzele pe obraz şi a fornăit, vrând

parcă să-mi dea dreptate.

— Te iubeşte, ştiai? Mi-a spus-o chiar ea.

M-am întors şi am văzut-o pe Lenobia în uşa grajdului, sprijinită de perete. Uneori uitam cât de nemaipomenit de frumoasă era, aşa că în momentele astea, când o priveam cu atenţie, mă uimea din nou unicitatea ei. Era o forţă cu înveliş delicat. Părul argintiu şi ochii de culoarea ardeziei erau lucrul cel mai uimitor la ea, hm, cu excepţia desenelor incredibile, înfăţişând nişte cai cabraţi, semn că era vampir. Purta costumaţia obişnuită, formată dintr-o cămaşă albă, impecabilă, şi pantaloni de călărie cafenii, băgaţi în cizmele englezeşti. Cu excepţia desenelor şi a broderiei de pe piept, o reprezentare a zeiţei, semăna cu un fotomodel dintr-o reclamă şic la Calvin Klein.

Chiar poţi să stai de vorbă cu ei?

Bănuiam lucrul ăsta, dar, până acum, Lenobia nu-mi vorbise niciodată pe şleau despre capacităţile ei.

— Nu prin cuvinte. Caii comunică prin sentimente. Sunt fiinţe pasionale, loiale, cu nişte inimi atât de mari încât ar putea cuprinde lumea întreagă.

— Întotdeauna am crezut asta, am spus încet şi am sărutat-o pe Persefona pe frunte.

— Zoey, Kalona trebuie ucis.

Bruscheţea afirmaţiei m-a şocat până în măduva oaselor şi m-am uitat iute împrejur, de teamă ca nu cumva să bântuie Imitatorii de Corbi prin apropiere, cum făcuseră la toate celelalte ore.

Lenobia a clătinat din cap, alungându-mi temerile.

— Caii urăsc Imitatorii de Corbi la fel de mult ca pisicile, numai că ura unui cal este mult mai periculoasă decât cea a unei pisici. Niciuna dintre creaturile astea abominabile nu îndrăzneşte să intre la mine în grajd.

— Şi ceilalţi novici? am întrebat în şoaptă.

Sunt prea ocupaţi cu caii, care stau închişi de zile întregi din cauza furtunii ăsteia, ca să tragă cu urechea la noi. Aşa că repet: Kalona trebuie ucis.

— Nu poate fi ucis. E nemuritor, am spus, şi în glas mi se simţea clar nefericirea pe care mi-o provoca lucrul ăsta.

Lenobia şi-a dat pe spate părul lung şi bogat şi a început să măsoare grajdul cu pasul.

— Dar trebuie să-l învingem. Îi îndepărtează pe ai noştri de Nyx.

— Ştiu. M-am întors de mai puţin de o zi şi deja îmi dau seama cât de gravă e situaţia. Şi Neferet e implicată, am spus şi mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să văd dacă Lenobia îi era încă devotată orbeşte Marii ei Preotese sau dacă vedea adevărul.

— Neferet e mai rea decât toţi, a spus cu amărăciune. Ea, care ar trebui să-i fie cea mai fidelă lui Nyx, a trădat-o pe deplin.

— Nu mai e cum a fost, am spus. A devenit malefică.

Lenobia a încuviinţat din cap.

— Câţiva dintre noi ne-am temut de lucrul ăsta. Mi-e ruşine să spun că ne-am făcut că nu vedem, în loc s-o înfruntăm când a început să se poarte ciudat. Nu o mai consider o slujitoare a lui Nyx. Am de gând să îi fac jurăminte unei noi Mari Preotese, a încheiat ea, aruncându-mi o privire pătrunzătoare.

— Nu mie! am protestat cu un glas firav. Nici măcar nu m-am Transformat.

— Ai fost însemnată şi Aleasă de zeiţa noastră. Mie îmi e de ajuns, şi le e de ajuns şi Dragonului şi Anastasiei.

— Şi ceilalţi profesori? Mai e vreunul de partea noastră?

Chipul i-a fost copleşit de tristeţe.

— Nu. Toţi ceilalţi sunt orbiţi de Kalona.

— Tu de ce nu eşti?

A meditat un pic înainte să-mi răspundă.

— Nu-mi dau seama de ce pe mine nu m-a orbit cum s-a întâmplat cu majoritatea. Am discutat despre asta cu Dragonul şi cu Anastasia, deşi nu pe îndelete. Cu toţii ne-am simţit atraşi de el, dar unii au reuşit să rămână neatinşi de vraja lui, suficient cât să îl vedem, cu adevărat, şi să ne dăm seama că este o creatură devastatoare. Suntem convinşi că trebuie să găseşti o cale prin care să-l învingi, Zoey.

Mă simţeam cumplit, neajutorată, fără aer şi mult prea copilă. Îmi venea să dau din mâini şi să strig: „Am şaptişpe ani! Nu pot să salvez eu lumea. Nici măcar nu sunt în stare să fac o parcare laterală!“

Însă, în clipa aceea, pe faţă m-a atins o briză dulce, încărcată de mirosul unei pajişti încălzite de soarele văratic, şi umedă precum roua care se lasă în zori, iar spiritul meu s-a înălţat în întâmpinarea ei.

— Nu eşti doar o novice. Ascultă în adâncul tău, copila mea, şi

află că acolo unde te va conduce glasul acela domol, noi te vom urma, a spus Lenobia cu un glas care mi-a amintit de cel al zeiţei.

Cuvintele ei, împletite cu elementele, m-au liniştit, şi deodată am făcut ochii mari. Cum de uitasem?

— Poemul! am izbucnit şi m-am îndreptat iute spre uşa boxei Persefonei, unde îmi atârnasem geanta.

— O novice cu semiluna roşie a scris nişte profeţii sub formă de poeme. Mi-a dat unul care are legătură cu Kalona, chiar înainte să vin aici.

Lenobia m-a privit curioasă, în timp ce eu îmi scotoceam prin geantă.

— Uite-l!

Era mototolit împreună cu cel care probabil că se referea la Stark. Am luat poemul celălalt şi m-am concentrat asupra lui.

— Bun... bun... Asta e. Aici spune cum să-l pun pe fugă pe Kalona. Problema e că... e scris în stilul ăla poetic.

— Dă-mi şi mie să citesc. Poate reuşesc eu să înţeleg sensul.

Am ridicat foaia cu poemul, iar ea a citit cu glas tare, în timp ce urmăream şi eu cuvintele.

Ce l-a legat odinioară
Acum îl va izgoni

Loc al puterii, cinci împletiţi
Noapte
Spirit
Sânge
Umanitate
Pământ

Uniţi nu întru biruinţă
Ci întru izgonire
Noaptea arată calea spre Spirit
Sângele uneşte Umanitatea
Iar Pământul desăvârşeşte.

— Când Kalona s-a ridicat din pământ, nu a renăscut, cum încerca Neferet să ne facă să credem, nu? a întrebat Lenobia, studiind încă poemul.

— Nu. Era întemniţat acolo de mai bine de o mie de ani, am explicat.

— De cine?

— De străbunele cherokee ale bunicii mele.

— Asta pare să însemne că, indiferent ce o fi făcut neamul bunicii tale ca să-l încătuşeze, acum n-o să mai meargă. De data asta îl va face să fugă. Eu sunt mulţumită chiar şi aşa. Trebuie să scăpăm de el înainte să rupă de tot legătura pe care o avem cu Nyx, a spus ea, a ridicat privirea din foaie şi s-a uitat la mine. Cum au făcut oamenii din tribul cherokee să-l întemniţeze în pământ?

Am răsuflat adânc şi mi-am dorit din toată inima să fi fost bunica aici ca să mă ajute.

— Problema e... că nu ştiu atât de mult cât ar trebui! am ridicat tonul.

— Şşş, m-a liniştit Lenobia şi m-a atins pe braţ de parcă ar fi încercat să liniştească o iapă tânără. Stai aşa. Am o idee.

A ieşit fuga din grajd şi s-a întors repede cu o ţesală groasă şi moale pe care mi-a dat-o mie. Apoi a plecat din nou şi a revenit cu un balot de fân. L-a sprijinit de peretele interior şi s-a aşezat pe el. S-a sprijinit confortabil pe spate, a scos din balot un pai lung, auriu, şi l-a băgat în gură.

— Hai, ţesală-ţi iapa şi gândeşte cu glas tare. O să găsim un răspuns dacă ne punem toate trei mintea la contribuţie.

— Hm..., am început eu şi am trecut ţesala de-a lungul gâtului roşcat al Persefonei. Bunica mi-a spus că femeile Ghigua, ăăă, adică nişte tămăduitoare din mai multe triburi, care s-au adunat, au plăsmuit o fecioară din pământ şi au făcut-o tocmai ca să îl ademenească pe Kalona în peştera în care l-au întemniţat.

— Stai un pic, ai spus că nişte femei s-au adunat ca să plăsmuiască o fecioară?

— Mda. Ştiu că sună ciudat, dar jur că aşa s-a întâmplat.

— Nu, nu mă îndoiesc că e adevărat ce a spus bunica ta. Mă întreb doar câte femei erau.

— Nu ştiu. Bunica mi-a spus doar că A-ya era arma lor şi că fiecare dintre ele i-a dat un dar anume.

— A-ya? Aşa o chema pe fecioară?

Am dat din cap şi apoi m-am uitat la ea peste spatele iepei.

— Kalona îmi zice mie A-ya.

Lenobia a icnit şocată.

— Atunci tu eşti instrumentul de care ne vom folosi ca să-l învingem din nou.

— Da, dar nu ca să-l învingem, doar ca să-l izgonim, am spus pe negândite, moment în care mi-am conştientizat vorbele şi am ştiut că era adevărat. Chiar că eu sunt. Dar de data asta nu-l mai putem prinde pentru că se aşteaptă. Dar pot să-l pun pe fugă, i-am spus mai mult Persefonei decât Lenobiei sau chiar mie însămi. De data asta, însă, nu eşti doar o unealtă. Zeiţa noastră ţi-a dăruit liberul-arbitru. Alege binele, şi binele va fi cel care îl va alunga pe Kalona, a vorbit Lenobia cu o încredere molipsitoare.

— Stai aşa, care era faza cu cei „cinci“?

Lenobia a luat poemul de unde îl lăsasem eu, pe podeaua grajdului.

— Zice: „loc al puterii, cinci împletiţi“. Şi apoi îi enumeră pe cei cinci: Noapte, Spirit, Sânge, Umanitate, Pământ.

— Chiar sunt oameni! am exclamat cuprinsă de entuziasm. După cum a zis Damien, de-aia sunt scrise cu litere mari, pentru că se referă la oameni care simbolizează aceste cinci lucruri. Şi... pun pariu că dacă ar fi aici bunica, mi-ar spune că femeile Ghigua care s-au strâns şi au creat-o pe A-ya erau cinci.

— Simţi că aşa este, în adâncul sufletului? îţi vorbeşte zeiţa?

Am zâmbit, iar sufletul mi-a prins aripi.

— Da! Simt că aşa este.

— Cel mai evident loc al puterii este aici, în Casa Nopţii, a spus ea.

— Nu, am contrazis-o, mai vehement decât îmi propusesem, făcând-o pe Persefona să fornăie nervoasă. Am mângâiat-o şi am continuat apoi cu un glas mai rezonabil: Nu, aici, în şcoală, locul puterii a fost pângărit de el. Puterea lui, împreună cu cea a lui Neferet şi cu sângele lui Stevie Rae, l-au eliberat şi..., am icnit, realizând implicaţiile a ceea ce tocmai spusesem. Stevie Rae! M-aş fi gândit că ea reprezintă Pământul, că doar asta e afinitatea ei, dar nu e ea Pământul, ea e Sângele!

Lenobia a zâmbit şi a dat din cap.

— Bravo. Am rezolvat una. Acum trebuie să îi numeşti pe ceilalţi patru.

— Şi locul, am mormăit.

— Da, locul, a încuviinţat ea. Locurile puterii sunt legate şi de spirit. Aşa cum Avalon, străvechea insulă a zeiţei, este legată

prin spirit de Glastonbury. Până şi creştinii au simţit atracţia puterii acelui loc şi au construit acolo, în trecut, o mănăstire.

— Poftim? am spus eu ocolind-o pe Persefona şi oprindu-mă entuziasmată în faţa Lenobiei. Ce ai spus de mănăstire şi de zeiţă?

— Avalonul nu este tocmai de pe lumea asta, deşi e un loc plin de putere. Creştinii au simţit lucrul ăsta şi au construit acolo o mănăstire închinată Fecioarei Maria.

— Lenobia, ai dreptate! am spus şi a trebuit să clipesc des ca să-mi alung lacrimile de uşurare din ochi, apoi am râs. Şi e perfect! Locul puterii este la intersecţia dintre strada 21 şi Lewis, mănăstirea călugăriţelor benedictine.

Lenobia a făcut ochii mari, apoi a zâmbit şi a spus:

— Zeiţa noastră este înţeleaptă. Acum trebuie doar să-ţi dai seama cine sunt ceilalţi patru şi să-i duci acolo pe toţi. Restul poemului ne spune cum se reunesc..., a zis şi a făcut o pauză. Apoi şi-a coborât privirea şi a citit:

Noaptea arată calea spre Spirit
Sângele uneşte Umanitatea
Iar Pământul se desăvârşeşte.

— Sângele e deja acolo, sau cel puţin aşa sper, am spus. I-am zis lui Stevie Rae să se ducă la mănăstire împreună cu novicii cu semiluni roşii, când am aflat că îngerul are de gând s-o prindă.

— De ce te-ai gândit s-o trimiţi acolo?

Am zâmbit atât de larg încât jur că aproape că mi s-au crăpat buzele.

— Pentru că acolo e Spiritul! Spiritul e maica stareţă, măicuţa Maria Angela. Ea a salvat-o pe bunica de Imitatorii de Corbi şi are grijă acum de ea.

— O călugăriţă să reprezinte Spiritul şi să învingă un străvechi înger căzut? Zoey, eşti sigură?

— Nu să-l învingă, doar să-l alunge şi să ne dea nouă suficient timp să ne regrupăm şi să ne dăm seama cum să scăpăm de el definitiv. Da, sunt sigură.

Lenobia a ezitat doar o clipă, apoi a dat din cap.

— Deci, ai identificat Sângele şi Spiritul. Gândeşte-te. Cine sunt cei care au Pământul, Noaptea şi Umanitatea ascunse în adâncul lor?

M-am apucat iarăşi să o ţesal pe Persefona, apoi m-a umflat râsul şi mi-a venit să-mi trag câţiva pumni în cap.

— Afrodita, ea trebuie să fie Umanitatea, deşi în majoritatea timpului nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea.

— Am să te cred pe cuvânt, a spus Lenobia pe un ton caustic.

— Bun, deci au mai rămas Noaptea şi Pământul, am continuat în grabă. După cum am mai spus, prima oară aş fi spus că Pământul e Stevie Rae, din cauză că are afinitatea asta. Dar ştiu în adâncul inimii mele că ea e Sângele. Pământul... Pământul..., am meditat, apoi am oftat din nou. Se poate să fie Anastasia? Talentul ei la descântece şi ritualuri are legătură cu Pământul.

M-am gândit la chestia asta, dar din nefericire nu am simţit tresărirea care îmi spunea că am găsit răspunsul corect.

— Nu, nu e ea.

— Poate că nu ne gândim la cine trebuie. Spiritul e din afara Casei Nopţii, un lucru pe care nu l-aş fi anticipat. Poate că şi cu Pământul e la fel.

— Hm, merită luată în considerare varianta asta, dacă se pune aşa problema.

— Ce persoană, nici novice şi nici vampir, ar putea întruchipa Pământul?

— Cred că oamenii cel mai legaţi de pământ pe care îi cunosc sunt din neamul bunicii mele. Indienii cherokee l-au venerat întotdeauna, nu s-au folosit de el şi nu şi l-au însuşit, abuzând de el. Concepţiile neamului cherokee sunt prin tradiţie cu mult diferite de cele din zilele noastre.

Apoi am tăcut brusc şi mi-am sprijinit fruntea de umărul moale al Persefonei, mulţumindu-i în gând lui Nyx.

— Ştii cine este, nu-i aşa?

Mi-am înălţat privirea şi am zâmbit.

— E bunica. Ea e Pământul.

— Perfect! s-a entuziasmat Lenobia. Şi atunci îi avem pe toţi!

— Mai rămâne Noaptea. Tot nu mi-am dat seama cine..., am spus şi apoi m-am oprit când mi-am dat seama că Lenobia mă privea cu un aer de cunoscătoare.

— Priveşte mai adânc, Zoey Redbird, şi cred că vei descoperi pe cine a ales Nyx să întruchipeze Noaptea.

— Nu sunt eu, am şoptit.

— Ba sigur că tu eşti, a spus Lenobia. Se spune foarte clar în poem: „Noaptea arată calea spre spirit“. Niciunul dintre noi nu

s-ar fi gândit vreodată că mănăstirea benedictină sau maica ei stareţă ar putea completa piesele unui puzzle poetic, dar tu ne-ai dus direct la ţintă.

— Dacă am dreptate..., am spus tremurând un pic.

— Ascultă-ţi inima. Ai dreptate?

Am inspirat adânc şi am cercetat în adâncul meu. Da, era acolo, ştiam că sentimentul îmi venea de la zeiţă, sentimentul care îmi spunea că aveam dreptate. Am privit în ochii cenuşii, plini de înţelepciune, ai Lenobiei.

— Am dreptate, am spus cu hotărâre.

— Atunci trebuie să vă ducem pe tine şi pe Afrodita la mănăstirea benedictină.

— Pe toţi, am replicat fără să stau pe gânduri. Trebuie să vină şi Darius, gemenele, Damien şi Afrodita. Dacă ceva nu merge bine, trebuie să am cercul prin apropiere. În plus de asta, nu am fost prea bine primită aici şi, dacă alungându-l pe Kalona nu reuşesc să îi scap pe novici de ciudata lor obsesie, nu cred că am să mă întorc prea curând la şcoală. Şi, desigur, încă mai avem problema cu Neferet. O să am mare nevoie de ajutor pentru toate astea.

Lenobia s-a încruntat uşor, dar a încuviinţat din cap.

— Înţeleg şi, deşi mă doare, sunt de acord cu tine.

— Ar trebui să veniţi cu noi, tu, Dragonul şi Anastasia. Casa Nopţii nu e cel mai potrivit loc pentru voi în momentul de faţă.

— Casa Nopţii e căminul nostru.

Am privit-o cu băgare de seamă.

— Uneori, oamenii cei mai apropiaţi ţie te trădează, iar casa ta nu mai e locul în care să poţi fi fericit. Doare, dar ăsta-i adevărul.

— Pari foarte înţeleaptă pentru vârsta ta, Preoteasă.

— Mda, mă rog, am trecut prin divorţul părinţilor şi am un tată vitreg de tot rahatu'. Cine ar fi zis că o să-mi prindă bine?

Râdeam amândouă când a sunat clopoţelul, anunţând sfârşitul orelor. Lenobia s-a ridicat imediat în picioare.

— Trebuie să-i anunţăm pe prietenii tăi. Pot să se întâlnească aici. Cel puţin veţi fi la adăpost de ochii şi de urechile Imitatorilor de Corbi.

— S-a rezolvat deja, am spus. O să fie cu toţii aici în scurt timp.

— Dacă Neferet îşi dă seama că vă întâlniţi aici, n-o să fie bine

de noi.

Ştiu, am răspuns, dar m-am gândit: „Fir-ar să fie!“

Capitolul 30

Deşi începuse din nou să cadă lapoviţă, Damien, gemenele, Afrodita şi Darius au ajuns la numai câteva minute după ce s-a auzit soneria.

— Super biletul, a spus Erin.

— Tare isteaţă ai fost să ne aduci aici fără să ne gândim la asta dinainte, a remarcat Shaunee.

— Bravo, fată! m-a lăudat şi Damien.

— Dar vă gândiţi acum, aşa că trebuie să avem grijă ca gândurile să vă fie protejate şi să ne mişcăm repede cu ce avem de făcut, a intervenit Darius.

— De acord cu tine, am spus. Fetelor, băieţilor, invocaţi-vă elementele şi cereţi-le să formeze un zid protector în jurul gândurilor voastre.

— Nici o problemă, a replicat Erin.

— Mda, am făcut antrenament, a spus Shaunee.

— Vreţi să formez iute un cerc? am întrebat.

— Nu, Z, trebuie doar să taci un pic, a spus Damien. Deja elementele noastre sunt în aşteptare.

— Haideţi, gaşcă parţială de tocilari, treceţi la treabă! i-a zorit Afrodita.

— Ciocu’ mic! au strigat gemenele la ea.

Afrodita a pufnit la ele şi s-a dus lângă Darius, care a cuprins-o imediat cu braţul. Am remarcat că rana de pe faţă se vindecase aproape complet şi nu mai rămăsese decât o dungă subţire, de culoare roz, acolo unde înainte fusese o tăietură urâtă. Asta m-a dus cu gândul la propria mea cicatrice şi, în timp ce gemenele şi Damien erau ocupaţi cu invocarea elementelor, iar Afrodita şi Darius se drăgăleau, m-am întors cu spatele la ei şi am aruncat o privire discretă spre sân. Şi trebuie să spun că ce-am văzut atunci mi-a smuls o grimasă. Cicatricea mea nu era câtuşi de puţin o dungă subţire şi trandafirie, era încreţită, zimţată şi încă roşie şi inflamată. Am dat din umeri, dar nu mă durea prea rău. Atât că era dureroasă la pipăit. Şi, să nu uit, urâtă al naibii.

Ori de câte ori mă gândeam că ar putea să-mi vadă cineva cicatricea asta nasoală („cineva“ însemnând Stark, Erik sau chiar Heath), îmi venea să izbucnesc în lacrimi. Poate că n-aveam să mai fiu niciodată cu un tip. Chestia asta sigur mi-ar face viaţa mai puţin complicată...

— Cicatricile căpătate în lupta binelui împotriva răului au o frumuseţe unică, a spus Lenobia.

Am sărit cât colo. Se afla chiar lângă mine, dar nu o auzisem când se apropiase. M-am uitat fix la ea. Era de o perfecţiune deplină, fără nici o cicatrice, pe scurt, o femeie frumoasă.

— Teoretic sună bine, dar când tu eşti ăla cu cicatricea, realitatea nu prea se mai potriveşte cu teoria.

— Ştiu despre ce vorbesc, Preotească, a spus şi şi-a dat vălul de păr argintiu pe un umăr, s-a întors ca să-i văd ceafa, iar cu cealaltă mână şi-a tras de platca de la cămaşă, lăsând la vedere o cicatrice cumplită, care îi cobora din păr, în jos pe gât şi se făcea nevăzută, groasă şi încreţită, pe spate.

— Gata! Noi ne scăldăm în elemente, a strigat Erin.

— Mda, suntem gata de cafteală, a spus Shaunee.

— Ce veşti mai ai? a întrebat Damien.

Lenobia şi cu mine am făcut un scurt schimb de priviri.

— Lăsăm povestea asta pe altă dată, a spus ea cu blândeţe.

Am urmat-o la prietenii mei şi mă întrebam cărui rău trebuie să i se fi împotrivit ea de-i lăsase cicatricile alea îngrozitoare.

— Zoey a aflat cine sunt oamenii la care se face referire în poem, a spus Lenobia fără ocolişuri. Şi locul puterii în care trebuie să se reunească.

Toată lumea s-a uitat la mine.

— La mănăstirea benedictină. Mi-am adus aminte că unul dintre motivele pentru care măicuţa Maria Angela nu a fost cu totul şocată când i-am arătat că pot să invoc elementele a fost că şi ea le simţise puterea. A spus că mănăstirea ei a fost construită pe un loc încărcat de forţă spirituală. Nu am dat prea mare importanţă atunci, am spus, am făcut o pauză şi am râs uşor. De fapt, nu am luat-o în serios şi m-am gândit că e doar o călugăriţă din aia dusă cu pluta.

— Păi, în apărarea ta, aş spune că măicuţa asta chiar e altfel, a zis Afrodita.

Darius a încuviinţat din cap.

— Cel puţin, pentru o călugăriţă.

— Şi în acelaşi timp e spiritul despre care vorbeşte poemul, am spus.

— Mamă, chiar te-ai prins! a exclamat Damien şi a tras un zâmbet până la urechi. Cine sunt ceilalţi?

— Stevie Rae e Sângele.

— Îi cam place, e drept, a rostit Afrodita în barbă.

— Tu eşti Umanitatea, i-am spus cu hotărâre, punctându-mi anunţul cu un rânjet.

— Minunat, exact ce-mi doream. Am să spun acum ca să se ştie: nu vreau să mă mai muşte nimeni niciodată! Apoi s-a uitat la Darius, expresia i s-a schimbat şi a adăugat: Mai puţin tu, frumuseţe.

Gemenele au icnit.

— Pământul e bunica, am continuat, ignorându-i pe toţi.

— Bine că bunica ta e deja la mănăstire, a spus Damien.

— Şi Noaptea? s-a interesat Shaunee.

— E Zoey, mi-a luat-o Afrodita înainte.

Am ridicat din sprâncene, iar ea şi-a dat ochii peste cap.

— Cine altcineva putea fi? Oricine nu are probleme cu creierul sau nu şi-l împarte cu altcineva, a spus şi i-a privit atent pe gemene şi pe Damien, şi-ar da seama de chestia asta.

— Mda, mă rog, eu sunt Noaptea.

— Deci trebuie să ajungem la mănăstirea benedictină, a spus Darius, trecând conform obiceiului la partea de logistică a „operaţiunii“ noastre.

Spun „operaţiune“ pentru că de obicei simt că dau cu banul, sperând că, cine ştie cum, o să reuşesc să fac ce trebuie şi că n-o s-o dau chiar aşa de rău în bară, ceea de nu e tocmai o „operaţiune“.

— Da, şi trebuie să ajungeţi acolo repede, înainte ca Neferet şi Kalona să le facă şi mai mult rău alor noştri, a spus Lenobia.

— Sau să pornească un război împotriva omenirii, a adăugat Afrodita.

Toată lumea, mai puţin Darius, s-a holbat la ea. Şi atunci am reuşit să văd dincolo de faţada frumuseţii ei, de stăpânirea de sine pe care reuşea s-o afişeze întotdeauna, şi am remarcat cearcănele vineţii şi tenta roşiatică a albului ochilor, care încă nu se dusese.

— Ai avut o altă viziune, am spus.

A dat din cap.

— Rahat. Iar dau colţu’? Am auzit-o pe Lenobia inspirând zgomotos, şocată. E o poveste lungă, am spus.

— Nu, fraiero, nu dai iar colţu’, mi-a răspuns Afrodita. Dar am avut o imagine cu războiul, acelaşi de mai demult, numai că de data asta i-am recunoscut şi pe Imitatorii de Corbi, a spus şi a făcut o pauză, cutremurată. Ştiai că pot să violeze femei? Nu e o viziune prea plăcută. În orice caz, Neferet s-a cuplat cu Kalona ca să-şi vadă împlinit visul ăla al ei dement în care se ia la trântă cu omenirea.

— Dar ultima oară când ai avut viziunea cu războiul, ai salvat-o pe Zoey, iar asta a împiedicat evenimentul, a spus Damien.

— Ştiu, că doar eu sunt aia cu viziunile, ai uitat? Ce nu ştiu eu e de ce a fost asta diferită, atât că acum s-a adăugat şi Kalona la povestea asta. Şi, fir-ar să fie, îmi pare rău că trebuie să vă spun eu treaba asta, pen’ că te ia cu bâţâieli, nu alta, dar Neferet a trecut definitiv de partea răului. Se transformă în ceva şi nu seamănă cu niciun fel de vampir din câţi cunoaştem noi.

Mi s-a aprins un beculeţ şi, în timp ce povestea începea să se lege, mi-a devenit clar ce se întâmplă.

— Se transformă în Regina Tsi Sgili, prima Tsi Sgili vampir, ceva ce nu s-a mai văzut până acum, am spus pe un ton rece, după cum mă şi simţeam.

— Mda. Asta am văzut, a încuviinţat Afrodita, palidă la faţă. Mai ştiu, că războiul începe aici, în Tulsa.

— Deci Consiliul asupra căruia vor să preia controlul trebuie să fie cel de aici, din Casa Nopţii, am spus.

— Consiliul? a întrebat Lenobia.

— E prea mult de explicat. Să spunem deocamdată că e un lucru bun că ei nu gândesc decât în plan regional, şi nu global, am zis eu.

— E logic că, dacă îl alungăm pe Kalona din Tulsa, şi să sperăm că şi pe Neferet odată cu el, atunci poate că nu va pomi niciun război, a spus Darius.

— Sau cel puţin nu va începe aici, am intervenit. Şi poate aşa avem timp să ne gândim cum să scăpăm definitiv de el, din moment ce pare să fie un pion esenţial în războiul ăsta.

— Neferet e de vină, a vorbit Lenobia, cu o voce extrem de calmă, aproape lipsită de emoţii. Ea e cea care îl împinge pe Kalona de la spate. Ea doreşte un război împotriva omenirii de mai mulţi ani, a spus privindu-mă. S-ar putea să fie nevoie s-o

omori.

Am pălit.

— S-o omor pe Neferet! Nici gând. Nu fac eu aşa ceva!

— S-ar putea să fii obligată, a spus Darius.

— Nu! am strigat. Dacă ar trebui s-o omor pe Neferet, nu m-ar mai lua greaţa asta oribilă numai când mă gândesc. Nyx mi-ar da de înţeles că asta e voinţa ei, dar nu cred că zeiţa ar dori vreodată să-i omor o Mare Preoteasă.

— O fostă Mare Preoteasă, a spus Damien.

— Chiar poţi să-ţi pierzi postul ăsta? a întrebat Shaunee.

— Exact. Nu e genul de chestie care durează toată viaţa? a intervenit şi Erin.

— Şi în plus, mai rămâne Mare Preoteasă dacă se transformă în altceva, de pildă, în regina Tsi Sgili? a întrebat Afrodita.

— Da! Adică nu! am bălmăjit. Habar n-am. Hai să lăsăm deoparte subiectul ăsta cu uciderea lui Neferet. Mi-e imposibil să mă gândesc la aşa ceva.

I-am văzut pe Darius, pe Lenobia şi pe Afrodita făcând un schimb de priviri, pe care am ales să îl ignor. Apoi Lenobia a spus:

— Revenind la fuga voastră de aici, cred că trebuie să ne ocupăm de asta chiar acum.

— Chiar acum? s-a mirat Shaunee.

— Adică în secunda asta? s-a băgat şi Erin pe fir.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, am spus. Să fim serioşi, vă simt elementele şi ştiu că vă protejează gândurile, dar adevărul e că, dacă Neferet încearcă să vă citească gândurile, o să-şi dea seama că se întâmplă ceva când se loveşte de un zid. Doar că n-o să ştie exact ce e. M-am uitat împrejur şi mai că mă aşteptam să plutească precum fantoma unui păianjen uriaş pe umbrele întunericului. Tre' să mai ştiţi că mi-a apărut de două ori sub forma unei fantome scârboase, aşa că, după părerea mea, trebuie s-o tăiem naibii de aici cât mai repede.

— Nu-mi place cum sună chestia asta, a spus Erin.

— Mie îmi spui? am replicat. Dar o să fie o problemă cu plecatul de aici. Se vede clar că vremea nu ţine cu noi. Nici măcar n-am putut să merg de la clădirea principală până la grajduri fără să fiu gata-gata să dau cu fundu' de pământ. A trebuit să chem focul ca să mai topească un pic din gheaţa aia

cretină, am spus, m-am uitat la Shaunee şi am zâmbit uşor vinovată.

— Stai puţin, ce ai spus? Că ai folosit focul ca să topeşti gheaţa? a intervenit Lenobia.

— Mi se luase să stau cu frică să nu cad, am spus şi am ridicat din umeri. Aşa că am concentrat nişte flăcări asupra trotuarului şi au topit gheaţa fără nicio problemă.

— De fapt nu e nicio şmecherie, a spus Shaunee. Am făcut şi eu treaba asta.

— Lenobia părea din ce în ce mai entuziasmată.

— Crezi că poţi să trimiţi flacăra suficient de departe încât să topeşti gheaţa de sub picioarele întregului grup, dacă vă deplasaţi?

— Da, cred că da. Dacă reuşim să vedem cum facem ca să nu ne dăm foc la picioare. Dar eu nu ştiu cât timp pot să fac chestia asta, am spus şi i-am aruncat o privire întrebătoare lui Shaunee, care a dat aprobator din cap.

— Cum să nu, pot să te ajut, şi nici măcar nu mi-aş da foc la picioare. Dacă ne unim forţele, am putea s-o facem să dureze mai mult decât dacă încercăm fiecare separat.

— În plus de asta, geamăno, a intervenit Erin, intersecţia dintre străzile 21 şi Lewis nu e decât la vreo jumătate de kilometru mai jos. Zoey arată mult mai bine azi, aşa că ar trebui să puteţi menţine îndeajuns căldura.

— Chiar dacă se rezolvă problema cu gheaţa, nu putem merge aşa de repede pe jos, iar eu nu pot să ascund Hummerul pentru că nu e organic, am spus.

— Cred că am o soluţie, a intervenit Lenobia. Veniţi cu mine. Am urmat-o în grajdul Persefonei, unde iapa rumega fericită şi şi-a dat urechile pe spate când Lenobia a salutat-o, s-a dus la piciorul din spate, s-a aplecat şi a spus: Ridică, fetiţă dulce.

Persefona a ridicat supusă piciorul, iar Lenobia a aruncat paiul care îi atârna de copită. Apoi, ţinând încă în sus piciorul iepei, s-a uitat la Shaunee:

— Poţi să trimiţi flacăra ca să-i încălzească potcoava?

Shaunee a părut surprinsă de ciudata cerinţă, dar s-a grăbit să spună:

— O nimica toată.

Apoi a inspirat adânc, am auzit-o şoptind ceva ce n-am înţeles prea bine, apoi şi-a îndreptat degetul strălucitor spre copita

Persefonei.

— Arzi, fetiţo, arzi! a spus.

Strălucirea a ţâşnit din degetul ei spre potcoava argintie prinsă de copita Persefonei. Imediat a început şi ea să strălucească. Persefona s-a oprit din rumegat, a întors capul şi s-a uitat curioasă la copita ei, a fornăit, apoi s-a întors iarăşi la fânul ei.

Lenobia a pus mâna pe copită, verificând, parcă, dacă fierul era cald şi a luat repede degetul de pe suprafaţa strălucitoare.

— Chiar a mers. E de ajuns, Shaunee.

— Mulţumesc, focule! Vino înapoi la mine, acum! Strălucirea a stârnit un vârtej în jurul iepei, chestie care a făcut-o să fornăie iar, apoi s-a dus înapoi la Shaunee, al cărei corp a început să scânteieze, până când s-a încruntat şi a spus:

— Linişteşte-te.

Lenobia şi-a luat mâna de pe copita iepei, a bătut-o drăgăstos pe crupă şi a spus:

— Şi uite aşa plecaţi de aici şi vă duceţi repede la mănăstire. Pe cai, care, după părerea mea, reprezintă oricum cel mai bun mijloc de transport.

— Ideea nu e rea, a spus Darius. Dar cum fugim de aici? Că Imitatorii de Corbi sigur nu ne vor lăsa să ieşim pe porţile principale.

Lenobia a zâmbit şi a spus:

— Poate că vă vor lăsa.

Capitolul 31

— E un plan dement, a spus Afrodita.

— Dar s-ar putea să funcţioneze, a contrazis-o Darius.

— Mie îmi place. E un pic romantic, cu toată chestia asta cu caii. În plus, e cel mai bun plan pe care îl avem, a spus Damien.

— E singurul plan pe care îl avem, l-am corectat.

Când am văzut-o pe Lenobia ridicând din sprâncene, m-am grăbit să adaug:

— Dar îmi place şi mie.

— Cu cât luaţi mai puţini cai, cu atât vă va fi mai simplu să treceţi neobservaţi. Vă sugerez să mergeţi câte doi pe cal, ne-a sfătuit Lenobia.

— E mai discret dacă ieşim de-aici pe trei cai decât pe şase, a remarcat Erin.

— Dar cum facem să-i punem la curent şi pe Dragon şi pe Anastasia? am întrebat. Categoric nu putem merge cu toţii în sala de scrimă sau în clasa Anastasiei. Şi nici nu vreau să ne despărţim.

Lenobia a ridicat din nou din sprâncene.

— Nu ştiu dacă aţi auzit, dar e ceva ce folosim mulţi dintre noi. Se numeşte telefon mobil. Şi, poate nu vă vine să credeţi, dar Dragonul şi Anastasia au şi ei câte unul.

— A, am făcut, ruşinată toată de prostia mea.

Afrodita a dat ochii peste cap la mine.

— Îi sun eu şi le spun care e rolul lor în planul ăsta. — Cine poartă fustă trebuie să se schimbe. Vă arată Zoey unde e încăperea cu harnaşamentul. Acolo se ţin costumele de călărie. Luaţi tot ce credeţi că v-ar putea fi de trebuinţă, a spus Lenobia şi a pornit repede spre biroul ei.

— Am să-i spun Dragonului că diversiunea începe peste o jumătate de oră.

— O jumătate de oră! am spus şi am simţit că mi se face stomacul ghem.

— Ar trebui să aveţi suficient timp să vă schimbaţi şi să puneţi frâiele la trei cai. N-o să puteţi să puneţi şei. Ar fi prea evident, a spus Lenobia şi a dispărut în biroul ei, exact când Damien protesta:

— Fără şei? Mie mi se face rău.

— Du-te cu restul, am spus. Haideţi, m-am adresat Afroditei şi gemenelor. Trebuie să scăpaţi de fustele alea mini. Şi cine naiba poartă tocuri cui pe furtuna asta de gheaţă?

— Sunt cizme, în fond, a spus Afrodita. Nu asta se poartă iarna, cizme?

— Cizmele cu tocuri cui de zece centimetri nu reprezintă tocmai o încălţăminte normală de iarnă, am explicat şi i-am condus spre încăperea cu harnaşamentul, în care erau şi haine de călărie, atârnând frumos printre harnaşamente.

— Ţărancă certată cu moda, a mormăit Afrodita.

— De acord cu tine, a spus Shaunee.

— De data asta, s-a prins şi Erin în horă.

Am înşfăcat trei frâie şi am dat din cap spre prietenii mei.

— Hai, schimbaţi-vă. Sunt cizme de călărie în vestiarul ăla.

Apelaţi la ele cu toată încrederea.

— Apelaţi? am auzit-o pe Shaunee în timp ce ieşeam din încăpere.

— Amica noastră a băut apă după don’şoara Damien, a remarcat Erin.

Am trântit uşa.

Nu ştiam ce alţi doi cai avea să ne aleagă Lenobia, dar ştiam că eu aveam s-o călăresc pe Persefona, aşa că m-am dus iute la ea în grajd. Darius se dusese la una dintre ferestrele înalte ale grajdurilor şi aşeza baloţi de fân unii peste alţii. Evident că avea să ne prezinte starea vremii şi situaţia cu Imitatorii de Corbi.

— Ăăă, Z, pot să stau un pic de vorbă cu tine? a spus Damien.

— Sigur, intră.

M-am dus înapoi în boxa Persefonei, am luat ţesala şi m-am apucat s-o perii cât de repede puteam.

Damien stătea în prag.

— Uite care e treaba, eu nu prea călăresc de felul meu.

— A, asta nu e nicio problemă. O să fac eu ce-i mai greu, tu doar stai în spatele meu şi te ţii bine.

— Şi dacă pic? Sunt convins că e o iapă foarte de treabă, a spus şi i-a făcut cu mâna Persefonei, care îşi rumega bucuroasă fânul, fără să-l bage în seamă pe Damien. Dar e şi mare. Mare rău, de fapt, enormă.

— Damien, noi ne pregătim să fugim din şcoală ca să ne salvăm, apoi să alungăm un nemuritor străvechi şi o Mare Preoteasă vampir care a luat-o pe căi greşite, iar tu te stresezi că trebuie să călăreşti cu mine?

— Fără şa. Că trebuie să călăresc cu tine fără şa, a spus, apoi a dat din cap. Da, da, chiar mă stresez pe tema asta.

Am început să chicotesc şi a trebuit să mă sprijin de Persefona pentru că mă durea. Asta e lecţia de viaţă pe care o învăţasem cu adevărat: dacă ai prieteni buni, indiferent cât de naşpa e viaţa, ei te fac să râzi.

În timpul ăsta, Damien se încrunta la mine:

— Ca să ştii, am să-i spun lui Jack că ai râs de mine şi să vezi ce o să se supere pe tine. Asta înseamnă că data viitoare când am să-ţi cumpăr un cadou, o să intre în grevă şi n-o să mai supravegheze împachetarea plină de gust.

— Uuu, e cam dură pedeapsa, am spus şi m-am pus iar pe chicotit.

— Vreţi să fiţi serioşi? Trebuie să plecăm la război şi să salvăm lumea.

Afrodita stătea cu mâinile în şolduri în faţa grajdului Persefonei. Purta un maiou negru, mulat, de firmă (pe piept scria cu litere aurii ,,Juicy“), şi pantaloni de călărie cafenii, de împrumut, băgaţi în cizmele englezeşti cu talpă plată. Vă daţi seama? Fără niciun pic de toc.

M-am uitat la ea şi m-am pus din nou pe chicotit. Apoi le-am surprins pe gemene, care stăteau în spatele ei. Amândouă purtau tunici Dolce & Gabbana de mătase, cu imprimeuri imitând pielea de animale. Aveau fundurile îndesate în nişte colanţi englezeşti de călărie (hi, hi!), de culoare cafenie, băgaţi în cizme maronii, tot de călărie şi tot englezeşti.

Era demenţial şi de data asta mi s-a alăturat şi Damien în isteria care mă cuprinsese.

— Îmi stau amândoi în gât, a spus Afrodita.

— Fată, văd că avem din ce în ce mai multe în comun cu tine, i-a spus Erin Afroditei.

— Idem, a spus Shaunee, privindu-ne încruntată pe Damien şi pe mine.

Din nefericire, cuvintele Lenobiei au avut asupra mea efectul unui duş rece, întrerupându-mi brusc chicotele.

— Am vorbit cu Anastasia. Totul e pregătit, deşi Dragonul era puţin ocupat cu un caz neobişnuit de Transformare. Mi s-a spus să-i transmit lui Zoey că Stark a ajuns şi că totul e aranjat.

— A spus Stark? a întrebat Damien.

— Ce? au intervenit şi gemenele.

— Rahat, a exclamat Afrodita.

— Vremea pare încă rea şi am observat mişcări în copaci. Cred că au de gând să ne prindă când ieşim de la grajduri. Ar fi bine să pornim la drum, a spus Darius când ni s-a alăturat din nou. Când a văzut că toată lumea se holbează la mine, a adăugat. Se pare că am pierdut ceva.

— Da, şi Zoey tocmai se pregătea să ne pună la curent, a spus Damien.

— Mi-am muşcat buzele şi mi-am privit prietenii. Fir-ar să fie.

— Bun, uitaţi care e faza. Stark s-a Transformat. El este al doilea vampir cu semilună roşie.

— Vai, ce bucurie, a spus Erin. Tot un dobitoc rămâne.

— Exact. Şi de unde, mă rog frumos, ştii tu că s-a Transformat

dobitocu'? s-a interesat Shaunee.

— Trebuie să încetezi să-i mai asociezi cu Stevie Rae. N-au nimic în comun, a spus Damien, cu mai multă blândeţe decât restul.

— Îl iubeşte, a izbucnit Afrodita.

— Afrodita! am ţipat.

— Hm, cineva trebuia să-i pună la curent pe tocilari că te-ai amorezat de toată jena, a spus Afrodita.

— Nu mă ajuţi deloc.

— Stai puţin. Derulaţi. Zoey e îndrăgostită de Stark? E cea mai cretină chestie pe care am auzit-o în viaţa mea, a conchis Erin.

— Mda, în afară de legea din Oklahoma cu conducătorul autolicenţiat, geamăno. Să fim serioşi. Asta e cea mai cretină chestie de care am auzit vreodată în vieţile noastre, a corectat-o Shaunee.

— Just. În afară de asta, vreau să spun. Aşa că, Afrodita, baţi câmpii, a spus Erin.

— Din nou.

Toată lumea s-a uitat la mine.

— Şi eu cred că e cretină chestia cu conducătorul autolicenţiat, am replicat eu lamentabil.

— Vedeţi? V-am spus eu! a exclamat Afrodita. E amorezată pe bune de Stark.

— Pe bune pe dracu', a spus Erin.

— N-aş fi crezut aşa ceva nici într-o mie de ani, a spus Shaunee.

— Lăsaţi-o să explice! a strigat Damien şi toată lumea a amuţit.

Mi-am dres glasul.

— Bun. Uite cum stă treaba. Mai ţineţi minte poemul?

Toţi prietenii mei au mijit ochii, chestie care nu mi se părea prea corectă, dar am continuat totuşi:

— Spunea că trebuie să-i salvez umanitatea, şi asta am şi făcut. Cel puţin aşa cred şi sper.

— Preotească, l-am prins când abuza de o novice. Cum poţi să treci cu vederea aşa ceva? a întrebat Darius.

— Nu am trecut cu vederea. Îmi face silă treaba asta. Dar îmi amintesc de Stevie Rae când se chinuia să-şi păstreze umanitatea şi era îngrozitoare, am explicat şi am privit-o pe

Afrodita. Tu ştii despre ce vorbesc.

— Mda. Şi nu sunt sută la sută sigură că acum poţi să ai încredere în ea, iar asta o spune fiinţa umană de care s-a Impregnat.

Mă aşteptam ca gemenele şi Damien să se ia de ea, dar nu au zis nici pâs. Într-un târziu, m-am întors spre Darius.

— Stark mi-a făcut jurământul lui de războinic.

— Jurământul lui de războinic! Şi l-ai acceptat? a întrebat Darius.

— Da. Chiar după asta s-a Transformat.

Darius a oftat din rărunchi.

— Atunci Stark este legat de tine până îl alungi tu.

— Cred că asta a dus la Transformare, am spus. Cred că, la novicii cu semiluni roşii, Transformarea are legătură cu alegerea între bine şi rău.

— Încredinţându-ţi-se ţie, Stark a ales binele, a spus Darius.

— Aşa îmi place să cred, am răspuns zâmbind.

— Asta înseamnă că nu mai e un măgar? s-a interesat Erin.

— Parcă îi ziseseşi dobitoc, a remarcat Shaunee.

— Geamăno, tot aia e, a explicat Erin.

— Asta înseamnă că eu am încredere în el şi că aş vrea să-i daţi şi voi o şansă.

— Să-i dăm o şansă cui nu o merită, într-un moment ca ăsta, poate să ne ducă la pierzanie, a spus Darius.

— Ştiu, am zis şi am tras adânc aer în piept.

— Un vampir abia Transformat trebuie izolat în templul lui Nyx, iar Dragonul m-a asigurat că Stark e în siguranţă acolo, a spus Lenobia, apoi s-a uitat la ceas. Avem exact zece minute. Am putea să trecem la lucruri mai importante şi să lăsăm pentru altă dată chestiunea cu încrederea pe care o merită sau nu Stark?

— Categoric, am spus. Ce mai e de făcut?

Tot ce speram era ca Dragonul să-l ţină închis în siguranţă în Templul lui Nyx pe Stark cel nou Transformat, că aveam să reuşim să-l punem pe fugă pe Kalona, scăpând în felul ăsta şi de Neferet, iar apoi, într-un moment mai potrivit, urma să aflăm dacă e sau nu de încredere.

*

Le-am pus frâiele şi altor doi cai, pe nume - nici că se putea mai nimerit - Speranţă şi Destin. Şi apoi a început partea complicată a planului nostru.

— Eu tot sunt de părere că nu e un lucru sigur, a protestat Darius, cu chipul întunecat.

— N-am încotro. Stevie Rae nu e aici şi eu sunt cea care se apropie cel mai mult de afinitatea pură faţă de pământ, am explicat.

— Nu pare să fie prea greu, a spus Afrodita, în încercarea de a-l convinge pe războinicul mânios. Zoey nu trebuie decât să se strecoare până la zid, să-i spună copacului care deja îl striveşte să apese şi mai tare, apoi să vină înapoi pe furiş.

— O duc eu, s-a încăpăţânat Darius.

— O să fie perfect cu superviteza de care eşti tu capabil, am spus. Apropo, eu sunt gata.

— Şi eu de unde ştiu că ai reuşit şi că e momentul să pornesc etapa următoare a planului? m-a întrebat Lenobia.

— Am să trimit spiritul la tine. Dacă simţi o energie pozitivă, să ştii că suntem bine şi că e momentul să-i spui lui Shaunee să se pregătească să trimită focul.

— Dar ea trebuie să ţină minte că numai potcoavele cailor trebuie să fie în flăcări, a spus Lenobia, în timp ce-i arunca lui Shaunee o privire pătrunzătoare.

— Ştiu! Nici măcar nu e greu. Tu vezi-ţi de treaba ta. Eu mă împrietenesc cu Destin, a spus Shaunee Întorcându-se spre iapa mare, murgă, pe care aveau s-o călărească ea şi Erin şi a continuat să pălăvrăgească cu ea, în timp ce Erin o ţesăla şi îi povestea despre cuburi de zahăr şi un suc pe nume Jazzy Apple.

— Ai grijă de ea şi vino înapoi la mine, a spus Afrodita.

L-a sărutat pe Darius pe gură şi apoi s-a dus la Speranţa ca s-o ajute pe Lenobia să termine de prins ultimele catarame de la frâiele iepei.

— Preoteasă, mergem? a întrebat Darius.

Am dat din cap şi l-am lăsat să mă ridice în braţe. Darius a păşit în noaptea rece şi furtunoasă, apoi am văzut totul ca prin ceaţă în timp ce ne deplasam oarecum în diagonală spre curtea din spate a şcolii, într-o zonă din marele zid care împrejmuia şcoala şi peste care atârna un stejar şi mai mare. Nu se ştie cum, cu ocazia unui alt dezastru de iarna trecută, stejarul cedase şi căzuse. Oarecum. Se spunea (Afrodita era autoarea)

că, în condiţii normale, era un loc ideal prin care te puteai strecura afară din campus, fără să te vadă nimeni, şi ştiam din proprie experienţă că avea dreptate.

Însă astăzi nu ne aflam în împrejurări normale.

Darius s-a oprit mult prea repede lângă copacul doborât, m-a lăsat sub el şi mi-a şoptit:

— Stai aici ca să mă asigur că suntem în siguranţă.

Şi a tăiat-o.

M-am ghemuit sub copac şi mă gândeam ce ud şi rece era şi cât de stresanţi sunt băieţii. Apoi am auzit bătaia aia nesuferită de aripi şi am hotărât să mă îndrept repede.

Am ieşit de sub copac exact la timp ca să-l văd pe Darius cum înşfacă un Imitator de Corbi de-o aripă, îl trânteşte la pământ, apoi îi taie gâtul.

Mi-am ferit privirea.

— Vino, Zoey. N-avem timp.

Am încercat să ignor cadavrul Imitatorului de Corbi şi m-am îndreptat iute spre copacul aproape răsturnat. Am pus mâna pe scoarţa sa şi am închis ochii. M-am concentrat, am căutat în adâncul meu miazănoapte, unde îşi avea sălaşul pământul, şi mi-am început invocarea:

— Pământule, am nevoie de tine. Te rog, vino acum!

În toiul unei furtuni de gheaţă, în plină iarnă, am fost dintr-odată, ca prin miracol, învăluită de aromele unei pajişti primăvăratice... ale grâului copt... ale unei mimoze în floare. Mi-am plecat capul, recunoscătoare, şi am continuat.

— Vreau să faci ceva dificil şi nu ţi-aş cere asta dacă nu ar fi o urgenţă.

Am inspirat adânc şi m-am concentrat asupra scoarţei acoperite de gheaţă de sub palma mea.

— Cazi, i-am poruncit. Iartă-mă, dar trebuie să-ţi cer să cazi.

Scoarţa copacului a tremurat sub palma mea, cu o asemenea violenţă încât m-a dat pe spate şi, cu un pârâit care jur că semăna cu un ţipăt de moarte, stejarul cel bătrân s-a prăbuşit, lovindu-se de zidul şi aşa şubred, aruncând la pământ bucăţi de piatră şi de cărămidă şi făcând o breşă în bariera din jurul şcolii, o breşă prin care era logic să încercăm să fugim.

Răsuflăm greu şi tremuram, dar am trimis imediat spiritul la Lenobia ca să ştie că reuşisem. Apoi m-am ridicat, m-am dus clătinându-mă până la copacul doborât şi mi-am pus ambele

palme pe scoarţa lui.

— Mulţumesc, pământule.

Apoi mi-a trecut ceva prin cap şi am adăugat:

— Du-te la Stevie Rae, spune-i că venim şi să fie gata. Am simţit, ca de obicei când îi porunceam unui element să facă ceva, că eram ascultată. Acum du-te, pământule. Mulţumesc că m-ai ajutat şi îmi pare rău că a trebuit să-i fac rău copacului.

— Trebuie să ne întoarcem la grajduri, a spus Darius, apoi a venit cu paşi mari spre mine şi m-a luat în braţe. Te-ai descurcat de minune, Preoteasă, a spus.

Mi-am lăsat capul pe umărul acela atât de familiar şi nu mi-am dat seama că plâng decât când am văzut şiroaiele umede de pe haina lui.

— Hai s-o tăiem de aici.

Capitolul 32

Cei trei cai înşeuaţi ne aşteptau. Erin şi Shaunee erau deja călare pe Destin; frâiele erau la Shaunee. Făcuse cursuri de sărituri şi dresaj, la şcoala preparatoare particulară unde învăţase înainte să fie însemnată, aşa că se autoproclamase „călăreaţă aproape mediocră“. Afrodita şi Damien stăteau lângă Persefona şi lângă Speranţa, iar Damien dădea impresia că mai are puţin şi o să i se facă rău.

— Am simţit atingerea spiritului şi presupun că totul a mers bine, a spus Lenobia, apoi a trecut iute pe lângă noi şi a verificat încă o dată harnaşamentul calului.

— S-a spart zidul, dar a trebuit să omor un Imitator de Corbi. Sunt convins că o să fie descoperit în curând, a zis Darius.

— De fapt, e un lucru bun. O să dea mai multă credibilitate ipotezei că veţi încerca să fugiţi prin zidul dărâmat, a spus Lenobia şi s-a uitat la ceas. E timpul să încălecaţi. Shaunee, eşti pregătită?

— M-am născut pregătită, i-a răspuns Shaunee.

— Bravo. Dar tu, Erin?

Erin a dat din cap.

— Subscriu. Şi eu sunt gata.

— Damien?

I-a răspuns Lenobiei, dar mi s-a adresat mie:

— Mi-e frică.

M-am dus iute lângă el şi l-am prins de mână.

— Şi mie mi-e frică, dar mai puţin când mi-aduc aminte că suntem împreună.

— Chiar dacă suntem împreună pe cal?

I-am zâmbit.

— Chiar şi aşa. În plus, Persefona e o adevărată doamnă.

Am apucat mâna lui Damien şi i-am pus-o pe gâtul graţios arcuit al iepei.

— A, ce moale şi caldă e, a zis el.

— Hai, te ajut eu să încaleci, a spus Lenobia, aplecându-se lângă noi şi oferindu-i lui Damien căuşul palmelor.

Cu un oftat de-ţi rupea inima, şi-a pus genunchiul în mâinile ei şi a încercat, fără succes, să-şi înăbuşe un chiţăit gay, în timp ce ea îl împingea pe spatele lat al Persefonei.

Înainte să mă ajute şi pe mine să încalec, Lenobia mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a privit în ochi.

— Urmează-ţi inima şi instinctul şi nu vei da greş. Izgoneşte-l, Preoteasă.

— Am să fac tot ce pot, am spus.

— De aceea am atâta încredere în tine, mi-a răspuns.

Odată ce am încălecat cu toţii, Lenobia ne-a condus spre uşile glisante care dădeau spre ţarcul pentru antrenament. Mai devreme, Lenobia ieşise în tăcere şi deschisese poarta de la ţarc. Acum nu mai era nimic între noi şi lume, mai puţin o grămadă de gheaţă, porţile principale ale şcolii, o adunătură de Imitatori de Corbi, tăticul lor şi o fostă Mare Preoteasă dusă cu capul.

După cum vă închipuiţi, eram destul de îngrijorată să nu mă apuce o diaree cumplită pe sistem nervos. Din fericire, nu era destul timp pentru ca organismul meu să ia prea serios în calcul varianta asta.

Lenobia a deschis uşile. Deja închisese lumina în partea asta a grajdurilor, ca să nu ni se vadă siluetele, şi stăteam cu toţii aplecaţi. Am privit prin bezna îngheţată şi ne închipuiam ce furtună ne aştepta.

— Vă las câteva minute să vă invocaţi elementele, a spus Lenobia. Când furtuna va creşte brusc în intensitate, Anastasia

va şti că trebuie să facă vraja de diversiune în partea cealaltă a campusului. Şi nu uitaţi că Dragonul e la poarta şcolii. O să-i omoare pe Imitatorul de Corbi care stă de pază, imediat cum aude zgomotul de copite. Shaunee, când eşti gata, nu uita să dai foc la grajd. Când văd flăcările, dau drumul celorlalţi cai. Ei ştiu deja că trebuie să alerge în jurul şcolii şi să stârnească cât mai multă dezordine posibil.

Shaunee a încuviinţat din cap.

— S-a marcat.

— Apoi trimite flacăra la copitele cailor ăstora, a zis Lenobia, apoi a făcut o pauză şi a repetat: Vreau să spun la potcoavele lor. Îi spun Persefonei când să pornească. Voi, ceilalţi, trebuie să vă ţineţi bine şi s-o urmaţi, a spus şi a bătut-o drăgăstos pe spate pe iapa mea roaibă, apoi s-a uitat la mine. Bucuroasă de întâlnire. Drum bun şi să ne revedem cu bine, Mare Preoteasă, a spus, ducându-şi pumnul la inimă şi făcând o plecăciune.

— Fii binecuvântată, Lenobia, am spus. Începuse să se îndepărteze când am strigat după ea: Lenobia, te rog, mai gândeşte-te la posibilitatea de a pleca de aici. Dacă nu scăpăm de Kalona, tu, Dragonul şi Anastasia trebuie să vă ascundeţi sub pământ, în tunelurile de sub gară, la mănăstire sau chiar în subsolul vreunei clădiri din centru. E singura şansă pe care o aveţi ca să fiţi în siguranţă.

Lenobia a făcut o pauză şi s-a uitat la mine peste umăr, cu un zâmbet senin şi plin de înţelepciune.

— Ba vei reuşi, Preoteasă, a spus şi-a reluat drumul în grabă.

— Doamne, ce încăpăţânată e, a remarcat Shaunee.

— Să sperăm că are dreptate, am spus. Bun, sunteţi gata?

Prietenii mei au dat din cap. Am inspirat adânc şi m-am concentrat. Eram orientaţi către miazănoapte, aşa că am strunit-o pe Persefona spre dreapta şi ne-am îndreptat spre răsărit. Nu era vreme de vorbe dulci sau de muzici dătătoare de inspiraţie, trebuia să acţionăm. Am invocat rapid fiecare element şi am simţit că mă calmez, în timp ce aerul se umplea de prezenţa lor şi creau un cerc strălucitor care ne unea. Când spiritul mi-a înălţat sufletul, nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în hohote de râs.

— Damien, Erin, puneţi-vă elementele la treabă! am spus, încă ameţită.

L-am simţit pe Damien ridicându-şi braţele în spatele meu şi

m-am uitat la Erin care făcea acelaşi lucru. Îl auzeam pe Damien cum şopteşte aerului şi îi cere vântului îngheţat să pornească în vârtej, să sufle şi să scuture totul în jurul nostru. Ştiam că şi Erin îi cerea ceva asemănător apei, îi poruncea să înteţească lapoviţa şi să înece lumea din jurul nostru.

M-am concentrat ca să-i ajut să canalizeze şi să-şi controleze elementele ca să putem, teoretic, să ne deplasăm în interiorul unei mici bule de linişte, în plină furtună stârnită de elemente.

Ambele elemente au răspuns instantaneu. Ne-am uitat afară şi am văzut că în noaptea de dinaintea noastră izbucnise o furtună care probabil ar fi făcut bucăţi detectorul Doppler 8.

— Bun, am strigat ca să acopăr vântul. E rândul flăcărilor.

Shaunee a ridicat braţele, şi-a dat capul pe spate şi, ca şi când ar fi aruncat o minge de baschet, a trimis focul care scânteia în palmele ei spre grajdul gol, plin de paie pe care îi spusese Lenobia să-l distrugă. Acesta a izbucnit furios în flăcări.

— Şi acum copitele, am strigat.

A dat din cap şi a spus:

— Ajută-mă să le menţin.

— Aşa am să fac, nici o grijă.

Shaunee a arătat spre copitele cailor noştri.

— Aprinde-le potcoavele! a strigat.

Persefona a fornăit, a plecat capul şi, pe când rumeguşul din grajd începea să fumege sub picioarele ei, s-a uitat la propriile copite cu urechile ciulite.

— Of... Trebuie să plecăm de aici înainte să dea foc la tot cu picioarele, a spus Damien. Mă ţinea aşa de strâns încât îmi era un pic dificil să respir, dar nu voiam să spun nimic care să-i facă să cadă de pe cal.

Mă gândeam că era posibil să dăm foc la rumeguş când am auzit agitaţie mare în spatele nostru şi mi-am dat seama că trebuie să fi fost Lenobia care dăduse drumul cailor prin campus, chipurile, înnebuniţi de focul izbucnit în grajd. Persefona a dat din cap şi a fornăit. I-am simţit muşchii încordându-se şi am avut suficient timp să strâng tare din coapse şi să strig la Damien:

— Ţine-te bine. Pornim!

Apoi iapa a ţâşnit afară din grajd în noaptea furioasă.

Cei trei cai au pornit la galop prin ţarc, unul lângă altul, şi au ieşit pe poarta pe care o lăsase Lenobia deschisă. Au cotit brusc

la stânga, au înconjurat clădirea principală a şcolii şi, mai repede decât mi-aş fi închipuit că e posibil, s-au pornit în jurul nostru valuri de abur şi ceaţă de la copitele încinse ce loveau gheaţa care acoperea asfaltul din parcare.

În spatele meu, auzeam nechezatul cailor panicaţi şi croncăniturile îngrozitoare ale Imitatorilor de Corbi. Am strâns din dinţi şi am sperat că iepele Lenobiei aveau să doboare o grămadă de oameni-pasăre.

Copitele Persefonei sfârâiau pe drumul alunecos care ducea spre şcoală.

— Mărită zeiţă! Ia priveşte! a strigat Damien şi a arătat pe deasupra umărului meu, înainte şi la stânga, spre şirul de copaci care străjuiau aleea.

Dragonul era acolo şi se lupta cu trei Imitatori de Corbi. Sabia lui se vedea ca o ceaţă argintie în timp ce se lansa înainte, para şi se răsucea. Când am apărut în raza lor vizuală, Imitatorii de Corbi au încercat să-şi îndrepte atenţia spre noi, dar Dragonul şi-a înteţit loviturile, străpungându-l imediat pe unul dintre ei şi făcându-i pe ceilalţi doi să se întoarcă înapoi spre el, sâsâind.

— Daţi-i drumul! a strigat când am trecut în galop pe lângă el. Şi să vă binecuvânteze Nyx!

Poarta era deschisă; sigur era mâna Dragonului. Am tâşnit prin ea, am cotit la dreapta şi am luat-o în galop pe strada Utica, cea pustie şi plină de gheaţă.

În dreptul felinarului de pe strada 21, care nu funcţiona, am strunit caii spre dreapta, i-am întors în mijlocul străzii şi am pornit.

Centrul oraşului Tulsa nu mai era acum decât o nălucă. Dacă nu aş fi fost atentă şi absolut sigură că iepele noastre galopau pe strada 21, m-aş fi gândit că ne rătăciserăm într-o lume ciudată, postapocaliptică, stăpânită de gheaţă. Nu vedeam nimic familiar primprejur. Nici o lumină, nici o maşină rulând, nici ţipenie de om. Totul era copleşit de frig şi de gheaţă. Frumoşii copaci din centru erau acoperiţi de atâta gheaţă încât mulţi dintre ei efectiv se crăpaseră prin mijloc. Cablurile de electricitate erau căzute pe jos şi se întindeau pe stradă asemenea unor şerpi leneşi. Caii nu le-au băgat în seamă. Au sărit peste crengi căzute şi cabluri, iar copitele lor încinse străpungeau gheaţa, aruncând scântei pe pavajul surprins.

Atunci, prin zgomotul de copite şi şuieratul flăcării la impactul

cu gheaţa, am auzit zbaterea cumplită de aripi şi ţipătul primului Imitator de Corbi, urmat de un altul, apoi de încă unul.

— Darius, am strigat. Imitatori de Corbi!

S-a uitat în urma noastră şi a dat posomorât din cap, apoi a făcut ceva care m-a şocat de-a dreptul. Din buzunarul de la haină a scos un pistol negru. Nu văzusem niciodată niciun Fiu al lui Erebus cu arme moderne şi părea ciudat la el în mână. I-a spus ceva Afroditei, care stătea lipită de spatele lui. S-a lăsat un pic într-o parte, iar el a putut să se răsucească. A ridicat braţul, a ţintit şi a eliberat vreo jumătate de duzină de gloanţe. Zgomotul era asurzitor în noaptea îngheţată, dar nici pe departe la fel de ciudat ca ceea ce a urmat, ţipetele Imitatorilor de Corbi răniţi şi zgomotul scos de corpurile lor când au căzut din aer.

— Ia uite! a strigat Shaunee, arătând înainte şi spre dreapta. Văd nişte flăcări!

La început nu am văzut nimic, dar apoi, printr-un pâlc de copaci sufocaţi de gheaţă, am zărit o lumânare care licărea ademenitor, şi apoi încă una, şi încă una. Ce era aia? Să fi fost mănăstirea benedictină? Se vedea foarte aiurea şi totul era aşa de neclar, de întunecos, încât nu-mi dădeam seama dacă era mănăstirea sau vreuna dintre casele alea transformate în cabinet de chirurgie plastică ce se înşirau pe porţiunea asta de stradă.

„Concentrează-te! Dacă e un loc plin de forţă, ar trebui să-i poţi simţi.“

Am inspirat adânc, mi-am lăsat instinctul liber şi am simţit atracţia inconfundabilă care venea de la forţa combinată a spiritului şi a pământului.

— Gata! am strigat. E mănăstirea!

Am tras de căpăstru spre dreapta şi am ieşit de pe drum, am trecut peste un şanţ, apoi am urcat pe un mal pe care se înşirau copaci. Caii au trebuit să încetinească pentru a evita crengile căzute, cablurile împrăştiate pe pământ, apoi am ieşit printre copaci şi am ajuns la un luminiş. Chiar înaintea noastră se zărea un stejar uriaş, bătrân. Crengile de mai jos erau pline de suporturi de sticlă în care ardeau lumânări cu o lumină veselă. Mai departe, dincolo de copac, era un garaj în aer liber, iar în spatele lui întrezăream clădirea masivă de cărămidă, mănăstirea benedictină, sau cel puţin îi zăream ferestrele, pentru că, la fiecare dintre ele, erau lumânări aprinse.

— Bun, eliberaţi elementele acum şi să lăsăm lucrurile să se liniştească. Gemenele şi Damien le-au şoptit ceva elementelor lor, iar nebunia furtunii a început să se domolească, reducându-se la o noapte liniştită, rece şi înnorată.

— Prr! am făcut, iar iepele supuse şi fidele s-au oprit chiar înaintea unei siluete impresionante, cu veşmânt şi broboadă.

— Bună, copila mea. Am auzit că vii, mi-a spus şi mi-a zâmbit.

Am coborât de pe spatele Persefonei şi m-am aruncat în braţele ei.

— Măicuţă Maria Angela! Ce mă bucur să vă văd!

— Şi eu mă bucur să te văd, a spus. Însă, copila mea, poate că ar trebui să mai amânăm momentul bineţelor până după ce ne ocupăm de creaturile care pândesc în copacii din spatele tău.

M-am întors la timp ca să văd zeci de Imitatori de Corbi care se aşezau în copaci. Cu excepţia bătăilor de aripi, nu scoteau niciun sunet, iar ochii lor roşietici străluceau ca ai unor demoni aflaţi la pândă.

— Fir-ar să fie! am exclamat.

Capitolul 33

— Vezi cum vorbeşti, a spus măicuţa Maria Angela, cu seninătate.

Darius descălecase deja şi le ajuta pe Afrodita şi pe gemene să descalece şi ele. Damien nu aşteptase ajutor, sărise de pe cal aproape la fel de iute ca mine şi stătea prin apropiere.

— Preotească, i s-a adresat Darius măicuţei Maria Angela, aveţi cumva, din întâmplare, arme de foc în mănăstire?

Râsetul ei a părut total nelalocul lui, însă profund liniştitor.

— O, războinice, desigur că nu.

— Nu suntem destui ca să luptăm împotriva lor, dar avem cercul, a spus Darius pe când cerceta cu luare-aminte copacii înţesaţi de păsări. Suntem în siguranţă dacă stăm în interiorul lui.

Darius avea dreptate, desigur. Cercul nostru era intact. Deşi ciudat de descentrat, firul argintiu care ne ţinea uniţi încă strălucea printre noi.

— Am să mă duc înapoi în Casa Nopţii ca să aduc ajutoare, a spus Darius.

I-am simţit frustrarea în glas. Ce ajutor putea să aducă? Nu-l văzusem pe niciunul dintre fraţii lui războinici de când puseserăm piciorul în şcoală. Dragonul era priceput cu sabia, dar nici măcar el nu se putea măsura cu toţi Imitatorii ăia de Corbi. Copacii care mărgineau latura dinspre strada 21 a mănăstirii erau înţesaţi de siluete întunecoase. Pentru copacii care deja gemeau sub povara gheţii, greutatea Imitatorilor de Corbi era mai mult decât puteau suporta mulţi dintre ei, iar pârâitul crengilor care cedau era la fel de cumplit precum ţipetele batjocoritoare ale păsărilor.

— Hei, am auzit că aveţi nevoie de ajutor.

În viaţa mea nu fusesem mai fericită să aud o voce decât în momentul ăla când am auzit lălăiala provincială a lui Stevie Rae. Am strâns-o tare în braţe, de bucurie că o vedeam vie şi nevătămată, fără să-mi pese ce secrete avea faţă de mine. Când i-am văzut pe novicii cu semiluni roşii desprinzându-se de întunericul din spatele ei, am răsuflat uşurată.

— Sunt naşparlii! a spus Kramisha şi s-a strâmbat în direcţia Imitatorilor de Corbi.

— Hai să-i luăm la şuturi, a spus Johnny B, debordând de testosteron şi de muşchi.

— Da, sunt naşparlii, dar nu fac altceva decât să ne urmărească, a spus o altă voce familiară.

— Erik! am strigat.

Stevie Rae mi-a dat drumul, zâmbind, iar Erik m-a strâns în braţele lui puternice.

S-a iscat un mic iureş în dreapta mea, iar Jack s-a lansat spre Damien.

L-am privit pe Erik şi, în toată porcăria în care înotam, mi-am dorit ca totul să fie simplu între noi. În clipa aceea, chiar îmi doream să nu fim decât eu şi Erik, în loc de Erik, Stark, Kalona şi Heath...

— Şi Heath? am întrebat, eliberându-mă din îmbrăţişarea lui.

Erik a oftat şi a dat din cap spre clădirea mănăstirii.

— E acolo. E bine.

Am zâmbit un pic vinovată, dar n-am ştiut ce să spun.

— Zoey, în curând o să apară Kalona. Imitatorii de Corbi nu ne mai atacă pentru că nu mai încercăm să fugim; pur şi simplu ne supraveghează până vine el. Nu uita ce ai de făcut, a răzbit vocea lui Darius prin valul de stânjeneală care se lăsase între

mine şi Erik.

Am dat din cap şi m-am întors spre măicuţa Maria Angela:

— Kalona o să vină după noi aici. Mai ţineţi minte când v-am spus că e nemuritor?

— Un înger căzut, a spus, dând din cap.

— Şi mai ţineţi minte că v-am spus şi despre Marea noastră Preoteasă? Ei bine, sunt sigură că a trecut de partea răului şi bag mâna în foc că o să fie alături de el. Sunt amândoi la fel de periculoşi.

— Înţeleg.

— Deci nu poate fi ucis, dar cred că ştiu cum să-l alung de aici şi, sper eu, Neferet o să plece cu el. Dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Îţi stau la dispoziţie cu tot ce am, a spus măicuţa Maria Angela.

— Bun. Am nevoie de dumneavoastră, i-am spus, apoi m-am întors spre Stevie Rae şi am adăugat: Şi de tine.

— Şi de mine, a spus Afrodita şi s-a apropiat de mine.

— Şi de bunica. Ştiu că o să-i fie greu, dar am nevoie de ea aici sau, mă rog, acolo unde e centrul locului ăstuia plin de forţă pe care îl simt în jurul nostru.

— Kramisha, copilă, vrei s-o aduci tu pe bunica lui Zoey?

— Da, doamnă, a spus Kramisha şi a plecat iute.

— Grota Fecioarei Maria este locul din care izvorăşte forţa noastră, a spus măicuţa Maria Angela şi a arătat în spatele meu, într-o parte faţă de locul în care ne aflam, undeva între noi, marginea nord-vestică a pajiştii frumos tunse şi pâlcul de copaci plin de monştri.

M-am întors să văd spre ce arăta, am icnit de uimire şi m-am întrebat cum de nu remarcasem mai devreme. Era cel mai mare altar pe care îl văzusem vreodată. Era construit din lespezi de gresie de Oklahoma şi fiecare dintre ele fusese aleasă cu grijă, astfel încât să se îmbuce bine cu cele de lângă ea. Avea o formă scobită şi îmi amintea de imaginile unor amfiteatre celebre pe care le văzusem. În interiorul lui se afla o bancă acoperită şi un soi de streaşini din piatră naturală, care se înşirau de-a lungul peretelui curbat în diferite locuri, şi pe fiecare suprafaţă liberă erau aprinse lumânări, aşa că întreg altarul scânteia de lumina lumânărilor şi de stratul de gheaţă. În timp ce mă apropiam de el, m-am uitat la tavanul frumos arcuit, care se înălţa la câţiva

metri deasupra mea şi am inspirat adânc. Spre capătul de sus al structurii se afla cea mai frumoasă statuie a Fecioarei Maria pe care o văzusem vreodată. Avea chipul senin, adâncit în rugăciune, şi zâmbea aproape, cu privirea îndreptată în sus. La picioare, ca o cunună în jurul ei, erau o mulţime de trandafiri superbi, de parcă din sânul lor s-ar fi născut ea. Am privit cu atenţie chipul Fecioarei Maria şi am simţit cum inima mi-o lua la galop pentru o clipă. Pe această Fecioară o recunoşteam. Cum să nu? îmi apăruse cu numai câteva zile în urmă sub forma zeiţei mele.

— Simt forţa acestui loc, a spus Afrodita.

— Uau, e o statuie foarte, foarte drăguţă, a spus Jack.

El şi cu Damien se ţineau de mână şi se uitau în sus la ea.

— Ia uite ce mişto e aleea. E perfectă, a spus Stevie Rae.

M-am uitat în jos. Aleea care pornea din locul în care ne lăsaserăm noi caii era altfel în faţa altarului. Se lărgea şi forma un cerc.

I-am zâmbit lui Stevie Rae şi i-am spus:

— Chiar că e perfectă.

Ce vrei să facem, Zoey? a întrebat măicuţa Maria Angela, dar înainte să apuc să-i răspund, zgomotul unui motor ne-a atras tuturor atenţia spre copacii invadaţi de păsăroi şi spre drumul de dincolo de ei.

Din ce în ce mai înfricoşată, m-am uitat la Hummerul mare şi negru - acelaşi cu care fusesem dusă înapoi la şcoală -, în timp ce ieşea de pe drum. Accelerând, vehiculul a coborât în şanţ, a urcat apoi pe malul celălalt şi şi-a făcut zgomotos drum prin pâlcul de copaci, lucru care i-a făcut pe Imitatorii de Corbi să bată din aripi şi să croncănească frenetic.

— Măicuţă, staţi aproape de mine, am spus. Afrodita, Stevie Rae, am nevoie şi de voi alături de mine.

— Suntem aici, a spus Afrodita, în timp ce Erik şi Darius se dădeau la o parte şi se aşezau de o parte şi de alta a mea.

— Am nevoie de bunica, am spus.

— Vine, nu te teme, m-a liniştit măicuţa Maria Angela.

Într-un târziu, Hummerul s-a oprit aşa de aproape de cai, încât au fornăit la el şi s-au dat înapoi până sub copertina pe post de garaj în aer liber. Portierele s-au deschis, iar Kalona şi Neferet au ieşit împreună din maşină. Ea era îmbrăcată toată în negru, cu o rochie lungă de mătase, până în pământ şi cu un decolteu

care lăsa la vedere pandantivul din onix reprezentând nişte aripi, care îi atârna între sâni. În jurul ei pulsa o aură întunecată, ce îi ridica părul şi i-l făcea să plutească în jurul umerilor.

— Rahat! a şoptit Afrodita.

— Merg şi eu o tură, am spus, posomorâtă.

Kalona înainta şi el, cu paşi mari, alături de ea. Purta nişte pantaloni negri şi nimic altceva. În timp ce se îndepărta de Hummer împreună cu Neferet, aripile i-au fremătat şi i s-au deschis un pic, arătându-ne un pic din splendoarea lui.

— O, binecuvântată Fecioară! a icnit lângă mine măicuţa Maria Angela.

— Nu-l priviţi în ochi! i-am şoptit. Poate hipnotiza oamenii. Nu-l lăsaţi să vă influenţeze.

A ezitat în timp ce-l studia pe bărbatul înaripat, apoi a spus:

— Nu mă atrage, mi-e milă de el. A căzut cu adevărat.

— Ce vârstă vi se pare că are? nu m-am putut abţine să n-o întreb.

— Bătrân, mai bătrân decât lumea şi pământul.

N-am avut timp să-i spun că mie îmi părea de optişpe ani; în momentul ăla, a coborât şi şoferul din Hummer şi li s-a alăturat lui Kalona şi lui Neferet. Şoferul era Stark. M-a privit imediat în ochi şi a înclinat uşor capul spre mine.

Am auzit-o pe Stevie Rae răsuflând uimită şi am simţit un freamăt printre novicii cu semiluni roşii din spatele nostru.

— Puştiul ăla a tras în mine, nu? a întrebat.

— Da, a venit răspunsul meu.

— S-a Transformat, a remarcat Stevie Rae. Acum e un vampir cu semilună roşie.

— Şi, pe deasupra, o fiinţă de tot căcatu', a şoptit Afrodita, după care a adăugat iute: îmi cer scuze, măicuţă.

— Zoey, să nu ai încredere în el, a răzbătut din spatele meu glasul lui Darius. Vezi prea bine cui îi este loial.

— Darius, am spus cu hotărâre, fără să mă întorc să-i privesc. Trebuie să ai încredere în mine, iar asta înseamnă să ai încredere în judecata mea.

— Uneori, judecata ta e cam dusă cu capu', a intervenit Erin.

— Nu şi când îi dau ascultare lui Nyx, am replicat.

— Şi asta faci acum? s-a interesat Shaunee.

M-am uitat fix la Stark ca să zăresc vreo frântură de beznă în jurul lui. Nici urmă de aşa ceva, era doar Stark, cu privirea

pironită într-a mea.

— Absolut, îi dau ascultare lui Nyx. Haideţi, acum formaţi cercul în jurul nostru. Instantaneu, gemenele şi Damien au ieşit din mulţimea aflată în spatele meu. Damien s-a dus spre marginea din dreapta a cercului din ciment. Mai degrabă am simţit-o decât am văzut-o pe Shaunee trecând în spatele meu, iar Erin s-a aşezat în stânga noastră. Pentru o clipă mi-a fost teamă că o să trebuiască să mă îndepărtez de Afrodita, de Stevie Rae şi de măicuţa Maria Angela ca să iau locul Pământului, dar apoi mi-am dat seama că Grota Fecioarei Maria era fără niciun dubiu aşezată la miazănoapte şi că frumosul fir de argint care ne ţinea unit cercul înconjura şi altarul ei.

— Nu poţi menţine la nesfârşit cercul ăsta, a spus Kalona în timp ce pornea cu paşi domoli spre cercul nostru micuţ. Eu, pe de altă parte, te pot urmări o eternitate.

— Novicii mei, a început Neferet în timp ce mergea alături de Kalona şi, cu excepţia beznei care pulsa în jurul ei, părea frumoasă, senină, ca o adevărată Mare Preoteasă. Urmând-o pe Zoey în greşita ei întreprindere de a cuceri puterea, v-aţi vârât într-o situaţie foarte primejdioasă, dar nu e prea târziu pentru voi. Trebuie doar s-o părăsiţi, să închideţi cercul şi veţi fi din nou primiţi la sânul Marii voastre Preotese.

— Dacă n-am avea o călugăriţă printre noi, ţi-aş spune eu ce să faci cu sânul ăla de căcat, i-a retezat-o Afrodita.

— Nu Zoey s-a abătut de la calea lui Nyx, a spus Erin.

— Exact, ştim cu toţii că tu eşti aia. Atât că Zoey a fost prima care şi-a dat seama, a intervenit Shaunee.

— Vedeţi cum v-a tulburat judecata cu vorbele ei spurcate? a spus Neferet, tristă şi înţelegătoare.

— Şi mie ce mi-a tulburat judecata? a vorbit măicuţa Maria Angela de lângă mine. Abia o cunosc pe copila asta. Pe mine nu mă puteau influenţa vorbele ei, nu mă puteau face să născocesc întunericul pe care simt că-l emani.

Faţada calmă a lui Neferet a căzut când s-a încruntat la călugăriţă.

— Femeie muritoare, eşti o nesăbuită! Sigur că simţi întunericul din mine, că doar zeiţa mea este întruchiparea nopţii!

Seninătatea măicuţei Maria Angela însă nu era o faţadă, aşa că nimic nu s-a schimbat în înfăţişarea ei, ci a spus, pur şi

simplu:

— Nu, o cunosc pe Nyx şi, deşi întruchipează noaptea, nu răspândeşte întuneric. Fii cinstită, Preoteasă, şi recunoaşte că te-ai rupt de zeiţa ta pentru creatura asta, a spus călugăriţa şi a schiţat un gest spre Kalona, ceea ce a făcut ca faldurile negre ale veşmântului ei să se înfoaie pline de graţie. Niphilium, te cunosc. Şi, în numele maicii noastre, am să-ţi spun ceva ce ştii deja: Ar trebui să pleci de aici şi să te întorci pe tărâmul de unde ai căzut. Pocăieşte-te şi poate că încă vei mai putea cunoaşte veşnicia în rai.

— Să nu-i vorbeşti, femeie! a ţipat Neferet, renunţând la orice urmă de pretinsă seninătate. Este un zeu pogorât pe pământ. Ar trebui să i te arunci la picioare şi să-i arăţi veneraţie!

Râsul lui Kalona era cumplit şi i-a făcut pe Imitatorii de Corbi să şuiere în timp ce se agitau frenetic în jurul lui.

— Domniţelor, nu vă războiţi din pricina mea. Sunt un zeu! Mă puteţi împărţi, le-a răspuns el lui Neferet şi măicuţei Maria Angela, dar ochii lui de culoarea ambrei mă priveau fix pe mine.

— Eu n-am să fiu niciodată cu tine, i-am spus, ignorând pe toată lumea din jurul nostru. Întotdeauna am s-o aleg pe zeiţa mea, iar tu eşti întru totul opusul ei.

— Să nu îndrăzneşti..., a dat Neferet să spună, dar Kalona a ridicat o mână şi a întrerupt-o.

— A-ya, mă judeci greşit. Priveşte în adâncul tău la fecioara care a fost plămădită ca să mă iubească.

În spatele meu s-a stârnit agitaţie şi am simţit un pâlpâit, semn că cercul fusese încălcat, lucru care se putea întâmpla numai dacă zeiţa însăşi ar fi lăsat pe cineva să intre. Îmi venea să mă întorc ca să văd cine ni se alăturase, dar nu-mi puteam desprinde ochii de la privirea hipnotizantă a lui Kalona.

În momentul acela m-a prins de mână, iar iubirea a rupt vraja lui Kalona. Cu un chiot de bucurie mi-am coborât privirea şi am văzut-o pe bunica stând într-un cărucior cu rotile pe care îl împinsese Heath până la mine. Arăta ca după un război. Avea braţul în ghips şi capul bandajat. Chipul îi era încă umflat şi plin de vânătăi, dar îi recunoşteam zâmbetul şi glasul dulce.

— Am auzit bine că ai nevoie de mine, u-we-tsi-a-ge-ya?

Am strâns-o de mână.

— Bunico, întotdeauna o să am nevoie de tine!

M-am uitat înapoi la Heath, care mi-a zâmbit.

— Zo, ia-l la şuturi până o taie de aici, a spus, apoi s-a dus lângă Erik şi Darius.

Între timp, bunica reuşise să se ridice cumva în picioare. A făcut doi paşi uşori înainte, fixând cu privirea pâlcul de copaci şi pe Imitatorii de Corbi care viermuiau acolo.

— O, voi, fii ai mamelor străbunelor mele! a strigat, iar glasul ei a răsunat în noapte asemenea bubuitului unei tobe tribale. Ce i-aţi îngăduit să facă din voi? Nu simţiţi sângele mamelor voastre? Nu vă închipuiţi că li se frâng inimile din pricina voastră?

I-am privit uimită pe câţiva dintre Imitatorii de Corbi cum îşi întorc capetele, neputând parcă să o înfrunte pe bunica. Din ochii unora dintre ei a început să se risipească roşeaţa şi am recunoscut suferinţă şi confuzie în străfundurile lor umane.

— Tăcere, Ani Yunwiya! a tunat glasul lui Kalona.

Îmi dădeam seama că bunica recunoscuse străvechiul nume al neamului cherokee. Şi-a îndreptat încet atenţia spre fiinţa înaripată.

— Te văd, străbunule. Chiar nu te înveţi minte? Iar trebuie să se unească femeile ca să te înfrângă?

— Nu şi de data asta, Ghigua. Nu îţi va mai fi aşa de simplu să mă întemniţezi.

— Poate că de data asta vom aştepta să te întemniţezi singur. Suntem un neam răbdător şi ai mai făcut-o o dată, a spus bunica.

— Dar A-ya aceasta e diferită, a spus Kalona. Sufletul ei mă cheamă din vis. Nu va mai dura mult până când trupul ei treaz mă va chema şi el, şi atunci va fi a mea.

— Nu, am spus, hotărâtă. Prima ta greşeală e că îţi închipui că poţi să mă ai, de parcă aş fi o proprietate. Sufletul îmi e atras de tine, am recunoscut în sfârşit cu voce tare, iar în sinceritatea mea am descoperit o forţă uimitoare. Dar după cum ai spus, eu sunt un alt fel de A-ya. Eu am liber-arbitru, iar el mă îndeamnă să nu mă las în mâinile întunericului. Aşa că uite care e faza: Pleacă acum. Ia-i pe Neferet şi pe Imitatorii de Corbi şi plecaţi departe, unde puteţi trăi în pace, fără să mai faceţi rău şi altcuiva.

— Şi dacă nu? a întrebat, cu un aer amuzat.

— Dacă nu, după cum a spus consortul meu uman, am să te iau la şuturi chiar eu până pleci de aici, am spus, neclintită.

Aerul amuzat i-a înflorit într-un zâmbet fermecător.

— A-ya, nu cred că am să plec de aici. Am descoperit că Tulsa e pe gustul meu.

— Nu uita că ţi-ai căutat-o singur, i-am zis, apoi m-am adresat femeilor care mă înconjurau: în poem spune: „Uniţi nu întru biruinţă, ci întru izgonire“. Eu sunt Noaptea şi eu v-am condus spre măicuţa Maria Angela; ea este Spiritul. Am întins mâna spre măicuţă, iar ea mi-a prins-o cu hotărâre. Stevie Rae, tu eşti Sângele. Afrodita, tu eşti Umanitatea.

Stevie Rae s-a dus la măicuţa Maria Angela şi a prins-o de mâna cealaltă, apoi s-a uitat la Afrodita, care a dat din cap şi a prins-o de mâna pe care i-o oferea.

— Ce fac? s-a auzit vocea lui Neferet, mai aproape decât înainte. M-am uitat şi am văzut-o înaintând rapid spre noi.

— A-ya! Ce e nebunia asta? a întrebat Kalona, dar nu mai părea deloc amuzat, şi se apropia şi el de cercul nostru.

— Iar pământul desăvârşeşte, am spus şi am întins mâna spre bunica.

— N-o lăsa pe Ghigua să li se alăture! a strigat Kalona.

— Stark! Ucide-o, a poruncit Neferet.

— Nu pe A-ya! a strigat Kalona. Ucide-o pe Ghigua cea bătrână.

Mi-am ţinut respiraţia şi l-am privit pe Stark în ochi în timp ce Neferet spunea:

— Ucide-o pe Zoey. Fără greşeli de data asta. Ţinteşte-i inima! Când a vorbit, întunericul a fremătat în umbrele din jurul ei. S-au dus spre Stark şi le-am văzut încolăcindu-i-se în jurul gleznelor, apoi căţărându-i-se în sus pe trup. Vedeam clar lupta care se dădea în adâncul sufletului său. Puterea malefică a lui Neferet încă îl afecta, iar eu am simţit că mi se face stomacul ghem. Oare era jurământul lui de războinic suficient încât să destrame strânsoarea asta? Voiam să am încredere în el, hotărâsem să am încredere în el, dar nu cumva fusese o greşeală lamentabilă?

— Nu! a tunat Kalona. N-o ucide!

— Nu vreau să te împart cu nimeni! a strigat Neferet.

Părul îi biciuia împrejur şi părea să crească sub ochii mei.

Avusesem dreptate când crezusem că nu mai era ce fusese, nici la trup şi nici la suflet. A pornit ca un vârtej de lângă Kalona spre Stark.

— Prin puterea cu care te-am readus la viaţă, îţi poruncesc să loveşti ţinta. Ţinteşte inima lui Zoey!

Îl priveam pe Stark cu ochii mari şi încercam să-l fac să aleagă binele, să aleagă din nou binele şi să se îndepărteze de bezna cotropitoare a lui Neferet, aşa că am văzut exact momentul în care a înţeles ce trebuie să facă. Ca şi când am fi fost iar în sălița de lângă arena sportivă, m-am auzit spunându-i: „îţi dăruiesc inima mea...“ Şi răspunsul lui: „Atunci ar fi bine să avem grijă amândoi, pentru că e greu să trăieşti fără inimă...“

— N-am să ratez ceea ce ţintesc, a răzbătut glasul lui Stark peste întinderea acoperită de gheaţă, către mine, de parcă am fi fost singuri. Partea din inima domniţei mele pe care o consider a mea.

Umbrele care îi cotropiseră corpul s-au spulberat imediat cum a făcut alegerea asta.

Şi, cuprinsă de panică, am înţeles ce avea de gând să facă.

A ţintit spre mine, a încordat arcul şi a tras.

Când a eliberat săgeata, am strigat:

— Aer, foc, apă, pământ, spirit! Ascultaţi-mă! Nu lăsaţi săgeata să-l atingă! am spus şi mi-am eliberat toată forţa spre Stark, canalizând toate cele cinci elemente. Săgeata a licărit ciudat şi dintr-odată nu mai venea spre mine, ci pornea iute înapoi spre inima lui Stark. Era la câţiva centimetri de pieptul lui când elementele au secerat-o, făcând-o bucăţi cu o asemenea forţă încât Stark a fost împins pe spate şi s-a prăbuşit la pământ, dar săgeata nu l-a pătruns.

— Pui de căţea! a ţipat Neferet. N-am să te las să câştigi!

Am ignorat-o, am întins mâna spre bunica şi am repetat:

— Şi pământul desăvârşeşte, am repetat.

M-a prins de mână şi împreună ne-am concentrat asupra atacului lui Kalona şi al lui Neferet.

— Nu-i blestema, a rostit măicuţa Maria Angela, pe un glas aşa de senin încât părea de pe alte tărâmuri. Îi sunt prea cunoscute întunericul, furia şi blestemele.

— Binecuvântează-l, a spus Stevie Rae.

— Da, oamenii care sunt plini de ură nu ştiu cum să facă faţă iubirii, a spus Afrodita, aruncându-mi iute o privire şi zâmbind.

— Binecuvântează-l, bunico. Suntem şi noi alături de tine, am spus.

Apoi a răsunat glasul puternic al bunicii, amplificat de forţa

spiritului şi a sângelui, a nopţii şi a pământului, unite toate prin umanitate şi dragoste.

— Kalona, u-do, a folosit ea cuvântul cherokee pentru „frate“. Te binecuvântez, a început bunica să rostească o mai veche binecuvântare cherokee, aşa de cunoscută mie încât cuvintele ei mă învăluiau mângâietoare. Fie ca vânturile calde din rai să sufle blând peste căminul tău...

Şi am repetat toate cinci: „Fie ca vânturile calde din rai să sufle blând peste căminul tău...“

Bunica a continuat:

— Şi Marele Spirit să-i binecuvânteze pe toţi cei care îţi calcă pragul...

De data asta, când am repetat binecuvântarea, ni s-au alăturat şi Damien şi gemenele.

Glasul bunicii era în continuare puternic şi calm:

— Fie ca mocasinii să-ţi cutreiere veseli prin multe zăpezi...

Când glasurile ni s-au înălţat ca să repetăm vorbele bunicii, toţi cei aflaţi în cerc ni s-au alăturat. Binecuvântarea răzbătea chiar şi din spatele nostru şi mi-am dat seama că măicuţele benedictine îşi părăsiseră adăpostul ca să-şi unească rugăciunile cu ale noastre.

Când bunica a rostit ultimul vers al poemului, glasul ei era încărcat de atâta iubire, căldură şi de o bucurie fără margini, încât mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Şi curcubeul să-ţi poposească veşnic pe umăr...

Apoi, peste glasurile noastre unite în binecuvântare, am auzit strigătul de agonie al lui Kalona. Înaintase împleticindu-se, apoi se oprise la numai câţiva metri de mine. Neferet stătea lângă el, iar chipul ei frumos era pocit de ură. A întins o mână spre mine.

— De ce ai făcut asta, A-ya? a întrebat.

L-am privit în ochii aceia stranii, de culoarea ambrei, şi l-am alungat, rostind adevărul:

— Pentru că aleg iubirea.

O lumină orbitoare de la firul argintiu strălucitor care ne unea cercul a ţâşnit biciuitor dinspre mine şi i-a învăluit pe Kalona şi pe Neferet. Am privit cum laţul pe care l-a format a început să se strângă. Ştiam că firul argintiu nu era creat doar din elemente, ci mai era întărit şi de Noapte şi de Spirit, de Sânge şi de Umanitate şi ancorat în Pământ.

Cu un ţipăt cumplit, Kalona s-a dat înapoi, nesigur pe picioare,

cu Neferet agăţată de el. Întunericul din jurul ei fremăta şi viermuia în timp ce ea ţipa. Deşi nu şi-a desprins ochii de la mine, a cuprins-o cu braţele pe Neferet, şi-a întins aripile puternice, de culoarea nopţii, şi a ţâşnit spre cer. A plutit acolo o clipă, în timp ce aripile îi sfidau gravitaţia, firul argintiu s-a ridicat, a prins forţă, apoi i-a plesnit ca un bici, înălţându-i pe bărbatul înaripat şi pe Marea Preoteasă căzută, sus, tot mai sus, până când s-au făcut nevăzuţi printre nori, urmaţi de Imitatorii de Corbi care ţipau.

În momentul în care a dispărut dinaintea noastră, am simţit o arsură familiară pe piept şi am ştiut că, atunci când aveam să mă privesc în oglindă, aveam să văd un alt Semn al graţiei zeiţei mele, deşi acesta se întrepătrundea cu cicatricile şi cu durerea adâncă, sfâşietoare.

Epilog

Nu a spus nimeni nimic mult timp, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie. Apoi, fără să-mi dau seama, le-am mulţumit elementelor şi am închis cercul. Cu un gest mecanic, am ajutat-o pe bunica să se aşeze înapoi în căruciorul cu rotile. Măicuţa Maria Angela a început să se îngrijească de toată lumea, spunând că probabil eram uzi, obosiţi şi înfiguraţi, şi ne-a condus pe toţi spre mănăstire, unde ne-a promis că ne aşteaptă ciocolată caldă şi haine uscate.

— Şi caii? am întrebat.

Deja se ocupă cineva de ei, a spus măicuţa Maria Angela şi a dat din cap spre două călugăriţe, pe care le-am recunoscut de când mă oferisem voluntar să ajut organizaţia Street Cats, ca fiind măicuţa Bianca şi măicuţa Fatima, care îi duceau pe cei trei cai spre o clădire mică dintr-o margine, acum devenită seră, dar cu o fundaţie masivă de piatră ce-i dădea aerul unui fost grajd.

Am dat din cap, obosită moartă, şi l-am strigat pe Darius. Apoi, urmată îndeaproape de el, de Erik şi de Heath, m-am dus spre Stark care zăcea nemişcat.

Stătea grămadă pe pământ, lângă Hummer, iar lumina farurilor se revărsa asupra lui. Cămaşa îi arsese pe piept şi am văzut că în dreptul inimii avea desenată o săgeată ruptă şi însângerată. Rana arăta cumplit. Nu numai că era carne vie şi

sângera, dar mai avea şi vănătăi, de parcă cineva ar fi izbit-o cu un fier încins. Mi-am făcut curaj. Îl mai văzusem o dată murind, puteam rezista să-l văd şi a doua oară. Am inspirat adânc, m-am aplecat în genunchi lângă el şi l-am luat de mână. Avusesem dreptate, nu respira. Dar, de îndată ce l-am atins, a inspirat adânc, a tuşit şi a deschis ochii şi s-a strâmbat de durere.

— Salut, i-am spus uşor, zâmbind, deşi aveam lacrimi în ochi, şi i-am mulţumit în gând lui Nyx că făcuse un miracol. Chiar te simţi bine?

Şi-a privit pieptul.

— E o arsură ciudată, dar în afară de faptul că mă simt ca şi când s-ar fi năpustit asupra mea toate cele cinci elemente, cred că sunt bine.

— M-ai speriat, i-am spus.

— Şi eu m-am speriat pe mine, a răspuns.

— Războinice, când te legi să intri în slujba unei Mari Preotese, scopul nu e să o sperii de moarte, ci să-ţi ocroteşti domniţa să nu moară, a spus Darius şi i-a oferit lui Stark mâna.

Stark a luat-o şi s-a ridicat uşor şi strâmbându-se de durere.

— Ei, a spus cu zâmbetul ăla al lui şmecheresc care îmi plăcea atât de mult, ca s-o ocroteşti pe domniţa asta îţi trebuie un set nou de reguli.

— Nouă ne spui? a intervenit Erik.

— Mda, nu ne spui nimic nou, a intrat în vorbă şi Heath.

— Ce naiba să fac? am spus clătinând din cap la băieţii mei.

— Pasăre Zoey! Ia uită-te în sus! a strigat bunica.

I-am urmat îndemnul şi am inspirat adânc, de uimire.

Norii se risipiseră cu totul, lăsând cerul limpede şi arătând, în toată splendoarea ei, o semilună atât de strălucitoare, încât a alungat şi nedumerirea sâcâitoare şi tristeţea pe care mi le sădise Kalona în suflet.

Măicuţa Maria Angela mi s-a alăturat. Privea şi ea în sus, dar spre statuia Fecioarei Maria, peste care luna arunca o frumoasă rază de lumină.

Încă nu ai terminat cu ei, ştii asta, mi-a spus în şoaptă, ca să aud doar eu.

Ştiu, am spus. Dar indiferent ce se întâmplă, zeiţa mea mă va însoţi.

Şi nu uita de prietenii tăi, copilă. Prietenii te vor însoţi şi ei.